

Giới thiệu Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em

Truyện Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em, một câu chuyện có rất nhiều câu hỏi được đặt ra từ cô gái này hỏi một người đàn ông tại sao lại yêu thương mình như vậy.

Cái tên của hân chỉ mới nghe một lần là cô đã thấy sợ hãi, sợ hãi là yêu thương hân, cô nghĩ hân mang một tâm địa ma quỷ mà tiếp xúc với cô chỉ sợ làm cô bị thương mà thôi. Vì cái gì mà anh ra tay cứu cô không tiếc hy sinh tính mạng của mình, hàng loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu cô khi hân tiến lại gần cô ngày một gần hơn, thật ra hân đang nghĩ gì trong đầu.

Đối mặt với một người như hân, mặc dù không biết hân đang nghĩ gì, giờ những thủ đoạn gì thì trước mắt bây giờ cô không thấy, cô chỉ thấy hân thật lòng thật dạ quan tâm chăm sóc cho cô những khi cô đơn, cô phải là mình đã yêu hân rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Buổi Sáng hỗn loạn

“TMD, cái thời đại này làm tình nhân phổ biến đến nỗi lấy làm việc vinh dự ư?” An Tiểu Tâm mặc áo khoác ngoài, tóc rối bù, lòng thắm mắt, nước miếng văng tung tóe ở trong phòng.

Người khiến cho cô giận dữ, chính là người chị em tốt của cô đã vinh quang được thăng chức làm tình nhân mới nhất của phó tổng Anh Bồi —— Đinh Phở Nguyệt. Hôm nay là lần đầu tiên Đinh Phở Nguyệt cùng Anh Bồi đi dự bữa tiệc xã giao quan trọng, vừa tới hội trường thì giày cao gót bị bẻ gãy cho nên gấp gáp bắt An Tiểu Tâm đang ở gần đó mang giày đến hội trường.

Thừa lúc ở trong thang máy tầng cao nhất, cô thoải mái ngắm cảnh vật bên ngoài, vừa bước ra khỏi, An Tiểu Tâm liền nghe thấy một khúc nhạc tuyệt đẹp, nghe cảm động được truyền ra từ bữa tiệc.

Không cần nhìn, bên trong khẳng định là y hương tán ảnh(‘Y hương tán ảnh’ là một thành ngữ, y = y phục, hương = hương thơm, tán = mái tóc, ảnh = bóng dáng, miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa), ăn uống linh đình, tụ tập phân nửa tầng lớp thượng lưu của xã hội. đều là những bậc tinh anh.

Cô nhắc giày cao gót lên, đi dọc theo hướng tây bám bên ngoài mép tường phòng của bữa tiệc, Đinh Phở Nguyệt nói là ở đó đợi cô.

Vừa đi, An Tiểu Tâm vừa than thở, người chị em tốt của cô thật khiến cho người ta bội phục, đến làm tình nhân cũng đang vô cùng thuận lợi, vui vẻ, trong công ty có không biết bao nhiêu nữ đồng nghiệp hâm mộ cô có vận khí tốt. Đinh Phở Nguyệt chính mình cũng tốt nghiệp với bằng thạc sĩ của trường đại học danh tiếng vậy mà lại lấy việc được làm tình nhân của Anh Bồi làm đắc ý. ‘Không biết lấy làm xấu hổ mà lại cho rằng là vẻ vang.’ An Tiểu Tâm ở trong lòng hung tợn nói, nếu không phải do đi đã nuôi dưỡng cô từ nhỏ tới lớn, thì cô cũng mặc kệ Đinh Phở Nguyệt, càng không phải từ nhà ẩm áp mà tới nơi lạnh lẽo này.

Đi mau hai bước, cô liền bắt gặp hai dáng người quấn áo mỏng manh yếu đuối, thực nữ ở cách đó không xa. Một người trong đó, chính là người có vẻ đẹp điểm lệ phát ra từ phía – Đinh Phở Nguyệt. Đối diện với Đinh Phở Nguyệt, là người đẹp điển hình với bộ váy dạ hội trắng muốt, An Tiểu Tâm cũng biết cô nàng này, lúc trước chính là đồng nghiệp của cô – Bạch Khởi Vân.

”Hèn hạ, vì tiền mà cam chịu làm đồ chơi cho lũ đàn ông, thật khiến chị em phụ nữ chúng ta mất thể diện.” Giọng nói căm hận của Bạch Khởi Vân truyền đến, làm cho An Tiểu Tâm mau chóng núp vào một góc. Đây là họ đang biểu diễn cái gì?

Chỉ thấy Đinh Phở Nguyệt cười nhàn nhạt, quẹo rũ quần vài lọn tóc xoắn, mỉm cười nói: “Vậy sao? Tôi lại không cảm thấy là như vậy à, có rất nhiều đồng nghiệp nữ hâm mộ đó. Bạch tiểu thư lại không thấy hâm mộ hay sao?”

Bạch Khởi Vân cười lạnh một tiếng rồi nói: ”Tôi hâm mộ cô? Nếu như tôi muốn liệu cô có còn được ở đây mà khoe khoang hay không?”

“A?” Long mi thanh tú của Đinh Phở Nguyệt nhảy lên, thông thả ung dung nói: “Đúng vậy à, tôi cũng có nghe nói như vậy. Anh Bồi khi chưa tìm ta, thì đã tìm cô làm tình nhân trước. Đáng tiếc, cô không đáp ứng lại còn từ chức. Tôi còn đang muốn nói lời cảm ơn cô, nếu không phải là cô phúc đức nhường lại, cũng không tới phiên tôi à. Nhưng là, cô đã không cần, tại sao bây giờ lại bày ra cái dáng vẻ khổ sở ghen tỵ này đây? Chẳng lẽ. . . . . Cô đã yêu anh Bồi rồi sao..?”

Bạch Khởi Vân sắc mặt tái nhợt, giọng nói bén ngọn: “Không sai, tôi yêu hân. Cho nên tôi không giống cô, cam lòng để làm đồ chơi cho hân, tôi muốn hân toàn tâm toàn ý với tôi.”

“Phụt, ha ha ha, haha ha.” Đinh Phở Nguyệt giống như là vừa nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế giới. tiếng cười như chuông bạc cất lên “Tôi thấy cô so với tôi còn hèn hạ hơn nhiều lắm! Tôi chỉ cần ở bên hân đã là tốt lắm rồi, cô lại còn muốn tất cả của hân. Đáng tiếc, cái nguyện vọng của cô cũng vĩnh viễn không thực hiện được đâu, cô từ chức, Anh Bồi cũng chưa một lần tìm cô đi? Bây giờ cô lại thấy hối hận, vậy không phải cũng giống tôi

hèn hạ như nhau à ?”

Bạch Khởi Vân giận đến run người, giơ tay cho Đinh Phở Nguyệt cái bạt tai.

Tiếng bạt tai vô cùng thanh thúy vang lên não nhiệt đánh thức An Tiểu Tâm, cô vội vàng chạy tới bên cạnh Đinh Phở Nguyệt. Chỉ thấy Đinh Phở Nguyệt tay bưng mặt, nước mắt ào ào tuôn xuống, lấy khăn mặt giả bộ. Bộ dạng Đinh Phở Nguyệt nhu nhược, chực muốn khóc- là cả cô cũng chưa gặp được nhiều.

Vì vậy An Tiểu Tâm kích động, cũng quên mất vừa rồi mình vừa mắng chửi người chị em trong lòng, cũng liền không để ý là sao Đinh Phở Nguyệt lại để cho Bạch Khởi Vân bạt tai, liền thay đổi hành bộ dạng người đàn bà nhu nhược. Cô không một chút suy nghĩ tiến lên đẩy Bạch Khởi Vân rồi nói: “Nếu cô đã thích Anh Bồi, cần gì phải làm ra vẻ là nữ nhân thuần khiết? Thế nào, vờ thả để bắt thật nhưng không thành? Anh Bồi đại thiếu gia cũng chẳng khốc lốc chạy theo cô?”

Lúc này Đinh Phở Nguyệt nén nước mắt, vô cùng làm tủi thân kêu lên một tiếng “chị”, ngay sau đó là giọt nước mắt lớn từ hốc mắt tuôn ra, thật là nhàn hoa lệ mang mưa, vừa thấy đã thương.

An Tiểu Tâm không nhịn được tròn mắt nhìn Đinh Phở Nguyệt một cái rồi nói: “Đừng có mà làm ra cái dáng vẻ này, vẫn còn muốn làm cái gì tình nhân? Cái tay Anh Bồi siêu cấp ăn chơi đó là gã đàn ông ăn chán thì sẽ bỏ lại, có thể thay người tình như cơm bữa, (mô phật, đoạn này ta chỉ dịch theo nghĩa ta hiểu.. không biết đúng hay sai..mong các nàng thông cảm) chẳng lẽ em còn ảo tưởng một ngày kia đi lên đầu cảnh biển thành Phụng Hoàng? Chị cho em biết, em hãy tỉnh lại đi, ở chỗ đi chị cũng chẳng muốn bằng lòng thay em giấu diếm nữa.”

“An Tiểu Tâm!” Bạch Khởi Vân vừa mới bị đẩy lui vài bước cất giọng kêu lên ” Sao cô lại đẩy tôi ?”

“Vậy sao cô lại đánh Đinh Phở Nguyệt?” An Tiểu Tâm trả lời lại một cách mỉa mai “Tôi chỉ cho cô một con đường có khả năng nhé. Cô đi cầu xin Anh Bồi. Dù sao tình nhân cũng chẳng phải là bà xã, có thể có rất nhiều người, cô không cần phải phí công ở nơi này mà làm khó Đinh Phở Nguyệt”

“Rất xin lỗi, ta chưa từng qua lại cùng một lúc với hai người đàn bà khác nhau.” Một giọng nói trầm thấp đầy nam tính từ phía sau lưng của An Tiểu Tâm vang lên.

An Tiểu Tâm hít vào một hơi, lưng dựng thẳng lên, nắm chặt tay, hận không thể đâm rụng cái não heo của mình xuống. Không trách được Đinh Phở Nguyệt không đánh trả lại đòn, là có ý ở trước mặt ông chủ vàng giả vờ yếu ớt đây. Cô nhắm mắt lại. Cô vừa mới nói cái gì nhỉ? Nói “Tay Anh Bồi siêu cấp ăn chơi” đi? Trời ạ, bao nhiêu năm khổ công làm việc, câu nói đầu tiên đã đắc tội với người trực tiếp lãnh đạo mình.

Không cần quay đầu lại, cô cũng biết Anh Bồi này chắc chắn ăn mặc giống như con chim Khổng Tước, lười biếng đứng ở nơi đó, dùng một đôi mắt không thấy đáy trông mắt đen bí ẩn nhìn chăm chú vào sau lưng của mình đây.

Lúc này đối diện với An Tiểu Tâm là Đinh Phở Nguyệt cả khuôn mặt nhu thuận như nước, tràn đầy ái mộ, ánh mắt nàng nụ không hề che giấu phóng thẳng đến sau lưng An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm nhìn thấy bộ dạng này của cô thì vô cùng tức giận. Thế sẽ không bao giờ quản chuyện của Đinh Phở Nguyệt nữa.” Cho em, lần sau chuyện như vậy đừng có mà gọi chị!” Cô nổi giận đem giày cao gót mạnh mẽ nhét vào ngực Đinh Phở Nguyệt, nhắm mắt xoay người bước đi.

Sau đó, cô lại cứng đờ người một lần nữa.

Trước mặt thậm chí là hai người đàn ông.

Bên trái là một người vóc dáng cao lớn, bộ comple Armani màu đen, bên trong là chiếc áo sơ mi màu hung đỏ, kèm theo chiếc cà vạt bạc màu xanh biếc. Ngũ quan đường nét rõ ràng, vẻ mặt cười như không cười toàn thân tràn đầy khí chất quý phái. Hắn có phong thái y như trong tưởng tượng của An Tiểu Tâm, nhìn chăm chăm vào cô. Người này chính là Anh Bồi củ cái lớn lằng nhằng siêu cấp vô địch, đa tình khắp chốn, tình nhân so với quần áo còn nhiều hơn.

An Tiểu Tâm lười phải nhìn hắn. (trên thực tế là không dám nhìn hắn).

Nhưng người đàn ông bên phải kia lại thu hút ánh mắt của An Tiểu Tâm. Hắn và Anh Bồi sánh vai, mặc comple màu lam nhạt, mái tóc đen ỗn thỏa, ngũ quan tuấn lãng đa tình, khí chất mát mẻ nho nhã, một đôi mắt như đầm sâu trong suốt, không nói mà tính lại như cười làm cho người ta như cây cỏ gặp gió mùa xuân. Chỉ là lúc này, nhìn khuôn mặt của hắn lại khô sờ như vậy.

Người này. . . . An Tiểu Tâm cũng biết!

TMD, rốt cuộc là hồng đời à. An Tiểu Tâm chợt lắc đầu, ngẩng đầu ưỡn ngực sai bước đi qua giữa hai người đàn ông này, một trận gió làm tung bay sợi tóc xẹt qua cánh mũi của hai người.

Người đàn ông mặc comple màu lam nhạt nhanh chóng đứng chặn trước mặt An Tiểu Tâm, ánh mắt như mang một tầng đau thương, một tiếng thống khổ kêu lên: “An An. . . .”

An Tiểu Tâm hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt bắn ra tia lạnh thấu xương. Sau đó cô khạc ra hai chữ như chém đinh. ”Cút ngay!”

An Tiểu Tâm đối với cảm xúc của mình thuộc vào loại khó phân biệt được là yêu hay hận.

Ngoài mặt, người cũng như tên, từ nhỏ cô đã luôn là một đứa trẻ lễ phép, cẩn trọng. Lúc còn đi học thì cần mẫn học tập, đi làm thì cần mẫn làm việc, không khiến cho người khác chán ghét, cũng không làm ai chú ý. Khiêm tốn mà nói, dường như cô được sinh ra với tất cả những bản lĩnh. Mọi việc chỉ làm bằng tám phần khả năng, kết quả cũng chỉ cần giành không nhiều hơn tám phần, trước cũng chỉ học ở một trường đại học bình thường, đi làm cũng tìm một công việc bình thường. Ở giữa mọi người không đến nỗi kém cỏi nhưng cũng chưa bao giờ giỏi giang đứng đầu.

Trên thực tế, cô lại càng giống tảng băng ngầm dưới nước, bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng thỉnh thoảng lại cuộn cuộn như nước chảy. Cho nên, cô thường phạm cùng một sai lầm. Đó chính là hao phí tâm tư, trăm ngàn lần nhìn nhin với mọi người để giữ mối quan hệ tốt đẹp, nhưng luôn là do cô nhất thời bộc phát kiểm còi ba năm thiêu đốt một giờ. Ví dụ như cô từ trước tới nay luôn trước mặt Anh Bồi đầy làm cấp dưới nịnh bợ. Bởi vì ngày đó thiếu thận trọng một câu nói mà hỏng bệ.

Nói tóm lại, tất cả cô đều giống người đi đã một tay nuôi cô lớn lên. Nhưng ở sâu trong nội tâm, cô lại càng hâm mộ hơn người mẹ phóng khoáng của cô. Thẳng thắn, xinh đẹp lại không che giấu, một vẻ mặt sẽ để cho đàn ông hoảng hốt, câu nói đầu tiên có thể đem gai đâm người khác tâm huyết cháy rùng. Đáng tiếc, những đặc tính như vậy lại không di truyền lên người cô. Ngược lại con của đi – Đình Phở Nguyệt lại càng giống mẹ hơn.

Có lúc An Tiểu Tâm chán nản ở bên đi ăn và hỏi: ” Di à.. có phải ban đầu đi với mẹ ôm sai đứa nhỏ hay không, thật ra con mới là con ruột của người?”

Mỗi lúc như thế cha của nàng Anh Thắng Phong sẽ tròn mắt lên nói: “Nói bậy bạ gì đó? Con so với Phở Nguyệt còn lớn hơn hai tuổi, có thể ôm nhầm được sao?”

An Tiểu Tâm không phục nhỏ giọng lầm bầm: “Thì có sao chứ! Phở Nguyệt đáng đáp xinh đẹp, mà con ngay cả một phần mười của mẹ cũng không được truyền lại.”

Sẽ luôn là Di vượt má cô nói: “Ai nói, Tiểu Tâm của chúng ta càng lớn càng đẹp, chỉ là con không giống những cô gái khác thích trang điểm thôi.”

An Tiểu Tâm từng chút một lớn lên, ở thủ đô rộng lớn học thật tốt, học thêm tiếng Pháp để có hai học vị. Trở lại thành phố G tìm được việc ở một công ti lớn đài ngộ cũng không tệ lắm. Yên ổn kiếm tiền, cuộc sống yên tâm thoải mái. Làm việc 4 năm, bên cạnh cô những người đàn ông theo đuổi không nhiều không ít, cô đều đối với bọn họ lễ phép xa lánh. 26 tuổi lòng cô sâu tựa như biển, bất luận tụy người đàn ông thế nào cũng không làm cô dâng lên nửa điểm rung động trong lòng.

Người thân trong nhà luôn nói cô lãng phí thời gian. Nhưng trong quan niệm của An Tiểu Tâm những năm tháng phí hoài đó là trạng thái sống lí tưởng. Cô không muốn phí hết tâm tư theo đuổi cái gì. Ngoài công việc ra, phần lớn thời gian cô dành nghe một bài nhạc cảm động, xem một quyển sách hay, ăn chút thức ăn ngon, lặng lặng phát ngây ngốc một chút.

Chỉ là, tất cả tựa hồ từ sau khi Đình Phở Nguyệt cũng vào công ty Thần Sâm thì liền xảy ra biến hóa ko thể nghịch chuyển. Bất luận An Tiểu Tâm muốn trở lại quỹ đạo bình thường đến thế nào đi nữa, nhưng cuộc sống lại đoàn xe lửa trật bánh khỏi đường ray... muốn quay trở lại cũng không thể được.

Sáng ngày thứ hai, An Tiểu Tâm đến phòng làm việc sớm hơn mọi ngày. Di lao công mới quét dọn xong sáng sủa, sạch sẽ. Nắng sớm xuyên qua chớp cửa, chiếu lên cả những hạt bụi nhỏ trong không khí. Cô mở máy vi tính ra, thả Chrysler 《Platonic tình yêu 》, lấy làm vui mừng vì không để lỡ mất bài đàn Vi-o-long khúc Du Dương. An Tiểu Tâm lấy ra từ trong ngăn kéo bàn cuối cùng cái hứng thú tai hại điển hình của cô, một cái túi, nghe nói là đến từ Nha Mãi Gia WALL-FORD công ty cà phê Blue Mountain. Vì thế, cô đau xót sai hết một phần tư tháng lương. Cô bỏ vào một túi đầy đặn một loại cà phê, cho vào cái máy xay thủ công nhỏ nhỏ nghiền ra thành từng phần, sau đó đi tới phòng giải khát lấy máy cà phê nấu cho mình một ly cà phê nồng đặc trưng. Mặc dù không có loại máy nấu cà phê tốt, nhưng không sao, cô cũng không có yêu cầu quá cao

Đang cầm cà phê trở lại chỗ ngồi, cô hí híp đưa ly cà phê ra trước mặt dung sức ngửi một cái bất giác lộ ra vẻ mặt say mê.

Ban ngày phòng làm việc thường huyền ảo, nhưng hiện tại yên tĩnh không có người, trong không khí tràn ngập hương cà phê nồng đậm. Bài hát lúc này đã chuyển sang bản Chrysler khác, khúc nhạc violong 《 tình ca 》, tiếng piano trong sáng, violong nhẹ nhàng... âm thanh hòa hợp, uyển chuyển, triển mien.

Cô thích nhất cà phê, thích nhất âm nhạc, thích nhất sự yên tĩnh, một buổi sáng thật là tuyệt vời nha... An Tiểu Tâm vui vẻ đằng sau phía ghế ngồi. Khỏe miệng bất giác cong lên một đường nhỏ, trong lòng thoải mái thở ra một tiếng...

“Cho tôi một ly cà phê.” Một giọng nói khàn khàn nam tính ở phòng làm việc lớn vang lên.

An Tiểu Tâm cả kinh, nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đem ly cà phê trong tay đánh đổ. Cô kinh ngạc nhìn ra bên ngoài cách mình vài mét rõ ràng là một người đàn ông vừa mới ngủ dậy. Tóc của hắn bù xù rối loạn, sắc mặt tiêu tụy, cúc áo sơ mi bung ra chai nút, lộ ra bên trong bộ ngực trắng kiện. Mặc dù nhìn hắn hỗn loạn dơ dáy, nhưng tất cả đều không một chút ảnh hưởng tới khí chất cao quý, ngược lại càng tôn thêm vẻ hấp dẫn lười biếng. Nhìn An Tiểu Tâm kinh ngạc, Anh Bồi hắng giọng một cái, chỉ chỉ ly cà phê trên tay An Tiểu Tâm “Cà phê, có vấn đề gì sao?”

“À, không có, xin phó tổng Anh chờ một chút.” An Tiểu Tâm hồi phục tinh thần lại, vội chạy vào phòng giải khát lấy ra một túi instant ccoffee, cho nước thật tốt vào, rót vào trong chén. Thật là xui xẻo, hoa tâm đại thiếu gia Anh Bồi sao sáng sớm lại xuất hiện ở đây. Cho nên tâm tình tốt của buổi sáng cũng bị phát hư. Vốn là một khoảng thời gian thật nhàn nhã, bây giờ không biết vì có gì mà trở thành cô em pha cà phê đây.

Cô bung cà phê, gõ gõ cửa, nghe được bên trong có âm thanh trả lời mới đi vào. Trong phòng làm việc rộng rãi nồng nặc mùi thuốc lá, An Tiểu Tâm sặc đến không nhìn được ho khan vài tiếng. Trên bàn làm việc lớn hỗn loạn rối loạn, nhưng không biết Anh Bồi người ở chỗ nào. An Tiểu Tâm nhìn xung quanh một chút, không phát hiện ra Anh Bồi, liền đem cà phê đặt ở bàn tiếp khách bên cạnh khay trà, rón rén định đi ra ngoài

“Đợi chút ” Anh Bồi ở trong phòng nghỉ bên cạnh phòng làm việc gọi với ra, gọi An Tiểu Tâm lại nói: “Đem dọn dẹp lại mặt bàn giúp tôi”

An Tiểu Tâm len lén bấu môi, lặng lẽ nói tiếng tốt. Vì không muốn chính mình để cả phòng đầy mùi thuốc là xông chết, trước tiên cô đi nhanh tới mở cửa sổ, rồi mới đi đến bàn làm việc dọn dẹp lại. Anh Bồi đang sửa sang lại quần áo của 8 mình, hẳn đã vừa mới rửa mặt qua loa, thay xong quần áo sạch. Trên áo sơ mi xanh sọc trắng là chiếc cà vạt màu bạc, xứng với bộ comple đen ưu nhã bên ngoài, cả người toát lên vẻ thoải mái, ưu nhã mê người. An Tiểu Tâm tiện tay dọn dẹp văn kiện, giấy vẽ trên mặt bàn, nhìn trộm Anh Bồi một cái, trong lòng giận dữ thầm mắng một câu “Mặt người dạ thú”, nhưng trong lòng lại không thể không thưởng thức bộ quần áo kiểu mới lạ của Anh Bồi trông vô cùng đẹp đẽ. Màu xanh, trắng, đen phối hợp đặt ở trên người người khác có thể sẽ giống như Chàng hề nhưng mặc ở trên người hắn lại là một hợp thể mới lạ thoải mái vô cùng.

Anh Bồi nghiêm nhiên sửa sang chính mình xong, ngồi ngay ngắn trên sofa cầm tách cà phê lên. An Tiểu Tâm đã dọn dẹp xong, một mực cung kính đứng trước Anh Bồi nói: “Phó tổng Anh, vậy tôi có thể ra ngoài chứ.”

Anh Bồi đưa mắt phượng liếc An Tiểu Tâm một cái, ánh mắt dò xét qua cái quần jean với áo phông rộng thùng thình của cô, không chút để ý ừ một tiếng. An Tiểu Tâm thở ra một hơi, từ từ lui ra ngoài, cảm giác mình giống như ở thời phong kiến là thái giám thận trọng rút lui ra khỏi phòng của hoàng thượng. Chợt, Anh Bồi “Ừ?” một tiếng, An Tiểu Tâm thân hình dừng một chút, ngay lập tức lại quyết định không để ý tới, tiếp tục đi ra phía ngoài.

Nhưng Anh Bồi lại mở miệng nói: “An thư ký, cà phê này không phải cái loại cô vừa nấu đó chứ?”

An Tiểu Tâm liếc mắt, nhưng nháy mắt khi xoay người đã nhận ra nụ cười mỉm “Anh tổng, đây là dùng cà phê ở phòng giải khát của công ty ta.”

Anh Bồi dùng ngón tay trở vừa gõ mặt bàn, không hề công kích, nói một câu: “Đi nấu cái loại cô vừa uống đó .”

An Tiểu Tâm cố gắng đè sự phẫn uất trong lòng, mỉm cười trả lời một câu: “Vâng” sau đó xoay người đi ra ngoài tới chỗ ngồi lấy loại cà phê bảo bối của mình ra, đầu lòng múc ra vài muỗng, chấp nhận đi pha cà phê.

Bên trong phòng Anh Bồi đã trở lại ngồi sau bàn làm việc, mắt đảo qua, phát hiện ra mặt bàn vốn toàn loại tạp nham đã được phân loại cất đi xong. Nhóm đã kí, chưa kí, tài vụ, tiêu thụ. . . . Chỉ là có mấy phần văn kiện rõ ràng phân loại sai, giống như là cố ý phạm sai lầm.

Anh Bồi môi mỏng bấu một cái, đã thấy An Tiểu Tâm đến bên đang cầm cà phê đi vào. Cô đem cà phê nhẹ nhàng đặt ở bên tay trái của Anh Bồi, nói khẽ: “Phó tổng Anh, mời từ từ dùng, tôi có thể đi ra ngoài rồi chứ”

“Ừ, cảm ơn.” Anh Bồi vui đầu xem văn kiện trước mặt, không ngừng đầu liền đáp ứng.

An Tiểu Tâm cực kỳ cẩn thận thở ra một hơi, rón rén rút lui ra khỏi phòng làm việc của Anh Bồi.

Trở lại chỗ ngồi, phòng làm việc bắt đầu lục đục có đồng nghiệp tới làm. Phòng tổng tài là nơi có nhiều người đẹp nhất, không bao lâu, bên trong phòng làm việc đã trang điểm xong, mùi phấn son tung bay, tiếng nói như oanh yến. An Tiểu Tâm như đưa đám tắt âm nhạc, đáng tiếc mình vốn có thể thư giãn thỏa thích vào sáng sớm. . . Cô miễn man lấy ra bộ đồ công sở, rồi đến phòng quần áo thay vào.

Trở lại chỗ ngồi, lấy ra giấy tờ thương vụ mà hôm qua chưa phiên dịch xong, còn chưa nhìn đến hai hàng chữ, liền bị một người vỗ vào vai. Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là thư kí Hoa Nhan Hà của công ty. . . Hoa Nhan Hà đã ba lăm ba sáu tuổi rồi, nhưng ăn mặc lại như cô gái trẻ, lợt hơn chút nữa, làm sao mặc. Đi làm mặc đồ công sở, cũng có thể biến thành bộ dáng hết sức khiêm tốn. An Tiểu Tâm vừa nhìn thấy trong lòng cô không khỏi than thở, vội vàng đứng lên, ánh mắt dừng ở bộ ngực đầy đặn bị thít chặt vượt qua cả ngang hông. Cô nặn ra nụ nhiệt tình, thân thiết nắm cả cánh tay của Hoa Nhan Hà nói: “Thư kí Hoa, bộ quần áo này mặc ở trên người chị quả thật quá đẹp, trẻ tuổi lại hấp dẫn. Chị thật không nỡ nhường cho chúng em đường sống, cánh đàn ông công ty chúng ta đều chỉ nhìn chị.”

Bên cạnh nãy thư ký nghe An Tiểu Tâm lời này, cũng sáp lên náo nhiệt khen Hoa Nhan Hà, làm cho Hoa Nhan Hà mặt mày hớn hờ, trực tiếp mà nói, thì các chị ấy nhạo báng cô ta. An Tiểu Tâm thấy cô ta vui vẻ như vậy, lúc này mới yên lòng lại. Nhưng là Hoa Thanh Nhân không quên đi mục đích tìm cô, cô ta lôi kéo An Tiểu Tâm đến chỗ trong thang máy yên tĩnh, bàn luận xôn xao: “Tôi nói này Tiểu Tâm, làm sao em lại hại tôi? Ban đầu lúc em gái em lúc phỏng vấn, là em nhờ vả tôi chăm sóc cô ta một chút, tôi mới đồng ý nhận cô ta vào làm. Nhưng là cô ta liền lập tức qua nương nhờ Anh tổng, người không biết còn tưởng tôi lôi kéo tìm ô dù đây”

An Tiểu Tâm nghe thấy cô ta nói ra hai chữ “ô dù” thì khóe miệng thật sự nhin không được co quắp xuống. Nhưng cô vẫn cười hi hi an ủi: “Thành thật xin lỗi à, em cũng không biết em gái em có thể như vậy, làm cho chị thêm phiền toái. Chỉ là, em gái em sẽ không quên chính chị đã chiếu cố cô ấy vào công ty, về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ cảm tạ chị, chị thấy có đúng không?”

Hoa Nhan Hà nhìn An Tiểu Tâm cười nhẹ nhàng, mắt hạnh nhìn cô chăm chăm, trong lòng cả kinh, không hoàn hồn. Hoa Nhan Hà vốn là bị người khác châm chọc mấy câu, nói là cô ta giúp Anh Bồi thu nạp tình nhân. Cô ta sẵn có chút ghen ty, lại muốn đòi An Tiểu Tâm chút ân tình, bây giờ cảm thấy không hài lòng mới tìm tới An Tiểu Tâm oán trách. Thật ra thì, trước đó mặc dù An Tiểu Tâm có lén lút nhờ cô, nhưng Anh Bồi tự mình tham gia phỏng vấn, Anh Bồi quyết định trúng tuyển, cùng cô ta không có một chút quan hệ nào. Hiện tại cô vừa nghe thấy An Tiểu Tâm nói lời này, lập tức hiểu ra Đinh Phó Nguyệt chẳng những không thể đắc tội, tốt nhất là nên nịnh bợ còn hơn. Nếu là Đinh Phó Nguyệt thì thậm chí lời nói bên gối, mình nghĩ chuyện tốt là không thể không có nha. Vì vậy thần sắc của cô ta liền xoay chuyển, thái độ thành khẩn hướng An Tiểu Tâm nói: “Tiểu Tâm à, tôi cũng không có ý tứ gì khác, nói với Phó Nguyệt bình thường phải cẩn thận một chút à, giáo đâm trước mặt để tránh, nhưng ai phỏng được dao đâm lên sau lưng à.”

An Tiểu Tâm cảm thấy cả người khẽ run rẩy, cái này có quá khoa trương không? Cô cười theo nói: “Biết, em chắc chắn sẽ đem lời của chị thư kí Hoa nói tới.”

Hoa Nhan Hà xoay người rời đi, rồi lại quay đầu lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá An Tiểu Tâm mấy lần, bắt bẻ mà nói: “Tiểu Tâm à, vì muốn tốt cho em nên tôi mới nói à. Em cũng nên chú ý đến hình ảnh của mình. Em xem lại em một chút đi, mấy năm như một ngày chính là xanh, đen, xám ba món đồ

công esở, tôi nhắm mắt cũng đoán được hôm nay em mặc bộ xám tro này. Thật ra thì nhìn kỹ em một chút, muốn mỏng có mỏng, muốn ngực có ngực, làm sao lại ăn mặc quê mùa vậy à.”

An Tiểu Tâm cười hắc hắc, trong lòng suy nghĩ chị cho rằng người người ai cũng giống như chị à, quần áo đồng nhất hướng tới Hawaii nóng bỏng...

Hoa Nhan Hà lấy bộ dáng của chuyên gia cẩn thận chu đáo hướng An Tiểu Tâm nói: “Em đem váy làm cho ngắn chút, áo bó sát lại, đem cái kiểu đầu của bà cô này uốn thành cuộc sóng. Trang điểm mặt, muốn so bao nhiêu với Phở Nguyệt cũng không thua kém”

“An Tiểu Tâm!” tiếng hét lên truyền đến, là giọng nói của người lãnh đạo trực tiếp An Tiểu Tâm, Lý Canh Ái. An Tiểu Tâm cả người khẽ run rẩy, Hoa Nhan Hà cũng sợ hết hồn, vội vàng nói: “Mau đi đi, Mẫu Dạ Xoa gọi em đây. Haizzi, tôi thật sự cảm thông với em, làm sao lại làm việc dưới cái người phụ nữ nội tiết mất cân đối kia đây?”

An Tiểu Tâm nghe được buột miệng cười, lại vội vàng dừng. Hoa Nhan Hà làm bộ thờ dài, lúc này mới bỏ qua cho An Tiểu Tâm, xoay người đi.

Nhìn Hoa Nhan Hà vận eo, dao động đi xa từng bước một, An Tiểu Tâm hận không thể vỗ ngực liên tục chửi mình. Sớm biết Đinh Phở Nguyệt có khả năng này, cuộc phỏng vấn liền đem người phỏng vấn cho nhét vào dưới gấu quần rồi, cô còn phí cái gì sức lực tìm người lập quan hệ. Khi đó mẹ của Đinh Phở Nguyệt cũng chính là đi An Tiểu Tâm, nghe nói Đinh Phở Nguyệt thi viết lọt qua cửa còn chút nữa vòng phỏng vấn, liền năn nỉ An Tiểu Tâm giúp đỡ tìm một chút quan hệ, khiến Đinh Phở Nguyệt thuận lợi vào Thần Sâm. Mặc dù Đinh Phở Nguyệt là mang danh giáo thạc sĩ nghiên cứu sinh tốt nghiệp, nhưng công việc vẫn khó tìm, nhất là vào công ty Thần Sâm to lớn loại này so với đi làm từ thiện còn khó hơn, dĩ của cô có chút khản trương cũng là lẽ tất nhiên.

Nghĩ đến đó, Đinh Phở Nguyệt vừa thấy mặt giám khảo Anh Bồi liền chấn động. Theo người chứng kiến kể lại, Anh Bồi ngay trước kỳ bỏ qua hai người phỏng vấn trước, trực tiếp hỏi Đinh Phở Nguyệt có muốn làm tình nhân của anh ta hay không. Đinh Phở Nguyệt thoáng suy nghĩ một chút, vừa nói xong. Như vậy, Anh Bồi phách bản, Đinh Phở Nguyệt vinh dự trở thành thư kí thứ N của Phó tổng Anh.

An Tiểu Tâm nghe lời đồn đãi bay đời trời, nghĩ thầm, thật may là nói Đinh Phở Nguyệt “Thoáng” suy nghĩ một chút, chứ chưa nói Đinh Phở Nguyệt tại chỗ nằm xuống nháo.

Hiện tại, An Tiểu Tâm với Đinh Phở Nguyệt có quan hệ chị em, do Hoa Nhan Hà tuyên truyền cả công ty cũng đều biết rồi. Bây giờ người người đều nhìn An Tiểu Tâm với ánh mắt đặc biệt. Đinh Phở Nguyệt đã vào công ty được một tuần lễ, An Tiểu Tâm thẳng lưng, như không có chuyện gì xảy ra gắng gượng qua được thời điểm mọi người chú ý nhất. Hiện tại, việc Đinh Phở Nguyệt vinh dự làm tình nhân nhiệt độ đã giảm xuống, sự chú ý của mọi người bắt đầu dôi đi. Đã có người thảo luận Đinh Phở Nguyệt lúc nào thì thành người phụ nữ bị cho rơi rồi, cho nên đối với An Tiểu Tâm thì càng không có tâm tư quan tâm. Ngược lại An Tiểu Tâm đoán ra trong công ty tại sao lại có người nhắc tới mình? Là chị vợ chiếm được tiện nghi của Anh tổng?

Cô cảm thấy vô cùng nhụt chí. Nhất định có rất nhiều người hâm mộ cô lắm đây, hâm mộ cô có thể dính vào ánh sáng của Đinh Phở Nguyệt. Nếu không thì tại sao một người dân mọn như cô làm sao có thể có quan hệ với Anh tổng được đây?

An Tiểu Tâm đang suy nghĩ lung tung, phó chủ nhiệm Lý Anh Ái đã không hài lòng đứng bên cạnh cô, lạnh buốt nói: “Được dà, An Tiểu Tâm, tôi nói cô thế nào cũng không để ý tới, thì ra là phục vụ cả cấp trên thư kí Hoa nữa cơ à!”

An Tiểu Tâm vội nặn nụ cười nịnh bợ, 2 giải thích nói: “Kia à, kia à... là thư kí Hoa mới dạy cho em cách ăn mặc như thế nào đây.”

Lý Anh Ái chớp chớp đôi mắt to mang theo hàng mi giả đen nhánh, cao giọng nói: “Cô ta sao? Cô ăn mặc giống kiểu cô ta đến đi làm? Đừng nói là tôi đem cô đá ra chỗ tổng tài làm nha. Đây là tư liệu mà tổng tài muốn xem, cô mau sớm phiên dịch ra.” Nói xong, cô cầm mấy quyển tạp trí văn học nước ngoài trên tay nhét vào trong ngực An Tiểu Tâm.

An Tiểu Tâm vừa nhìn liền đau đớn kêu lên: “Tạp trí Bồ Đào Nha? Má ơi, chị Lý, chị tha cho em đi, em làm sao phiên dịch được tạp trí Bồ Đào Nha đây?”

Lý Anh Ái bỏ lại sau lưng mấy câu nói: “Cô không phải được xưng là thiên tài về ngôn ngữ sao? Một chút khả năng này cũng không có mà còn muốn cùng tổng tài có quan hệ”

An Tiểu Tâm cũng có chút tức giận: “Chớ có lôi tổng tài ra uy hiếp tôi. Tôi không thể ngôn ngữ nước nào cũng có thể phiên dịch được à! Hai năm qua tôi để cho chị hành hạ, anh, pháp, đức, tính, ngày một lần tôi đều phải học, Hiện tại còn cả chữ Bồ Đào Nha? Không thể khi dễ người quá đáng như vậy chứ!”

Lý Anh Ái chò ngón tay xanh nhạt non nớt trên đầu An Tiểu Tâm, nhỏ giọng ti mỉ nói: “Cô vậy cũng có khả năng kêu lên với tôi, cô kêu đi, lên làm chị vợ của phó tổng Anh thì cũng có thể lớn lối rồi à. Ngôn ngữ của của Liên Hợp Quốc cô còn chưa học hết à, còn kêu lên toàn bộ gì với tôi, nhanh lên một chút đi dịch đi.”

Nói xong, cô ta cũng vận vận mình đi qua. Nhìn bóng lưng cô ta quá giống với Nhan Thanh Hà, An Tiểu Tâm trong đầu liệu mạng nhớ lại Liên Hợp Quốc có những quốc gia nào, cô gơ bàn tay ra đếm anh, pháp, đức, nga, mỹ, trời ơi, tính, áo.

KAO, Lý Anh Ái rốt cuộc có học qua lịch sử hay không? Liên hợp quốc trong đó nào có nước Bồ Đào Nha

Chương 2: Trong phòng làm việc có nhiều bất quá

An Tiểu Tâm chấp nhận trở về ngôi vào vị trí của mình, khóc không ra nước mắt nhìn một xấp tài liệu trước mắt. Ngoài một chữ Bồ Đào Nha ra, những thứ khác một chữ cô cũng không biết. Nói đến phần công việc này của cô thật làm cho người ta thôn thức. Sau khi tốt nghiệp khoa chính quy, cô cũng qua gắng vào được Thần Sâm, nhưng chẳng qua cũng chỉ làm chức vụ trợ lý.

Công việc chủ yếu ở Thần Sâm là giải quyết các thư điện tử qua internet về các đề án thương nghiệp cung ứng, trên toàn thế giới có 5000 nhân viên quá nửa là nhân viên kỹ thuật. Kỹ thuật nhân tài làm nghiên cứu, mỗi đêm ngày e. Nghe nói một thời gian trước ở trên internet đưa lên đề tài “chết vì lao lực”, cũng là bởi vì công ty bọn họ có vị đồng nghiệp nào đó vinh quang hi sinh mà đưa lên.

An Tiểu Tâm ở dưới mặt nghiên cứu bộ môn trong hầu hạ những nhân viên kỹ thuật cao cấp kia, cả một năm làm việc mỗi đêm ngày, mơ ước lớn nhất chính là điều vào mặc dù cũng rất bận, nhưng ít ra có ngày có đêm nghỉ. May mắn, cô có được vận cứt chó sẵn, được Lý Anh Ái thương thức, lúc này mới được điều đến làm trợ lý tổng tài, lẽ thường mà nói thì chính là em gái chạy việc.

Phòng làm việc tổng tài, ý nghĩa như tên gọi, chính là phải phụ trách một tổng tài Thần Sâm, phó tổng Mười mấy thư không cùng cấp bậc cùng làm ở trong phòng tổng tài, chia làm bao nhiêu tổ thư ký, mỗi vị thư ký mang một tổ trợ lý, chia đều phục vụ cho mấy vị tổng tài. Nơi này thư ký có trình độ học vấn cao, tư cách hảo, năng lực mạnh, vẻ ngoài đẹp, không phải là người bình thường có thể đưa thân vào hành ngũ phòng tổng tài.

Cũng là An Tiểu Tâm tốt số, vừa đến phòng tổng tài không lâu, người thư ký phụ trách biên dịch nghi việc, nhất thời chưa có ai thay thế. An Tiểu Tâm bắt được cơ hội, phát huy sở trường của mình hỏi còn đại học, phiên dịch một bài viết Pháp văn có liên quan đến bài báo mạng lưới máy tính phục vụ chuyên nghiệp. Bài dịch này sau khi đưa cho tổng tài xem thì rất được tán thưởng, vì vậy ngay lập tức cô được thăng thành thư ký phụ tá biên dịch, công việc chuyên chức chính là dịch tài liệu cho tổng tài.

Tổng tài công ty Thần Sâm đã tốt nghiệp khoa Truyền Thông đại học HIT, tài trí hơn người, xuất thân từ kỹ thuật viên, thích thu thập lại những người nước ngoài kỹ thuật giỏi viết lên những luận văn nghiên cứu thành tựu khoa học mới. Vừa thỏa mãn hứng thú của bản, lại có thể tìm ra những điểm mấu chốt trong buôn bán, lấy ba loại ngôn ngữ anh, pháp, đức làm chính, trời ơi, thỉnh thoảng vẫn xuất hiện những tiếng Tây Ban Nha. An Tiểu Tâm mình không thể phiên dịch a, đành phải tìm Tiểu Ngừ đang học ở đại học Ngoại ngữ tới phiên dịch giúp.

Ba năm qua, An Tiểu Tâm ở nơi này vị trí làm như cá gặp nước, có lúc tổng tài đi Châu Âu công tác cũng mang theo cô. Cô khiếm tốn không khiến người khác phải soi mói, không làm náo động việc gì.

Thời điểm quan trọng có thể giúp người khác đang bận. Dần dần cô ở nơi này thể hiện trình độ học vấn cao, IQ cao, giàu tình thương, tiêu chuẩn cao, có tầm cao trong ánh mắt mọi người, có chỗ đứng vững vàng. Nhất là Lý Anh Ái, nói năng chua ngoa, nhân vật đầu phụ, đối với cô cũng luôn không tệ. Hiện tại, cô nhìn quyền tạp trí nguyên bản trước mặt, không nghĩ ra kỳ tha là, xem ra lại phải dùng biện pháp cũ, tìm người học ở học viện ngoại ngữ tới giúp.

An Tiểu Tâm cầm điện thoại di động lên, bấm lấy một dãy số quen thuộc, cầu khẩn nói: “Tiểu Thao, cậu có học tiếng Bồ Đào Nha hay không?”

“Làm gì? Tôi đang đi học đấy.” mặt nhẹ khoan khoái tựa như một đứa cậu bé lớn tuổi, giọng đề nén xuống thật thấp

“A, tốt tốt, cậu lên lớp đi, tôi đến nhà tớ, tớ làm thức ăn ngon cho cậu.” An Tiểu Tâm vội ném ra mồi.

“Thật?” Bên kia âm thanh lập tức kích động.

“Không tin đến xem.” An Tiểu Tâm cố ý nói.

“Tin, tin, tin, buổi chiều tan lớp tớ liền tới, có cần tớ mua ít thức ăn hay không?” quả nhiên bên kia nói liên tiếp.

An Tiểu Tâm mặt mày lập tức hớn hờ lên, hi hi nói: “Đi ngang qua siêu thị giúp mình mua chút tỏi là được, tớ làm cho món cậu thích ăn nhất cá xác-đin. . .”

An Tiểu Tâm còn chưa nói hết câu, đầu vai lại đột nhiên bị người mạnh mẽ ấn xuống. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Lý Anh Ái giết gà cắt cổ nhìn mình lom lom. An Tiểu Tâm vội vàng cúp điện thoại, đứng lên, ngạc nhiên phát hiện Anh Bồi đang đứng ở vị trí cách mình không tới ba bước, khe cau mày, cười như không cười nhìn mình

An Tiểu Tâm than thở một tiếng, xong rồi, khẳng định cho là mình nói chuyện riêng điện thoại, nhưng rõ ràng là cô vì công việc mà. Cô liếc xung quanh một cái, nhận thấy mỗi thư ký ở vị trí của mình đều nhìn Anh Bồi cười (bao gồm những thứ kia nam thư ký ở bên trong). Mỗi một thư ký ánh mắt như nói ra tâm trạng. An Tiểu Tâm len lén bĩu môi, cũng không gặp đàn ông nào sao? Ngày ngày cũng nhìn, như vậy còn không có sức chống cự, phải si mê đến vậy sao?

Anh Bồi thấy người nói chuyện điện thoại An Tiểu Tâm cuối cùng cũng đứng lên, lúc này mới nhẹ nhàng ho một tiếng, kéo người phụ nữ bên cạnh nói “Giới thiệu cho mọi người một chút, đây là tổng thư ký của tổng tài mới nhận chức Khúc Như Y, mong sau này mọi người ủng hộ công việc của cô ấy

nhiều hơn.”

Người được gọi là Khúc Như Y kia quả thực quá đẹp. Tóc thật dài uốn thành xoắn lộn song thật to, ngũ quan điểm lệ, một đôi mắt mị giống như có thể chảy xuống nước. Nàng xương cốt mảnh khảnh đều đều, thân thể động lòng người. Mặc trên người chính là GU-UGI đồ công sở cao cấp màu hồng nhạt, áo là kiểu dáng Tây phục nhỏ, cổ áo thật to, eo ếch hẹp hẹp, lộ ra áo sơ mi trắng bao bọc ngực phập phồng, hiện ra siết chặt bên hông. Thân dưới mặc quần bó, so với váy công sở bình thường hơn rất nhiều, đôi chân thon dài, trắng nõn, cân xứng có thể khiến cho mọi người đàn ông thêm thèm.

20 thư kí trong phòng tổng tài mắt như luyện Kim Hóa Nhân, không cần chăm chú nhìn, đã đem Khúc Như Y này từ trong ra ngoài nhìn vài lượt. Bọn họ mặc dù mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, nhưng lại đều nhịp vỗ tay. Trừ mấy nam thư ký, nữ trợ lý nét mặt của mọi người tươi cười như hoa, nhiệt tình như lửa, nhìn qua đặc biệt hoan nghênh người này làm chủ nhiệm phòng tổng tài.

Anh Bồi ở nơi này nhiệt liệt lại không mất tường hòa trong không khí chú ý tới có một người không có vỗ tay —— An Tiểu Tâm. Khuôn mặt cô trắng bệch kinh ngạc nhìn Khúc Như Y, không khỏi lộ trên khuôn mặt nội tâm đau triệt để.

Nửa chừng, cô mới chậm rãi nâng tay lên vỗ phụ họa, trên mặt bắt đầu nặn ra nụ cười không lưu loát. Dần dần, tốc độ vỗ tay mỗi lúc một mau, lực độ mỗi lúc một lớn. Cười cười, nụ cười càng ngày càng tự nhiên, càng ngày càng rực rỡ, ngũ quan cũng sáng ngời chói mắt a. Cuối cùng vẫn là Lý Anh Ái kịp thời kéo An Tiểu Tâm lại, mới không để cho cô một mình vỗ tay cười khúc khích.

Anh Bồi giữ Khúc Như Y lại ở phòng làm việc, mỗi chỗ vài thư kí bắt tay cùng nói chuyện. Cô thoải mái giới thiệu mình, thái độ thân thiết hiền hoà, cũng cứ nói hi vọng lấy được sự ủng hộ của mọi người. Mọi người cũng đều rồi rít bầy tỏ sẽ tận tâm công việc, ở dưới sự hướng dẫn chỉ đạo của KHúc chủ nhiệm.

Lý Anh Ái cùng hai vị thư kí tổng tài Hàn Mai, Vương Thắng cũng ra sức nịnh nọt theo họ Khúc, xưng cô ta từ nước ngoài học thành tài trở về, chắc chắn sẽ mang đến cho phòng tổng tài những biến hóa mới mẻ. An Tiểu Tâm nhìn thấy tư thái của mấy vị thư kí, trong lòng cười lạnh một tiếng. Trong khoảng thời gian này vì tranh đoạt cái ghế tổng thư kí vô nghĩa, mấy người bọn họ ai lấy đều đưa nhau trở tài thể hiện ra hết sức có thể. Hiện tại thì tốt rồi, không đầu nhay xuống con rùa biển, tất cả mọi người đều chà vôi tới được. Khi Khúc Như Y đi tới trước mặt chỗ ngồi của An Tiểu Tâm thì An Tiểu Tâm lộ ra nụ cười bịnh bọ luôn thường trực đối với cấp trên, hơn nữa dùng giọng điệu trước sau như một vừa nói: “Khúc thư kí cô thật xinh đẹp, lại vừa học ở một trường đại học nổi tiếng nước ngoài trở về, thật khiến cho người ta hâm mộ à.”

Khúc Như Y mở to đôi mắt quẩn rừ nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm, nụ cười trên mặt càng rực rỡ, nhưng có điều chỉ nói: “An tiểu thư không biết tôi?”

“Ai nha, tôi làm sao có cơ hội quen biết với người ở tầng lớp cao như cô.” An Tiểu Tâm ha ha cười khúc khích trả lời, mắt cười đến cong cong, giống như một chút lòng dạ cũng không có.

“Vậy sao?” Khúc Như Y giọng điệu có chút lạnh lẽo.

Lý Anh Ái thấy không khí có chút lạnh, vội ở một bên giới thiệu: “Đây là thư kí của tổ tổng tài An Tiểu Tâm, đặc biệt phụ trách công việc phiên dịch những văn kiện nước ngoài của tổng tài, là nhà ngôn ngữ học thiên tài của chúng ta.”

“A? An tiểu thư sẽ rất nhiều môn ngoại ngữ?” Khúc Như Y lộ ra mỉm cười tò mò hỏi. “Không nhiều lắm, tiếng của Liên Hợp Quốc còn chưa học hết.” An Tiểu Tâm cười đến không kiên trì nổi nữa, nhìn Khúc Như Y xinh đẹp cảm động tùy tiện hồi đáp. Khúc Như Y kiêu diễm nở nụ cười, Lý Anh Ái hung ác trợn mắt nhìn An Tiểu Tâm một cái, lôi kéo Khúc Như Y đi tới chỗ ngồi của các đồng nghiệp khác.

Rất nhanh đến buổi trưa, Lý Anh Ái lôi kéo An Tiểu Tâm ra một góc phòng ăn ngồi nói chuyện. Họ chiếm chỗ ngồi quan sát tốt nhất mà tất cả những nữ đồng nghiệp hay buôn chuyện đều thích. Lý Anh Ái hôm nay có chút phờ phạc rã rượi, An Tiểu Tâm có chút tinh thần, hai người khó mà ăn được bữa cơm an tĩnh. Đột nhiên, Lý Anh Ái thọc vào An Tiểu Tâm, đem cảm hắt ra phía cửa bừa bừa. An Tiểu Tâm nhìn lại theo hướng đó, nhìn thấy Anh Bồi làm Khúc Như Y, như một đôi kim đồng ngọc nữ đi tới. Anh Bồi giống như đang nói chuyện cười gì đó, chọc cho Khúc Như Y tay lên đập cho hấn một phát, hấn ngừng đầu lên cười a a lên, ngũ quan anh tuấn như quy tụ tất cả các nguồn sáng, hấp dẫn sự chú ý của tất cả các cô gái trong phòng ăn.

Ánh mắt An Tiểu Tâm không dừng lại trên người hấn, cô nhìn chằm chằm vào dáng vẻ mềm mại của Khúc Như Y, trước mắt nổi lên đều là những hình ảnh khác nhau. Nam nữ thân thể quấn lấy, cảm xúc hỗn loạn, luồng cuồng chạy trốn, đầu đường đông nghịt, mắt chói đèn, xe tải xông thẳng tới. . . . Sau đó, máu, khắp người máu tươi. . . . Cô ảm đút. . . .”Ồ” An Tiểu Tâm chợt che mặt của mình, gào thét một tiếng, rên rí mà nói: “Lý tỷ, em muốn chuyển ra khỏi phòng tổng tài làm việc.”

Lý Anh Ái mãi chiều cổ nhìn Anh Bồi, nửa ngày mới phản ứng được An Tiểu Tâm đang nói cái gì, cô thật vất vả đem trong miệng thức ăn nuốt xuống, trừng trừng nói: “Em điên rồi, em ở lại phòng tổng tài làm việc, để cho tôi hành hạ thành cái dạng này cũng chưa từng nghĩ qua cái ý niệm này, tại sao thế? An Tiểu Tâm rừ cụp bả vai, ừ rừ cúi đầu nói: “Chị xem Khúc thư kí cùng Anh Bồi như vậy, đừng quên, em vẫn bị nghi là chị vợ Anh Bồi, em là sợ KHúc thư kí tìm em gây phiền phức”

Lý Anh Ái khóe miệng xé ra cắt một tiếng, cô đề đưa xuống rồi nói: “An Tiểu Tâm đồng học, em cũng quá xem trọng mình. Em cho rằng Khúc thư kí kia với em gái em là cùng một mặt hàng à? Người ta coi như cùng Anh Bồi qua lại, cũng tích tụ lại sự kiêu ngạo của một bà vợ. Khúc Như Y không uy hiếp được địa vị tinh nhân mới nhận của Đinh Phổ Nguyệt, Đinh Phổ Nguyệt cũng uy hiếp không được địa vị vợ lớn của Khúc Như Y. Hơn nữa, nếu cô ta thật muốn tìm thì sẽ tìm em của em gây phiền phức chứ sao lại tìm em?”

“Ừ?” An Tiểu Tâm nghi ngờ

Lý Anh Ái đặt bát đĩa trước mặt, nói tiếp: “Tôi cho em biết, cha của Khúc Như Y là một trong những người khai sáng của công ty đối tác với chúng ta, người ta là Thiên Kim Đại Tiểu Thư. Đoán chừng tổng tài giao hoạt của chúng ta, muốn đem Anh Bồi cùng với Khúc Như Y ném vào một chỗ, mới để

cho Khúc Như Y đảm đương cái chức thư kí này. Chẳng qua tôi nghe nói” Lý Anh Ái nhỏ giọng, cố làm thần bí nói “Khúc Như Y sớm có chỗ yêu, cũng là thanh niên tài năng tuần tú, cùng đi ra nước du học đồng học đấy.”

An Tiểu Tâm cạn sạch sức lực dùng chiếc đũa khuấy lung tung trong chén mình cơm nói: “Chị chờ thăm cũng là rất cẩn thận rồi đi.”

“Đó là đương nhiên” Lý Anh Ái hớp chút canh vào mồm nói “Vị chủ thông tin này, tôi đã tốn rất nhiều thời gian để thăm dò. Em yên tâm, Khúc Như Y người ta là đại gia khuê tú, làm sao có thể làm khó người bạn đại bác cũng không tới. lo lắng vô vọng!”

Lý Anh Ái dùng giọng nói đã được kiểm định nói xong, lời kéo An Tiểu Tâm đứng lên đi rửa bát đũa. Mau rời khỏi cửa thì Lý Anh Ái quay đầu lưu luyến lại vừa liếc nhìn Anh Bồi nói: “Em nói xem Anh Bồi như thế nào lại đẹp trai như vậy? Tôi cũng thật hâm mộ em của em. Chính là không trả tiền, không để cho tôi lại có tiền, có thể cùng hân ngủ cả đêm tôi cũng cam tâm tình nguyện à.”

“Phốc, khụ khụ khụ” An Tiểu Tâm thiếu chút nữa đem nước miếng phun đi ra. Cô dùng ánh mắt không hiểu nhìn Lý Anh Ái nói “Không trách được hiện tại nghề Nguru Lang lại phát triển như vậy.”

Lý Anh Ái cười ha ha dùng chiếc đũa gõ một cái lên đầu An Tiểu Tâm, lời kéo cô đến chỗ rửa chén, nhỏ giọng nói: “Như vậy liền chịu không được? Em cũng đừng quá thuần tình, còn là xử nữ đây chứ? Em cũng là có tôi bên cạnh, bằng không không phải khiến trong công ty những thứ kia ONO sới ăn, chính là khiến những phụ nữ tuổi trẻ sống bị bọn biến thái hành hạ chết.”

An Tiểu Tâm lười biếng rửa chén nói: “Nếu không chị đi hỏi Anh Bồi một chút, xem bao nhiêu tiền một đêm, đem nguyện vọng này thực hiện dứt khoát thôi.”

Lý Anh Ái trêu chọc ở bên tai An Tiểu Tâm nói: “Em cũng muốn sao?”

An Tiểu Tâm liếc Lý Anh Ái một cái, vẩy vẩy trên nước trên tay nói: “Em sợ phải AIDS.”

Quay người lại, Anh Bồi cùng Khúc Như Y đang ở chính đằng sau chỗ rửa chén, Nước ở trên tay An Tiểu Tâm dường như có vài giọt rơi vào trên bộ tây trang cao cấp của Anh Bồi. Đôi kim đồng ngọc nữ nhất định là phải nghe thấy lời nói của An Tiểu Tâm, Anh Bồi đứng ở đó hơi nhăn mày, lộ vẻ mặt cười như không cười. Khúc Như Y má lúm đồng tiền xinh như hoa chào hỏi với các cô. An Tiểu Tâm thăm mắng một tiếng xui xẻo, chen vào lấy một nụ cười, gật đầu một cái, nghiêng người một bước đi ra ngoài

Vừa đi cùng Lý Anh Ái vừa nói: “Chị nói xem vì sao công ty chúng ta không thể cho miễn rửa chén một hôm đây?”

Bàn tay Lý Anh Ái vỗ bả vai An Tiểu Tâm nói: “Vệ sinh à, chén của mình, mình xoay, mình trừ độc, như vậy mới không phải 3 năm ĐH dương (T___T thật sự cái này ta bỏ tay). Hắc hắc, Tiểu Tâm, em hôm nay có chút xui xẻo a, nói cái AiDS cũng để Anh Bồi có thể nghe. Còn may là chúng ta không ở cái tổ thư kí kia.”

Hai người nói đùa xong, trở lại phòng làm việc, liền bắt đầu công việc bận rộn. Một buổi chiều, An Tiểu Tâm cũng chui đầu trong đống tài liệu ở chỗ ngồi của mình, một môi hôn thiên âm địa.

May nhờ lúc bốn giờ rưỡi tổng tài trở lại, đưa cho mỗi một vị thư ký một hộp chocolate chính hiệu Thụy Sĩ, không khí trầm mệt trong phòng làm việc mới bị đánh vỡ (trầm mệt = yên ắng + mệt mỏi)

An Tiểu Tâm đem lớp tơ lụa bóc ra khỏi khối chocolate ra khỏi cho lên mồm một miếng, trên mặt lộ ra vẻ say mê, Sắc mặt thỏa mãn tối đa được lộ ra hết thảy. Những nữ đồng nghiệp cùng làm sợ mập không dám ăn nhiều nhìn đáng vẻ của cô, hận không thể đem cô ăn.

“Tôi nói An Tiểu Tâm, em không tiết chế lại, ăn chocolate như vậy sẽ biến thành mụ béo.” Lý Anh Ái bụng tách trà giảm cân của mình, nhìn một ít đồng giấy chocolate trước mặt An Tiểu Tâm, vô cùng tức giận 4nói.

“Không gả được, sẽ không lấy chồng!” An Tiểu Tâm trong miệng nhai chocolate, nói rõ ràng không quanh co, mặt mày nhu hòa có thể chảy ra nước, toát ra khí chất mát mẻ, mềm mại hiếm có.

“Chị, người còn nói không lấy.” Không biết sao, phía sau Đinh Phổ Nguyệt đi theo Anh Bồi từ bên ngoài đi tới, hai người mới vừa đi ra ngoài tiếp khách trở lại. Anh Bồi ánh mắt chỉ lướt chung quanh một chút, hỏi Lý Anh Ái tổng tài có trở lại hay không, sau đó liền đi vào phòng Tổng tài. Đinh Phổ Nguyệt lại đến bên cạnh An Tiểu Tâm lấy chocolate ăn.

An Tiểu Tâm không cho, nói: “Em ở đây làm việc cùng Phó tổng Anh, cái gì tốt để ăn mà không có, còn tới giành chocolate của chị.”

“Hẹp hòi, lần sau em mua Nhất Đại hộp cho chị” Đinh Phổ Nguyệt đoạt lấy một khối, nhét vào trong miệng.

“Cẩn thận mập thành mụ béo, Anh Bồi không nhớ em” An Tiểu Tâm lăm bắm thất thấp.

“Chị, chị là xử nữ sẽ không hiểu, cái này sau khi ăn, hôn tiếp Anh Bồi mới thấy ngọt à!” Đinh Phổ Nguyệt ở An Tiểu Tâm bên tai dùng giọng điệu mập mờ nói, thiếu chút nữa khiến An Tiểu Tâm đem miếng chocolate trong miệng phun ra.

Đinh Phổ Nguyệt nói xong, vui sướng đi ra ngoài. An Tiểu Tâm canh chừng bóng đánh cô, thật đúng là dám dăng nha!

Chương 3: Xuống bếp làm thức ăn ngon cho người bạn nhỏ

Xế chiều tan việc, An Tiểu Tâm cầm tài liệu mà buổi sáng Lý Anh Ái đưa cho cô, từ từ đi về nhà. Mới vừa đi ra ngoài cửa lớn, đã nhìn thấy chiếc

Audi b8R8 của Anh Bồi chờ Đình Phở Nguyệt xinh đẹp động lòng người “Ba” một cái gào thét mà qua. An Tiểu Tâm theo thói quen bấu môi, xem ra Đình Phở Nguyệt tối nay lại không trở thư lại.

Cô không nhanh không chậm hướng phòng nhỏ của mình đi tới, hưởng thụ tâm trạng nhẹ nhõm khi tan làm.

Bởi vì An Tiểu Tâm vừa tốt nghiệp liền vào tổng công ty Thần Sâm, nhà thật sự cách quá xa, ba của cô An Thắng Phong liền mua cho cô một phòng nhỏ tiểu khu lân cận công ty Hào Đình. Thời kì đầu là An Thắng Phong cho, tháng cung ứng sau là do cô phụ trách. Phòng nhỏ này cũng nằm chỗ trung tâm thành phố, ở giữa ồn ào lấy thanh tĩnh, hoàn cảnh hạng nhất, cả tiểu khu như loại 65 mét vuông này hai phòng hai sảnh số lượng cực ít. Cũng coi như An Thắng Phong thật tình mắt, nhìn trúng lập tức mua. Lúc mua liền vận một khối vuông, ở không tới hai năm, hiện tại giá tiền đã gấp bội rồi. Phòng nhỏ này vốn được An Tiểu Tâm trang trí âm áp động lòng người, là Thiên đường của cô. Đáng tiếc, Đình Phở Nguyệt vừa vào Thần Sâm, liền khí thế hung dung ung dung đi vào ở, chiếm, quấy rầy không gian riêng tư âm áp mà cô thích

Đi vào cửa chính của tiểu khu, An Tiểu Tâm về phía cửa nhà mình, xa xa liền nhìn thấy một chàng trai nhỏ tuổi đang đứng ở trước cửa.

“Tiểu Thao!” An Tiểu Tâm cao hứng kêu một tiếng.

“Tâm Tâm” chàng trai kia cũng hưng phấn chạy tới. Dáng người của hắn cao lớn cân xứng, ngũ quan anh khí bức người, làm An Tiểu Tâm cảm thấy một cổ hơi thở thanh xuân nhào tới chạm vào mặt. Trên mặt hắn có mồ hôi, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, chắc vừa phải có kịch liệt vận động. Một đôi mắt đen nhánh, sáng long lanh, cả người thần thái sáng láng. An Tiểu Tâm hơi mất hồn co lại, trong trí nhớ có Trương Đồng cũng có một dạng thanh xuân như vậy làm cho mình quan tâm vô bờ bến.

“Tiểu Thao, có phải dáng người em lại dài ra không, em muốn dài thêm bao nhiêu nữa hơn cá à?” An Tiểu Tâm rất nhanh đã tỉnh hồn lại, vừa móc ra thẻ ra vào, vừa cùng chàng trai vào trong đi.

“Trên sách nói đàn ông có thể cao cho đến 25 tuổi, tôi mới 22, dĩ nhiên còn cao hơn đây. ai giống như chị, cao không tới mét bảy.” chàng trai vầy vầy đầu, tận lực giúp cho mình không cần để đến cái bộ dạng nhìn mình mất hồn của An Tiểu Tâm. Hắn biết An Tiểu Tâm luôn thấy trên người mình bóng dáng của anh Hoa, trong lòng hắn chính là không thoải mái.

Thang máy đến tầng 10, An Tiểu Tâm dắt chàng trai vào phòng, đùa giỡn nói: “Tiểu Thao, tôi nói một câu cậu trả lại 10 câu, cậu lảm nhảm hay không lảm nhảm à. Như vậy cũng không hay, không nhận tội những cô gái khác không yêu. Hiện tại các cô gái thích nhất là những người đàn ông phúc hắc và lạnh lùng.

Tiểu Thao lúc này đã quen cửa quen nẻo ở trong phòng rửa tay rửa mặt ra ngoài, cười hi hi nói: “Chị thì sao? Chị thích phúc hắc hay lạnh lùng hử? hay còn là. . . . . Tôi như vậy hay sao?”

An Tiểu Tâm nhìn gương mặt trẻ của hắn, trước mắt một lần nữa lại nổi lên một gương mặt tương tự, trong lòng đau xót, theo bản năng nói: “Tôi thích ẩm ướt như vậy.”

Tiểu Thao nhìn dáng vẻ của cô đang nhớ tới anh trai của mình trong lòng cũng đau nhói, nói nửa đùa nửa thật: “Tâm Tâm, chị lại đem anh tôi ra nói chuyện. Nếu còn sống thấy chị thế nào cũng không chào đón, chết cũng nhớ mãi không quên. Chị đúng là muốn thay anh tôi thủ tiết à? Đáng tiếc hiện tại đạo lí 0 cũng không lưu hành cái này.”

Mặt An Tiểu Tâm lập tức liền liếc sang, ngơ ngác nhìn Tiểu Thao hồi lâu, miễn cưỡng nặn ra nụ cười nói: “Ai nói thay anh của cậu thủ tiết, cậu là đứa nhỏ biết cái gì? Lại nói, anh cậu lúc còn sống thế nào không muốn nhìn thấy tôi hả?”

An Tiểu Tâm mới đầu còn mạnh mẽ trấn định, nói xong hốc mắt chuyển đỏ. Cũng không biết thế nào, hôm nay cô đặc biệt yếu ớt, không biết có phải nguyên nhân buổi sáng nhìn thấy Khúc Ý Nhi hay không.

Tiểu Thao thấy An Tiểu Tâm thương tâm, trong lòng lập tức hối hận, vội bày ra bộ dáng pose hình khoa trương, mở ra mắt sáng cười nói: “Tâm Tâm, chị xem tôi cùng anh trai giống nhau không? Tôi bây giờ lớn bằng anh tôi lúc ra đi, chị thật sự không bỏ được, vậy chị gả cho tôi thôi.”

An Tiểu Tâm giờ tập tài liệu lên cao, dựa theo đầu tiểu Thao liền hung hăng đập xuống, trong miệng vừa nói: “Ai bảo cậu lảm nhảm với tôi, ai bảo cậu không có việc gì tới chọc tôi. . . .”

Tiểu Thao thương gào khóc vẫn kêu, liên tiếp tiếng cầu xin tha thứ. An Tiểu Tâm lúc này mới ném tài liệu cho Tiểu Thao, chống nạnh, tàn ác gọi: “Mau

tìm cho tôi người bạn cùng lớp học tiếng bô đào nha dịch được tài liệu, không bay ra khỏi, không cho ăn com!”

An Tiểu Tâm rống Tiểu Thao toàn bộ lên xuống, vào phòng tìm ra một bộ quần áo có hình baby tơ tằm thay. Xiêm áo ngây thơ muốn chết, là Di đưa, cô không muốn lãng phí, liền miễn cưỡng mặc. Cô ngấn bàn tay vuốt mái tóc, vuốt ve thấy đau da đầu, sau đó thật nhanh đem tách giữa mái tóc dài ra, ở hai bên tai ghim nhẹ hai cái bím tóc.

Ra khỏi phòng, thấy Tiểu Thao đang mở laptop tìm tài liệu.

Tiểu Thao quay đầu nhìn cô, không khỏi huyết sáo một hơi”Tâm Tâm, chị ăn mặc như vậy thật là tươi ngon mộng nước à, nhìn so với mấy em gái lớp dưới chúng tôi còn trẻ hơn”.

An Tiểu Tâm liếc hần một cái nói: “đừng có mà nhớ mãi đến cô em bé nhỏ của cậu, dịch nhanh lên một chút, nếu không không cho ăn com”

Tiểu Thao le lưỡi một cái, oán trách nói: “Biết, chị đã nói rất nhiều lần rồi.” Sau đó xoay người vui đầu vào màn hình máy vi tính.

An Tiểu Tâm đi vào phòng bếp, mặc vào cái tạp dề nhỏ, bận rộn ra vào.

Lấy nồi com điện nấu com trước, sau đó đem cá xác-đin từ trong tủ lạnh lấy ra thả vào trong lò vi sóng cho tan tuyết. Thừa dịp tuyết tan, cô lấy ra hai cây dưa nhỏ tươi mới ra rửa sạch, trên tấm thớt chặt thành từng đoạn , thả vào trong khay rồi rắc lên tương vùng, muối cùng dấm, một chút quẩy, một bàn khoan khoái ngon nhẹ thêm quả dưa chuột coi như là hoàn thành (TT___TT toàn nói vì món ăn..ta chém mí nàng ạ >”

Chính lúc này cá đã tan tốt, cô cắt ở hai bên mình cá mấy dao, xoa chút ít muối, bỏ vào đều trong nồi chiên. Đợi cá chiên thành vàng óng ả, cô lại rải balê nược vang, dấm, nước tương chút ít đường, một chén nước nhỏ, dùng lửa nhỏ từ từ hầm cách thủy.

Sau đó, cô lại lấy ra một hộp canh nguyên chất, đổ vào trong nồi đun nước, đun cho sôi nước. Xé mảnh táo tía d(hic đoán chắc là cà tím quá>”

Cuối cùng, cô bóc ra ít tỏi, cắt thành từng phiến tỏi. Lấy ra hai nhánh rau thơm, rửa sạch sẽ sau cắt thành đoạn. Nhìn một chút cá hầm cách thủy, nước canh thu không sai biệt lắm, cô liền đem tỏi không cùng rau thơm rải vào đi, lại dính một chút dầu vùng, một mùi thơm hương cá xác-đin tỏi tỏa ra bốn phía cũng làm tốt lắm.

Hai món một canh việc lớn đã thành, An Tiểu Tâm đem thớt cùng bát đũa thu thập dọn dẹp sạch, đưa vào chỗ cũ, nồi com điện vừa vặn phát ra “Tích tích” hai tiếng kêu to, com cũng lúc này làm xong.

An Tiểu Tâm một ngày tâm trạng xuống rất cuộc chuyển biến tốt lên, cô hé miệng mà cười cười, bên môi như ẩn như hiện hai lúm đồng tiền. Cô thích loại cảm giác tất cả có thể nắm giữa này, sẽ không gấp cũng sẽ không loạn. Làm từng bước, vừa vặn!

Lúc này, cửa phòng bếp mở ra, Tiểu Thao đầu dò xét đi vào nói: “Thơm quá à, đã làm xong?”

An Tiểu Tâm cời tạp dề của mình xuống, buồn cười mà nói: “cậu thật là lỗ mũi cchó, mau tới giúp một tay bung canh.”

Tiểu Thao đi vào bung lên canh ra bên ngoài chạy ra vừa nói: “Đình Phở Nguyệt trở lại, còn dẫn theo người.”

“Vậy sao?” An Tiểu Tâm bung cá theo ở phía sau, có chút nghi ngờ nghĩ, không phải là cùng Anh Bồi đi ra ngoài sao? Mang ai tới rồi hả ?

Suy nghĩ còn chưa có thông suốt, An Tiểu Tâm phát hiện mình bung khay cá kia hướng về phía người đàn ông đang ngăn người ra ngồi trên ghế sa lon phòng khách nhỏ.

Anh. . . . Anh Bồi? An Tiểu Tâm nghĩ mình dứt khoát té xỉu thôi. Bất kỳ một người nào ở trong công ty làm trâu làm ngựa một nhọc một ngày, cũng không muốn về đến nhà còn chứng kiến thấy mặt kẻ bóc lột (kẻ lợi dụng) mình. Dĩ nhiên, Đình Phở Nguyệt ngoại lệ, Anh Bồi không phải là kẻ bóc lột của cô ấy, mà là ông chủ vàng. An Tiểu Tâm âm thầm nghĩ rằng, do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là gian nan nặn ra nụ cười lên tiếng chào hỏi: “phó tổng giám đốc Anh, làm sao anh tới đây a? Hoan nghênh. . . .Hoan nghênh a.”

Anh Bồi ngồi ở chỗ đó thần thái tự nhiên, chỉ là một trong đôi mắt toát ra một chút tia hài hước. An Tiểu Tâm mặc áo baby ngây thơ đứng ở nơi đó, tóc main hung mềm rủ xuống bên tai, một đôi mắt tròn thật lớn, Anh Bồi dù thế nào xem cũng xem không ra trong ánh mắt kia có ý hoan nghênh .

Hần lười biếng trả lời một câu: “Phở Nguyệt nói muốn trở lại thay quần áo.”

Về mặt hần nói chuyện không giống như là ở trong nhà người khác, giống như là tại chính nhà mình. An Tiểu Tâm nhú nhú mày, cảm giác bộ dạng bung cá của mình như người hầu gái trong nhà người khác, vì vậy vội vàng đem cá để lên bàn. Lúc này Tiểu Thao lại đã xới com tốt ra ngoài, kéo bím tóc An Tiểu Tâm ra nói: “Tâm Tâm, đi lấy vi dưa chuột.”

An Tiểu Tâm đáp ứng chạy đến trong phòng bếp, liền kéo dài thời gian không đi ra. Cho đến khi Đình Phở Nguyệt ở bên ngoài gọi cô, cô mới cầm dưa chuột chậm chạp bỏ đi ra ngoài. Đình Phở Nguyệt đã đổi xong đồ dạ hội màu cam, áo khoác một cái áo khoác trắng , trang sức tinh xảo, thân thể lượn lờ, phong thái yêu điệu.

Thấy cô ra ngoài, Đình Phở Nguyệt nói: “chị, mẹ em nói Chủ nhật chị về nhà sớm một chút.Em đi à.”

An Tiểu Tâm gật đầu một cái, Đình Phở Nguyệt bất mãn liếc mắt nhìn Tiểu Thao, rành rang mà nói: “Chị, chị xem Đặng Thao, gặp người cũng không biết

chào hỏi, chỉ rõ biết ăn.”

Tiểu Thao vui đầu ăn canh, trong miệng vừa nói: “Tâm Tâm, đừng nghe Đình Phở Nguyệt. Em đã sớm chào hỏi, chị ấy không thấy.”

An Tiểu Tâm quay đầu nhìn Anh Bồi một chút, tượng ôn thần kia cái gì bày tỏ cũng không có, còn có vẻ mặt ngàn năm như một ngày cười như không cười. An Tiểu Tâm thở dài, há mồm đối với Đình Phở Nguyệt nói: “Không phải có chuyện muốn đi ra ngoài?”

Nghe lời này, Anh Bồi cũng biết An Tiểu Tâm có ý tứ muốn tiễn khách, bên môi cười một tiếng, chậm rãi đứng dậy kéo Đình Phở Nguyệt qua nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đình Phở Nguyệt gạt đầu một cái, quay đầu lại liếc Đặng Tiểu Thao một cái, nói: “Tiểu Thao, đừng cứ mở miệng một tiếng Tâm Tâm, cậu vĩnh viễn cũng không bằng được Triều Triều”

Đặng Tiểu Thao rút cuộc ngẩng đầu, đôi mắt to xinh đẹp có chút bị thương nhìn chằm chằm Đình Phở Nguyệt. Đình Phở Nguyệt cười khúc khích, nắm lấy Anh Bồi thẳng đi ra ngoài.

Ăn cơm xong, Tiểu Thao lại đi đến chỗ máy tính, An Tiểu Tâm lòng không yên rửa bát. Trong lòng cô nghĩ tới chuyện tình Đình Phở Nguyệt phải làm sao? Ngay từ đầu hơi có chút khi dễ cũng mang điểm không liên quan tới tâm tình của mình đi ra, An Tiểu Tâm bắt đầu suy tính đến phải làm sao hướng đến đi và cha giải thích. Nếu cha và dì biết Đình Phở Nguyệt bị người ta coi là tình nhân, không ọc máu tươi tại chỗ cũng không được.

Nói đến quan hệ gia đình của An Tiểu Tâm, thật đúng là có một mớ hỗn loạn tình tiết cầu huyết*. Mẹ ruột An Tiểu Tâm – Tần Xuân Hinh là một họa sĩ nổi tiếng bên Mỹ, nhưng thành công danh toại đều là sau khi ném chồng bỏ con mới thực hiện được. Khi đó thiên tính cô chấp không thể kềm chế được, Tần Xuân Hinh không chịu nổi cuộc sống khô khan giúp chồng dạy con, dựa vào người tình cũ trợ giúp, một thân một mình đi Mỹ quốc xông pha, để lại An Tiểu Tâm kêu than cho thực phẩm*, cùng người cha thất hồn lạc phách. Lúc này, dì – Tần Thu Huân tần góa phụ của An Tiểu Tâm gánh vác trọng trách chăm sóc hai cha con, mang theo con gái của mình Đình Phở Nguyệt tiến vào An gia. Vì vậy qua nhiều năm như vậy, bề ngoài bốn miệng ăn cứ như vậy, cha cùng dì rõ ràng giống như là một đôi vợ chồng già, nhưng thủy chung không làm thủ tục. Mà An Tiểu Tâm cùng Đình Phở Nguyệt cũng không hẹn mà cùng già bộ ngu, cái gì cũng không hỏi.

(*Cầu huyết: tình tiết hoang đường, quá sự thật

*Kêu than cho thực phẩm: (嗷嗷待哺) có ý nghĩa là chim đói khóc, chờ đợi con chim mẹ để nuôi. Em bé sơ sinh cần người mẹ nuôi dưỡng, hoặc tình huống khẩn cấp hơn để miêu tả là: vô cùng khó khăn.)

“Tâm Tâm, điện thoại của chị vang lên.” An Tiểu Tâm nghe Tiểu Thao ở bên ngoài thẳng cổ kêu.

An Tiểu Tâm vội lau sạch tay, đi trở về phòng khách cầm điện thoại di động của mình lên. Vừa nhìn số điện thoại, nàng bất đắc dĩ cười, vừa rồi thật đúng là không nên tưởng niệm tới Tần Xuân Hinh.

“Này?”

“Tiểu Tâm, là mẹ.”

“Mẹ, có chuyện gì?”

“Nhất định phải có chuyện mới có thể tìm con? Lâu không thấy mẹ như vậy, con cũng không hỏi thân thể mẹ có khỏe hay không? Con không nhớ tới mẹ? Con cùng cha con là một khuôn mẫu, vô tình vô nghĩa. . .” Nữ nhân bên kia buồn bã nói.

“Mẹ, mẹ, đã lâu không gặp, thân thể người khỏe không?” An Tiểu Tâm vội vàng cắt đứt lời nói Tần Xuân Hinh, thật không biết là người nào vô tình vô nghĩa.

“Ừ, mẹ còn tốt. Tuần sau mẹ liền trở về nước, thật là muốn gặp con một chút!” Tần Xuân Hinh mặc dù đã mau 50 tuổi, nhưng thanh âm nghe ra vẫn là kiều nhu như thế.

“Mẫu thân đại nhân, hành trình mỗi năm một lần của người thăm về cuộc sống của con gái mình hình như đã sớm hoàn thành ở thời điểm mùa hè, hiện tại trở về làm gì?” An Tiểu Tâm không khách khí hỏi, một chút cũng không nhận tình của bà

“Ô ô ô ô, cái người con này như thế nào một chút cũng không hiểu tâm tình của người làm mẹ a, ai nói một năm chỉ có thể thăm con một lần?” Tần Xuân Hinh lại một lần nữa kêu la lên.

“Được, được, được, người trở lại tìm con thêm tốt lắm. Con còn có chuyện đây, cúp a.” An Tiểu Tâm phụ diễn.

“Tiểu Tâm, Tiểu Tâm” tiếng kêu chói tai trong điện thoại khiến An Tiểu Tâm không thể không tiếp tục nghe tiếp: “Tiểu Tâm, đến lúc đó con theo mẹ ăn cơm, có người muốn gặp con.”

“Đến lúc đó rồi hãy nói.” An Tiểu Tâm rút cuộc “ba” một tiếng tiếng cúp điện thoại, cô tự mình biết ai muốn gặp cô.

Tiểu Thao bên cạnh nhìn chằm chằm cô, cười hắc hắc nói: “Bất hiếu a, bất hiếu a, treo điện thoại của mẹ mình, bị thiên lôi đánh a!”

“11 giờ rồi.”

“A” An Tiểu Tâm nhảy lên “Đã trễ thế này a, Tiểu Thao, chị tiễn đưa cậu trở về, đi thôi.”

“Không cần, em đây đã lớn cần chị tiễn về sao?” Tiểu Thao khinh thường.

An Tiểu Tâm nghĩ tới tới nay gỗ Tiểu Thao thiệt nhiều lần, phải dỗ dành hẳn một cái mới được, vì vậy nịnh hót mà cười cười, ôm sát cánh tay Tiểu Thao nói: “Làm sao có thể không tiễn a, cậu là đứa em mà chị thích nhất a, ít nhất phải tiễn xuống dưới lầu.”

Tiểu Thao biết bộ đức hạnh kia của An Tiểu Tâm, cũng liền bởi vì cô xé mình ra cửa. Đi xuống tới lầu dưới, đi không có mấy bước, liền nghe đến động cơ xe trên đường, một chiếc xe nhanh chóng lái qua, thiếu chút nữa đụng vào An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm lao đảo né tránh, trong miệng giận dữ mắng: “Có lúc xe audi chạy chậm, không phải là thứ tốt”

Tiểu Thao vội vàng đem An Tiểu Tâm kéo qua, tức giận nói: “Chị xem chị đi, một chút cũng không cần thận, còn không mau trở về đi.”

An Tiểu Tâm cúi đầu nhìn chính mình, chân mang dép lông mềm đầu to, quần áo ở nhà trên thân mình bị ép tới nhăn nhúm. Giơ tay lên sờ tóc của mình, mao nhung nhung*, hơn phân nửa cũng là ổ gà như một mớ lung tung, hỗn loạn.

(*Mô tả lông của động thực vật: như tiểu bạch thỏ)

“A, đúng là nghi dung không ngay ngắn*, lại nói, có chút lạnh.” An Tiểu Tâm hắc hắc mà nói, buổi tối gió rất lạnh, cô không có mặc áo khoác, lạnh tới run cầm cập.

(*Nghi dung không ngay ngắn: hình dung dung mạo của con người, hoặc mặc không chỉnh tề)

Tiểu Thao muốn cởi áo khoác của mình cho cô, An Tiểu Tâm vội ngăn cản hẳn: “Tốt lắm tốt lắm, em mau đi đi, chị lập tức liền chạy về nhà.”

Tiểu Thao thấy cô co rúm lại thành bộ dáng kia, cũng muốn để cho cô đi nhanh lên một chút, vì vậy ngoài ý muốn ở trên mặt An Tiểu Tâm đánh lén hôn một cái: “Được, đây là hôm nay em giúp chị làm việc nên xứng đáng nhận được, bái bai.”

Nói xong, hẳn mở ra chân dài, bộ dạng xun xoe chạy.

An Tiểu Tâm vuốt mặt của mình ngăn người một chút, sau đó giận đến dậm chân hét: “Rõ ràng ăn cơm chị làm, làm gì còn phải . . . “

Đêm khuya tĩnh lặng, thanh âm An Tiểu Tâm truyền đi thật là xa, cũng dọa chính cô giật mình. Vì vậy cô vội vàng im tiếng, một bên tự nói “Trẻ em cũng biết sợ sảng” bên ôm chặt hai cánh tay của mình, giống như con thỏ hướng tới trước đơn vị cửa lầu của mình chạy đi.

(*dạng như chung cư)

Thỏ nhẹ chạy đến đơn vị cửa, thấy cửa chính mình bị chặn lại bởi một người. Cô híp mắt liếc nhìn, sau đó mặt trầm xuống, nghĩ vòng qua người kia đi vào.

Nhưng là cô đi phía trái, người nọ liền hướng trái. Cô hướng phải, người nọ liền hướng phải. Cuối cùng cô không có cách nào, nghiêm mặt cứng ngắt, lạnh lùng quát một tiếng: “Tránh ra!”

“Ai!” Một tiếng thỏ thật dài tràn ra, người trước mặt này cởi xuống áo khoác tây trang, khoác lên trên người An Tiểu Tâm.

An Tiểu Tâm mặt không chút thay đổi, bả vai run lên, mặc cho món tây trang tinh xảo đất giá đổ rơi trên bụi bặm.

Gió đêm khiến An Tiểu Tâm không ngừng phát run, nhưng cô mím chặt khóe miệng, thân thể dị thường thẳng tắp nâng cao, nằng tái diễn nói: “Tránh ra.”

“An An, không thể nói một chút?”

“Không thể.”

“An An, chuyện quá khứ lâu như vậy, vẫn không thể tỉnh táo nghe anh giải thích sao?”

“Tôi không muốn nghe.”

“Như thế nào mới có thể cho anh một cơ hội?”

“Anh đem ấm ướt trả lại cho tôi.”

“An An, năm đó chỉ là ngoài ý muốn, chẳng lẽ em muốn áy náy cả 1 đời sao?” Thanh âm của người đàn ông đầu đón mang theo bất đắc dĩ.

“Ha ha” An Tiểu Tâm cười mà rớm nước mắt “Tôi không phải đau lòng, tôi hối hận vì không hiểu được tình hình ở thời điểm hẳn còn sống. Tôi hối hận bởi vì anh, một lần lại thêm một lần khiến Dịch Dịch thương tâm”

“Người, ới vừa rồi là em trai của Đặng Dịch Triều? Anh nhìn thấy hân hôn em, hai người có quan hệ thế nào?” người đàn ông không nhận được hỏi.

“Vô si!” An Tiểu Tâm giận đến mặt đỏ bừng, mạnh mẽ đẩy người đàn ông trước mặt một cái, cướp đường chạy vào toà nhà mà đi.

Người đàn ông mặc áo sơ mi mỏng manh, trong gió lạnh ngơ ngác nhìn phương hướng An Tiểu Tâm biến mất. Ánh trăng không rõ vẩy trên ngũ quan dịu dàng của hân, trong mơ hồ có thể thấy được hàm răng trắng nõn đang hung hăng cắn lấy môi dưới. Tựa hồ có máu từ từ tràn ra, nhưng hân thủy chung không nhúc nhích, giống như tượng điêu khắc đứng ở nơi đó.

Cho đến có người đến gần, nhặt lên tây trang trên đất đưa cho hân, hân mới phản ứng kịp. Hân nhận lấy tây trang, giương mắt lên nhìn mỹ nữ trước mắt nhủ mày một cái, mỹ nữ lại lên tiếng trước: “Anh chính là Sở Úc? Chúng ta giống như đã từng gặp qua ở trên dạ hội vào mấy ngày trước.”

Hân gật đầu.

“Trở về đi thôi, về sau đừng đến tìm chị họ tôi nữa.” Mỹ nữ cũng xoay người hướng tòa nhà đi.

“Chị họ người... Mấy năm nay có được khỏe hay không?” cổ họng Sở Úc có chút không trơn trượt nói.

(Nguyên văn: sấp [Sreach trên baidu thì ra kết quả không trơn trượt, miệng đắng])

“Anh không phải là thấy được, chị ấy rất tốt, có thể ăn có thể nằm.” Mỹ nữ phát tay một cái, cũng đi vào trong tòa nhà.

Sở Úc mất hồn mất vía lại ngơ ngác đứng một hồi, mới chậm rãi xoay người. Phát hiện cách đó không xa dừng một chiếc xe, bên cạnh xe mơ hồ có một bóng người đang đứng thẳng. Sở Úc đi tới, phát hiện đầu ngón tay của người nọ đang phát ra chút ánh lửa, đèn đường mờ mờ soi sáng ra toàn bộ ngũ quan tuần lã của người nọ. Sở Úc một điểm cũng không kỳ quái ở chỗ này nhìn thấy Anh Bồi, rất rõ ràng, hân là đưa Đinh Phổ Nguyệt trở lại.

Sở Úc không nói được lời nào lên xe Anh Bồi, tựa vào trên vị trí kế bên tài xế giả vờ ngủ say. Không bao lâu, xe động. Thanh âm trầm thấp của Anh Bồi vang lên: “Xe của cậu đâu, làm sao không lái?”

“Uống một chút rượu.”

“A, thì ra là do say khướt chạy tới.”

“Tôi không uống say.”

“Vậy cậu tìm đến An Tiểu Tâm làm gì? Như Y biết không?”

“Chớ đem Như Y đẩy lên mình tôi.” Sở Úc nổi giận.

“Cậu và Như Y cùng đi ra nước du học, lại cùng nhau trở lại, chẳng lẽ không phải là quan hệ người yêu của nhau sao? Như Y yêu cậu, tôi xem ra được.” thanh âm của Anh Bồi một điểm biến động cũng không có.

“Chớ cùng tôi nói cậu không hiểu trò xiếc của nữ nhân, trong lòng Khúc Như Y tốt cùng có ai, cậu cũng không cần giả bộ ngu.” Sở Úc trả lời lại một cách mỉa mai.

“An Tiểu Tâm là mối tình đầu của cậu?” Anh Bồi chuyển đề tài đến trên người An Tiểu Tâm. Sở Úc trầm mặc xuống, không phải là mối tình đầu, cũng là tự mình khắc cốt ghi tâm, là người không cách nào quên được.

Anh Bồi đem xe dừng bên ngoài nơi ở của Sở Úc, trầm giọng nói: “Sở Úc, không cần thiết bởi vì chuyện tình cảm đem mình chột vật như vậy. Phụ nữ nà, cũng tương tự như nhau, không có gì khác biệt.”

Sở Úc giương mắt liếc Anh Bồi một cái, hừ lạnh nói: “Không biết đến tốt cùng có cái phụ nữ nào mới có thể thu cậu, mặt lạnh, lãnh tâm. Thật mong đợi có thể nhìn đến ngày cậu vì phụ nữ thương tâm.”

Anh Bồi nghe lại ha ha nở nụ cười: “Lời nói này của cậu quá không trọng nghĩa đi. Nói thế nào thì chúng ta cũng là anh em cùng nhau trưởng thành, làm gì rũa tôi như vậy.”

Sở Úc đẩy tay của anh xuống, liếc anh một cái, đẩy cửa xuống xe.

Thời điểm Đinh Phổ Nguyệt mở cửa vào phòng, trong phòng một mảnh đen tối. Cô giơ tay lên mở đèn, trong phòng khách nhỏ lập tức tỏa sáng lên, An Tiểu Tâm ngồi ở trên cửa sổ còn chưa kịp lau khô nước mắt, chỉ có thể đưa tay ngăn lại ánh sáng kích thích cặp mắt.

“Hừ, mới vừa rồi người đang trước mặt chị, chị lại không nhìn, hiện tại lại tránh ở cửa sổ kia nhìn lên.” Đinh Phổ Nguyệt hừ lạnh.

“Người nào nhìn lên?” An Tiểu Tâm tức giận.

“Em nói An Tiểu Tâm, chị có thể hay không chớ bày ra gương mặt tình thánh. Khi Đặng Dịch Triều người ta còn sống, chị luôn khi dễ người ta. Người đã chết, chị cũng làm quả phụ rồi. Hiện tại không ai cho chị lập đền thờ trình tiết, chị không cần phải giả dạng thành như vậy.” Đinh Phổ Nguyệt lạnh lùng nói.

An Tiểu Tâm đứng dậy, chân một trận tê dại, nàng cũng lạnh lùng trả lời: “Em cho rằng chị giống như em? Quang minh chánh đại làm tình phụ của người ta? Em có phải muốn chọc chết đi có phải hay không?”

“Em thế nào? Em yêu Anh Bồi, sẽ phải bồi ở bên cạnh hắn. Em so với chị còn mạnh hơn, năm đó chị không phải là yêu Sở Úc sao? Muốn chết muốn sống đuổi theo Sở Úc, hiện tại hắn quay đầu lại, chị còn do dự cái gì?”

“Chị không thương Sở Úc, chị chỉ yêu âm uớt.” Gương mặt An Tiểu Tâm cứng rắn nói.

“Chớ âm uớt, âm uớt, ghê tởm! Nếu không phải ở thời điểm chị cùng Sở Úc làm hư chuyện, Đặng Dịch Triều có thể chết sao? Chị còn có mặt mũi gì dùng danh nghĩa của hắn tuyên bố cả đời không lấy ai, hắn biết được, không thể không từ phần mộ này nhảy ra.”

“Chị lại hi vọng hắn từ trong phần mộ nhảy ra, vô luận hắn gọi chị làm cái gì cũng được.” nước mắt An Tiểu Tâm không tiếng động chảy xuống.

“Cất” Đinh Phổ Nguyệt khinh thường nhìn An Tiểu Tâm nói: “Đặng Dịch Triều biến thành ma cũng không nguyện ý nhìn thấy dáng vẻ này của chị. Cầu xin chị, nên tìm người đàn ông đi cho xong, đừng cả ngày để cho mẹ em cùng cha chị vì chị lo lắng.”

“Chuyện của chị không cần em quan tâm, em quản tốt chính mình là được.” Nhắc tới đi cùng cha, An Tiểu Tâm tâm phiền ý loạn.

“Ngày mai em phải chuyển đi, Anh Bồi mua cho em căn phòng.” Đinh Phổ Nguyệt nói.

An Tiểu Tâm trừng lớn cặp mắt, phần hận nói: “Chị liên không rõ, em xem trúng hắn cái gì? Em có biết tình nhân hắn nhiều không kể xiết, tại sao em muốn đem cuộc sống trong sạch của mình bồi hắn chơi? Hắn nào có thật lòng? Em muốn nhà, cha chị cũng có thể mua cho em.”

“Em không thể buông ra người đàn ông mà em yêu. Lần đầu tiên nhìn thấy Anh Bồi, em liền tự nói với mình, em không thể mất đi cơ hội nữa. Coi như cuối cùng hắn vứt bỏ em, em cũng vậy, tuyệt không hối hận. Bởi vì em không thể, nhìn người đàn ông em yêu vì cứu phụ nữ khác mà dang mạng, ngay cả nhìn cũng không nhìn em một cái” Đinh Phổ Nguyệt càng nói càng kích động, đợi rống xong rồi, mới phát hiện bí mật mà mình muốn che giấu nhiều năm cứ như vậy bị hết ra hết.

An Tiểu Tâm khiếp sợ nhìn cô, lắp bắp nói: “Phổ Nguyệt. . . . .”

Đinh Phổ Nguyệt hỗn hển thở hai cái, nhìn An Tiểu Tâm nở nụ cười khổ nói: “Không sai, em yêu âm uớt của chị. Đáng tiếc trong mắt của hắn chỉ có chị. Nhưng mà bây giờ tất cả đều đã qua, em hiện tại chỉ thích Anh Bồi.”

Đinh Phổ Nguyệt nói xong tiêu sái xoay người, đẩy ra cửa phòng của mình. An Tiểu Tâm gọi cô: “Phổ Nguyệt, chị phải làm sao hướng đi cùng ba giải thích?”

“Em cũng không phải là con gái của chị, có cái gì mà giải thích. Chị nên cao hứng mới đúng, thư phòng của chị em trả lại cho chị.” Đinh phổ nặng nề đóng cửa phòng.

Buổi tối An Tiểu Tâm vẫn đang nằm mộng.

Trong mộng có hai đứa trẻ mười một mười hai tuổi, đang nắm tay ở trên sân chơi chạy như điên. Một nhóm trẻ lớn khác, từ phía sau bọn họ đuổi theo. Rất cuộc, bọn họ hát được người phía sau ra, chạy vào một chỗ trong rừng cây nhỏ, thờ hồn hên ngồi dựa vào dưới một góc cây đại thụ. Trước mắt bọn họ vừa đúng có thể nhìn được đường chân trời đỏ tươi của ánh nắng chiều, trời chiều ấm áp và nhẹ nhàng. Cô gái tóc loạn loạn, gương mặt ửng đỏ, đồng phục màu lam, váy học sinh treo quanh eo ở trên người. Ánh mắt của bé trai rất sáng, trên cằm bị quệt làm thương rồi, còn thấm máu.

“Chào, học sinh chuyển trường, cảm ơn cậu giúp mình. Nếu không tiền của mình sẽ bị bọn họ đoạt đi. Cậu tên là gì?” Giọng cô gái Thanh Thanh sáng sáng.

“Mình tên là Đặng Dịch Triều, hôm nay khi lên lớp mình đã được giới thiệu qua.” Bé trai trả lời.

“A, khi đi học mình không có nghe rõ.” Cô gái nhỏ ngượng ngùng nói.

“Những đứa trẻ kia là người nơi nào? Thường đến trường học của chúng ta giật tiền sao?” Bé trai hỏi.

“Là trường trung học cơ sở bên cạnh, thường xuyên đến.” Cô gái trả lời.

“Như vậy a. . . . .”

“Đặng Dịch Triều, cậu rất lợi hại a, cũng không sợ bọn họ, về sau mỗi ngày vào giờ tan học, mình đều muốn cùng cậu đi ra cửa trường.” Cô gái vui vẻ nói.

“Được” bé trai trả lời.

Cảnh tượng trong mộng bị đổi, biến thành đầu mùa hè trời trong nắng ấm, hai đứa trẻ mười năm mười sáu ngửa mặt nằm ở trên sườn đồi nhỏ.

“Tâm Tâm, cậu không phải nói là mẹ cậu hôm nay trở lại xem cậu?” Chàng trai hỏi.

“Không muốn gặp bà, liền chạy ra chứ sao.” Cô gái thẳng thắn trả lời, thật sâu hít thở mùi thơm ngát của hoa cỏ màu xanh ở phía dưới.

Chàng trai mỉm cười, đem cánh tay gối vào nǎo dưới, thoải mái nhìn trời xanh cùng đám mây “Một năm chỉ về một lần, cậu còn trốn.”

“Đặng Dịch Triều, Đặng Dịch Triều, Đặng Dịch Triều, Triều. . . . . ướt, ướt. . . . . Uớt” cô gái ở tự lảm bảm.

Chàng trai tò mò ngồi dậy nhìn cô gái, cô gái liếc hắt một cái nói: “Cậu luôn quản tôi tên là Tâm Tâm, vậy tôi cũng nên cho cậu một nhũ danh. Triều Triều thật khó nghe, liền kêu ẩm ướt đi, ươn ướt, ươn ướt chứ sao.”

Chàng trai cười: “Không thành vấn đề, cậu muốn gọi làm sao đều được.”

Cô gái nhìn chàng trai, nghịch ngợm gọi: “Ẩm ướt, ẩm ướt, ha ha, thật giống như tên của chú chó nhỏ.”

Chàng trai ở trên thảm cỏ bẽ một cây cỏ đuôi chó, đi chọc nhẹ vào lỗ mũi cô gái.

Cô gái hi hi ha ha lăn qua lăn lại, vừa ngồi dậy quay đầu lại, đã không thấy chàng trai.

“Ẩm ướt, ẩm ướt!” Cô gái nhảy dựng lên, hoảng hốt kêu. Cô đưa mắt nhìn quanh, chung quanh trừ nhìn không thấy sân cỏ xanh ngát, còn đâu mà nhìn thấy bóng dáng của chàng trai? * Gió thổi lên làn váy của cô, giữa trời và đất tựa hồ chỉ còn dư lại một mình cô.

(*câu này có ý là mỉa mai, vì đã không thấy sân cỏ, thì làm sao mà thấy được bóng dáng của chàng trai?)

Cô gái nóng nảy, lần nữa lớn tiếng hô lên: “Ẩm ướt, ẩm ướt, ẩm ướt. . . . .”

Cũng lúc đó, An Tiểu Tâm bị tiếng kêu chính mình thức tỉnh. Đưa tay lên sờ mặt, khuôn mặt mỗ hôi lạnh, mặt tràn đầy nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: một ly cà phê gây họa

Mặc dù một đêm ngủ không ngon, nhưng mà An Tiểu Tâm vẫn là chưa đến 7 giờ đã rời giường.

Thay xong quần áo thể thao, cô liền chạy đến sân trường trung học phía sau tiểu khu để chạy bộ. Đây là trường trung học với tỷ số nhập học cao lại đắt giá nhất trong các trung học cơ sở khác, rất nhiều người ở tiểu khu này mua phòng ốc chính là có thể để cho trẻ em có thể đến trường học gần nhất. Trường học điều kiện không tệ, quy chỉnh* trong sân trường, đường bằng nhựa đập lên vô cùng thoải mái. Sau khi An Tiểu Tâm dời đến cái tiểu khu này, thấy có điều kiện rất tốt, liền bắt đầu dậy sớm chạy bộ. Hai năm qua đi, ngược lại dưỡng thành thói quen, không chạy không thoải mái.

(*Đáp ứng tiêu chuẩn của một trường học cao cấp nên có, các trường khác không có, sreach trên baidu nó ghi đáp ứng tiêu chuẩn nhất định, sợ ghi như vậy không ai hiểu)

Cô chậm rãi chạy dọc theo đường chạy để luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, sau 5 vòng, đổ rất nhiều mồ hôi. Vận động vào buổi sáng mùa đông không có nhiều người, cô cởi áo khoác thể thao của mình xuống, lộ ra T-shirt bó sát người. Thừa dịp thân thể còn nóng, làm vài động tác yoga kéo dài. Ừm, thật là thoải mái.

Cô làm rất thoải mái, không biết nhất cử nhất động của mình lại rơi vào trong mắt người khác. Một ngôi nhà tại dương phòng lầu 6 sát ở bên bãi tập, một người đàn ông kéo ra rèm cửa sổ sát đất, đẩy ra cửa sổ và hít thở không khí trong lành lúc sáng sớm. Ánh mắt hắn cúi xuống dưới đảo qua, nhìn thấy có một cô gái đang làm ra các loại động tác kỳ quái. Bóng dáng quen thuộc hấp dẫn tâm mắt của hắn, nhủ nhủ mảy, hắn nhận ra là ai. Và chăm chú chỉ nhìn một lúc, hắn hơi mỉm cười, xoay người đi ra ngoài.

An Tiểu Tâm về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ, cảm thấy cả người sáng khoái, tối tăm của đêm hôm qua đã xua tan đi một nửa. Lấy tờ báo của ngày hôm nay, từ trong tủ lạnh lấy ra sữa chua cùng quả táo, cô nhàn nhã thông dong hưởng thụ thời gian dậy sớm vào buổi sáng sớm. Mới vừa nhìn một hồi, liền nghe phịch một tiếng, là thanh âm mở cửa lại khép vào khi Đinh Phổ Nguyệt rời giường. Trờ lại phịch một tiếng, là thanh âm cửa phòng rửa tay được đóng sầm lại. An Tiểu Tâm nhủ nhủ mảy, vừa nghĩ tới sau đó còn phải chịu đựng các loại tạp âm do Đinh Phổ Nguyệt chế tạo ra, liền đứng dậy thu thập xong bàn ăn, cầm ví da đi ra cửa.

Kể từ Đinh Phổ Nguyệt và cô cùng nhau ở, cô liền không có thời gian nhàn nhã vào buổi sáng. Chậm rãi đi đến lầu dưới của công ty, nhìn đồng hồ chỉ mới 8 giờ 10 phút. Ừ, còn đủ đến uống một ly cà phê, nghe chút âm nhạc. An Tiểu Tâm nhất thời vui vẻ, bước nhanh lên thang máy, thời điểm vào phòng làm việc vừa đúng lúc gặp phải đi làm vệ sinh nâng thùng nước lên và đi ra. An Tiểu Tâm rút ra bài học là nhìn mọi nơi một chút, xác định không có ai, sau đó cô nhẹ nhàng đi mở nhạc, pha cà phê. Trong lỗ tai nghe bài đàn vi-ô-lông mình thích nhất, trong tay bụng cà phê thơm ngào ngạt, cô đem hai

chân khoắc lên trên bàn, lưng mình vùi vào trong lưng ghế, nhắm mắt lại, nằng ão túy* . . . .

(*Đào túy ở đây không phải là say rượu mà là bày tỏ sự hải lòng và ãm chìm trong thế giới của chính mình)

“Keng keng keng” là thanh âm ngón tay ãnh vào mặt bàn, An Tiểu Tâm cả kinh, mở mắt ra, nhìn thấy một ãoi thon ãài có lực, khớp xương tay ãều ãều ãp vào trên bàn mình, mặt sau chính là một ãoi chân mang giày da màu trắng giản ãi. An Tiểu Tâm trong lòng rên rĩ một tiếng, ánh mắt hướng lên ngắm, quả thật thấy mắt hoa ão của Anh Bồi cười như không cười nhìn mình.

Hắn phải là mới vừa vào, tây trang màu xám bạc phối hợp với áo sơ mi màu hồng cánh sen, cả vạt ãồng ãạng màu bạc phức tạp thấ lên cổ áo, An Tiểu Tâm thâm oán hắn, ăn mặc thấy thế nào cũng giống như vai nam chính của phim Hàn. Chỉ là bình tĩnh mà xem xét, mặc lên trên người hắn quả thật vô cùng. . . không tệ ãi

An Tiểu Tâm vội vàng luống cuống tay chân ãứng ngay ngắn, nặn ra một cái mỉm cười nói: “Anh phó tổng tài, ngài sớm như vậy a.”

Anh Bồi nhìn chằm chằm cô hồi lâu không lên tiếng, An Tiểu Tâm như gánh nặng ở lưng, ãứng ãược thật khó chịu.

“Pha ly cả phê ãi vào.” Anh Bồi rút cuộc há mồm phân phó, thanh âm ãậm ãà ở trong không gian yên tĩnh giống như mang theo hồi âm, sau ãó hắn ãi vào phòng làm việc của mình.

An Tiểu Tâm thờ ãài thán mình xui xẻo, nhanh tay nhanh chân ãến phòng giải khát nấu ly cả phê cho Anh Bồi. Gõ gõ cửa, nghe ãược thanh âm Anh Bồi trả lời, cô mới cúi ãầu bụng cả phê ãi vào. Anh Bồi ngồi nghiêm chỉnh ở trên bàn làm việc lớn, ãang chuyên tâm nhìn văn kiện. An Tiểu Tâm ãem cả phê ãặt tại bên cạnh tay hắn, nói “Anh phó tổng tài xin chậm ãùng” liền muốn yên tĩnh lui ra ngoài.

Anh Bồi liếc kia cả phê một cái, môi mồm nhếch lên, lại cười cười, sau ãó hắn gọi An Tiểu Tâm: “An tiểu thư, cô nên biết loại cả phê tôi muốn không phải loại này.”

“Anh phó tổng tài, ãây là cả phê ão phòng giải khát của công ty trang bị.” An Tiểu Tâm trả lời.

“Tôi biết rõ, cô ãã nói với tôi lần thứ nhất rồi. Tôi cũng trả lời cho cô qua lần thứ nhất là cả phê tôi muốn là loại gì rồi.” thanh âm Anh Bồi lúc này nghe vào trong lỗ tai An Tiểu Tâm hết sức chói tai khó nghe.

“Khụ khụ” An Tiểu Tâm thanh thanh tiếng nói, nghĩ thầm tại sao cô phải bỏ ra tiền mua cả phê cho hắn uống, nhưng trên mặt ãơn giản chỉ cần nặn ra nụ cười trả lời: “Anh phó tổng tài, cả phê lần trước là của tôi.”

“Tôi biết rõ” Anh Bồi nhìn nằng, một bộ biểu tình “Cái này thì có vấn ãề gì sao?”.

An Tiểu Tâm khê cấn răng, một cổ bương bình ãi lên, nói một câu: “Ngượng ngừng a, Anh phó tổng tài, cả phê của tôi ãã uống hết.”

“Ha ha” Anh Bồi nở nụ cười “Vậy mới vừa rồi cô uống là cái gì”

An Tiểu Tâm nuốt nước miếng một cái, nhắm mắt nói “Đó là cuối cùng một ly rồi.”

“Nha. . . .” Anh Bồi kéo thật ãài thanh âm, tu mi* giương lên: “Như vậy a, thật là ãúng ãip.”

(*Tu mi tức là từng ãi làm ãẹp lông mày, hay tự làm ãẹp)

“Hắc hắc, ãúng vậy a, thật là ãúng ãip.” An Tiểu Tâm cười làm lạnh .

Anh Bồi cảm cập mắt thâm thúy lên lên xuống xuống quan sát An Tiểu Tâm, trầm ngâm một chút mới nói: “Được, không sao, cô ãi ra ngoài ãi.”

“Vâng” An Tiểu Tâm như ãược ãại xá bước nhanh ãi ra khỏi phòng làm việc của Anh Bồi.

Cô vừa ãi vừa oán giận mình, phạm cái tánh bương bình gì, không phải chỉ là một ly cả phê sao? Bởi vì việc làm nhỏ này liền ãem hình tượng lương ãân* an thuận làm hỏng như vậy thì không ãáng giá. Nghĩ tới ãây, cô lại vỗ ngực liên tục xưng ãộng. Chính xác mà nói, hình tượng của cô, cô tự nói: ở trước mặt “Tay ăn chơi siêu cấp vô ãịch Anh Bồi” sẽ phá hủy.

(*người công ãân tốt)

Anh Bồi nhìn chằm chằm bóng ãáng An Tiểu Tâm ãi ra, nhún vai một cái, không biết mình tại sao bởi vì một ly cả phê cùng An Tiểu Tâm nói ãóc nửa ngày. Thật ra thì An Tiểu Tâm hắn sớm ãã biết, khi ãó hắn mới vừa trở về nước, An Tiểu Tâm mới vừa vào công ty bọn họ, ở bên trong trung tâm nhuyển kiện (software) làm phụ tá. Sau ãó An Tiểu Tâm ãược ãiều ãến văn phòng tổng tài làm thư ký tổ tổng tài*, cách hắn khoảng cách càng gần. Cũng không phải là hắn có ý chú ý nằng, ãù sao, ở cùng một cái tầng lầu làm việc 3 năm, nói không biết ãó là không thể nào. Theo hắn biết, so với những cái tranh kỳ ãầu ãiểm, những thư ký nổi bạc khác, An Tiểu Tâm nhiều lắm ãược coi là một ãóa hoa nhỏ bình thường. Trên công việc không quá xuất sắc, nhưng là cũng không làm sai việc. ãù sao buộc vào cùng một ãồng thư ký, một chút cũng không làm người khác chú ý.

(*tức là nhiều thư ký tập hợp lại giúp ãỡ tổng tài)

Chỉ là, gần ãây giống như cảm thấy cô có chút bất ãồng.

Đầu tiên là ngày đó ở bên ngoài hội trường của dạ tiệc từ thiện, Anh Bồi nghe được An Tiểu Tâm dạy dỗ Bạch Khởi Vân cùng Đinh Phở Nguyệt một số cao kiến, phân tích thật đúng là thấu đáo.

Sự kiện cả phê mấy ngày trước, hẳn làm sao có thể không nhìn ra, An Tiểu Tâm là điển hình giả dối cười đối với hân giả vờ tuân thủ. Buổi trưa tại phòng ăn của ngày hôm đó, mặc dù Anh Bồi chỉ nghe được An Tiểu Tâm nói một câu “AIDS”, nhưng hẳn dám khẳng định An Tiểu Tâm là đang nói hân.

Tối hôm qua ở nhà An Tiểu Tâm, cô đã thay đổi bình thường khác với hình tượng khi ở trên công việc, nhìn qua hết sức đẹp đến ngạc nhiên, linh khí bức người. Không nghĩ tới buổi tối liền nhìn đến cô cùng chàng trai kia, còn có Sở Úc trình diễn, hai màn kịch hay. Hắc hắc, nữ nhân này bề ngoài bình thân không có gì lạ, nhưng chuyện tình rất phong phú.

Lúc này càng ý nghĩa hơn, sáng sớm bởi vì một ly cà phê, cô lại cười hi hi cùng mình cãi cứng đến cùng, trong xương rất quật cường đấy.

Anh Bồi không tự chủ cười, lắc đầu một cái, hẳn cũng không muốn bởi vì phụ nữ mà tốn thêm một giây đồng hồ. Thu hồi tâm thần, hẳn bắt đầu tập trung tinh thần vào công việc.

Có người nói Anh Bồi là nhân vật đại biểu “Phụ nữ đại” trong người thiếu niên bất phong chảy uổng, có người nói hẳn là hoa hoa công tử dạo chơi nhân gian. Dù sao, chuyện của Anh Bồi cùng nữ nhân cũng là đôi bên tình nguyện, hai bên cùng thỏa thuận, không liên quan đạo đức, không vượt tình yêu.

(*là tên của một cuốn tiểu thuyết, ta chưa đọc, nên chưa biết, trên baidu nói cái gì ta cũng chẳng hiểu, nói chung nv phụ nữ đại là một kẻ không coi trọng tình yêu)

Ngày đó Anh Bồi nghe được một phen lời nói An Tiểu Tâm dạy dỗ Bạch Khởi Vân, quả thật không nhịn được muốn gật đầu đồng ý rồi. Thế giới này, cóc ba chân khó tìm, phụ nữ có hai chân khắp nơi cũng có. Bạch Khởi Vân – cô không muốn, thì tự nhiên sẽ có người khác muốn, tại sao phải giả trang thành bộ dáng liệt nữ*. Liệt nữ cũng giả trang, quay đầu lại lại tranh giành tình nhân, thật đúng là buồn cười. Vốn là hẳn cho là An Tiểu Tâm là một đóa hoa tuyệt thế, cư nhiên hiểu được lòng của nam nhân. Chỉ là ngày đó ở ngoài phòng ăn nghe được câu “AIDS” kia, lại làm cho hẳn nghe ra được An Tiểu Tâm đối với hẳn khi dễ.

(*tức là cô gái tốt, biết giữ trinh tiết, theo ta nghĩ thế, nếu muốn tìm hiểu xin mời bấm link)

Bản thân Anh Bồi là MIT Kỹ Thuật Truyền Thông/Communications Engineering thạc sĩ, sau khi về nước vẫn chủ quản bộ phận R&D cùng một vài nghiên cứu trong trung tâm, phần công việc này đối với hẳn mà nói có thể nói thành thạo. Hẳn cũng không phải cuồng công việc, hiểu được làm thế nào để làm việc bổ sung cho nhau tăng thêm sức mạnh. Trên cuộc sống riêng tư, hẳn thích cùng một phụ nữ đồng hành cùng một đoạn thời gian, tốt nhất là nữ thư ký thân cận của mình, hẳn cảm thấy như vậy tương đối vệ sinh (ý nói là sạch sẽ không dễ nhiễm bệnh), cũng thuận tiện hơn. Chỉ là phụ nữ đều là động vật phiền toái, cho các cô ở bên cạnh chính mình lâu rồi, khó tránh khỏi sẽ có phong phú phi phân chi tương*. Cho nên, hẳn cách một đoạn thời gian sẽ phải thay một. Thật ra thì, so với những công tử nhà giàu ngày ngày ở bên ngoài lưu luyến, phụ nữ của hẳn coi như là ít rồi. (Người suy nghĩ một chút, 3 tháng đôi một, một năm mới 4 người. Anh Bồi biết một số người có thể một đêm có bốn người) nhưng là hành vi hẳn công khai đem tình nhân mang theo trên người làm thư ký, lại đem hẳn nâng điện đường cao nhất của hoa hoa công tử. Dù sao người biết hẳn hay những trai gái già trẻ không biết đến hẳn, đều cho rằng Anh Bồi là ngày trước chưa từng có ai, sau này lại lên siêu cấp vô địch hoa hoa công tử.

(*tức là suy nghĩ bậy bạ)

Chỉ là ngày thật tốt dần dần kết thúc, xem bộ dáng lão già là chuẩn bị giao ra cây gậy (quyền lãnh đạo, hay là quyền chấp chương), gần đây áp cho hẳn rất nhiều công việc. Đối với đời cha đồ máu rơi đời trở lại sự nghiệp, Anh Bồi là không dám xúc phạm. Phúc lợi 5 vạn nhân viên toàn thế giới, hẳn cũng là không dám khinh thị. Cho nên, gần đây hẳn dần dần đem trọng tâm sinh hoạt chuyển qua trên công việc.

May mắn Đinh Phở Nguyệt mới nhậm chức chẳng những ở trên giường làm hẳn hài lòng, trên công tác cũng rất khôn khéo, tiết kiệm hẳn không ít tâm tư. Vì tưởng thưởng, hẳn hào phóng ném 400 vạn ở khu nhà cao cấp bên Châu Giang mua một phòng ốc 200 mét vuông cho Đinh Phở Nguyệt. Đồng thời vì càng ngày càng ứng phó nhiều công việc, hẳn cách tiểu khu gần công ty mua một phòng ốc làm chỗ ở hằng ngày của chính mình. Chỉ là không nghĩ tới, lại cùng An Tiểu Tâm ở cùng một cái tiểu khu.

Gần đây lão già đem 9 khu bộ phận bên nước ngoài phân làm 4 cho hẳn quản lý, trong đó có bộ phận nghiệp vụ nặng nhất là Trung Đông cùng Châu Phi. Anh Bồi bị những số lượng công trình rất lớn kia làm cho đau đầu nhức óc, đang tìm cách muốn chuyển mấy bộ phận qua nước ngoài một chuyến mới được.

Chỉ là đối với sự vụ trong nước hẳn cũng không thể dễ xuống, cho nên tính toán muốn đào Sở Úc đến công ty tổng thể sản phẩm khai phá cùng tổng thể cung ứng liên đầu. Sở Úc là học đệ của hẳn cũng là anh em tốt cùng nhau lớn lên, mới vừa ở nước ngoài cầm học vị bác sĩ trở lại, đang hùng tâm tráng khí* tính toán không dựa vào gia thế của gia đình, một mình gây dựng sự nghiệp.

(*ở đây là giải thích lý tưởng cao cả, nguyện vọng)

Anh Bồi sờ sờ lên cái cằm, tự hỏi như thế nào mới có thể đem Sở Úc kéo vào trong công ty.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: an thư ký, dâng trà!

An Tiểu Tâm trở lại bàn làm việc của chính mình, chuyện thứ nhất chính là đem bao bột cà phê còn dư một nửa bỏ vào trong xách tay, sau khi tan việc cầm về nhà. Đánh chết cô, cô cũng không dám ở công ty uống cà phê nửa nữa rồi.

Cô đi vào phòng thay quần áo thay bộ đồ công sở màu lam, đem tóc bao ở bên trong băng cột tóc màu đen, mang thêm giày cao gót. Soi gương chiếu lên, cô cảm thấy mình cùng vô địch xấu nữ chỉ chênh lệch với nhau qua cặp kính mắt. Cô vuốt vuốt mi tâm (ở chính giữa hai đầu lông mày), đúng là ăn mặc có chút sơ sài, coi như thật là thủ tiết, cũng không cần đem mình biến thành quả phụ như nhau a.

Cô quyết định chủ nhật đi trung tâm mua sắm xuất ra chút tiền, mua mấy bộ đồ công sở có dáng dấp dễ mặc, tránh cho Hoa Nhan Hà, Lý Ái Anh luôn lấy cách ăn mặc của cô để nói chuyện.

Trở lại chỗ ngồi, cô lấy ra văn chương Anh văn mà hôm qua tiểu Thao tìm cho cô, bắt đầu chuyên tâm phiên dịch.

Thật ra thì An Tiểu Tâm đại học chuyên nghiệp là quốc tế mua bán, nhưng là đối với Pháp văn yêu thích, nên An Tiểu Tâm lại chạy đi học Pháp văn chuyên nghiệp học vị thứ hai. An Tiểu Tâm biết mình rất thông minh, nhưng cô đối với tất cả mọi chuyện tựa hồ cũng không có hứng thú, Pháp văn coi như là việc thứ nhất để cho cô cam tâm tình nguyện nghiêm túc ra sức học hành một môn khóa trình.

Cũng may nhờ có sở trường Pháp văn này, cô mới có thể ở tổ tổng tài tìm được một chức vị. Vì có thể ngồi vững vàng cái chỗ ngồi này, có thể nói An Tiểu Tâm rất nhọc lòng, chẳng những đem từ Anh ngữ từ tiểu học đến lớn thuộc lâu, còn lợi dụng thời gian rảnh rỗi để học tập tiếng Đức.

Mặc dù tiếng Đức của cô nói không tốt, nhưng mấy mặt giấy phiên dịch văn chương vẫn có thể đảm nhiệm. Mỗi khi nghĩ đến mình vì phần công việc này bỏ ra cố gắng, cô đều thôn thức một lúc, vì cuộc sống thật là không dễ dàng a.

Thời điểm 10 giờ, cô đã phiên dịch xong một bài viết văn chương rồi. Cô xem lại đồng hồ, ừ, tiến độ không cần nhanh như vậy. Tại loại Công Ty lớn này, hiệu suất công việc phải làm nhiều hơn, cô cũng không muốn bị một chết. Lại nói, cô có dốc sức để ra lực thì cũng không chiếm được cái gì tốt, lao động và vui chơi kết hợp mới phải.

Cho nên, cô quyết định nghỉ ngơi một chút. Đứng dậy đi tới phòng giải khát, bắt đầu nhìn đến trang bị cà phê hòa tan ở bên trong, cuối cùng cô cầm một bao trà xanh thả vào trong ly của mình. Mụ nội nó, về sau cô đổi sang uống trà.

Bưng ly trà ra ngoài, khỏe mắt cô đột nhiên quét về phương hướng thang máy thấy có hai bóng người đi tới, thướt tha mảnh khảnh, một cao ngất cao to. An Tiểu Tâm trong lòng rét, tăng nhanh bước chân hướng trên bàn làm việc của mình chạy. Đáng tiếc, trời không chịu người nguyện.

“An tiểu thư!” thanh âm Khúc Như Y nghe như cảm động nâng lên, nghe vào lỗ tai An Tiểu Tâm như sấm sét giữa trời nắng. Lưng cô cứng lại không chịu xoay người, nhưng Khúc Như Y lại không chịu buông cô, nâng lên thanh âm kêu: “An tiểu thư.”

Cái âm thanh này làm đồng nghiệp chung quanh đều nghe được, rồi rít nhìn lại, An Tiểu Tâm không thể giả bộ, không thể làm gì khác hơn là nặn ra một tươi cười khó coi xoay người nghênh đón.

“Khúc chủ nhiệm, xin hỏi có cái gì phân phó?” An Tiểu Tâm cố gắng duy trì tư thái khỏe miệng nhếch lên.

Tóc dài xinh đẹp của Khúc Như Y nhẹ bay, con ngươi quay vòng đang lúc nở rộ một nụ cười kinh tâm động phách, cô chỉ chỉ người bên cạnh nói: “Có bạn bè cũ tới, An tiểu thư không hoan nghênh một chút sao?”

Ánh mắt của An Tiểu Tâm hướng mặt của người nọ một cái, cảm thấy cũng như nhau, cũng giữ nụ cười nói: “Thì ra là Sở tiên sinh a, chào mừng ngài đến công ty làm khách.”

Sở Úc nhìn An Tiểu Tâm trước mặt ăn mặc thành bà cô già, trước mắt xẹt qua dáng người hoạt bát lúc học đại học của cô, đôi môi giật giật, lại không nói nên lời.

Đang lúc ấy thì Anh Bồi từ trong phòng làm việc của hắn đi ra. Nhìn thấy ba người đang đứng ở cùng nhau, ánh sáng trong đôi mắt chợt lóe, không biến sắc cười vang nói: “Sở Úc, cậu đề cho tôi đợi lâu. Như thế nào giờ mới đến?”

Nói xong, hắn đối với Khúc Như Y cười cười, tiến lên kéo bả vai Sở Úc qua, nói: “Đi, đến phòng làm việc của tôi tán gẫu.”

An Tiểu Tâm yên tĩnh đứng ở tại chỗ, chỉ đợi mấy người đi xa, cô liền có thể trở lại chỗ an toàn của chính mình. Nhưng cái người trời đánh – Anh Bồi lại xoay người nói “An tiểu thư, làm phiền cô, pha một vài ly.....”

Vốn là hắn nghĩ nói cà phê, ánh mắt lại vừa đúng xẹt qua cái ly trong tay cô, đổi uống trà? Cũng được! Vì vậy hắn nói tiếp: “Pha mấy ly trà đi vào.”

An Tiểu Tâm cúi đầu, cắn răng, tận lực hạ thấp giọng trở về câu: “Được”

Anh Bồi mang theo Sở Úc, Khúc Như Y vừa vào phòng làm việc, lập tức thì có nhiều cô thư ký vây quanh vấn an Tiểu Tâm: “Cái Sở tiên sinh đó là ai? Đáng đáp rất đẹp trai a.”

An Tiểu Tâm bắt đầu nhìn họ nói: “Tôi cũng không rõ lắm, các cô chờ vừa thấy trai đẹp tựa như ngồi không vững có được hay không?”

Mấy cô thư ký bĩu môi nói: “Rõ ràng nghe được Khúc chủ nhiệm nói cô cùng cái Sở tiên sinh đó là bạn bè cũ, mau thành thật khai báo.”

An Tiểu Tâm cười hi hi nói: “Không cùng các cô nói bậy, có việc phải làm đây.” Nói xong, cô trực tiếp hướng phòng làm việc của Anh Bồi phòng đi tới.

Tổng tài ban của các cô tuy rằng hầu hạ mấy tổng tài cùng mấy vị phó tổng tài, nhưng cửa phòng làm việc của mỗi vị tổng tài đều có thư ký thân cận của mình canh giữ, cho nên vị trí làm việc của Đinh Phở Nguyệt cùng An Tiểu Tâm là khác chỗ. An Tiểu Tâm đi tới, đối với Đinh Phở Nguyệt nói: “Mới vừa rồi Anh phó tổng tài phân phó muốn cũng mấy ly trà đi vào.”

Đinh Phở Nguyệt liếc một cái An Tiểu Tâm nói: “Vậy chị cứ pha a.”

An Tiểu Tâm bình tĩnh nói: “Đây là công việc của em mà.” Nói xong, xoay người rời đi.

Đinh Phở Nguyệt pha tốt 3 chén trà, mới vừa đẩy cửa ra, một hồi tiếng cười nói liền truyền ra. Chỉ thấy Khúc Như Y đối diện cửa phòng làm việc ngồi ở trên ghế sa lon, tiểu nữ doanh doanh mà nói: “Sở Úc, anh đáp ứng đi. Anh cũng đã đến, ba người chúng ta giống như khi còn bé ở chung một chỗ vậy.”

“Nhưng là bây giờ không phải khi còn bé rồi, cô lại không cần tôi bảo kê, lôi kéo tôi làm cái gì.” Sở Úc nửa thật nửa giả nói.

Anh Bồi giương mắt nhìn Đinh Phở Nguyệt đi vào, chân mày không muốn người biết giật giật. Đinh Phở Nguyệt đối với Anh Bồi mỉm cười một cái, sau đó tư thái ưu nhã dâng trà cho bọn họ.

Anh Bồi cũng không kiêng dè Phở Nguyệt, há mồm khuyên Sở Úc: “Sở Úc, tôi biết rõ cậu nghĩ thành lập công ty của mình. Nhưng là cậu vào Thần Sâm, tính khiêu chiến công việc so với cậu tự mình duy trì cao hơn. Tôi muốn đem toàn bộ tổng thể sản phẩm khai phá cùng tổng thể cung ứng liên giao cho cậu phụ trách, đây chính là những việc quan trọng nhất của công ty, một chút sơ sót cũng không thể được a. Lại nói, công ty này cũng có cổ phần nhà cậu, cha già nhà cậu cũng sẽ vui vẻ.”

Sở Úc cúi đầu nhìn hai tay của mình, ý định không biết ở tại đâu, nhất thời không lời. Đinh Phở Nguyệt không dám nghe nhiều, rón rén lui ra khỏi phòng làm việc.

Khúc Như Y liếc chỗ khép lại cửa một cái, lỗ mũi “Hừ” một tiếng. Anh Bồi nhìn bộ dáng kia của Khúc Như Y, buồn cười hỏi: “Thế nào? Đối với cô ấy không hài lòng?”

“Không thích.” Khúc Như Y ở Anh Bồi cùng Sở Úc trước mặt là luôn luôn không cần che giấu cái gì.

Sở Úc như có điều suy nghĩ nhìn Khúc Như Y nói: “Ghen, rốt cuộc biết mình thích người nào?”

Khúc Như Y giương mắt trừng Sở Úc nói: “Nói mò đi đâu rồi, em là không thích biểu tỷ của Đinh Phở Nguyệt.”

Thái độ Sở Úc lập tức cứng đờ. Anh Bồi ha ha cười nói: “Thì ra là không phải ăn dấm của anh, là ăn Sở Úc. Chỉ là, một loại con gái không thích người con gái khác được hoan nghênh, cũng đặc biệt được đàn ông yêu đấy.”

Sắc mặt của Sở Úc có chút tái nhợt, than nhẹ một tiếng nói: “Như Y, hi vọng cô vội vàng xác định rốt cuộc cô nghĩ muốn cái gì. Chỉ là, tôi đã quyết định không chơi cái trò chơi này với cô rồi.”

“Anh không phải theo em, em còn có Anh Bồi.” Khúc Như Y biết hấn vì người nào mà trở thành như vậy, trong lòng khó chịu, chỉ đành phải kéo Anh Bồi làm chỗ dựa cho mình.

“Anh Bồi, cậu cũng nên cẩn thận.” Sở Úc nói thật nhỏ, nhớ tới nếu như không có giáo cục của Khúc Như Y, Đặng Dịch Triều có thể sẽ không phải chết, An Tiểu Tâm sẽ an toàn đợi tại bên cạnh mình, có lẽ sẽ kết hôn hay sống chết nói cũng không chừng.

Nhớ tới mới vừa rồi An Tiểu Tâm tâm lặng như nước, bộ dạng cũ kỹ cứng ngắt, làm cho tim của hấn một hồi đau nhói. Hấn vốn cho là mình cách xa cô thì cô sống tốt, thì ra cô vẫn chưa sống tốt lắm.

“Hay là như vậy, chỉ cần cậu chịu, tôi sẽ khiến An Tiểu Tâm làm thư ký của cậu.” Anh Bồi nhìn Sở Úc hạ xuống một thuốc cực mạnh.

Sở Úc cả kinh, vội ngồi ngay ngắn người lại nói: “Cậu đừng làm loạn, chuyện tôi cùng An Tiểu Tâm giữa các người chờ mò mẫm dính vào.”

“Vậy cậu rốt cuộc là đến hay không đến?” Anh Bồi nhất quyết không tha .

Sở Úc cảm thấy khó khăn, biểu hiện khó hiểu phức tạp, cảm thấy khó khăn để lựa chọn. Thật ra thì lần này hấn trở về, một mực chần chừ do dự, đến tột cùng muốn đi hay không đi tìm An Tiểu Tâm.

Cố tình vừa trở về không có mấy ngày, liền gặp được. Một thoáng khi hấn nhìn thấy An Tiểu Tâm, cả người liền bị định tại nơi, nhúc nhích cũng không thể. Hấn phát hiện trong mắt của mình, trong lòng tất cả đều là An Tiểu Tâm, đã từng tự cho là lòng đã bình tĩnh trong biển cát bụi, chuyện cũ trước kia

nhất mực xet qua, đau lòng đến hần thiếu chút nữa khom lưng đi xuống.

Thì ra là không phải là không muốn nhìn, mà là không thể thấy. Vừa nhìn thấy, đột sống nhớ nhưng cùng tình cảm đem hần xông té xuống đất, chạy trời không khỏi nắng rồi. Tới Thần Sâm, mà có thể quang minh chánh đại mỗi ngày nhìn thấy cô, đây đối với hần mà là một cảm dỗ rất lớn.

“Tôi . . . . Suy nghĩ một chút.” Sở Úc rút cuộc chất tiếng trả lời.

“Tôi cho cậu 3 ngày suy tính. Sau đó, cậu nhậm chức, quen thuộc với công việc. Một tháng sau, tôi phải đi nước ngoài tuần tra, chuyện trong nước liền giao cho cậu toàn quyền phụ trách” Anh Bồi rất đương nhiên mà nói.

Sở Úc nhìn Anh Bồi cười ôn hòa, hần luôn luôn là dịu dàng nho nhã, so với Anh Bồi bớt chút kiên quyết cùng không cô chấp. Hần bắt đầu nói: “Anh Bồi, cậu ăn chắc tôi rồi.”

Khúc Như Y thấy chuyện đàm cũng sắp xong, liền đề nghị đi ăn món Nhật Bản. Ba người bọn họ vốn là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Sở Úc cùng Anh Bồi cũng rất chăm sóc cô. Thấy cô đề nghị, liền đầy xuống ước hẹn của mình, theo cô đi ăn cơm.

Khúc Như Y vô cùng vui vẻ, một tay nắm một Đại Suất Ca, tại nhiều ánh nhìn hâm mộ của nhiều thư ký, khéo tươi cười thật đẹp, đáng vẽ lại thướt tha xinh đẹp bước ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Cô ấy đi, tôi cũng đi

Ba ngày sau, Sở Úc gần 28 tuổi, danh hiệu bác sĩ đi vào MIT Kỹ Thuật Truyền Thông/Communications Engineering chính thức lên nhận chức phó tổng tài Thần Sâm kiêm thủ lĩnh Khoa Học Gia. Tin tức một khi công bố, toàn bộ công nghiệp cũng bị chấn động. Đối với doanh thu hàng năm hơn 150 tỷ đô la, đứng thứ mười hàng đầu thế giới về thiết bị điện tín như Thần Sâm mà nói, bổ nhiệm một người trẻ tuổi tới đảm nhiệm tất cả sản phẩm khai phá cùng tất cả cung ứng liên, đúng là một mạo hiểm thật lớn. Cho nên trải qua giới truyền thông, đem tất cả ánh mắt đều vượt qua trên người vị tân quý này, ngay tiếp theo, đem một vị khuyên chuyện này là phó tổng tài – Anh Bồi đào lên. Anh Bồi mặc dù là trên xã giao nổi danh hoa tâm, nhưng hần cũng sẽ không xuất hiện ở trong tầm mắt của công chúng, tận lực khiêm tốn, không làm mất tác phong phú hào tinh tú. Anh Bồi nhân cơ hội tránh khỏi nước nghỉ ngơi mấy ngày, mang theo Đinh Phở Nguyệt đi nam bộ nước Pháp chơi một chuyến, lại đem Sở Úc đẩy tới trên đầu sóng ngọn gió. Tiếc rằng Sở Úc cũng không muốn giúp Thần Sâm miễn phí làm cái này quảng cáo, cự tuyệt không xuất hiện ở công ty, đối với phong vấn của truyền thông một mực do công ty thay mặt hần nhà nhận từ chối. Hai vị lão gia này là chuyện gì đều không quản (tức là bố của Anh Bồi cùng Sở Úc), nhưng lại đem Hàn Mai trong tờ thư ký tổng tài phụ trách sự vụ của Anh Bồi cùng Sở Úc làm cho một mối gần chết. So sánh dưới, chịu trách nhiệm tổng tài cùng một vị phó tổng tài khác – Lý Ái Anh lại có vẻ rồi rãnh chút. Vì vậy, An Tiểu Tâm xui xẻo. Cô bị Khúc Như Y danh chánh ngôn thuận mượn đến bên cạnh, giao phó cho cô rất nhiều công việc. Dù sao chuyện lật vật ví dụ như: chạy chân, nghe điện thoại, sao chép văn kiện, chuyện đưa văn kiện chờ tiêu muối (tức là đàn em, người thực tập, người mới tới) làm toàn bộ giao hết cho cô. Dần dần, các vị thư ký tổng tài cũng suy nghĩ được, Khúc Như Y là có tính khắc nghiệt với An Tiểu Tâm đấy. An Tiểu Tâm ngược lại rất là trấn định, đối với công việc Khúc Như Y giao phó đều là không nhanh không chậm mà làm. Về mặt việc làm của tổng tài cần cô hoàn thành cô hoàn toàn buông xuống, dù sao cô chỉ có đôi tay, làm công việc Khúc Như Y an bài, tự nhiên không có cách làm nào khác. Cô cũng không tin, những công việc cô dừng lại kia, Lý Ái Anh không hướng tổng tài hỏi báo. Nhưng là, An Tiểu Tâm càng biểu hiện bình thản chịu đựng gian khổ, Khúc Như Y càng “trọng dụng” nàng. (Tiểu MT: ta ghét mụ Khúc này quá) Không lâu, tiêu điểm cùng nhiệt độ truyền thông rất cuộc cũng dời đi, Sở Úc bắt đầu chính thức đi làm, Anh Bồi cũng tỉnh thần phần chân mang theo Đinh Phở Nguyệt càng thêm mê mị đáng yêu động lòng người trở lại. Khúc Như Y rút cuộc lại để cho An Tiểu Tâm trở lại trong tổ công việc của Lý Ái Anh. An Tiểu Tâm cũng thở ra một hơi, cô ngồi đẳng hoàng tại vị trí của chính mình, tránh khỏi bất kỳ cơ hội vô tình cùng Sở Úc gặp mặt. Chỉ là ban ngày thanh nhàn, buổi tối Khúc Như Y cũng không để cho cô sống yên ổn, luôn là an bài cô ở lại trong công ty làm thêm giờ. Nhìn phân lương số tiền làm thêm kénch xù kia, An Tiểu Tâm cũng lười cùng cô so đo. Mấy ngày nay vừa đúng có dòng nước lạnh đột kích, An Tiểu Tâm cảm mạo cộng thêm thời kỳ kinh nguyệt đang tới. Trên sáng sớm liền hôn hôn ngắc ngắc dậy trễ, vốn muốn nghỉ phép, nhưng nghĩ đến sắc mặt của Khúc Như Y, cô không biết ở đâu ra sức lực cứng rắn, lung la lung lay đến công ty làm việc. Vừa vào phòng làm việc, còn chưa có ngồi vững vàng, Khúc Như Y liền đi tới trước mặt An Tiểu Tâm, gõ gõ cái bàn nói: “An Tiểu Tâm, cô tới trễ.” “Ừ” An Tiểu Tâm trong bụng quặn đau, thật sự không có tinh thần đối phó cô. “An tiểu thư không có gì giải thích sao? Vô cớ tới trễ là muốn trừ toàn bộ tiền thưởng chuyên cần, vượt qua ba lần là công ty sẽ xa thải.” Khúc Như Y nói chuyện ngữ điệu là mềm nhũn, nhưng nội dung cũng rất khiến người chán ghét. (Tiểu MT: đá chết người) “Cám ơn Khúc chủ nhiệm chỉ điểm, lần sau tôi sẽ chú ý.” An Tiểu Tâm ách cổ họng, cầm lên cái ly chuẩn bị rót nước uống thuốc. Vừa đứng lên, khi thấy Sở Úc đứng ở sau lưng Khúc Như Y nhìn mình không chuyển mắt. An Tiểu Tâm một hồi hôn mê, thân thể quơ quơ, vội vàng lấy tay bắt được mặt bàn, cô không muốn Sở Úc lại một bước đi vào. Sở Úc nhìn bộ dáng yếu ớt của An Tiểu Tâm rất muốn tiến lên vịn lấy cô, hần bước lên trước một bước, cánh tay giật giật, vẫn là nhịn được. Khúc Như Y quay đầu lại nhìn thấy Sở Úc, ním cười hô một tiếng: “Sở Phó Tổng Tài.” Sở Úc không có nhìn cô, ánh mắt chuyển chủ nhìn chăm chăm An Tiểu Tâm. Hồi lâu, Sở Úc cắn môi một cái, ho một tiếng sau nói: “An Tiểu Tâm, tới phòng làm việc của tôi một chuyến.” An Tiểu Tâm hôn mê kêu đau, công ty này còn nói không gọi người ngu. (Tiểu MT: ta k hiểu khúc này là sao?) Cô giương mắt nhìn Sở Úc, có chút không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của hần. Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mở ra bước chân hướng Sở Úc đi tới. Sở Úc thấy cô đi về phía mình, mới xoay người hướng phòng làm việc của mình đi. Đi tới trước cửa, hần mở cửa, quay đầu lại lẳng lẳng nhìn An Tiểu Tâm chậm rì rì. Rút cuộc đợi cô đi vào phòng làm việc, Sở Úc trở tay đóng cửa, đem cửa sổ bằng kính tương thông với hành lang kéo lại thật tốt, ngăn cản tất cả ánh mắt dò xét của người ngoài. “An An. . . .” Sở Úc muốn nói lại thôi, đem An Tiểu Tâm ngồi ở trên ghế sa lon, rồi hần lấy thứ gì ở trong bao công văn ra. Sau đó rót một ly nước ấm, ngồi vào bên cạnh An Tiểu Tâm, thần sắc có chút khẩn trương nhìn nàng. “Cho, nhanh ăn đi.” Sở Úc đem vật cầm trong tay cùng nước ấm nhét vào trong tay An Tiểu Tâm, bàn tay trái mở ra, phía trên đang để một ống thuốc nhỏ. An Tiểu Tâm nhìn chăm chú nhìn một chút, trong lòng một hồi lẫn lộn, không biết là nên cười khổ còn là rơi lệ. Đó là loại thuốc giảm đau trước kia

cô thích ăn nhất, vừa đến mỗi tháng kinh nguyệt đau đến chết đi sống lại, không phải là loại thuốc này không thể ngừng đau. Nhưng mà loại này thuốc hiện tại trên thị trường rất khó mua được, An Tiểu Tâm cũng đã lâu rồi chưa ăn, không nghĩ tới Sở Úc ngược lại ở trong bao có một hộp. An Tiểu Tâm đẩy tay hẳn ra, miễn cưỡng chống đỡ lấy nói: “Sở phó tổng tài, anh có chuyện gì xin phân phó, tôi còn muốn đi ra ngoài làm việc.” Sở Úc mở ra ống thuốc cầm trong tay, cầm lên một bàn tay không của An Tiểu Tâm, đem thuốc viên đổ đến trên tay cô nói: “Em trước uống thuốc, ăn xong anh liền để cho em đi ra ngoài.” Thật ra thì Sở Úc vừa thấy bộ dạng An Tiểu Tâm cũng biết cô là thể nào, trước kia ở thời điểm đại học, hẳn thấy quen cô mỗi tháng đều đau đớn một lần. An Tiểu Tâm đau đến thật sự không có biện pháp, suy nghĩ một chút cũng không còn cần thiết hành hạ mình, liền hơi ngửa đầu, uống thuốc. Vậy mà Sở Úc lại duỗi ra một cái tay muốn chạm cái trán của cô, cô cả kinh, có chút chán ghét trốn ra.

Trong mắt của Sở Úc nhanh chóng dính vào một tầng thần sắc bị thương, ngưng ngừng thu tay lại, nói thật nhỏ: “An An, anh cảm thấy được em thật giống như đau bụng bình thường, có phải hay không còn có chỗ khác không thoải mái? Anh đưa em đi bệnh viện.” “Anh nói, tôi uống thuốc sẽ để cho tôi đi ra ngoài.” An Tiểu Tâm không muốn nhận tình của hắn. Sở Úc nhìn sắc mặt An Tiểu Tâm tái nhợt, trong lòng quặn đau, có một thoáng hân hạnh liệt thống hận quyết định nâng mình trở về nước. Nếu như không lần tới gặp mặt, có thể hắn cũng sẽ không phát hiện mình thì ra là yêu cô đến sâu sắc như vậy. “An An, chuyện tình anh tới nơi này làm việc vẫn muốn giải thích thật rõ ràng với em.” Sở Úc tận lực để nén tim sợ hãi của mình, lảng lảng nhìn An Tiểu Tâm. “Anh không cần cùng tôi giải thích, công việc của anh không liên quan gì tới tôi.” An Tiểu Tâm phiền não vung cánh tay lên một cái, làm bộ lẩn tới. Sở Úc vội đem cô để lại, mang theo điểm khẩn cầu mà nói: “An An, liền nghe anh nói mấy câu.” An Tiểu Tâm nổi giận bỏ rơi hẳn để lại cánh tay của chính mình, lạnh lùng nói: “Sở phó tổng tài, anh yên tâm đi, anh tới Thần Sâm đối với tôi một chút ảnh hưởng cũng không có. Tôi cũng không sẽ tự mình đa tình cho rằng anh tới nơi này là vì tôi, cũng sẽ không ngây ngốc chỉ vì anh buông tha phần công việc này. Đối với tôi mà nói, anh chỉ là một lãnh đạo cao cấp của công ty mà thôi, ngoài ra thì không còn cái gì khác, hy vọng Sở phó tổng tài anh cũng không nên có những ý tưởng khác..” Sở Úc đứng lên, đôi môi động lại động, lại một câu cũng nói không nên lời. Vài lời nói của cô đã đem tất cả các con đường chặn lại, đối với chính cô mà nói cái gì cũng không còn rồi. Giờ khắc này, Sở Úc lại hi vọng An Tiểu Tâm hận hắn. Dù sao, hận nói rõ không bỏ xuống được. Sở Úc không biết mình là như thế nào hỏi ra lời: “An An, em hận anh sao?” “Hận?” An Tiểu Tâm khòe mắt có chút chua xót rồi, vội xoay người lại, không để cho Sở Úc thấy ánh mắt của cô: “Tại sao tôi phải hận anh? Anh và tôi không có bất cứ quan hệ gì. Nếu như nói hận, tôi cũng chỉ là hận chính tôi mà thôi.” “An An, muốn hận em liền hận anh, đừng giằng vò chính mình.” Sở Úc trầm thấp nói. An Tiểu Tâm cảm thấy những vết thương cũ trong đáy lòng giống như bị người dùng dao cùn lại lần nữa mở ra một vết giống nhau vậy, máu tươi đầm đìa ở bên trong, cô tựa hồ lại thấy bộ dạng Âm Uất ngã vào trong vũng máu. Trước mắt cô toát ra kim tinh, hận mệnh rộng lên một câu: “Chớ nói!” Đang lúc ấy thì cửa phòng làm việc của Sở bị gõ. Hai người đều ngẩng người ra, Sở Úc trước phản ứng kịp thời, hít sâu một hơi, sửa sang lại biểu tình mình một chút, nói tiếng: “Mời vào.” Anh Bồi thân hình ứng tiếng mà vào, lúc đi tới bên cạnh An Tiểu Tâm nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch không khỏi ngăn ngại. An Tiểu Tâm khàn khàn cổ họng kêu một tiếng “Anh phó tổng tài”, cất bước muốn đi ra ngoài. Nhưng là mới vừa rống Sở Úc dừng sức quá mức, đứng bất động không còn cảm giác, vừa mới cất bước dưới thì chân mềm nhũn, cả người liền hướng trên đất mà ngã xuống. Anh Bồi lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy cô, trong lòng bàn tay nắm cổ tay của An Tiểu Tâm có cảm giác một mảnh nóng bỏng, bất giác hỏi câu: “An thư ký, không có sao chứ?” An Tiểu Tâm giống như cảm thấy tay nóng giống người Anh Bồi như nhau, vội đứng vững thân thể, rút tay của mình về, hỏi đáp: “Không có việc gì, Anh phó tổng tài, tôi đi ra ngoài trước.” Anh Bồi nhìn bóng lưng An Tiểu Tâm đi ra, vừa ngắm liếc một cái Sở Úc đang thất hồn lạc phách, nhún nhún vai, ngồi ở trên ghế sa lon nói: “Yêu phụ nữ mạnh mẽ cũng không hay.” Sở Úc không để ý tới hắn, ngồi trở lại bàn làm việc, đôi tay an huyết thái dương, nhắm mắt tới tận lực bình phục tâm tình của mình. Anh Bồi nhìn hắn, mang theo nhạo báng đắc ý mà nói: “Sở Úc, cậu cùng An Tiểu Tâm rốt cuộc là chuyện lúc nào? Tôi thế nào không biết? Xem cậu bộ dáng cậu thất hồn lạc phách như vậy, tôi có chút tò mò.” “Là chuyện cậu ra nước ngoài học.” Sở Úc chán nản đáp. “Nếu đứt liền đứt đi, An Tiểu Tâm . . . . . Bằng trực giác của tôi, cô là cái loại phụ nữ mà đàn ông thấy nên nhường bộ lui binh, cậu xem bộ dáng cậu bây giờ có thể nói rõ vấn đề. Tôi xem Như Y không tệ, các người rất thích hợp.” Anh Bồi giọng nói bình thản mà nói. “Được rồi, cậu đừng loạn chút là Uyên Ương Phở. Khúc Như Y rốt cuộc yêu người nào chỉ có chính cô ta biết, cô ta chỉ là một đứa trẻ bốc đồng tham muốn giữ lấy cực mạnh. Tôi không muốn cùng cô ta có quan hệ gì. Cô ta hủy đi lần thứ nhất của tôi là quá đủ rồi.” Sở Úc phiền não. “Như Y thế nào? Chúng ta là nhìn cô ấy lớn lên, ngây thơ nhiệt tình, xinh đẹp hào phóng, gia đình hai bên lại vui khi việc thành, có cái gì không tốt?” Anh Bồi tò mò. “Tốt như vậy làm sao cậu không cần?” Sở Úc thốt ra hỏi ra. Sắc mặt của Anh Bồi trầm xuống, tự giễu cười một cái nói: “Tôi đề nghị qua mạng cô ấy ra khỏi nước, nhưng là cô ấy không muốn. Nghĩ tới Anh Bồi tôi bị phụ nữ cự tuyệt vẫn là lần đầu tiên.” Sở Úc hắc hắc nở nụ cười lạnh, “Khi đó Khúc Như Y mới mười sáu bảy tuổi, cô ấy không đi là bởi vì không thể rời bỏ ba mình. Nhiều năm như vậy cũng không ở chung một chỗ, cậu cho rằng cô ấy vẫn còn là đứa trẻ khi bé ngây thơ không hiểu chuyện đời sao?” Anh Bồi nhún nhún mày, hắn còn là tương đối tin tưởng phán đoán của mình. Hắn dần xếp ổn thỏa mà nói: “Tốt lắm, Sở Úc, cầu xin cậu kiểm chế tâm tính của mình thật tốt để mà lo cho công việc. Xem ra tôi phải suy xét đem An Tiểu Tâm điều đi nơi khác.” “Anh Bồi!” Anh Bồi chưa bao giờ gặp qua thần sắc Sở Úc nghiêm túc như vậy bao giờ cả, vốn là ngũ quan ôn hòa thậm chí lộ ra chút mùi vị quyết tuyệt (kiên quyết+ tuyệt tình), chỉ nghe hắn nói: “Cậu khiến An Tiểu Tâm an an ổn ổn một mình, tôi cũng vậy sẽ làm tốt công việc của mình. Nếu cô ấy đi, tôi cũng đi.” Anh Bồi nhìn Sở Úc một cái, thờ dài, người này cường đứng lên thật đúng là không có biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Hăng hái phản kháng

uối tới, Anh Bồi ở lại phòng làm việc làm thêm giờ, Đình Phở Nguyệt thân thiết bồi hắn. Nhưng hắn khát nước thì gọi điện thoại muốn cho cô rót ly cà phê thì đại tiểu thư – cô cũng không ở trên vị trí của mình. Anh Bồi không thể làm gì khác hơn là tự mình ra ngoài tìm nước uống. Đi chưa được mấy bước, chỉ nghe thấy thanh âm Đình Phở Nguyệt hơi bén nhọn truyền đến. “Khúc chủ nhiệm, An Tiểu Tâm cũng đã bệnh thành ra như vậy cô thế nào còn để cho chị ấy làm thêm giờ đây?” “Tôi không để cho cô ta một người làm thêm giờ a, tôi không phải cũng ở đây thêm sao?” Khúc Như Y thanh âm trước sau như một mềm nhũn. “Nhưng là bây giờ cô phải đi, lại gọi chị ấy ở lại chờ cái đó không biết từ lúc nào mới có thể fax qua.” “Cô ta tại sao không được, cô ta là thuộc hạ của tôi, tôi có an bài quyền lợi giờ làm thêm cho cô ta.” Khúc Như Y nói chuyện rất hữu lực, Anh Bồi nghe vào trong tai cảm thấy tiểu cô nương này đã trưởng thành, rất trấn được trường hợp. (Tiểu MT: muốn đá chết cái người này quá T.T) “Nhưng là chị ấy đã ngã bệnh.” Đình Phở Nguyệt giọng cầm hận nói. “An Tiểu Tâm cũng không có cùng tôi nói cô ta ngã bệnh, nếu như cô ta sớm một chút nói với tôi, tôi có thể an bài những người khác. Nhưng là bây giờ người khác cũng tan việc, không có cách nào khác, chỉ có thể lưu lại cô ta.” Khúc Như Y trực tiếp phản kích lại. “Khúc chủ nhiệm, đừng cho là tôi không biết mọi việc làm là cô cố ý làm khó An Tiểu Tâm, làm người không thể không chừa đường lui như vậy.” Đình

Phổ Nguyệt tính bướng bỉnh vừa đi lên là cái gì cũng không để ý. Khúc Như Y lại cười a a lên, dùng kỳ dị ngữ điệu nói “Đình Phổ Nguyệt, cô tại sao nói chuyện với tôi như vậy? Tôi là cấp trên của cô, cô như vậy có phải hay không là phách lối, bằng không là dựa vào cô là tình nhân của Anh Bồi?” Đình Phổ Nguyệt thật ra thì đối với cái từ tình nhân này còn rất là nhạy cảm, cô cùng Anh Bồi ở chung một chỗ là không hoàn toàn vì tiền đồ của hắn. Mặt của cô nhất thời liền đỏ lên, lập tức hỏi ngược nói: “Vậy còn cô? Tại sao cô ở nơi này làm mưa làm gió? Dựa vào thân phận là vợ tương lai của Anh Bồi? Tôi không chút nhìn ra cô có năng lực gì để ngồi lên vị trí này.” Anh Bồi nghe thế lập tức không vui vẻ rồi, nói thế nào mà biến thành tình nhân của hắn cùng vợ tương lai chiến đấu. Hắn thanh ho một tiếng đi ra nói: “Kêu là cái gì đây? Đây là công ty, chú ý hình tượng một chút có được hay không.” Ánh mắt đảo qua, hắn nhìn thấy An Tiểu Tâm thống khổ bám lấy đầu, cau mày. An Tiểu Tâm cũng nhìn được Anh Bồi, cô vốn không nguyên ý cùng Khúc Như Y xung đột, Đình Phổ Nguyệt lại tự nhiên đâm ngang. Không có biện pháp, hiện tại Anh Bồi cũng ở đây, chuyện ngày hôm nay không phải mình nhẫn nhục chịu đựng là có thể giải quyết. Cô nâng cao thân thể lên, đối với Anh Bồi nói: “Anh phó tổng tài, tôi muốn tố cáo Khúc Như Y chủ nhiệm xử sự bất công. Tôi là thành viên tổ thư ký tổng tài, phạm vi công việc không bao gồm xử lý sự vật của các tổ thư ký khác. Hôm nay rõ ràng là sự vụ của thư ký Hàn Mai, Khúc chủ nhiệm lại nhất định phải lưu lại tôi trực, tôi nhận thấy cô ta là có ý gây khó dễ cho tôi.” “Khụ khụ” Anh Bồi ho nhẹ một tiếng nói: “Khúc Như Y chủ nhiệm làm người phụ trách tổng tài, là có quyền hợp lý điều chế nhân lực.” Khóe miệng An Tiểu Tâm vênh lên, cười lạnh nói: “Nếu như quả thật hợp lý điều chế, tôi đương nhiên là theo sự phân phó của Khúc chủ nhiệm mà làm. Nhưng là hai tuần lễ nay tôi đã tăng thêm 8 ngày ban (tức là ở lại làm việc thêm ca, tối mới về), mỗi ngày làm thêm đều không phải sự việc của tổ thư ký tổng tài. Nếu như Anh Bồi phó tổng tài cho là Khúc chủ nhiệm để 8 vị thư ký nghỉ làm, mà để cho tôi ở bên ngoài tổ thư ký thêm 8 ngày ban là hợp lý điều chế nhân lực như lời nói, vậy tôi chỉ có thể tìm tổng tài khiếu nại.” Anh Bồi không khỏi nhú mày, cái An Tiểu Tâm này thật đúng là không thể coi thường, không trách được vì một ly cà phê cũng có thể cùng mình đấu tới cùng. Bình thường nhìn cô một bộ cười hi hi, đối cấp trên rất chân chó bộ dạng. Không nghĩ tới thời khắc máu chốt, thế nhưng giống như một chú hổ con nhe răng như vậy. Cô là một nhân viên nhỏ, có thể ở trước mặt cấp trên như không kiêu ngạo không tự ti như vậy, lại hữu lễ hữu tiết vì mình tranh thủ quyền lợi, cũng coi như là hiếm thấy. Hắn nhướng nhướng mày nói: “An thư ký, nếu không cô trước đi về nghỉ, chuyện lần này tôi sẽ cùng Khúc Như Y chủ nhiệm nói chuyện với nhau một chút, hiểu rõ một cái tình huống cụ thể.” An Tiểu Tâm nhìn Anh Bồi nhú mày một cái, cười lạnh một tiếng, cầm lên áo khoác ngoài liền hướng bên ngoài đi. Cả người cô mềm nhũn một chút lực cũng không có, áo khoác bên trong áo sơ mi đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, ngẩng đầu đi phía trước vừa đúng lúc nhìn thấy một người đang đâm đầu đi tới.

Ngũ quan tuần duật ôn hòa, dáng dấp cao ngất, áo trắng không tí vết. ...Cô chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, ngực buồn bực, giữa mắt liền hướng về sau mà ngã xuống. “An An” Sở Úc dưới sự kinh hãi vọt tới, một tay nhận lấy An Tiểu Tâm vào trong ngực. Hắn vỗ vỗ mặt của An Tiểu Tâm, nóng này tra xét. Chỉ thấy sắc mặt cô ửng hồng, thân thể nóng bỏng, thần trí mơ hồ, Sở Úc cuống quýt đem An Tiểu Tâm ôm ngang lên, cũng không thèm nhìn tới những người tại chỗ liền hướng nơi thang máy chạy đi. Đình Phổ Nguyệt theo bản năng muốn cùng đi, chỉ là đi hai bước, cô lại dừng lại. Anh Bồi trầm giọng nói: “Đình Phổ Nguyệt, cùng anh đi vào.” Đình Phổ Nguyệt biết Anh Bồi tại sao tức giận, nhưng là chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào trong phòng tổng tài trống trải, chỉ còn lại mỗi Khúc Như Y một người ngơ ngác đứng tại đó. Đình Phổ Nguyệt có chút bức rức đứng ở trước mặt Anh Bồi, Anh Bồi ngồi ở trên ghế sa lon như có điều suy nghĩ nhìn cô, nửa ngày mới nói: “Em cùng An Tiểu Tâm thật đúng là tỷ muội tình thâm a. Lần trước nhìn thấy An Tiểu Tâm thay em ra mặt dạy dỗ Bạch Khởi Vân, hiện tại lại đến phiên em thay cô ấy ra mặt dạy dỗ Khúc Như Y. Chỉ là, công lực chị họ em so với em còn mạnh hơn nhiều, câu nói nào cũng có lưỡi dao, không giống em, còn kéo đến cái gì vợ tương lai...” Đình Phổ Nguyệt thấy Anh Bồi cũng không có giận dữ, đánh bạo ngồi vào bên cạnh Anh Bồi, dựa đến trong ngực hắn nói: “Em sai lầm rồi, lần sau không dám.” “Công là công, tư là tư. Anh ghét nhất là phụ nữ mưu kế dùng chiêu bài y thế hiếp người. Ở công ty, em phải giữ bản phận, về sau không cho cùng Khúc Như Y chống đối.” thanh âm Anh Bồi trầm thấp mà có lực. “Chẳng lẽ rõ ràng cô ta có lỗi cũng không thể nói sao? Cô ta gây khó khăn cho An Tiểu Tâm đã không phải là một ngày hay hai ngày rồi.” Đình Phổ Nguyệt nhỏ giọng nói. “Nói người khác thị phi, chính là người thị phi. Em tốt nhất không nên để lại cái ấn tượng này với anh” giọng Anh Bồi nhàn nhạt, nhưng nghe đi lên lại khiến người khác kinh sợ. “. . . Ừ, biết” Đình Phổ Nguyệt đè nén chua của tim mình, làm hẳn tình nhân sẽ phải phục tùng hẳn. Nếu như có một điểm không hài lòng, hẳn sẽ không chút lưu luyến nào cho cô một số tiền lớn bảo cô đi. Điều này cũng không thể trách hẳn vô tình, bởi vì trước đó đã nói trước, là mình Đình Phổ Nguyệt cam tâm tình nguyện hướng đến hồ này mà nhảy. Anh Bồi hài lòng sờ sờ tóc dài Đình Phổ Nguyệt nói: “Cái này ngoan. Em nhớ ước định của chúng ta sao? Anh không muốn nhanh như vậy đổi thư ký.” Đình Phổ Nguyệt trong lòng kinh sợ đan vào nhau, tựa đầu vào trong ngực Anh Bồi không ra được, trong lòng kinh nghi bất định nghĩ: “Chẳng lẽ Khúc Như Y ở trong lòng Anh Bồi, quan trọng như vậy? Một câu chống đối cũng không được?” Anh Bồi chơi tóc Đình Phổ Nguyệt, như có điều suy nghĩ hỏi: “An Tiểu Tâm cùng Sở Úc đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Như Y cùng bọn họ chia tay có quan hệ gì sao?” Đình Phổ Nguyệt nằm ở trong ngực Anh Bồi ngồi thẳng thân thể, cũng nhú mày, trong đầu hồi tưởng lại năm đó An Tiểu Tâm cả người đầm máu, bộ dạng mờ mịt ngã ngồi ở ngã tư phố. Đêm hôm đó đến tận cùng xảy ra chuyện gì? Tại sao An Tiểu Tâm đối với cái chết của Âm Ướt đau lòng như vậy? Tại sao từ đó về sau An Tiểu Tâm đối với bạn trai thân mật Sở Úc hận thấu xương? Vô số nghi vấn ở trong đầu đảo quanh, nhất thời không biết làm sao trả lời Anh Bồi. Anh Bồi nhìn nét mặt biến đổi của cô, không nhịn được đây cô nói: “Nghĩ gì thế? Câu trả lời của em đâu.” Đình Phổ Nguyệt tâm phiền ý loạn trả lời: “Tình huống cụ thể em cũng không biết.” “Các người là chị em tình thâm, điều này cũng không biết.” Anh Bồi nhạo báng cô. Đình Phổ Nguyệt đột nhiên mở to một đôi mắt hạnh nói: “Anh Bồi, không phải là anh cũng có ý tứ với An Tiểu Tâm chứ? Đừng nói em không có nói cho anh biết, chị họ em có một loại khí chất làm cho người đàn ông quên sống chết, đàn ông dính vào người chị ấy không chết cũng bị thương. Anh xem Sở Úc đã biết.” Anh Bồi bị cô nói xong nở nụ cười: “Không có khủng bố như vậy chứ? Anh thế nào cũng nhìn không ra cô ấy có điểm nào hấp dẫn đàn ông à? Chỉ là em yên tâm, vợ bạn, không thể lẫn, anh không muốn làm cho Sở Úc giết chết anh đâu.” Đình Phổ Nguyệt liếc Anh Bồi một cái, trong lòng thầm nghĩ làm sao anh sẽ biết thủ đoạn của An Tiểu Tâm, năm đó không bao lâu liền có thể câu được hotboy đại học Sở Úc. Đình Phổ Nguyệt vỗ vỗ Anh Bồi nói: “Thôi đi, thật giống như chị họ của em người của Sở Úc vậy. Em cho anh biết, chị họ em hận hẳn tận xương, không thể nào sẽ cùng hắn cùng nhau. Tương lai còn không biết là một hạng người gì có thể thu chị họ em đi đâu.” “Anh mới vừa rồi hỏi em chuyện Sở Úc cùng chị họ em, em nói không biết. Hiện tại lại biết cô ấy hận Sở Úc tận xương rồi hả?” Anh Bồi nghiêng đầu liếc xéo Đình Phổ Nguyệt. Đình Phổ Nguyệt một hồi mặt hồng tim đập, cô chịu không nổi nhất Anh Bồi như vậy tà tà nhìn cô. Trong mắt có tà ý xấu xa, khóe miệng có nụ cười khêu gợi. Đình Phổ Nguyệt không khỏi chủ động đưa lên nụ hôn nóng bỏng, lẩm bầm nói: “Chúng ta không nói chuyện của người khác.” Anh Bồi đối với mỹ nữ ôm ấp yêu thương làm sao sẽ cự tuyệt, lại nói, bây giờ là lúc tan việc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 9: trong phòng bệnh thật nóng nực

An Tiểu Tâm nhập viện rồi. Sốt lên quá lâu, bình thường cảm mạo biến thành viêm phổi. Sở Úc canh giữ ở mép giường cô ngầy ngờ nhìn cả đêm, nhìn cô tái nhợt yếu đuối như vậy, nhìn từng giọt nước hạ sốt từng giọt từng giọt truyền vào khớp xương đều đều mu bàn tay mảnh khảnh của cô, hi vọng cùng tuyệt vọng lặp lại hành hạ hần. Lập tức cảm thấy chỉ cần tâm mình kiên nhẫn, An Tiểu Tâm sớm muộn gì sẽ tha thứ cho hần. Lập tức lại cảm thấy An Tiểu Tâm vừa thấy mình sẽ nghĩ đến Đặng Dịch Triều chết đi, tuyệt sẽ không tha thứ mình. Lăn vào đến trời dần tỏa sáng, Sở Úc sờ sờ An Tiểu Tâm, thấy cô không phát sốt nữa rồi cuộc mới an tâm. Hần dần dờ ỷ tá lo lắng cho cô thật tốt, còn mình thì đi ô-tô về nhà thay quần áo, sau đó vội vã về công ty. Trờ lại công ty chạy thẳng tới bên ngoài phòng làm việc Anh Bồi, nói cho Đinh Phổ Nguyệt là An Tiểu Tâm nhập viện rồi, khiến Đinh Phổ Nguyệt gọi người trong nhà đi xem An Tiểu Tâm một chút. Đinh Phổ Nguyệt nghe trong lòng cũng cá kình, không nghĩ tới cô lần này bệnh nghiêm trọng như thế. Cô vội vã gọi điện thoại cho An Thắng Phong cùng Tần Thu Huân, Tần Thu Huân vừa nghe liền luống cuống, lập tức đề xuồng tất cả mọi chuyện hướng bệnh viện chạy. Đinh Phổ Nguyệt đề điện thoại xuồng có chút ghen ghét bĩu môi, mẹ chính là khăn trương An Tiểu Tâm, đối với cô còn tốt hơn cả bản thân chính mình. Sở Úc thấy Đinh Phổ Nguyệt đã kêu nhà An Tiểu Tâm. Người, liền trở về phòng làm việc làm việc. Anh Bồi đi tìm hần, cũng bị hần lấy đa số công sự đuổi đi ra. Buổi chiều tan việc, Đinh Phổ Nguyệt nói tính toán phải đi bệnh viện nhìn An Tiểu Tâm, Anh Bồi nói bởi cô cũng đi xem một chút. Đinh Phổ Nguyệt mặc dù có điểm không nguyên ý, nhưng vẫn là không dám phản đối. Thời điểm Đinh Phổ Nguyệt cùng Anh Bồi giờ lên một giỏ trái cây lớn đi vào, An Tiểu Tâm đang bĩu môi, dặt tay một phụ nữ trung niên bên giường làm nũng. An Tiểu Tâm thấy Đinh Phổ Nguyệt cùng Anh Bồi, trong lòng trách Đinh Phổ Nguyệt lỗ mãng, khiến đi cô biết chuyện Đinh Phổ Nguyệt cùng Anh Bồi còn không tức chết a. Nhưng ngoài mặt vẫn là cười kêu Anh Bồi nói: “Anh phó tổng tài làm sao lại tới đây? Khiến ngài tự mình đến thật thấy có lỗi.” Anh Bồi nhìn An Tiểu Tâm thần sắc xốc xếch có bệnh, thể nhưng cảm thấy bộ dạng này của cô rất xinh đẹp, cằm nhọn, mắt lớn, số tuổi nhìn qua cũng nhỏ đến vô cùng. Trong miệng hần chào hỏi cái gì tới xem đồng nghiệp một chút là phải, ánh mắt lại nhìn về phía vị phụ nữ trung niên bên giường, ngũ quan của người phụ nữ này vô cùng nhu hòa, cả người tản ra khí chất hiền thể lương mẫu. An Tiểu Tâm vội vàng giới thiệu: “Anh tổng, vị này là dì tôi, cũng là . . . Ủ, mẹ Phổ Nguyệt.” “Bác gái ngài khỏe chứ.” Anh Bồi mặt không đỏ tím không đập mạnh chào hỏi, An Tiểu Tâm ở bên cạnh lấy ánh mắt trừng hần, trong lòng thầm oán hần lấy con gái người ta đùa giỡn mà còn giả dạng một bộ điềm nhiên như không có việc gì. Ánh mắt Anh Bồi đột nhiên lại chuyển trở lại, làm An Tiểu Tâm sợ đến lập tức đem khoe miệng trở lại bình thường, hướng về phía Anh Bồi triển khai một nụ cười ngưng đọng. “Mẹ, đây là Phó Tổng Tài công ty của con, Anh Bồi.” Đinh Phổ Nguyệt tiếp giới thiệu. “Ngài khỏe chứ, thật có lỗi khiến ngài tự mình đến xem Tiểu Tâm, nhìn tuổi ngài không lớn lắm, liền làm đến Phó Tổng Tài rồi, thật là tuổi trẻ tài cao a” Tần Thu Huân vừa thấy Anh Bồi cũng biết người này bất phàm, trong miệng khách khí khen ngợi. An Tiểu Tâm lại đang bổ sung trong lòng: “Hải Quy thêm Phú Nhị Đại (*), cái gì tuổi trẻ tài cao.” (*) rửa vàng là nhà giàu mới nổi Anh Bồi cùng Tần Thu Huân lại nói mấy câu nói, Đinh Phổ Nguyệt liền vô tình chen chân đến bên cạnh Tần Thu Huân, nhỏ giọng oán trách: “Mẹ, mẹ liền thích chị họ, chị họ ngã bệnh mẹ cứ khăn trương như vậy.” Tần Thu Huân vỗ nhẹ nhẹ Đinh Phổ Nguyệt một cái nói: “Đưa con này nói gì thế? Thời điểm con ngã bệnh mẹ cũng chăm sóc con a, ghen tỵ cái gì.” An Tiểu Tâm ở bên cạnh nghe nói: “Phổ Nguyệt, có đi ở nơi này được rồi, em cùng Anh phó tổng tài đi về trước đi. . . .” Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe cửa phòng bệnh bị ầm một tiếng đùng vỡ rồi, một phụ nữ hấp tấp vội vàng chạy vào. Mọi người còn chưa có thấy rõ hình dạng của người này, người này đã một cái nhào tới bên giường An Tiểu Tâm, kéo An Tiểu Tâm vào trong lòng kêu lên: “Bảo bối a, làm sao con lại ngã bệnh? Mẹ xem một chút, cũng gãy đi rồi. Nhất định là An Thắng Phong không chăm sóc con thật tốt, mẹ tìm hần tính sổ.” Tất cả mọi người trong phòng đều đang nhìn phụ nữ này, Tần Thu Huân trước hết phản ứng kịp, vội bả vai của nữ nhân kia nói: “Chị, chị, chị mau buông ra, chờ chút nữa đem Tiểu Tâm bịt kín khí rồi.” Phụ nữ kia nhìn Tần Thu Huân một cái, mới chậm rãi buông ra cánh tay của mình, An Tiểu Tâm chính lại tóc bị làm cho rối bời, nửa chết nửa sống mà nói: “Mẹ, mẹ đừng kích động, con không sao.” Phụ nữ kia vừa thấy An Tiểu Tâm nói chuyện liền khóc lên, lôi kéo tay An Tiểu Tâm nói: “Bảo bối, làm sao con lại không biết tự chăm sóc mình như vậy, kêu con cùng mẹ ra nước ngoài lại không chịu, con xem lại đi, hiện tại cũng như vậy rồi.” Mắt thấy bà la rầy ở đây không định dứt, Tần Thu Huân không thể làm gì khác hơn là đem cứu trợ chuyển hướng nhìn người đàn ông trung niên đứng ở cửa phòng bệnh. Anh Bồi theo ánh mắt Tần Thu Huân nhìn lại, vừa thấy người đàn ông kia, lúc này là không muốn kinh ngạc cũng không được. Người đàn ông kia cũng nhìn thấy Anh Bồi, ánh mắt hai người nhìn nhau, Anh Bồi kêu một tiếng: “Bác Khúc. . . .” Người đàn ông kia khoát chặn lại ý bảo Anh Bồi sau này hể nói, mấy bước đi tới trước giường bên cạnh người phụ nữ kia, lấy tay trấn an vỗ vỗ bả vai của bà nói: “Xuân Hinh, đừng có gấp. Em xem Tiểu Tâm không phải vô cùng tốt ư, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.” Vẫn là ông nói chuyện có phân lượng, người phụ nữ kia dần dần ngừng khóc, nhìn vòng quanh người trong phòng một cái, lúc này mới đứng dậy sửa sang lại ngoại hình chính mình một chút. Anh Bồi cuối cùng thấy rõ bộ dáng người phụ nữ này, mặc dù rất lớn tuổi rồi, nhưng ngũ quan điểm lệ làm cho người ta có cảm giác rất sốc. Ủ, nói như thế nào đây, ngũ quan cùng Audrey Hepburn (lên gg đánh là ra ngay hình của cô này) có 6 phần giống, nhưng lại có nhiều nét quyến rũ đặc hữu của người phụ nữ Đông Phương. Khúc Như Y nha, vận khí kém chút. (tức là nói chị cũng không = mẹ TT) Chi là, không biết tại sao, Anh Bồi cũng cảm thấy cũng chỉ có An Tiểu Tâm được điểm hơn người phụ nữ quyến rũ trước mặt này. An Tiểu Tâm ở trong lòng thờ dài một tiếng, giới thiệu cho Anh Bồi nói: “Anh phó tổng tài, đây là mẹ tôi.” Sau đó lại chỉ vào Anh Bồi nói: “Mẹ, đây là Anh phó tổng tài trong công ty con, anh ấy đến thăm bệnh con.” Mẹ An Tiểu Tâm cũng chính là Tần Xuân Hinh ánh mắt sáng lên, hưng phấn hỏi: “Bạn trai mới của con?” An Tiểu Tâm than thở một tiếng, cũng biết bà là người không biết điều sẽ nói xằng nói bậy, cô lắc lắc tay vội nói: “Mẹ, không phải không phải, anh ta chỉ là cấp trên, theo lễ phép tới xem một chút.” Tần Xuân Hinh thất vọng ở một tiếng, cũng không nhìn lại Anh Bồi, thân thiết ngồi ở bên giường An Tiểu Tâm hỏi lung tung này kia. Anh Bồi thấy cũng đáp không hơn lời nói, liền cùng mọi người nói lên cáo từ. An Tiểu Tâm hần không hể không hể không đi nhanh một chút, những người khác vẫn còn khách khí giữ lại. Thật vất vả khách khí xong, Anh Bồi cùng người đàn ông trung niên kia gạt đầu một cái, xoay người đi ra ngoài. Tay mới vừa kéo ra cửa phòng bệnh, liền gặp được người trước mặt đang dùng tay muốn gõ cửa. Lúc này Anh Bồi cũng không nhịn muốn than thở một tiếng, đây đều là cái gì ngược duyên a. Hần chỉ có làm buồn lòng hỏi: “Sở Úc, Như Y, các cậu thế nào cũng tới?” Sở Úc bắt đầu dĩ nhún vai một cái, Khúc Như Y nhất định đi theo hần tới bệnh viện, hần không ngăn được. Chi là ánh mắt của Khúc Như Y lại xuyên qua Anh Bồi đang ngăn chặn thân thể trước mặt, đọng lại ở trên người của người đàn ông trung niên trong phòng bệnh Người đàn ông trung niên kia cũng nhìn thấy người trước cửa, cứng ngắt một cái, còn là lôi kéo Tần Xuân Hinh đi tới. Anh Bồi không thể làm gì khác hơn là nghiêng người sang đứng ở sau lưng Sở Úc, chú ý tới biểu tình Sở Úc cũng dần dần đình trệ. Người đàn ông ôn hòa nhìn Khúc Như Y nói: “Thật khéo, con cũng tới xem Tiểu Tâm sai?” Về mặt Khúc Như Y vô biểu tình nhìn người đàn ông kia, sau đó cứng ngắt hỏi: “Cha không phải nói là mấy ngày nữa mới trở về?” “Ha ha, tạm thời dời ngày rồi. Máy bay hạ cánh liền nghe nói Tiểu Tâm bị bệnh, cha và dì Tần của con liền vội vàng vàng tới bệnh viện.” Người đàn ông kia còn là nhất phái ôn hòa, thoáng như không nhìn thấy thần sắc khó coi trên mặt Khúc Như Y. “Như Y, thế nào không cùng dì Tần chào hỏi?” Người đàn ông kia lấy tay đặt ở bả vai Tần Xuân Hinh, Tần Xuân Hinh không tình nguyện đứng ở đó. Khúc Như Y ngờ ngác nhìn hai người trước mặt, sau đó trong đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy một tầng nước mắt, trong miệng hừ một tiếng, quay người bỏ chạy. “Sở Úc, Anh Bồi, giúp bác đi xem Như Y, buổi tối đưa cô ấy về nhà.” Người đàn ông trung niên kia bắt đầu dĩ phản phở. Anh Bồi gạt đầu một cái xoay người đi đuổi theo Khúc Như Y, Sở Úc ngầy người 5 giây, đột nhiên giống như hiểu cái gì mà xoay người cuống chạy. Ở cửa bệnh viện, Anh Bồi đuổi theo Khúc Như Y. Anh Bồi nhìn mặt đầy nước mắt của Khúc Như Y cảm thấy có chút đau lòng, người này là em gái từ nhỏ lớn lên ở cánh chim của hần, lúc nào mà chịu qua uất ức đâu. Hần đem Khúc Như Y ôm ở trong ngực nói: “Tốt lắm, tốt lắm, có cái gì uất ức nói cho anh biết.” “Em. . . .” Khúc Như Y há mồm muốn nói, nhưng thân thể lại bị một cổ lực lượng không lồ khác xé đi ra ngoài. Ngẩng đầu nhìn lên, là Sở Úc tái mặt, ngũ quan vận vẹo, thờ hồng hộc, hung tợn nhìn cô. Khúc Như Y không khỏi co rúm lại một chút. Anh Bồi thấy Sở Úc thần sắc tồi tệ, vội vàng tiến lên bảo vệ Khúc Như Y nói: “Sở Úc, cậu làm gì đấy, nổi điên cái gì?” Sở Úc đẩy Anh Bồi ra, chỉ hỏi Khúc Như Y: “Cô nói, cô có phải hay không bởi vì mẹ An Tiểu Tâm đoạt đi ba cô mà cô chạy tới hãm hại ta?” Đôi môi Khúc Như Y ním chặt, không chịu nói lời nói. Sở Úc một phát bắt được hai vai Khúc Như Y, nhất quyết không tha hỏi: “Cô nói nhanh

một chút, đến cùng phải hay không? Cô căn bản cũng không phải là cái gì yêu thích tôi, mà là cố ý muốn tới giành phải hay không?” Khúc Như Y như người giấy loại mặc hẳn phe phẩy, chính là không nói được lời nào. Anh Bồi đi lên cứng rắn tháo ra cánh tay Sở Úc nói: “Sở Úc, có lời gì từ từ nói, Như Y là con gái, cậu đang làm cái gì vậy.” “Không cần cậu lo, cậu có biết hay không năm đó cô ấy hăm hãi tôi thế nào không?” Sở Úc như sụp đổ hoàn toàn, bỏ rơi tay Anh Bồi. Lúc này Khúc Như Y nói chuyện, mang theo kỳ dị cười, lẳng lặng nói: “Tính thế nào được là hăm hại đây? Em đem lần đầu tiên tất cả đều cho anh, anh còn không hài lòng? Anh dám cùng An Tiểu Tâm nói giữa anh cùng em chuyện gì cũng không có, chỉ là hiểu lầm?” Sở Úc giống như lập tức bị đánh một bạt tai vậy, cả người cũng cứng lại. Nửa hướng, hẳn chỉ vào Khúc Như Y nói: “Anh Bồi, cậu nên mang cô ta đi xem bác sĩ tâm lý, tâm cô ta không bình thường.” Sau đó hẳn xoay người rời đi. Khúc Như Y nhìn bóng lưng của hẳn lạnh lùng nói: “Sở Úc, cả đời này anh nên chết tâm đi. Em liền muốn cho anh cùng An Tiểu Tâm vĩnh viễn không thể ở chung một chỗ. Ha ha ha, ha ha ha.” Anh Bồi ở bên cạnh nghe đối thoại của bọn họ, đối với quá khứ chuyện xảy ra cũng đại khái cũng có thể hiểu rõ một nửa. Nhưng mà Khúc Như Y trước mắt nơi nào còn giống như cô gái ngây thơ chỉ biết đi theo phía sau Sở Úc điên cuồng mà chạy, nét mặt của cô, lời nói của cô để lại cho Anh Bồi có chút không rét mà run. “Như Y, anh tiễn em về nhà.” Anh Bồi nắm cả bà vai Như Y. Khúc Như Y nhìn Anh Bồi cười, nhưng nước mắt trong mắt lại không tự chủ được rơi xuống. Thân thể cô mềm nhũn tựa vào trong ngực Anh Bồi, lẩm bẩm nói: “Anh Bồi, vẫn là anh đối xử với em tốt nhất.” Đinh Phở Nguyệt tro mắt nhìn Anh Bồi ôm Khúc Như Y, lên cái cổ xe Audi R8 màu bạc, ngênh ngang rời đi. Anh Bồi mới vừa đi, cô không dám trắng trợn đi theo. Thật vất vả mượn có đi ra, lại nhìn thấy Anh Bồi vô hạn yêu thương ôm vợ trong truyền thuyết mà đi. Nước mắt chảy dài xuống, lần đầu tiên Đinh Phở Nguyệt không thể không thừa nhận, mình là quá ngu. Cho là ở bên cạnh hẳn luôn có cơ hội tìm được tim của hẳn, thì ra là, tim của hẳn đã sớm cho người khác rồi. Đinh Phở Nguyệt thân bất do dĩ đi trở về, muốn tìm mẹ khóc lóc kể lể. Nhưng đi tới cửa mới nhớ tới chuyện của mình là không thể cho mẹ biết. Cô chán nản tựa vào bên tường, nghĩ thầm, này thật đúng là tự làm ngược, không thể sống a. “Tiểu Nguyệt, ở nơi này làm gì? Thế nào không vào được?” Một giọng nam đậm đà gọi cô. Đinh Phở Nguyệt ánh mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia nói: “Chú, làm sao giờ chú mới đến.” An Thắng Phong cười ha ha, ngắt gương mặt của Đinh Phở Nguyệt nói: “Từ ngoại địa mới vừa chạy về, còn con, đừng phải chuyện gì? Vì sao không vui?” Đinh Phở Nguyệt dùng miệng bĩu bĩu trong phòng bệnh nói: “Người bên trong cần chú hơn.” An Thắng Phong hí hóp mắt, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh trong phòng bệnh nho nhỏ, nhìn thấy người ở bên trong, chân mày không khỏi nhíu. Sau đó ông nhìn về phía Đinh Phở Nguyệt nói: “Có phải hay không lại đừng phải chuyện không vui rồi hả? Chú mời con ăn pizza như thế nào?” Đinh Phở Nguyệt vui vẻ ôm chặt cánh tay An Thắng Phong nói: “Thật?” Sau đó thanh âm của cô lại ảm đạm xuống: “Chú không vào xem chị họ một chút? Chị họ ngã bệnh đây?” “Bệnh không nghiêm trọng chứ?” Quả nhiên An Thắng Phong còn là rất quan tâm. Đinh Phở Nguyệt lòng chua xót, nếm ra cánh tay An Thắng Phong nói: “Viêm phổi, đã hạ sốt, không chết được.” “Được, vậy đi thôi.” An Thắng Phong đem cánh tay mình lại đưa cho Đinh Phở Nguyệt. “Đi đâu?” Đinh Phở Nguyệt kinh ngạc. “Ăn pizza a.” Ánh mắt của An Thắng Phong hướng về phía Đinh Phở Nguyệt chớp chớp. “Tốt, đi!” Đinh Phở Nguyệt kích động lên, lôi kéo An Thắng Phong chạy thẳng tới Pizza Hut đi. An Thắng Phong mỉm cười vuốt ve đầu Đinh Phở Nguyệt, cô bé này, vẫn giống như hồi nhỏ cần người dụ dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: luyện tình cũ sinh bệnh cũ

An Tiểu Tâm nghỉ ngơi một tuần lễ, sau đó tinh thần sáng khoái đi làm. Mang bệnh cô suy nghĩ rất nhiều. Nghĩ tới từ chức, nhưng là giống hoàn cảnh tốt như vậy, lợi ích tốt, lương bổng cao công việc cũng không dễ tìm. Lại nói, cô vừa nghĩ tới những thứ người không liên quan kia, muốn cho mình mất đi công việc, trong lòng đã cảm thấy tức giận bất bình. Cuối cùng, cô quyết định là làm thật tốt công việc của mình. Có vài người, có một số việc, chỉ cần mình kiên trì, bọn họ tự nhiên cũng liền biết khó mà lui. Đi tới phòng làm việc, tất cả mọi người rất nhiệt tình cùng cô chào hỏi, Lý Ái Anh xưa này chưa thấy bày tỏ tường niệm cô. Trong lòng An Tiểu Tâm âm áp, càng thêm cảm thấy không rời đi là quyết định chính xác. Nếu không, tổn thất chỉ có cô mà thôi. Vì vậy, cô tinh thần phấn chấn vui đùa vào trong công việc. Kể từ sau khi đã trải qua cãi vả lần trước, Khúc Như Y tựa hồ cũng không tìm thêm phiền phức cho cô. Sở Úc cả ngày đắm vào bộ phận kỹ thuật liều mạng mà làm việc, cũng không hiếm thấy. Tất cả giống như khôi phục lại bình thường, gió êm sóng lặng. Anh Bồi rất cuộc để xuống mối lo trong lòng, chỉ đợi qua hết tết âm lịch, sẽ phải thực hiện hành trình cuộc ra khỏi nước khảo sát của hẳn rồi. Hẳn lần này cũng không phải là đi chơi, chủ yếu là đi Châu Phi, điều kiện vô cùng gian khổ ác liệt. Ngôn ngữ của Châu Phi cũng rất loạn, bởi vì chịu thuộc Địa phân chia ảnh hưởng, có nói tiếng Anh, còn nói tiếng Pháp, còn có mà nói tiếng Bồ Đào Nha cùng tiếng Ả Rập. Xem ra, chỉ có thể trước xem xét một thư ký tinh thông anh, pháp hai ngôn ngữ thật đi theo, những thứ khác đến lúc đó lại nói, Đinh Phở Nguyệt loại này kiểu kiểu đại tiểu thư là khẳng định không thể đi theo rồi. Những ngày sau qua thật nhanh, tết âm lịch đảo mắt sắp đến. Trong công ty khắp nơi để quất vàng cùng hoa cúc, quất vàng bên trên còn treo đầy tất cả bao tiền li xi lớn nhỏ, không khí ngày lễ đặc biệt phong phú. Hơn nữa mới vừa phát ra số tiền thưởng cuối năm, trong công ty khắp nơi đều vui sướng. Coi như là thỉnh thoảng có tăng giờ làm việc, các đồng nghiệp cũng đều có thể bình thản chịu đựng tiếp nhận gian khổ. An Tiểu Tâm chính là một người trong đó. Đêm 29 buổi tối, cô bởi vì phải giúp tổng tài thu một fax từ Ấn Độ qua mà phải làm thêm giờ. Thư ký trong tổ đều trở về nhà, phải thu mua một số thực phẩm năm mới, nhân nhất chính là cô. Người bực nhất chính là Đinh Phở Nguyệt, biết rõ cô làm thêm giờ, còn cố ý cầm vé vào viện ca kịch mà trêu tức cô, nói là An Thắng Phong mời cô đi nghe ca nhạc kịch. An Tiểu Tâm trong lòng tức giận tới mức hừ hừ, ba từ nhỏ liền đối với Đinh Phở Nguyệt tốt. Chỉ là suy nghĩ một chút, di đối với mình cũng tốt, cũng coi như ai cũng không thiệt thòi rồi. An Tiểu Tâm tuân thủ theo đến 8 giờ, cũng không còn thấy fax. Đang nhàm chán, điện thoại ở bên ngoài phòng làm việc của tổng tài lại vang lên. An Tiểu Tâm chạy nhanh qua nhận, lệ thường mà nói: “Ngài khỏe chứ, nơi này là phòng làm việc của tổng tài công ty Thần Sấm?” “An An?” Thanh âm từ bên kia có chút do dự, “Làm sao em vẫn còn ở công ty?” “Làm thêm giờ.” An Tiểu Tâm nghe được là Sở Úc, nhân nhát trả lời. Sở Úc suy nghĩ một chút, phân phó nói: “Anh ở văn phòng trung ương bộ phận phần mềm phòng làm việc số hai, làm phiền em giúp anh đặt bốn hộp cơm, được không?” Bộ phận phần mềm lưu lại làm thêm giờ cũng hiểu rõ mọi người bận tới mất, cho nên Sở Úc gọi điện thoại nhìn lên phòng làm việc của tổng tài xem có hay không có thư ký ở đây, để trợ giúp một chút. “Tốt, Sở phó tổng tài, hộp cơm nhất định tôi sẽ đưa xuống cho ngài.” An Tiểu Tâm công sự công làm trả lời. “An An, em ăn cơm chưa? Bệnh mới vừa vãn tốt, chú ý nghỉ ngơi, chớ mệt mỏi. . .” Sở Úc quan tâm nói. “Ăn rồi, cảm ơn Sở phó tổng tài quan tâm.” An Tiểu Tâm cắt đứt hẳn, gác điện thoại. Tìm ra số điện thoại bình thường hay đặt cơm, An Tiểu Tâm lựa chọn phần cơm. Àh, mấy người bộ phận phần mềm dạ dày nhất định rất lớn, nên giúp bọn họ đặt phần cơm cỡ lớn. Sở Úc có bệnh bao tử, đặt cái lẩu hòa cháo (cháo nấu kỹ, dùng lửa từ từ mà nấu). Nghĩ xong cầm điện thoại lên, An Tiểu Tâm trong nháy mắt lại đổi chủ ý rồi. Đặc biệt đặt cháo cho Sở Úc, hẳn khẳng định lại suy nghĩ nhiều, cho là mình đối với hẳn hơn tình chưa dứt sẽ không tốt. Thôi, cũng đặt giống nhau thôi. Vì vậy, nàng đặt hai phần cơm thịt heo phi lê, hai cơm lươn. (Phi lê, bộ phận ngon nhất của con heo) Có lẽ là quá muộn, việc làm ăn của tiệm ăn nhanh cũng không đất khách, đồ ăn đã đặt rất nhanh đưa tới. An Tiểu Tâm trả tiền, giờ lên hộp cơm, đi

thang máy xuống lầu đến văn phòng trung ương bộ phận phần mềm phòng làm việc số hai. Vừa đến gần thì nhìn thấy, bên trong đèn dầu sáng rõ, trên bàn công việc hình bầu dục vây quanh mấy người, trước mặt mỗi người đều có một bộ hoặc mấy bộ máy tính. Bọn họ vừa vui đầu nhìn máy tính, trong miệng còn không ngừng tranh luận. Mấy người bọn họ là đại lão gia thanh âm lớn, bảo vệ ý kiến của mình mà rống lên, cũng không có phát giác An Tiểu Tâm đã đi vào. Sở Úc cũng đang ngồi ở trước máy vi tính, cau mày, thần thái mệt mỏi, không biết ở tại đây tự nghĩ cái vấn đề khó khăn gì. An Tiểu Tâm cảm thấy rất thân thiết, thời điểm cô không có điều đến phòng làm việc của tổng tài, đang ở văn phòng trung ương bộ phận phần mềm làm phụ tá, kỹ thuật viên nơi này cô đều rất quen. An Tiểu Tâm đối với chuyện tình bọn họ đang bề bộn cũng hơi có nghe thấy, Thần Sâm ở kinh doanh mạng truyền dẫn Châu Âu lấy được trọng đại đột phá. Âu châu này cũng mặc kệ người Trung Quốc có qua ngày lễ hay không, nhà điều hành này sống chết thúc giục muốn biểu diễn khảo nghiệm sản phẩm Thần Sâm. Biểu diễn khảo nghiệm lần này thành công hay không trực tiếp quan hệ đến sản phẩm ứng dụng mạng truyền dẫn của Thần Sâm ở Châu Âu, cho nên đoạn thời gian gần nhất Sở Úc làm lãnh đạo kỹ thuật, thân thủy chung cùng kỹ thuật viên của bộ phận cùng một chỗ. Theo An Tiểu Tâm biết, hạng mục này được giao chưa đầy hai ngày, thế nào còn chưa có làm xong. Chỉ nghe Đại Lưu kỹ thuật viên cao cấp ở đó kêu la: “Cái này phần đầu 2K lay động quá lớn, đã báo động.” Một người kỹ thuật viên trẻ tuổi lập tức tiếp lời nói: “Không thể nào, 8K cũng không có báo động, 2K làm sao sẽ báo động?” Tổ trưởng bọn họ Hầu tổ trưởng nói: “Chớ ồn, nhanh lên một chút xác định một cái, 8K rốt cuộc có hay không báo động” Cơ hồ là lập tức, liền truyền đến một mảnh xốc xếch thanh âm gõ bàn gỗ. An Tiểu Tâm nhìn đáng về bọn họ nghiêm túc thể nhưng ngượng ngùng quấy rầy bọn họ. Lúc này, Sở Úc lẳng lẳng lên tiếng: “Đồng đồng hồ tham khảo của chúng ta không chỉ đến đường dây chỉ nhánh duy nhất của chúng ta? Chúng ta chỉ là chỉ nhánh, dường như không cần thiết lắm.” (Ồi, mình chẳng phải học ngành vi tính hay mạng lưới, đối với sức lực của mình, chỉ có thể dịch như vậy thôi O.O) Mấy người nghe Sở Úc lời nói yên lặng xuống một chút, sau đó ánh mắt đột nhiên sáng lên, tổ trưởng lập tức nói: “Bay tuyến, vội vàng bay tuyến.” (Bay tuyến cũng là một bộ phận trong bảng mạch in là chỉ cái này http://vi.wikipedia.org/wiki/M%E1%BA%A1ch_in) Đại Lưu vừa thật nhanh thao tác máy tính, vừa bội phục nói: “Sở phó tổng tài, không hổ là xuất thân bác sĩ MIT, anh một câu nói thức tỉnh một đám người trong mộng a.” Sở Úc chỉ là cười cười, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn trước cửa, vừa hay nhìn thấy An Tiểu Tâm giờ lên hộp cơm nhìn bọn họ. Trong con người đen như mực của Sở Úc tựa hồ có ngọn lửa nhỏ nhỏ bốc cháy lên, thừa dịp sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt. Hắn đối với An Tiểu Tâm cười, An Tiểu Tâm không nhìn hắn, chỉ là đem hộp cơm trong tay thả vào trên bàn bên cạnh, đặt xong hết. Sau đó cô nhìn mấy người đang làm việc đến khí thế ngất trời, đối với Sở Úc nói: “Sở phó tổng tài, nếu không ăn cơm trước, một hồi sẽ ngủ.” Sở Úc gật đầu, kêu mấy cái người khác ăn cơm trước. Sở Úc mở ra hộp cơm nhìn một chút, thật sự không có khẩu vị gì, nhưng An Tiểu Tâm nhìn tới hắn nên kiên trì ăn vài hớp. An Tiểu Tâm nhìn trộm liếc lên hắn ăn tinh cảm một hộp cơm lươn, từ từ đưa vào miệng, trong lòng thể nhưng có chút cảm thấy khó chịu. Vì vậy, cô mượn cớ rời đi. Trở lại phòng làm việc, An Tiểu Tâm tiếp tục coi chừng máy fax. 11 giờ thì fax bên Ấn Độ rốt cuộc đã truyền tới. An Tiểu Tâm dùng điện thoại hướng Lý Ái Anh báo cáo nội dung trong tờ fax, rồi phản phó Lý Ái Anh gọi điện cho mấy trưởng phòng, để cho bọn họ chuẩn bị chia ra một ít công việc. Làm xong, cũng 11 giờ rưỡi rồi. Cô dọn dẹp đồ một chút, ấn thang máy xuống lầu chuẩn bị về nhà. Không biết sao, cô rất muốn hiểu rõ mấy kỹ thuật viên bên văn phòng trung ương bộ phận phần mềm kỹ thuật đến tốt cùng loay hoay tới đâu. Quý thần xui khiến, cô lại đang vào thang máy đi xuống tầng lầu của trung ương phần mềm, đi tới phòng 2 bên ngoài phòng làm việc, thấy người ở bên trong cặp mắt đỏ bừng, đang hưng phấn nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính. Chỉ nghe tổ trưởng nói: “Thử một lần nữa.” Mọi người nín thở nhìn chăm chăm máy tính, đợi một hồi lâu, bao nhiêu nhân tài đồng thời phát ra tiếng nuốt tiếng thờ dài. Xem ra lại không thành công. Lúc này Sở Úc còn nói: “Đừng nóng vội, từ SD7418 bắt đầu khảo nghiệm một lần nữa là được rồi” Vì vậy một đám người lại bắt đầu rồi ren, ai cũng không phát hiện An Tiểu Tâm ở tại cửa ra vào nhìn bọn họ. An Tiểu Tâm bị bộ dáng bọn họ chuyên tâm vào làm việc hấp dẫn rồi, là ai nói người chuyên tâm là đẹp nhất? Thật đúng là có đạo lý. Nhìn một hồi, cô xoay người muốn đi, mới bước ra hai bước, mấy người tiếng hoan hô lại đem An Tiểu Tâm đem chân trở lại. “Thông, thông, lần này thật thông.” Trong phòng làm việc mấy người hưng phấn kêu. An Tiểu Tâm cũng cười, trong lòng vui vẻ thay bọn họ. Xoay người đi tới trước thang máy, đưa tay nghĩ nhấn nút khóa thang máy, nhưng là một ngón tay thon dài dịu dàng vượt lên trước nhấn đi lên. “An An, quá muộn, anh tiễn đưa em trở về đi thôi.” Là thanh âm Sở Úc, thì ra là đã sớm nhìn thấy An Tiểu Tâm rồi. An Tiểu Tâm quay đầu lại tìm hiểu xem Sở Úc, hắn nhìn mấy ngày, thần sắc tiêu tụy, cặp mắt đỏ lên. Không biết có phải hay không là cảm động vì tình thần cùng năng lực kỹ thuật thuật cao siêu của hắn, còn không là đêm đã khuya, nào người đã rơi vào mơ hồ, và lại An Tiểu Tâm tựa hồ không có ở đây bài xích Sở Úc. Cô lẳng lẳng vào thang máy, sau đó mới nói: “Nhà tôi gần như vậy, không cần đưa tiễn. Sở phó tổng tài nhìn qua cũng mệt mỏi, sớm đi về nghỉ ngơi đi.” Sở Úc tựa vào trên vách thang máy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào An Tiểu Tâm, im lặng hồi lâu. Một lát sau, An Tiểu Tâm có chút cảm thấy có cái gì không đúng. Ánh mắt Sở Úc không hề nữa nhìn mình, từ chi có chút cứng, tựa hồ ở che giấu cái gì. An Tiểu Tâm không khỏi tò mò xem mặt của Sở Úc một chút, hắn nhú mày, sắc mặt tái nhợt lúc thì xanh, đôi môi cũng thật chặt mím ở chung một chỗ, giống như đang cực lực ấn nhẫn lấy cái gì. Thang máy đến lầu một, An Tiểu Tâm vốn hắn nên đi ra ngoài. Nhưng cô không động, trong lòng đấu tranh một cái, cuối cùng vẫn là thờ dài, đưa tay lại đem cửa thang máy khép lại. Cô vươn tay đối với Sở Úc nói: “Cái chìa khóa xe cho ta, bao từ anh đau thành ra như vậy thì lái xe thế nào? Tôi tiễn anh về.” Sở Úc có chút kinh ngạc nhìn An Tiểu Tâm, từ trong túi tiền chậm rãi lấy ra cái chìa khóa xe hơi đưa cho cô, sau đó nặn ra một nụ cười yếu đuối, nhỏ giọng nói: “Vẫn là không thể gạt được em.” Từ nhỏ, bao từ Sở Úc không tốt, bị viêm dạ dày mãn tính. Nếu nghỉ ngơi không hợp lý hoặc là thời điểm ăn không ngon, bao từ sẽ đau muốn chết. Trước kia ở đại học, hắn đau nhói bụng phát luôn nghĩ là giấu giếm An Tiểu Tâm, nhưng mỗi lần cũng bị An Tiểu Tâm tỉ mỉ phát hiện. Lần này, cũng giống vậy, hắn còn là không gạt được, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy hết sức vui vẻ. An Tiểu Tâm tìm được chiếc Lexus SUV kiên tồn của Sở Úc, ngồi vào chỗ ngồi của tài xế, ánh mắt tà tà liếc Sở Úc ở trên ghế trước cài tốt dây bảo hộ. Cô xem bộ dáng kia của Sở Úc cũng biết nhất định là bao từ đau đến hung ác rồi, do dự một chút, phát động xe hơi, trực tiếp lái xe đến nhà của bác sĩ tư nhân mở phòng khám bệnh mà trước kia Sở Úc thường hay đến. Từ biệt bốn năm, phòng khám bệnh này vẫn còn. Bác sĩ họ Lưu, tuổi đã rất lớn, cùng người nhà Sở Úc là thế giao (người bạn tốt lâu năm), nhà ở phía sau phòng khám bệnh một tòa nhà hai tầng lầu nhỏ. Cho nên, An Tiểu Tâm rất dễ dàng đem ông từ trong chân lồi lên. Vừa thấy Sở Úc, bác sĩ Lưu liền cười nói: “Cháu không phải là xuất ngoại? Trở về lúc nào? Thế nào, bao từ đau lại tái phát?” Sở Úc vuốt dạ dày gạt đầu. Bác sĩ vừa chuẩn đoán bệnh cho Sở Úc, vừa hướng An Tiểu Tâm đứng bên cạnh nói: “Lại là cháu bức tới, nếu không hẳn còn lâu mới đến tìm ta. Tự mình lại chẳng nhớ rõ phải uống thuốc.” Sau đó ông lại là rầy quờ trách Sở Úc: “Thân thể là của mình, nếu không phải muốn bạn gái ép mới đến. Cháu phải chú ý nghỉ ngơi nhiều, chú ý ăn uống nhiều. . . .” An Tiểu Tâm thần thờ đứng ở đó không nói lời nào. Cô thật sự không biết phải cùng bác sĩ nói ra sao, chẳng lẽ nói hai người đã không còn là bạn trai bạn gái rồi, chỉ là gặp lại nhau, quan hệ hiện tại của hai người chẳng qua chỉ là cấp trên và cấp dưới. Quá phức tạp, không nói cũng được, dù sao sẽ không có lần sau. Sở Úc chỉ là cười, mặc cho bác sĩ Lưu ở trên tay hắn tiêm vào một kim tiêm truyền nước biển. Sau đó bác sĩ Lưu đem An Tiểu Tâm kêu đi qua, phân phó đơn thuốc xong, nói cho cô biết phải mua thuốc gì, như thế nào dụng, chú ý hạng mục công việc một chút. An Tiểu Tâm kiên nhẫn lắng nghe, nghĩ tới ngày mai sẽ làm Sở Úc chính mình tự đi mua.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 11: Một chén cháo rước lấy đại họa

Vất vả đợi truyền nước xong, bác sĩ Lưu còn dặn An Tiểu Tâm nhớ nấu cháo cho Sở Úc uống, bụng rỗng là tối kỵ của bệnh đau bao tử. An Tiểu Tâm bắt đầu đi gạt đầu đáp ứng, cùng Sở Úc ra khỏi phòng khám. Gió đêm thổi, ý nghĩ của cô cũng thanh tỉnh một chút, mâu thuẫn trong lòng càng sâu.

Dạ dày của Sở Úc đã bớt đau, đầu cũng linh hoạt hơn. Anh nhìn An Tiểu Tâm đang đứng thất thần ở trong gió đêm, trong đầu nhớ lại, rốt cuộc là ai nói phụ nữ là mềm lòng nhất, quả thực là nói quá đúng. Vì thế, anh cố ý nhử nhử mày, nói với An Tiểu Tâm: “Được rồi, trễ như vậy, em trở về đi. Sáng sớm ngày mai anh uống cháo cũng được.”

An Tiểu Tâm liếc mắt nhìn Sở Úc một cái, ngồi vào vị trí điều khiển, oán hận nói: “Anh khẳng định biết làm thế nào có cháo uống, anh chỉ đường đi.”

Vì thế Sở Úc dẫn An Tiểu Tâm đến nhà hàng Trung Quốc trong Weiss Thiên Tân một khách sạn sáu sao nổi tiếng, đó là nơi kinh doanh trà đêm rất thịnh vượng. Đi vào phòng ăn, thế nhưng hơn phân nửa chỗ ngồi đều có người, nhân viên phục vụ đẩy xe đưa đồ ăn như mắc cửi, hương thơm của điểm tâm Quảng Đông khiến người ta phải chảy nước miếng. An Tiểu Tâm nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn một rưỡi đêm, phòng ăn thế nào còn đông như vậy? Người hiện đại như thế nào không về nhà ngủ à.

Sở Úc nhìn bộ dáng kinh ngạc của An Tiểu Tâm nở nụ cười, anh biết An Tiểu Tâm là một đứa bé luôn luôn ngủ sớm dậy sớm, không biết rõ lắm cuộc sống náo nhiệt về đêm ở bên ngoài. Anh lôi kéo cô đến chỗ ngồi bên cửa sổ, chọn cho mình cháo bí đao loãng, cho An Tiểu Tâm món cháo tổ yến. An Tiểu Tâm cũng không cự tuyệt, dù sao Sở Úc có tiền, hơn nữa ở cùng anh tới hơn nửa đêm, cô cũng đói bụng.

Trong phòng ăn hệ thống sưởi hơi mở rất ấm áp, An Tiểu Tâm lại tham luyến mỹ vị, từng ngậm từng ngậm uống hết một chén cháo chớp mũi cũng toát ra tầng mồ hôi mỏng. Sở Úc giống như vô số lần trước đây mỉm cười cầm lấy khăn tay lau chớp mũi của cô, nhưng An Tiểu Tâm theo bản năng tránh khỏi. Sở Úc trong lòng đau nhói, đành phải thu hồi cánh tay mà nói: “Em vẫn giống như trước đây, mỗi lần ăn cơm liền đổ mồ hôi.”

An Tiểu Tâm trong lòng run lên, hai người bọn họ đều nhớ rõ rất nhiều chuyện trước kia, như vậy ở cùng một chỗ thật sự rất xấu hổ. Về sau... tuyệt đối không được một mình ở cùng hắn. Quyết định xong, An Tiểu Tâm đưa tay định mức cho mình một chén cháo. Đúng lúc này, cô nghe được bên tai có người khẽ kêu kinh ngạc: “An Tiểu Tâm? Sở Úc?”

An Tiểu Tâm nghe tiếng quay đầu, nhanh chóng thấy Anh Bồi cùng Khúc Như Y đang đứng ở chỗ cách đó không xa nhìn hai người bọn họ. Hai người này như thế nào, đã trễ như vậy không ở nhà ngủ chạy tới đây làm cái gì. Sở Úc cũng nghe thấy, quay đầu lại xem cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Cuối cùng, Khúc Như Y đi tới câu đầu tiên chính là hỏi: “Chuyện gì thế này? Đã trễ như vậy hai người vẫn còn ở cùng nhau?”

Anh Bồi kéo kéo bả vai Khúc Như Y, tay còn vỗ mấy cái trấn an, cười hỏi An Tiểu Tâm: “Không ngại ngồi cùng chứ?”

An Tiểu Tâm ngây ra một lúc, sau đó mới nặn một nụ cười, nói: “Không ngại, không ngại, mời ngồi.” Trong lòng lại nghĩ, lần trước bởi vì Đinh Phở Nguyệt làm loạn, mình và Khúc Như Y nổi lên xung đột, giờ trăm ngàn không thể lại đắc tội với Anh đại thiếu gia, nếu không thật muốn rời khỏi đây rồi.

Anh Bồi ung dung ngồi xuống, nghiêng ngả nhìn An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm này giống như đối với mình rất cảnh giác, ở trước mặt mình cho tới bây giờ đều là giả dạng một bộ dáng lễ độ cung kính. Tuy nhiên có khi giả bộ không giống, lại luôn phá hỏng công sức.

Sở Úc biểu hiện vô cùng tự nhiên, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh An Tiểu Tâm, thành ra vị trí đối diện An Tiểu Tâm lại để Khúc Như Y ngồi. Khúc Như Y sắc mặt không tốt ngồi xuống, ánh mắt xuyên qua lớp khói trắng tỏa ra từ hai tô cháo nóng trên bàn, nhìn An Tiểu Tâm cùng Sở Úc giống như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ sóng vai nhau ngồi đối diện với mình.

Sở Úc sẵn sàng lấy giúp An Tiểu Tâm một chén cháo, Anh Bồi nhìn bọn họ, cười hỏi: “Sở Úc, như thế nào lại có thời gian rảnh rỗi ra ngoài ăn cháo? Cậu không phải đang bận bịu sao?”

“Ha ha, còn chưa tới thông báo cho cậu một tin tốt, sản phẩm triển lãm mạng truyền dẫn Châu Âu đã làm tốt lắm. Đêm nay vừa mới chuẩn bị xong, vừa vận gắp An An tặng ca xong liền cùng đi ăn chút gì đó.”

“À, phải không, thật tốt quá. Sở Úc, tôi biết cậu nhất định có thể làm được.” Anh Bồi nghe nói hăng mục lớn làm tốt trên mặt liền nở nụ cười.

Khúc Như Y lại lạnh lùng nói: “An thư kí, cô tặng ca cũng trễ như vậy sao?”

An Tiểu Tâm lấy tay chạm vào tóc của mình, tự hỏi nên trả lời như thế nào, Sở Úc đoạt trước nói: “Anh vừa rồi đau dạ dày, An An đưa anh đi gặp bác sĩ nên mới cùng tôi đây.”

“An An? Sở Úc, anh gọi cũng quá thân thiết đi. Anh không sợ người trong công ty biết anh cùng An Tiểu Tâm là người yêu cũ?” Khúc Như Y cảm thấy chữ An An nghe qua hết sức chói tai.

Sở Úc trầm mặt xuống: “Cô ngay cả việc tôi cùng người khác xưng hô như thế nào cũng muốn quản sao? Khúc chủ nhiệm, cô quản cũng quá rộng đi?”

Khúc Như Y hừ lạnh một tiếng, quay lại hòng súng nhắm vào An Tiểu Tâm: “An thư kí, xem ra cô quyết tâm cùng Sở Úc quay lại với nhau. Chúc mừng cô rốt cuộc đã quên Đặng Dịch Triều.”

An Tiểu Tâm vốn đang vui đầu ăn cháo, nghĩ thầm qua tới nay là sẽ không dính tới mấy người giả tạo này nữa. Nhưng là Khúc Như Ý thế nhưng lấy

Đặng Dịch Triều ra đã kích mình, này không khác đã thương cô, cô không chịu nổi.

An Tiểu Tâm thở dài một hơi buông bát xuống, ngẩng đầu nhìn Khúc Như Y nói: “Vốn chuyện riêng của tôi không cần thông báo với cô, bắt quá nhìn cô hồi hộp như vậy tôi liền nói một lần cho rõ ràng, lần sau không cần lại đến làm phiền tôi. Hơn nữa, không cần ở trước mặt tôi nhắc đến Đặng Dịch Triều, bởi vì cô không xứng!”

An Tiểu Tâm hít sâu một hơi tiếp tục nói: “Tôi cùng Sở Úc bốn năm trước đã kết thúc, vì sao chấm dứt, cô rõ ràng nhất. Tôi hiện tại thậm chí nghĩ nói cho cô biết, tôi An Tiểu Tâm đối với Sở Úc không có một chút tâm tư gì khác, anh ta chỉ là cấp trên của tôi mà thôi. Cô tin cũng được, không tin cũng được, tôi chỉ nói đến đây thôi.”

“An An...” Sở Úc nhìn không được kêu lên, An Tiểu Tâm nói xong làm cho anh vô cùng lo sợ.

Khúc Như Y hừ một tiếng nói: “Nếu không có ý nghĩa, tại sao trẻ như vậy vẫn còn ở cùng nhau?”

An Tiểu Tâm nhìn Khúc Như Y, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười, dùng ngữ khí bất khả tư nghị nói: “Khúc chủ nhiệm, tôi thật kinh ngạc, năm đó không phải cô đã cùng Sở Úc ở cùng một chỗ sao? Hiện tại tại sao lại không ở cùng nhau? Nếu không ở cùng nhau, làm sao còn bày ra bộ dáng ghen tị như vậy? Cô cũng không phải là đang đem khuya ở cùng với người đàn ông khác sao? Chẳng lẽ tôi cũng phải hỏi cô có phải hay không cũng có ý đối với Anh phó tổng tài?”

Khúc Như Y khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, phản bác lại: “Ai ghen tị, nói hươu nói vượn. Chuyện riêng của tôi không tới phiên cô quản.”

An Tiểu Tâm lấy tay chống đầu, cười hắc hắc không sao cả nói: “Thì ra cô cũng biết đạo lý việc tư không cần người khác quản a. Dù sao chuyện của cô tôi không quan tâm, chuyện của tôi cũng không làm phiền cô lo lắng. Cô lo lắng người nào, liền chính mình giám sát chặt chẽ đi.”

Khúc Như Y mặt tái xanh, Sở Úc sắc mặt cũng không được tốt lắm. Anh ngồi chỗ kia, tâm cảm thấy thật đau, giống như nơi đó bị lấp đầy bởi những tảng đá lớn, trầm trọng không thể hô hấp. Một mặt là lời nói tuyệt tình của An Tiểu Tâm, một mặt là lời nói vô duyên vô cớ của Khúc Như Y đã đập vỡ một chút tiến triển mà vất vả lắm anh mới tạo được. Lúc đầu, theo tình hình đêm nay anh còn tưởng quan hệ giữa mình và An Tiểu Tâm có thể chậm rãi đổi mới.

Sở Úc quay người lại, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “An An, đừng nói tuyệt tình như vậy, được không?”

An Tiểu Tâm trầm mặc, chẳng lẽ nhất định phải làm cho cô ở trước mặt Khúc Như Y cùng Anh Bồi nói rõ ra sao? Cô khế cần môi, nói cũng đã nói, mọi chuyện cũng đã hết, nhưng mở miệng ra thành một câu chua xót: “Sở Úc, bát nước hắt đi không lấy lại được nữa.”

Sở Úc sắc mặt càng tái mét, trên mặt biểu tình phức tạp, nhưng trước mặt Anh Bồi cũng không biểu lộ nhiều xúc động. Anh Bồi luôn luôn ở một bên xem náo nhiệt, cười như không cười nhìn bọn họ đầu khầu. Bất quá chứng kiến việc vừa xảy ra, anh bất giác có chút lo lắng. Mấy người này sẽ không đem việc tư náo loạn đến công ty đấy chứ? Lại nói, Sở Úc đã như vậy, An Tiểu Tâm cũng quá nhẫn tâm.

An Tiểu Tâm quyết định phải đi, Sở Úc nói tiễn cô. Khúc Như Y cũng nói không ăn muốn đi về, Anh Bồi hiển nhiên cũng phải đưa cô ta về nhà. Bất quá, Anh Bồi thể nhưng nói mình cùng An Tiểu Tâm tiện đường, để cho Sở Úc đưa Khúc Như Y trở về. Tuy rằng không tình nguyện, nhưng cuối cùng An Tiểu Tâm vẫn là ngồi trên xe Anh Bồi. An Tiểu Tâm ngồi ở vị trí tay lái phụ, dọc đường trầm mặc, Anh Bồi cũng không nói chuyện, chẳng qua là khoe môi nhếch lên nụ cười nghiền ngẫm, ngẫu nhiên liếc mắt một cái nhìn sườn mặt bóng loáng tinh xảo của An Tiểu Tâm.

Rất nhanh trở về tiểu khu mà An Tiểu Tâm ở, cô kinh ngạc phát hiện bảo an của tiểu khu thể nhưng không có ngăn cản xe của Anh Bồi, để cho xe của anh bấm còi liền mở cửa cho vào. Xe đỗ dưới tòa C nơi ở An Tiểu Tâm, An Tiểu Tâm tháo dây an toàn, đối với Anh Bồi khẽ gật đầu nói: “Anh phó tổng, hôm nay đã làm phiền anh.”

Anh Bồi không trả lời, chính là nghiêng người sang, để một cánh tay ở trên tay lái, lấy tay chống cằm mình, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm bị anh nhìn chằm chú có chút khẩn trương, nhớ tới đoạn thời gian này thật đúng là để cho anh thấy không ít chuyện tình, trong bụng bất giác có chút tức giận. Cô ngẩng đầu lên, đối với Anh Bồi nặn ra một nụ cười cứng ngắt, sau đó cứng rắn nói: “Anh phó tổng, ngài hôm nay xem cuộc vui có phải thấy rất khoái trá? Thật cao hứng có thể giúp ngài tiêu khiển mà.”

Anh Bồi ánh mắt sáng ngời, ý cười nơi khóe miệng càng sâu sắc, thể nhưng đối với An Tiểu Tâm gật gật đầu, “Ừ” một tiếng.

An Tiểu Tâm nhất thời sững sốt trừng mắt nhìn Anh Bồi, thiên hạ còn có người vô sỉ như vậy.

Anh Bồi thản nhiên nói: “Lần sau cô có chuyện gì không vui có thể tìm tôi nói chuyện, để cho tôi giải trí.”

An Tiểu Tâm không nói gì, vô cùng hận chính mình tại sao nói câu vô nghĩa này. Cô không nói hai lời xoay người đẩy cửa xe, ngay cả tạm biệt cũng không nói bước ra ngoài.

Anh Bồi nhìn bóng lưng cao gầy của cô nở nụ cười ha ha, nhìn xem, không phải lại lộ chân tướng rồi sao.

Ngày hôm sau là ba mươi tết, sáng sớm Anh Bồi theo thói quen vén rèm cửa sổ lên nhìn xuống, quả nhiên thấy cái thân ảnh kia đang làm các loại tư thế kì quái. Anh cười cười, đi ra.

Bất quá Anh Bồi lo lắng không phải không có đạo lý, sáng sớm, Khúc Như Y lại chọc gậy An Tiểu Tâm.

Hôm nay ba mươi tết, những nhân viên không về nhà thăm người thân vẫn còn làm ca buổi sáng. Thư kí tổng tài cũng chỉ còn lại bốn, năm người đi làm ca. Sở Úc sau một đêm nghỉ ngơi tựa hồ tinh thần tốt lên rất nhiều, trên mặt có vài phần hồng hào, vừa vào liền cùng các đồng nghiệp chào hỏi, vẫn tác phong bình dị, gần gũi. Anh cố ý đi tới trước bàn An Tiểu Tâm, cười dịu dàng nói: “An thư kí, vừa rồi gặp người bộ phận phần mềm trung tâm máy tính đều nói thức ăn ngày hôm qua cô gọi rất ngon. Bọn họ nói có thời gian muốn mời cô uống rượu.”

“Uống rượu?” An Tiểu Tâm buồn cười, trước kia khi cô ở bộ phận phần mềm trung tâm máy tính thường xuyên cùng nhóm kĩ thuật viên ra ngoài uống rượu, cô nhàn nhạt nói với Sở Úc: “Được a, để lúc nào có thời gian rồi nói sau. Đúng rồi, đây là đơn thuốc ngày hôm qua bác sĩ Lưu kê cho anh, anh cầm lấy, chính mình đi mua thuốc.”

Sở Úc cầm đơn thuốc nhìn nhìn, thừa dịp trong văn phòng không có nhiều người để ý lắm, đưa tay kéo kéo búi tóc An Tiểu Tâm nói: “Đề tóc như vậy, thật khó nhìn.” Sau đó không đợi An Tiểu Tâm kịp tỏ thái độ, anh bước nhẹ nhàng hướng về phòng làm việc của mình.

An Tiểu Tâm kinh ngạc nhìn Sở Úc, ngày hôm qua đã nói rất rõ ràng, anh ta lại uống nhầm thuốc gì rồi, không duyên không cớ ở văn phòng làm ra động tác tùy tiện như vậy. An Tiểu Tâm không khỏi nhìn xung quanh một chút, kết quả, cô quả thực nhìn thấy một đôi mắt lóe hân quang. An Tiểu Tâm ở trong lòng ai oán, như thế nào cổ tình khiến cho Khúc Như Y nhìn thấy đây. Hơn nữa Khúc Như Y cũng vậy, thích Sở Úc vì sao không giữ chặt lấy anh ta? Năm đó bọn họ không phải đều như vậy sao? Vì sao không ở cùng nhau? Nếu không có ở cùng nhau vì sao hiện tại lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình?

Thời điểm Anh Bồi vào công ty vừa vận nhìn thấy bộ dáng An Tiểu Tâm ghé vào trên bàn làm việc trầm tư suy nghĩ.

Thấy Anh Bồi đến, Đinh Phở Nguyệt liền đi theo vào văn phòng, cô mấy ngày nay không ở cùng một chỗ với Anh Bồi, muốn hỏi một chút ngày nghỉ tết âm lịch Anh Bồi có tính toán gì không. Nhưng không đợi Anh Bồi ngồi xuống ghế, Khúc Như Y lại như hình với bóng theo vào. Khúc Như Y nhìn cũng không nhìn Đinh Phở Nguyệt liếc mắt một cái, lập tức đối với Anh Bồi nói: “Anh Bồi, không thể để cho An Tiểu Tâm làm ở phòng tổng giám đốc, em muốn đem cô ta đi.”

Anh Bồi nhìn nhìn Đinh Phở Nguyệt, Đinh Phở Nguyệt đành phải nhẹ nhàng lui ra ngoài. Cô cắn cắn môi, nghĩ rằng không thể để cho Khúc Như Y như ý nguyện, vì thế liền đi thẳng đến văn phòng Sở Úc.

Mà lúc này Anh Bồi phiền não day day mi tâm của mình nói: “Như Y, sao em có thể tùy hứng như vậy? Ngày hôm qua An Tiểu Tâm đều đã nói rõ ràng rồi thôi. Nếu em thích Sở Úc, em đi nói rõ với cậu ta, đem cậu ta giữ chặt bên mình không phải xong rồi sao?”

Khúc Như Y lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Ai nói với anh em thích Sở Úc?”

Anh Bồi nhú lông mày nói: “Anh thấy rất kì quái, vậy em nhìn bọn họ giống như nhìn kẻ trộm làm gì?”

Khúc Như Y cãi lại: “Sở Úc cùng với em là cùng nhau lớn lên giống như anh trai, An Tiểu Tâm căn bản là không xứng ở cùng một chỗ với anh ấy, em không thể để cho Sở Úc bị hủy trên tay An Tiểu Tâm.”

Anh Bồi nhìn bộ dáng quật cường kia của Khúc Như Y không khỏi buồn cười: “Như Y, vậy Sở Úc cùng em ở cùng một chỗ thì xứng? Em tốt nhất lên xem lại tình cảm của mình, xem rốt cuộc em thích ai?”

“Nếu như em nói em thích anh thì sao?” Khúc Như Y đột nhiên nói.

Anh Bồi cổ họng không khỏi nghẹn một chút, sắc mặt cũng trầm xuống, nửa ngày anh mới chậm rãi nói: “Được rồi, Như Y, đừng có lời kéo anh vào nữa, anh không muốn cùng mấy người chơi trò chơi tình cảm buồn chán này đâu.”

Khúc Như Y không chịu thua hất cằm lên nói: “Nhưng anh từng nói với em muốn dẫn em đi nước ngoài, anh rõ ràng thích em.”

“Khi đó em từ chối.” Anh Bồi bình tĩnh trả lời.

Khúc Như Y kiêu ngạo nở nụ cười, tự tin nói: “Cho nên anh mới không ngừng thay tình nhân bên người? Có người nói, bộ dáng Đinh Phở Nguyệt cười rộ lên rất giống em.”

Anh Bồi phiền não cau lại mi, không rõ đề tài vì sao lại kéo đến trên người mình, hơn nữa đề tài trong lời nói lại thái quá như vậy. Anh khụ hai tiếng nói: “Nói đề tài ban đầu của chúng ta đi, em định điều An Tiểu Tâm đến đâu?”

“Trở lại bộ phận kĩ thuật làm trợ lí.” Khúc Như Y đã sớm nghĩ kĩ.

“Bộ phận kĩ thuật quá vất vả, hơn nữa cũng không phải An Tiểu Tâm không am hiểu công tác, vài năm này cô ấy làm ở đây vô cùng tốt, tổng giám đốc đối với cô ấy rất vừa lòng.” Anh Bồi nói.

“Tổng giám đốc để em đi nói.” Khúc Như Y tự tin trả lời.

“Vậy cô thuận tiện đem đơn từ chức cậu tôi đi luôn.” Thanh âm lạnh như băng của Sở Úc đột nhiên cắt ngang tiến vào, anh không nhìn Khúc Như Y, chỉ nhìn Anh Bồi: “Anh Bồi, tôi đã nói tuyệt không nuốt lời.”

Anh Bồi thấy ở cửa Đinh Phở Nguyệt co đầu rút cổ, biết là cô phá đám. Anh thấy Sở Úc nhìn chằm chằm bộ dáng ngang ngược của Khúc Như Y, đồng thời thấy cậu ta trùng mắt với mình, đột nhiên cảm thấy đau đầu nhức óc.

Anh gầm lên một tiếng: “Đình Phở Nguyệt!”

Đình Phở Nguyệt co rúm lại một chút, chậm rãi đi đến.

“Đi, gọi An Tiểu Tâm đi vào cho tôi.” Anh Bồi lớn tiếng phân phó.

Đình Phở Nguyệt sợ tới mức bước nhanh ra ngoài, quen biết Anh Bồi lâu như vậy, cô chưa từng thấy anh giận dữ bao giờ cả.

Chỉ chớp lát, An Tiểu Tâm về mặt mờ mịt đi đến. Cô cúi đầu, trong lòng không yên, không biết lại có cái chuyện gì không hay ho đây.

Anh Bồi nhìn đầu sỏ làm rối chuyện này, nổi giận nói: “An Tiểu Tâm, từ giờ trở đi cô sẽ là thư kí của tôi. Lập tức đem giấy tờ, chứng minh thư giao cho Hàn Mai, để cô ấy giúp cô làm visa. Qua ngày mười lăm tháng giêng, cô cùng tôi đi Châu Phi khảo sát.”

An Tiểu Tâm khiếp sợ ngẩng đầu, miệng há hốc, cái gì? Châu Phi?

Khúc Như Y cùng Sở Úc đồng thời mở miệng định phản đối, Anh Bồi phát tay, chỉ chỉ An Tiểu Tâm nói: “Tôi đem tai họa này mang đi, các người thừa dịp trong khoảng thời gian này bình tĩnh lại đi, cần thận suy nghĩ xem rốt cuộc muốn làm gì. Nhất là em, Như Y, coi như anh cho em cơ hội, em hiểu rõ chứ. Sau khi chúng tôi trở về, bất kể như thế nào, em cũng hứa không được làm bậy.”

An Tiểu Tâm lúc này mới phục hồi tinh thần, Châu Phi cô cũng không muốn đi, nhất là đi cùng Anh Bồi. Cô sợ hãi nói: “Anh. ....Anh. .... Phó tổng, ngài còn không có hỏi ý kiến của tôi, tôi. .... tôi không muốn đi. ....”

“Không đi liền từ chức !” Anh Bồi không kiên nhẫn nói.

An Tiểu Tâm nhìn Anh Bồi nóng nảy, nuốt nước miếng, tội nghiệp nhìn Đình Phở Nguyệt một chút. Đình Phở Nguyệt nhún vai, làm một cái tư thế lực bất tòng tâm. Lúc này cô cũng không dám đụng vào Anh Bồi chẳng khác gì buốt râu cọp.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Phần lớn đã qua

Toàn bộ ngày nghỉ Tết âm lịch, An Tiểu Tâm đều ở cùng người nhà.

Cô và Đình Phở Nguyệt đều cùng trở về căn biệt của An Thắng Phong ở vùng ngoại thành, bốn miệng ăn ở cùng một chỗ, giống như nhiều năm trước kia thật vui vẻ đón Tết. Buổi tối ngày ba mươi, An Tiểu Tâm và Đình Phở Nguyệt đưa quà tặng hiếu kính AN Thắng Phong cùng Tần Thu Huân, làm cho hai trưởng bối trên mặt như nở hoa. An Tiểu Tâm giúp Tần Thu Huân làm một bàn nhỏ đồ ăn ngon, An Thắng Phong mở một lọ Mao Đài trân quý, bốn người vui vẻ hòa thuận ngồi cùng một chỗ, vừa xem tivi vừa ăn cơm. Mỗi lúc như thế này, An Tiểu Tâm có một loại ảo giác, mình chính là đứa nhỏ của An Thắng Phong và Tần Thu Huân, Đình Phở Nguyệt chính là em gái ruột của mình. Tuy rằng đại đa số thời gian Đình Phở Nguyệt đối với mình không tốt lắm, nhưng nếu như là em gái ruột, còn có cái gì phải so đo? Lúc này Đình Phở Nguyệt uống một hớp rượu cũng nhìn về phía An Tiểu Tâm, ánh mắt trong suốt.

An Tiểu Tâm nhìn không được véo véo khuôn mặt Đình Phở Nguyệt, cười hi hi nói: “Ha ha, chị biết em đang suy nghĩ cái gì, khẳng định cùng suy nghĩ trong lòng của chị.”

Đình Phở Nguyệt gạt tay cô, không hài lòng nói: “Thiên tài cùng chị giống nhau, chị xem chị đi, uống chút rượu liền say khướt.”

An Tiểu Tâm không để ý tới, cánh tay quàng vào cổ Đình Phở Nguyệt, Đình Phở Nguyệt lẩn tránh, hai người không khỏi hi hi ha ha đứng lên đùa giỡn. An Thắng Phong và Tần Thu Huân ở bên cạnh vui vẻ nhìn, không khí hòa thuận, hạnh phúc.

An Tiểu Tâm mượn chút rượu, nắm tay Đình Phở Nguyệt đối với An Thắng Phong và Tần Thu Huân nói: “Ba, dì, hai người nắm tay làm lại với nhau, cũng cho con cùng Phở Nguyệt yên tâm.”

Đình Phở Nguyệt lặng đi một chút, lập tức cũng cười lên nói: “An Tiểu Tâm chết tiệt, lại đoạt lời kịch của em.”

Tần Thu Huân mặt có chút đỏ, tuy rằng bà cũng sắp 50 tuổi, nhưng hiện tại nhìn dưới ánh đèn, hai gò má đỏ tươi, thật đúng là động lòng người. An Thắng Phong khụ khụ, cười hi hi kéo Tần Thu Huân qua nói: “Vấn đề những lời này của các con, nếu không ba thật khó mở miệng mà, ba và thu Thu Huân đã sớm làm thủ tục từ tám trăm năm rồi”

An Tiểu Tâm với Đình Phở Nguyệt cùng nhau liếc mắt một cái, đồng thanh hét ầm lên, một người chạy về phía An Thắng Phong, một người chạy về phía Tần Thu Huân. Mọi người cười đùa cùng một chỗ, Đình Phở Nguyệt đặc biệt bất mãn, đối với An Thắng Phong nói: “Không được, vừa không có nhẫn kim cương, lại không có tiệc cưới, cũng không có tuần trăng mật, mẹ con không thể liên như vậy gả cho ba.”

“Trời ạ, cái đó không trọng yếu, chỉ cần ba chị đối với di tốt là được.” An Tiểu Tâm vội vàng giúp An Thắng Phong nói chuyện

An Thắng Phong lúc này xuất ra thân phận trưởng gia nói: “Sao có thể thiếu tuần trăng mật? Ba cùng Thu Huân là đang chờ các con a. Chờ các con mang một chàng rể hiền về cho ba, mọi người cùng nhau đi du lịch.”

Thấy đề tài chuyển đến trên người mình, An Tiểu Tâm và Đinh Phổ Nguyệt đều chợt dạ không chịu nói chuyện. An Thắng Phong với Tần Thu Huân liếc mắt nhìn nhau một cái, lúc nhìn An Tiểu Tâm thì trong mắt mang theo nhiều thương tiếc cùng lo lắng.

Ngày đầu năm mới, An Tiểu Tâm đến nhà Tiểu Thao chúc tết. Cô mua rất nhiều đồ đặc, để đầy trong ghế sau taxi. Đến dưới lầu, gọi điện thoại kêu Tiểu Thao xuống dưới giúp cuối cùng mới đem đồ vật khiêng lên. Vừa vào nhà, mẹ Tiểu Thao nhiệt tình đón An Tiểu Tâm đi vào. Ba Tiểu Thao mất sớm, cho nên trong nhà chỉ có Tiểu Thao cùng với mẹ. Mẹ Tiểu Thao thấy An Tiểu Tâm mang nhiều đồ như vậy ngượng ngùng nói: “Tiểu Tâm a, con tại sao lại mang nhiều đồ như vậy. Di cũng không thiếu cái gì, con không cần phải lo lắng cho di.”

An Tiểu Tâm vỗ vỗ tay mẹ Tiểu Thao nói: “Di à, nhìn người nói kia, trước đây con cũng ăn không ít cơm của di mà, di cũng chưa từng theo con xin tiền. Con hiện tại chính mình kiếm được tiền, đương nhiên muốn hiếu kính người a.”

Mẹ Tiểu Thao đôi mắt đỏ lên, không tự giác nói: “Nếu Tiểu Triều vẫn còn thì tốt rồi, con gả vào đây, di chắc chắn rất v...ui..”

An Tiểu Tâm đôi mắt lập tức đỏ lên, cô tuy rằng không phải lần đầu tiên nghe những lời này, vốn tưởng rằng tâm sớm đã chết lặng nhưng không ngờ vẫn khơi dậy đau đớn sắc nhọn. Nếu Dịch Triều còn sống, những năm này di cũng không cần vất vả kiếm tiền nuôi Tiểu Thao ăn học như vậy. Mỗi lần tới nơi này, cô đều cảm thấy mình là tội nhân. Tuy cảm giác sống không bằng chết nhưng cô lại vẫn tiếp tục bức chính mình đến.

Mẹ Tiểu Thao đến nay còn không biết Đặng Dịch Triều là vì cứu An Tiểu Tâm mà chết, nếu đã biết, nếu đã biết không biết còn có thể hoan nghênh cô như vậy không. An Tiểu Tâm không nói, không phải sợ mẹ Tiểu Thao hận cô, mà là sợ bà từ nay về sau không nhận sự giúp đỡ của chính mình, nếu vậy ngay cả nguyện vọng chuộc lỗi hèn mọn nhất của An Tiểu Tâm đều không đạt được.

Tiểu Thao thấy hai người phụ nữ nắm chặt tay rơi lệ, trong lòng khó chịu, lớn tiếng hét lên: “Mẹ, việc đã qua nhiều năm, đừng lôi ra làm mọi người không vui được không!”

Mẹ Tiểu Thao vội lau lệ, lấy tay đỡ bà vai An Tiểu Tâm nói: “Con nhìn di, chao ôi, không nói nữa. Giữa trưa ở lại đây ăn cơm, di làm đồ ăn ngon cho con.”

“Được, di à, con giúp người, vừa vận theo di học. Trừ nghề của con cũng đều là người dạy cho mà.” An Tiểu Tâm tinh thần cũng phấn chấn lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Hai người phụ nữ chui vào phòng bếp. Mẹ Tiểu Thao làm đồ ăn rất tuyệt, dựa vào tay nghề này, mở một quán cơm tại nhà. Tuy rằng không lớn, nhưng khách nhân trung tuổi rất nhiều, mỗi ngày đông như trẩy hội, kiếm tiền cũng không quá khó khăn. Nhưng mẹ Tiểu Thao dù sao cũng đã 50 tuổi, một mình kinh doanh một tiệm cơm, vất vả khó khăn trong đó làm sao lại có thể thiếu. An Tiểu Tâm cũng muốn giúp Tiểu Thao đóng học phí, nhưng bị Tiểu Thao cùng mẹ cậu khéo léo từ chối. Tiểu Thao vì tiết kiệm học phí cùng sinh hoạt phí, rõ ràng có thể thi đậu khoa ngoại ngữ đại học Bắc Kinh, lại lựa chọn trường ngoại ngữ thứ hai của địa phương. Bất quá cậu cũng rất có thiên phú, ở trường học cũng học rất giỏi các môn. Mẹ Tiểu Thao khi nói đến con trai bảo bối liên thao thao bất tuyệt, tình cảm yêu con là loại tình cảm không lời nào có thể miêu tả được. An Tiểu Tâm lắng lắng nghe, ngẫu nhiên nói vào một câu, không khí vô cùng ấm áp.

Tiểu Thao đứng ngăn người ở ngoài cửa, lắng lắng nghe mẹ căn nhắc liên miên, trong lời nói ngẫu nhiên nghe được âm thanh trong trẻo của An Tiểu Tâm, trong lòng chua ngọt khó phân biệt. Kỳ thật cậu không muốn An Tiểu Tâm đến nhà mình, bởi vì cậu không muốn thấy bộ dáng An Tiểu Tâm chưa quên người đã mất.

Ăn xong cơm trưa, An Tiểu Tâm quán quýt lấy mẹ Tiểu Thao cùng nhau đi dạo phố. Vì thế ba người thân thân ái ái đến trung tâm mua sắm trong thành phố đi dạo. Tiểu Thao bộ dáng thuộc loại mây rậm mắt to, loại hình anh tuấn như ánh mặt trời, thu hút sự chú ý của những cô gái bên cạnh. An Tiểu Tâm đang bận rộn giúp mẹ Tiểu Thao chọn quần áo, giương mắt nhìn thấy bộ dáng Tiểu Thao không kiên nhẫn quệt miệng, vì thế cô tung một cước đá vào mông Tiểu Thao, miệng nói: “Gọi cậu đi dạo phố cùng mà giống như đi giết người.”

Tiểu Thao tức giận lập tức giương nanh múa vuốt đánh tới, An Tiểu Tâm lập tức trốn sau lưng mẹ Tiểu Thao, Tiểu Thao vây quanh mẹ cậu di chuyển trái phải muốn bắt An Tiểu Tâm. Mẹ Tiểu Thao vui tươi hơn hờ đưa tay bảo vệ An Tiểu Tâm, trong lòng hiểu được hai đứa nhỏ này chỉ là muốn làm cho bà vui vẻ mà thôi.

Hành động của bọn họ đều rơi vào trong mắt một đôi nam nữ trên cầu thang cuốn.

Anh Bồi hứng thú nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang đánh nhau đùa giỡn náo loạn cách đó không xa kia, thực hoài nghi cô gái hoạt bát cười đùa kia là An Tiểu Tâm?

Khúc Như Y cũng trùng mắt nửa ngày, miệng thì thảo nói: “Trách không được nói không cần Sở Úc, thì ra là trâu già gặm cỏ non. Anh xem đem mẹ con cỏ non đều thu phục.”

Anh Bồi nhìn Khúc Như Y đang lôi kéo chính mình cười nói: “Làm sao em biết kia là “mẹ cỏ non”? Có khi nào là người thân của An Tiểu Tâm thì sao.”

“Người phụ nữ An Tiểu Tâm lôi kéo đó cùng cỏ non bộ dáng rất giống nhau, nhất định là mẹ cậu ta.” Khúc Như Y khẳng định nói.

Anh Bồi lại nhìn vài lần, gật gật đầu nói: “Như Y, khả năng quan sát của em không sai.”

Đang nói, Anh Bồi đột nhiên phát hiện An Tiểu Tâm tựa hồ phát hiện An Tiểu Tâm liếc mắt nhìn về bên này, sau đó cô nhanh chóng xoay người, lén lút lôi kéo hai người nhanh chóng đi về phương hướng khác.

Anh Bồi khoe miệng nhếch lên, mở miệng liền gọi to một tiếng: “An Tiểu Tâm.” Thanh âm mát lạnh truyền thật sự xa.

An Tiểu Tâm bước nhanh một chút, định làm bộ như không có nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mẹ Tiểu Thao lại giữ chặt An Tiểu Tâm nói: “Tiểu Tâm, có người gọi con.”

An Tiểu Tâm bất đắc dĩ, nặn một nụ cười, quay người lại, khi thấy Anh Bồi thì giá mồ sa mưa làm một cái biểu tình kinh hi.

Khúc Như Y lười kéo cánh tay Anh Bồi oán giận nói: “Anh kêu cô ta làm gì?”

Anh Bồi cười duyên rở, không trả lời mà dắt Khúc Như Y đến gần An Tiểu Tâm.

An Tiểu Tâm ha ha cười nói: “Ha ha, thật là trùng hợp, ở trong này gặp gỡ Anh phó tổng và Khúc chủ nhiệm. Hai người đi dạo phố à!”

Anh Bồi “phốc xích” phì cười, anh chỉ chỉ Tiểu Thao cùng mẹ cậu nói: “Cô cùng người quen đi dạo phố sao?”

An Tiểu Tâm cuống kéo Tiểu Thao nói: “Đây là Đặng Thao, anh đã gặp qua. Vị này là mẹ cậu ấy.”

Mẹ Tiểu Thao dùng đôi mắt trái sự đời nhìn chằm chằm Anh Bồi, mỉm cười gật đầu, An Tiểu Tâm chỉ vào Anh Bồi cùng Khúc Như Y giới thiệu: “Đây là Anh phó tổng của công ty con, người này là Khúc chủ nhiệm.”

Mẹ Tiểu Thao chào hỏi, còn chưa nói xong, An Tiểu Tâm liền vội vàng nói: “Anh phó tổng cùng Khúc chủ nhiệm còn có việc, ngại quá lần chậm trễ hai người, chúng tôi đi trước.”

Nói xong khẽ cười với Anh Bồi và Khúc Như Y, lôi kéo Tiểu Thao cùng mẹ cậu xoay người bước đi. Chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi.

Anh Bồi nhìn phương hướng cô biến mất, trêu đùa nói: “Em xem xem, thấy chúng ta giống như gặp quý.”

Khúc Như Y cảm thấy nụ cười bên môi Anh bồi có điểm chói mắt, kéo kéo anh nói: “Đừng nhìn, mấy ông lão còn đang chờ chúng ta đó.”

Anh Bồi liếc Khúc Như Y nói: “Em không phải đối với chuyện tình của An Tiểu Tâm luôn luôn quan tâm sao?”

Khúc Như Y nhún nhún vai: “Chỉ cần cô ta không cùng người bên cạnh em có quan hệ, em i mặc kệ cô ta là ăn cỏ non hay cỏ già.” Buổi tối mùng một, An Tiểu Tâm bị buộc bất đắc dĩ đi ra ngoài cùng mẹ ruột Tần Xuân Hinh ăn cơm. Đương nhiên, còn có người đàn ông của mẹ Khúc Tín Hách.

Tần Xuân Hinh trời sanh tính thoải mái, tôn trọng tự do, chịu không nổi trói buộc. Cho nên năm đó bà không chịu nổi cuộc sống gia đình rườm rà, bỏ lại chồng con đi tới nước Mỹ học vẽ tranh. Bà thiên tư thông minh, xúc cảm sâu sắc, tình cảm phong phú, bức tranh thoát tục phóng khoáng lại ẩn giấu cái nhìn lịch sự tao nhã nữ tính, hiện tại đã là một họa sĩ rất nổi tiếng. Đương nhiên, một người phụ nữ thành công tất nhiên là sau lưng có một hoặc nhiều người đàn ông hỗ trợ. An Thắng Phong mang theo con gái nhỏ nuôi nấng, không để bà có một chút ràng buộc. Khúc Tín Hách cung cấp cho bà tiền tài, để cho bà tâm không vướng bận chuyện tâm vẽ tranh.

An Tiểu Tâm từng tưởng, nếu Tần Xuân Hinh không có thanh lệ thoát tục, khuôn mặt xinh đẹp, hai người đàn ông kia còn có thể vì bà trả giá? Bà còn có thể làm theo ý mình sống như thế hay không?

An Tiểu Tâm thừa nhận mình đối với mẹ ruột là ghen tị nhiều hơn căm giận, cô có thể lí giải mẹ cô năm đó trái tim muốn bay cao, có thể có mấy người phụ nữ muốn bay là có thể bay được đây?

An Tiểu Tâm đứng hẹn đến tầng thượng tòa nhà có kiến trúc giả cổ nổi tiếng Vọng Giang bên dòng Châu Giang. Bên ngoài tòa nhà này là mái cong đầu cung, rường cột chạm trổ, bên trong trang hoàng cổ kính, tươi mát lịch sự tao nhã. Ngồi ở trên Vọng Giang các dựa vào lan can trông về phía xa, sông dài rộng như đến tận trời, phiền não trong lòng cũng được gió sông thổi đi, thật giống như ý cảnh cổ nhân mọc cánh thành tiên đăng tiên.

Hiện tại, An Tiểu Tâm đang ngồi trong một gian phòng trên Vọng Giang Các nơi được mệnh danh là sang quý lịch sự tao nhã nhất thành phố, đặc biệt chuyên tâm ngắm cảnh mưa mùa đông trên sông Châu Giang. Mặc dù cô nhìn ngắm đến cái cổ cũng đã mỏi nhừ, nhưng cô vẫn làm ra vẻ bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, bởi vì cô không muốn quay đầu cùng Khúc Như Y mắt to trừng mắt nhỏ. Không biết vì sao, người mời khách còn chưa tới, hai người được mời lại đến đông đủ. Hai người cô không để ý tới, tôi cũng không để ý tới, cứng ngắc tại chỗ.

Rốt cục, tiếng cửa mở vang lên, Khúc Tín Hách và Tần Xuân Hinh tiến vào, mang theo hơi lạnh của mưa mùa đông. Tần Xuân Hinh giống như gió cuốn chạy đến bên người An Tiểu Tâm, đưa tay sờ mặt cô nói: “Con đã khỏi bệnh hoàn toàn chưa? Nhìn con gầy quá. Mẹ muốn gặp con, nhưng An Thắng Phong không cho, nói không thể quấy nhiễu yên tĩnh của con. Đến, Tâm Tâm ngoan, nói cho mẹ biết hiện tại sống ở đâu?”

An Tiểu Tâm có điểm xấu hổ bắt cái tay Tần Xuân Hinh đang để trên mặt mình, đối với Khúc Tín Hách xa cách lễ phép cười một cái rồi mới nói: “Mẹ, con không sao, mẹ đừng lo lắng. Còn có người mà.”

Tần Xuân Hinh ánh mắt nhìn Khúc Như Y ngồi bên cạnh, sắc mặt buồn bã, miệng khê cong, lúc này mới ngồi xuống. Khúc Tín Hách đi đến bên người Khúc Như Y, ôn hòa đưa tay xoa nhẹ tóc cô. Sau đó ông ngồi vào vị trí người chủ, vỗ vỗ vị trí bên người kêu Tần Xuân Hinh: “Lại đây, ngồi ở đây.”

Tần Xuân Hinh nhìn vị trí chủ nhà cách An Tiểu Tâm khá xa, chu miệng lẽ không muốn nói: “Không đi, em muốn ngồi bên cạnh Tâm Tâm.”

“Lại đây!” Khúc Tín Hách thanh âm tăng thêm chút lực, có một tia kiên quyết không nghi ngờ, Tần Xuân Hinh lúc này mới không tình nguyện chậm rãi đi đến bên cạnh ông.

An Tiểu Tâm nhìn thái độ của mẹ mình như một cô gái nhỏ, bất giác đảo cặp mắt trắng dã. Mẹ yêu của con à, người đã bao nhiêu tuổi rồi, như thế nào giờ tay nhấc chân đều ngây thơ như vậy à. Chính là người dung nhan không già, nhưng xuân xanh cũng đã 49 tuổi ngài cũng có thể thu lại thu lại à. Bất quá bằng lương tâm mà nói, Tần Xuân Hinh bề ngoài tuyệt không vượt qua 38 tuổi. Tóc ngắn uốn thành lọn như những ngọn sóng, mấy chỗ còn nhuộm thành màu đỏ sẫm, rất xứng với cặp mắt to ngập nước cùng màu da trơn bóng, nhìn qua thậm chí có vài phần cười khê, thập phần hợp mốt, là một phụ nhân đáng yêu.

Khúc Tín Hách liếc mắt thấy biểu tình của An Tiểu Tâm, bất giác khê khụ hai tiếng. An Tiểu Tâm đem ánh mắt nhìn mẹ mình nhanh chóng thu hồi, ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn Khúc Tín Hách, còn làm ra bộ dáng thật sự nghe ông nói. Khúc Tín Hách đã hơn 50, thái dương đã thấy tóc trắng. Nhưng ông có ngũ quan mạnh mẽ, khí chất trầm ổn, thêm việc bảo dưỡng đáng người cân đối rất tốt, trọng yếu nhất là tài sản kếch xù, đối với những người phụ nữ coi như là người đàn ông có lực hấp dẫn.

Quả nhiên, Khúc Tín Hách mở miệng giảng đạo: “Như Y, Tiểu Tâm, hôm nay gọi các con đến, là có việc cùng các con nói.”

Khúc Như Y sắc mặt lập tức tái nhợt. An Tiểu Tâm có điểm không kiên nhẫn, đối với việc này, sớm đã đoán được từ tám trăm năm, kì thực có mình hay không cũng thế.

“Tiểu Tâm, ta định cùng mẹ con kết hôn, con. .... Không phản đối chứ?” Khúc Tín Hách trước hỏi An Tiểu Tâm

An Tiểu Tâm cố nặn ra một nụ cười thành khẩn không ngừng nói: “Không phản đối, không phản đối, hai người nhanh chóng đi kết hôn đi, hắc hắc, chú Khúc, chính là. .... Về sau chú quan tâm mẹ con là được.”

Tần Xuân Hinh bất mãn trừng mắt nhìn An Tiểu Tâm một cái, cô nói chuyện như vậy giống như mình là một con cún con hay gây chuyện, nhanh chóng đưa cho người khác nuôi, còn muốn dẫn người ta trăm ngàn phải trông nom không để cho nó lại cắn người khác.

Khúc Tín Hách gật gật đầu, tuy rằng An Tiểu Tâm giống như ông đã đoán trước, nhưng ông vẫn có chút buồn cười. Sau đó ông chuyển hướng đến Khúc Như Y, Khúc Như Y lúc này nước mắt đã sớm rơi như mưa. Khúc Tín Hách thở dài, nói: “Như Y, con không đồng ý sao?”

“Không đồng ý, mẹ đã mất mười năm, ba luôn theo đuổi người đàn bà này, chưa bao giờ để ý con. Hiện tại lại muốn đem bà ta lấy về nhà, con không đồng ý.” Khúc Như Y nghẹn ngào.

“Khụ khụ,” Tần Xuân Hinh mím mím miệng, kéo ống tay Khúc Tín Hách nói: “Như Y không đồng ý, em thấy coi như vậy đi.”

Khúc Tín Hách lấy ánh mắt đảo qua Tần Xuân Hinh, biểu tình bất mãn không lời nào miêu tả được, Tần Xuân Hinh co rúm lại một chút, nha nha nói: “Anh xem. ... Làm cho đứa nhỏ khóc nhiều không tốt.”

Khúc Tín Hách vươn một bàn tay nắm lấy tay Tần Xuân Hinh, không cho bà lấy ra, sau đó hít một hơi thật sâu nói: “Như Y, kỳ thật ba từ khi lên trung học đã quen biết Xuân Hinh, so với quen mẹ con còn sớm hơn. Ừ, chuyện trước kia cũng không nói nữa. Như con vừa mới nói, ba ba theo đuổi bà ấy cũng nhiều năm, con còn nhẫn tâm xem ba ba vất vả như vậy sao?”

Đôi mắt to xinh đẹp của Khúc Như Y tràn đầy nước mắt, khóc nói: “Ba ba, vì sao nhất định phải tìm mẹ kế cho con? Mấy năm nay, con vẫn muốn ở bên cạnh ba, ra nước ngoài du học, cũng là ba bắt buộc con đi. Ba nếu cô đơn, con có thể ở cùng ba mà.”

Khúc Tín Hách mỉm cười lắc đầu nói: “Như Y, điều này sao có thể giống nhau đây? Con là con gái, Xuân Hinh là bạn đời của ba. Con nghĩ lại xem, ba và chồng tương lai, đối với con khẳng định cũng không giống nhau đúng hay không?”

“Không đúng, con chỉ cần ba ba, con có thể không kết hôn.” Khúc Như Y cố chấp nói. An Tiểu Tâm ở bên cạnh nghe thân thể không khỏi run lên một chút, Khúc Như Y này thật đúng là một nhân tài, chỉ cần ba ba mà không bỏ xuống được Sở Úc, và Anh Bồi cũng không rõ ràng minh bạch. Hừ, đại tiểu thư này chính là được nuông chiều, thế giới chỉ có thể quay vòng quanh cô ta, cái gì cũng không muốn buông tay.

Khúc Tín Hách bất đắc dĩ nhìn Khúc Như Y một cái, sau đó khẩu khí cường ngạnh đứng lên nói: “Tối nay gọi các con đến, chính là muốn thông báo cho các con biết mà thôi, chúng ta năm trước đã hoàn thành các thủ tục.”

“Hoàn thành thủ tục mới cùng con nói thì có ích lợi gì?” Khúc Như Y khiếp sợ đứng lên.

Khúc Tín Hách trấn định nói: “Tuy rằng thủ tục đã hoàn thành, nhưng ba và dì Tần con muốn một hôn lễ.”

An Tiểu Tâm vừa vặn uống một ngụm trà nóng bỏng, nghe xong lời này một ngụm liền nuốt xuống, cảm giác cổ họng giống như bốc hơi. Cái gì, hôn. ... Hôn lễ? Chẳng lẽ muốn chính mình làm hoa đồng??

Tần Xuân Hinh không để ý An Tiểu Tâm khiếp sợ, thể nhưng lộ ra sự ngượng ngùng cười đối với An Tiểu Tâm giải thích: “Tâm Tâm, mẹ muốn mặc áo

cười, trước kia lúc gả cho ba con không hiểu chuyện, tùy tiện gả cho, lần này mẹ muốn thật long trọng, cả đời chỉ còn lại lúc này đây.”

An Tiểu Tâm kinh ngạc nhìn Tần Xuân Hinh, không biết sao trong lòng có điểm chua xót. Mẹ đã ở ngoài một mình cũng đã 20 năm, bây giờ có thể mặc vào áo cưới, cùng người mình yêu đi vào lễ đường, đây là phúc khí của bà. Làm con gái, chính mình thật sự hẳn là nên thay bà cảm thấy vui mừng. An Tiểu Tâm nghiêng về phía trước, cầm tay Tần Xuân Hinh, thành tâm thực lòng nói: “Mẹ, con thật tình rất vui thay mẹ, khi chọn áo cưới con sẽ đến cổ vấn cho mẹ có được không?”

An Tiểu Tâm khó có khi cùng Tần Xuân Hinh thân mật như vậy, bà cực kì vui vẻ, sau đó bà ghé ghé vào lỗ tai An Tiểu Tâm nhẹ nhàng nói: “Nếu không thừa dịp bây giờ còn không quá già, còn có thể mặc áo cưới, mẹ mới không lấy chồng đâu. Mẹ nói cho con biết, đàn ông tôi không phải này nọ, không chiếm được mới là tốt nhất. Đứng nhìn mẹ đáp ứng gả cho, đến lúc mẹ muốn rong chơi khắp thế giới, lại để cho ông ấy đuổi theo.”

An Tiểu Tâm nghe xong lời này, bất giác sùng sốt, ngượng ngùng thu hồi cánh tay, ngồi ngay ngắn. Khúc Tín Hách quét ánh mắt tìm tòi nghiên cứu lại đây, An Tiểu Tâm đối với ông cười hắc hắc, nghĩ rằng lão nhân gia ngài tự cầu nhiều phúc đi.

Khúc Như Y vẫn ngồi ở chỗ nào đó nhìn hành động của bọn họ, cảm giác bọn họ mới thật sự là người một nhà, chỉ có mình là người ngoài. Cô cười lạnh, không nói một lời xoay người đi ra ngoài.

“Như Y” Khúc Tín Hách mang theo điểm tức giận kêu.

An Tiểu Tâm bắt đầu đi đứng dậy, đối với Khúc Tín Hách nói: “Chú Khúc, chú ngồi đi, cháu đi khuyên nhủ cô ấy.”

An Tiểu Tâm ra tới cửa, liếc mắt một cái nhìn liền thấy thân ảnh Khúc Như Y sắp biến mất ở cuối hành lang. Cô thở dài, xem tình cảnh Khúc Như Y và cô có chút giống nhau, phải đi khuyên nhủ cô ta thôi, miễn cho về sau cô ta lại đi náo loạn Tần Xuân Hinh. Nghĩ vậy, cô bước nhanh đến muốn đuổi theo Khúc Như Y. Không ngờ căn phòng bên cạnh đột nhiên mở của một người đi ra, An Tiểu Tâm không kịp phản ứng, kết quả nhào vào trong lòng người nọ. Người nọ cũng là bị An Tiểu Tâm làm cho hoảng sợ, bị An Tiểu Tâm đẩy lui về phía sau hai bước. Người nọ đứng vững sau đó cúi đầu nhìn mặt cô gái trong lòng, khỏe miệng bất giác nhếch lên, sau đó đầy mặt nói một câu: “Không nghĩ tới An thư kí nhiệt tình như vậy a.”

An Tiểu Tâm cái mũi đụng vào lồng ngực người nọ, vừa đau vừa chua xót, nước mắt đều chảy ra. Cô ôm cái mũi vốn đang định xin lỗi, vừa nghe thấy thanh âm này, lập tức tròn ánh mắt ngẩng đầu nhìn, aiz! An Tiểu Tâm cười một cái xa cách, cung kính chào hỏi: “Anh phó tổng, thật là trùng hợp.” Lúc này Khúc Như Y nghe thấy một trận hỗn loạn, thấy Anh Bồi, lại xoay người đi trở về. Cô cười lạnh nói: “Thật đúng là có mẹ tất có con a, đều khăn cấp yêu thương nhưng nhớ như vậy sao?” An Tiểu Tâm trong lòng tức giận, người này thật không có hảo tâm, vốn muốn an ủi cô ta một chút. Nghe cô ta nói như vậy, An Tiểu Tâm cố ý dùng ngữ khí khiếm tốn lại nghiêm túc nói: “Không có không có, tôi so với mẹ tôi còn kém xa. Bà là lão nhân gia đến bây giờ còn tính đi thăm thú thế giới, làm cho chú Khúc đuổi theo còn chưa đủ đâu.” Khúc Như Y khuôn mặt tức giận trắng bệch, nói không ra lời. Anh Bồi không có việc gì nghe hai người phụ nữ nói, hắc hắc cười không ngừng. “Anh Bồi, cậu không đi vào ở đó làm cái quỷ gì vậy?” Bên trong thế nhưng truyền đến thanh âm của Sở Úc. An Tiểu Tâm vừa nghe hơi hơi biến sắc, vội cùng Anh Bồi nói lời từ biệt: “Anh phó tổng, ngại quá, mẹ tôi còn ở bên trong, tôi xin lỗi không tiếp chuyện anh được.” Nói xong, cô một đường nhanh về Vọng Giang Các, cô cũng không muốn ở đây cùng Sở Úc náo loạn. Anh Bồi nhìn thân ảnh An Tiểu Tâm hoảng hốt chạy trốn, trong lòng thật đúng là thay Sở Úc bị ai. Người anh em, muốn theo đuổi làm cho người phụ nữ này quay

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Hành trình Châu Phi-Sudan

Hàn Mai xử lý chuyện của An Tiểu Tâm hiệu suất không thể không bội phục. Mùa xuân đã qua hai tuần lễ, cô đem tất cả các thủ tục cần thiết để An Tiểu Tâm xuất ngoại đều làm xong. Vì vậy, cuối tháng 2, khi các đồng nghiệp trong công ty còn đang chìm đắm ở trong ở trong khoảng thời gian nhàn nhã không muốn đứng lên, An Tiểu Tâm đã cùng An Bồi bay đi châu Phi. An Bồi lần này đi châu Phi là định đi thời gian rất lâu, là một tên cao cao tại thượng Phó tổng tài tập đoàn, anh rất khẩn cấp muốn biết Thần sâm công ty con trải rộng thế giới đến tột cùng là hoạt động như thế nào, đặc biệt là châu Phi nơi được mệnh danh là gian khổ nhất. Anh Bồi đã cùng bộ nhân sự đi châu Phi tìm hiểu trước, dọc đường đi không cần bất kỳ khoản tiếp đãi nào. Hành trình khảo sát cùng nội dung hoàn toàn do Anh Bồi tự mình quyết định, cũng không có thông báo trước cho các chủ quản nơi đó. Vốn dĩ lần này muốn dẫn người nam thư ký tốt nhất đi cùng, nhưng là nam thư ký của tổng tài cũng không thông thuộc tiếng Pháp. Cũng may, ngày đó hần nhìn thấy Khúc Như Y cùng Sở Úc cãi vã, trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ mang An Tiểu Tâm đi cùng. Hơn nữa vừa đúng, An Tiểu Tâm thông thạo hai ngôn ngữ Anh- Pháp. An Tiểu Tâm trước khi đi cũng chịu đủ sự hăm hại, Đinh Phổ Nguyệt, Khúc Như Y chỉ rít rít để lại ám hiệu kêu cô không được có lòng mơ ước gì đối với Anh Bồi. Li Anh Ái, Hoa Diễm Hà chỉ lưu lại một vài lời hăm dọa đầy mùi ghen tị. Nhưng đối với người chưa từng đi xa khỏi cửa như An Tiểu Tâm mà nói, chỉ có lúc ban đầu sau khi khiếp sợ xong, thậm chí còn có điểm hưng phấn cùng mong đợi. Nhưng là An Tiểu Tâm sau khi bay hơn 20 tiếng, mệt mỏi đi ra khỏi phi trường Khartoum*, đặt mình vào trong vùng đất châu Phi này cô mới hiểu thế nào là “nóng bức”. Khartoum* : Thủ đô Sudan An Tiểu Tâm cảm giác như mình giống như một con cá sắp bị đặt trên lò nướng bị lửa lớn thiêu đốt. Trên mặt lỗ chân lông muốn nổ tung. Không khí khô hanh làm cho người ta nhịn không được há to miệng để thở, khó nhịn đói khát, cô đột nhiên liền muốn về nhà. Mặc dù thời điểm trong nhà nóng lên, cô đều kêu ca giống cái lồng hấp, nhưng bây giờ cô cuối cùng biết thế nào là lồng hấp tốt rồi, bởi vì ít nhất trong đây còn có nước. Cô len lén nhìn Anh Bồi, nếu như anh ta biết mình mới vừa xuống máy bay liền muốn về nhà không biết sẽ nghĩ thế nào? Anh Bồi không có phản ứng lớn như An Tiểu Tâm vậy, chỉ là mở cổ áo hướng ngoài trời nhìn. An Tiểu Tâm cũng nhìn lên trời, oa, bầu trời quang đãng, vạn dặm không có bóng mây, thế nhưng có thể

thấy mấy con điều hâu quanh quẩn ở trên trời. Anh Bồi anh tuấn đứng ở bầu trời xanh thẳm, ngược đầu, ngược sáng, không thấy rõ mặt mũi, nhưng thân hình cao lớn làm cho người ta có cảm giác giống một loại vũ khí hiện ngang. An Tiểu Tâm nghĩ thầm, lúc này thế nhưng lại phải lần lộn theo anh ta, phải đem đại thiếu gia phục vụ thật tốt. Nếu như không vui vẻ chút ít, nói không chừng liền đem mình ném lại nơi này. Ngoài sân bay chủ quản Lâm Nặc của công ty con ở Sudan đã chờ ở nơi đó, nhiệt tình đón bọn họ đến nơi ở đã sắp xếp trước đó. Anh Bồi một chút cũng không dãi dòng, hành lý vừa để xuống, lập tức yêu cầu cán bộ từ trung tầng trở lên tất cả đều đi đến phòng họp. Phút chốc, trong phòng họp đã nhiều hơn mười mấy người, An Tiểu Tâm ngồi ở bên Anh Bồi ghi chép. Anh Bồi mặt không chút thay đổi, ho nhẹ một tiếng đi thẳng vào vấn đề: “Sudan là trạm đầu tiên tại tôi tới châu Phi, vốn dự định không phải nơi này, nhưng nghe nói các người gần đây hoạt động không thuận lợi lắm, cho nên tôi tạm thời quyết định trước tiên đến nơi này. Được rồi, người nào nói cho tôi một chút, chuyện gì đã xảy ra?” Lâm Nặc là chủ quản, nhất định là nói chuyện đầu tiên. Anh ta có chút không hiểu rõ vị thái tử gia này tính tình bướng bỉnh, không biết hẳn tới đây tột cùng là để làm gì, vì vậy anh ta lấy tài liệu đã chuẩn bị trước ra nói: “Anh phó tổng, để tôi giới thiệu một chút về tình huống của Sudan. Sudan chính thức thành lập mặc dù mới 20 năm, nhưng nghiệp vụ phát triển vô cùng tốt, năm ngoái cũng đã được vào hàng ngũ đại diện tiêu biểu...” Anh Bồi mặt trầm xuống, ánh mắt lấp lánh, giọng lên cất ngang lời Lâm Nặc: “Anh nói những số liệu này, ở trong nước ta đã nhìn rồi. Công ty đối với thành tích của các người không nghi ngờ gì cả. Nhưng là hôm nay, tôi không phải tới nghe thành tích. Tôi hiện tại chỉ muốn tham dự hội nghị tổng kết thi đua thất bại. Theo tôi được biết, các người tham gia cạnh tranh hạng mục công trình mạng lưới Mauritania đã thất bại”. Anh Bồi thanh âm rất rõ ràng, nghe không ra mảy mềnh, nhưng một hồi áp lực lạnh lùng lạnh lùng lại từng hồi một phát tán ra ngoài. An Tiểu Tâm nhìn một vòng bàn hội nghị như một đồng người ngồi trên đồng lửa, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Thì ra Anh Bồi trong công việc lại nghiêm túc như vậy, khí tức cường đại như vậy. Không khí giống như bị ngưng lại, trầm mặc trong chốc lát, Anh Bồi lại bày ra nở nụ cười trên khuôn mặt, chỉ nghe thấy anh tiếp tục nói: “Mọi người không cần hiểu lầm, tôi có thể bảo đảm, công ty tuyệt đối sẽ không bởi vì lần này thất bại mà truy cứu trách nhiệm của bất kỳ người nào. Công ty Thần Sâm gần 30 năm qua có thể đi từ nhỏ đến lớn như ngày hôm nay, chính là từ trong thất bại đến trưởng thành. Cho nên, thất bại cũng không quan trọng, quan trọng là chúng ta muốn tổng kết ra nguyên nhân thất bại, về sau không thể để sai lầm cùng một lỗi nữa. Hôm nay chúng ta liền mở ra hội nghị tổng kết đặc biệt để xem là từ tuyển khách hàng, tuyển sản phẩm, tuyển giao phó, mọi người cùng nhau xem lại, đem mấu chốt tìm ra. Không cần cố kỵ tôi, coi tôi như những đồng nghiệp bình thường cùng nhau thảo luận”. Nghe Anh Bồi nói như vậy, nhân viên tham gia hội nghị tâm trạng đang treo trên cao cuối cùng cũng thả lỏng, không hèn mà cùng thở phào nhẹ nhõm. An Tiểu Tâm âm thầm tặc lưỡi, cái này Anh Bồi, thật là lợi hại nha. Một câu nói đem toàn bộ thần kinh mọi người căng thẳng, mọi câu nói sau lại để cho mọi người thanh tỉnh lại, thật đúng là thủ đoạn nha. Quả nhiên, bộ phận quản lý khách hàng mở miệng nói chuyện. Phía bên trái một nhóm người, há mồm nói: “Vây tôi xin nói trước. Các người nói, chúng tôi đã đi sớm về tối làm hai tháng, coi như đã hoàn thành, tôi đừng nhắc tới những khó khăn. Trước tiên là nói về tình huống, mỗi lần chúng tôi đi họp cùng những khách hàng kia, đều là bảy tám người cùng đi. Khách hàng có hỏi vấn đề gì, không phải mọi người đều tranh nhau đáp, nếu không ai cũng không đáp, lộn xộn lung tung. Khách hàng luôn là cùng tôi oán trách, thế nào mà Thần Sâm nhìn qua lại loạn như vậy a”. Quản lý tuyển sản phẩm cũng nói: “Lần này đối thủ thiết kế trạm phát điện năng lượng mặt trời, mà phương án của chúng ta là chủ yếu dùng mỡ lợn truyền thống. Rất dễ nhận thấy, Sudan điện tín đi vào hoạt động tiền vốn cần rất lớn, không chịu nổi mỡ lợn truyền thống, nhưng là khách hàng phía bên kia không hề đem tin tức truyền lại cho phòng sản phẩm chúng ta”. Hai người kia vừa mở đầu, trong phòng hội nghị lập tức náo nhiệt lên. Anh một lời, tôi một câu, đem mấu chốt công việc đều nói ra hết. Anh Bồi chỉ là lắng lắng ngồi nghe. An Tiểu Tâm nghĩ lại hội nghị này nên dùng máy ghi âm ghi lại, vì vậy có thể đem hết những gì mình cho là quan trọng ghi chép vào trong laptop. Mọi người thảo luận thật lâu, cũng không có tính tổng kết gì. Đầu là nói mấy ngành trong lúc đó phối hợp, nhưng cũng không biết như thế nào mới có thể phối hợp. Cuối cùng, Anh Bồi ho khan một tiếng nói: “Tôi cảm thấy được, nếu như tôi là khách hàng cũng sẽ không hài lòng”. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Anh Bồi, Anh Bồi bình tĩnh nói: “Bởi vì khách hàng cần không phải mạng thông tin truyền thông, không quan trọng là mạng lưới, càng không phải là nhiều mạng lưới khác nhau, bọn họ cần chính là những hoạt động mạng lưới viễn thông!”. Ngay lập tức không khí yên tĩnh lại, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, lập tức bị Anh Bồi gây kinh hãi, bởi vì anh lập tức đã nói trúng điểm mấu chốt rồi. Anh Bồi gõ bàn một cái nói: “Như vậy đi, hôm nay thảo luận dừng tại đây, tất cả mọi người đi nghỉ ngơi đi. Hiện tại chúng ta không ta không phải vẫn còn tham gia một dự án khác sao?” “Ừ, hiện tại chúng ta còn có một dự án Senegal thông tin di động Internet” Lâm Nặc nói. “Rất tốt” Anh Bồi kiên định nói: “Chúng ta rút kinh nghiệm lần thất bại này, mọi người cùng nhau cố gắng, đem dự án Senegal giành lấy, đem mặt mũi Thần Sâm đoạt lại cho tôi”. An Tiểu Tâm nhìn mọi người trong phòng họp bị anh kích động nhiệt huyết sôi trào, trong lòng nghĩ, người này không đi bán hàng đa cấp thật đúng là đáng tiếc. Ngay sau đó, An Tiểu Tâm cùng Anh Bồi đi vào phòng nghỉ đơn dành cho khách. Anh Bồi cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, ở phòng đơn như An Tiểu Tâm và những nhân viên bình thường khác. Trong không gian hai mươi mấy phòng, tủ lạnh, máy điều hòa không khí, máy nước nóng, máy giặt quần áo, đầy đủ mọi thứ. Gian phòng bên cạnh còn có phòng luyện tập thể hình, bày biện đủ các loại máy tập thể dục, bàn bóng bàn. Hai người nghỉ ngơi cả đêm, ngày thứ hai, Anh Bồi tiếp xúc toàn bộ với nghiệp vụ của công ty con Sudan. Anh cũng không can thiệp công việc cụ thể của người nào, cũng không quyết sách, chẳng qua là không ngừng tham gia hội nghị các ngành, quan sát. Ngay cả đi gặp mặt cùng khách hàng, anh cũng đi theo, lắng lắng nghe. Bất quá như vậy lại bận chết An Tiểu Tâm, bởi vì cô chẳng những phải đi chung với Anh Bồi. Anh Bồi lúc nghỉ ngơi còn bắt cô làm báo cáo văn tắt và chỉnh lý ghi chép. Anh Bồi đối với công việc yêu cầu cực cao, phát hiện sai sót liền làm mặt lạnh một chút cũng không qua loa. An Tiểu Tâm số khổ, lúc này không thể không thay đổi tác phong làm việc từ tâm phần lớn mười hai phần tinh thần nghiêm túc làm việc. Hàng ngày, Anh Bồi nhìn An Tiểu Tâm làm bố bé lại nhanh nhẹn sửa sang báo cáo văn tắt hoặc những gì chép trong sổ tay rõ ràng, không tự chủ được gật đầu. Anh thường thường nghĩ, tại sao lãnh tổng tài lâu như vậy anh cũng không phát hiện ra những gì này? Đáp án dĩ nhiên là An Tiểu Tâm có ý che giấu, thật đúng là cô nàng giáo hoạt. Hôm nay nửa đêm, An Tiểu Tâm đột nhiên nghe được một hồi thanh âm dồn dập chạy trốn trong hành lang. Họ ở nơi này rất xa, bình thường buổi tối An Tiểu Tâm căn bản không dám ra ngoài. Hiện tại cô nghe thấy đông đông đông tiếng chạy trốn, trong lòng vô cùng bất an. Cô rời giường giọng tay lên bật đèn, nhưng đèn không có sáng. Cô thử lại bật đèn chỗ khác, cũng không sáng. Vì vậy cô mặc quần áo tử tế, mở cửa đi ra ngoài. Bên ngoài tối đen như mực, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng trên trời. An Tiểu Tâm dựa vào trên hành lang nhìn xuống, thoáng thoáng thấy mấy chiếc xe từ trong sân mở ra đi ra ngoài. Đang nhìn, sau lưng cô có tiếng động ở cửa làm An Tiểu Tâm sợ hết hồn. Nhìn kỹ, thì ra là Anh Bồi từ gian phòng cách vách đi ra. Trong bóng tối anh nhìn thấy An Tiểu Tâm trong mắt mang theo cảnh giác, anh không khỏi có chút buồn cười, kinh ngạc hỏi: “Tại sao còn chưa ngủ?” “Ngủ, nghe động tĩnh bên ngoài xem một chút, giống như bị mất điện”. An Tiểu Tâm trả lời. “A, Khartoum bị mất điện toàn diện, người của ta trong suốt đêm đi đến trong phòng máy tiến hành đảm bảo thông tin”. Anh Bồi trả lời. “A” An Tiểu Tâm gật đầu một cái, nhìn Anh Bồi một chút rồi nói: “Anh phó tổng, anh cũng muốn đi?” “Ừ, tôi muốn đi xem một chút. Cô không phải đi theo, trở về ngủ đi”. “Ừ... Tôi đi cùng anh, dù sao bây giờ tôi cũng không ngủ được”. An Tiểu Tâm vội vàng nói. Anh Bồi liếc xéo cô: “Cô sợ?” An Tiểu Tâm nghe bên ngoài có tiếng chó hoang sủa, trong lòng thật đúng là cảm thấy sợ, mặt tái ra sau đó vội vàng nói: “Tôi là thư ký của ngài nha, lãnh đạo đi sao tôi có thể không đi theo?” Anh Bồi khẽ miệng khẽ nhếch lên, khoát khoát tay cầm chìa khóa đi trước xuống lầu. An Tiểu Tâm vội vàng đuổi theo. Anh Bồi ngồi lên một chiếc xe địa hình, An Tiểu Tâm nhanh tay nhanh chân leo lên, Anh Bồi đợi cô ngồi vững vàng sau đó lái xe chạy ra ngoài. “Anh phó tổng, đường tối đen. Anh cẩn thận một chút”. An Tiểu Tâm trong lòng run sợ nói, chỉ sợ Anh Bồi lái xe vào trong cống. Anh Bồi liếc mắt một cái thấy cô liều mạng giữ chặt đầu trên tay cầm, nói: “Yên tâm đi, tôi trước đây là người yêu thích đi xe địa hình, đi khá tốt”. “Vây anh biết đường sao?” An Tiểu Tâm nghĩ tới một vấn đề quan trọng. “Nói nhảm nhiều thế” Anh Bồi không nhịn được. An Tiểu Tâm len lén bĩu môi, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Xe chạy như bay, đột nhiên, đèn đường bên cạnh sáng lên. “Có điện” An Tiểu Tâm kêu. Anh Bồi dừng xe ở ven đường, gọi điện hỏi tình hình hiện trường một chút, sau đó nhìn An Tiểu Tâm cười cười nói: “Có điện, cho nên chúng ta không cần đi nữa”. “A, không có việc gì là tốt, trở về ngủ”. An Tiểu Tâm thấy một chiếc đèn đường nhỏ phát ra ánh sáng mờ mờ ấm áp, trong lòng bình

hơn nhiều. Anh Bồi quay đầu ô tô, nhìn An Tiểu Tâm một chút, đột nhiên nói: “Cô cảm thấy công ty con Sudan công việc triển khai như thế nào?” “Tốt vô cùng” An Tiểu Tâm cười. “Nói thật” Anh Bồi vừa thấy cô cười như vậy, biết ngay là cô giả bộ. “Ừ, thoáng có chút loạn. Các ngành làm theo ý mình không đủ thống nhất lãnh đạo cùng quản lý. Nếu có đem khách hàng, sản phẩm, ba tuyến thống nhất lại là tốt”. An Tiểu Tâm cau mày nói. “Dùng cách gì hợp nhất đây?” Anh Bồi nghe lời nói của An Tiểu Tâm có chút giật mình. Không nghĩ tới cô gái nhỏ này ánh mắt rất lợi hại, lập tức bắt được trọng điểm, nhưng anh làm bộ như không để ý hỏi tiếp. “Ừ, thành lập cả ba tổ nhỏ. Mỗi một tổ nhận một hạng mục, bắt đầu từ khách hàng, giao hàng, sản phẩm, tất cả tuyến chia ra một người, cùng chung tạo thành tổ nhỏ. Vô luận gặp khách hàng hay mở rộng sản phẩm cũng sẽ cùng chung hành động. Như vậy vừa tránh khỏi đối mặt với khách hàng làm theo ý mình, có thể đem vấn đề của khách hàng giải quyết”. An Tiểu Tâm kết hợp suy nghĩ mấy ngày gần đây cùng quan sát tình huống, vừa nghĩ vừa chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình. Hồi lâu, Anh Bồi không có trả lời, làm An Tiểu Tâm cho là mình nói không tốt. Cô nghiêng đầu nhìn Anh Bồi, ánh mắt lại thẳng tắp lọt vào trong mắt đen sâu của anh, thì ra anh cũng đang nhìn mình. An Tiểu Tâm trong lòng không khỏi cuồng loạn lên, cuối cùng, cô chỉ có thể thấy được trên người anh tán ra nị lực của đàn ông thành thực quả thực quá bức người, anh đang nhìn mình bộ dáng quá hấp dẫn. Khartoum ban đêm mang theo khí trời lạnh, gió thổi rối loạn Anh Bồi mở rộng cổ áo lộ ra lồng ngực đến cổ đường cong hấp dẫn, trên trán có chút mồ hôi, một đôi trong mắt đen như có nước hồ nhộn nhạo, vừa tựa như có ánh sao lóe lên. An Tiểu Tâm trong lòng cả kinh, đẩy lồng hơi niệm kinh lâm bầm: “Nam sắc là mây trời, nam sắc là mây trời”, trên mặt theo thói quen lộ ra một nụ cười, nói: “Anh phó tổng, tôi vừa rồi nói lung tung, anh đừng cười a”. Anh Bồi vừa thấy nụ cười cô luôn cười kia, không biết sao lại không hợp khẩu vị. Anh nguyện cô không cười, cũng không muốn nhìn cô cười giả tạo như vậy, một chút thật lòng cũng không có. Anh Bồi hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, chuyển tâm lái xe. An Tiểu Tâm len lén liếc mắt, âm thầm chửi mình vừa rồi là bị văng đầu, vị đại thiếu gia này tính khí rất cục cằn chẳng có nửa điểm nị lực. Ba ngày sau, Anh Bồi lần nữa triệu tập mọi người đi họp. Anh Bồi đi thẳng vào vấn đề nói: “Lần này là muốn mọi người nghe tôi nói, sau đó thảo luận”. An Tiểu Tâm cũng giống như những người khác, cũng muốn biết Anh Bồi trầm mặc suốt một tuần lễ rốt cuộc muốn tổng kết những gì. Chỉ nghe Anh Bồi thông thả ung dung nói: “Nhìn bên ngoài, công ty con Sudan là nơi nghiệp vụ phát triển khá nhanh, nhân viên, hậu cần chờ rất nhiều công việc cũng không theo kịp, cho nên mới xuất hiện vấn đề như vậy. Thật ra thì nếu không, vấn đề cốt lõi của chúng ta là hình thức vận hành còn là kiểu cũ ở trong nước, không có thành lập tình huống thích hợp với tổ chức cơ cấu cùng hình thức vận hành. Cho nên, tôi cho là việc cấp bách bây giờ là phải chỉnh đốn cơ cấu quản lý của chúng ta. Tôi đề nghị, từ khách hàng, giao hàng, tuyến sản phẩm xây dựng đội ngũ quản lý quan trọng, bỏ mấy bộ phận ở giữa làm gián đoạn công tác...” Anh Bồi chậm rãi nói, An Tiểu Tâm ngồi bên cạnh ghi chép âm thầm thần phục, trong đầu anh đã hình thành một loạt các biện pháp, không giống mình, chỉ có một chút hiểu biết nông cạn. Anh Bồi nói xong, các đồng nghiệp các ngành giống như được khích lệ, sau đó như tên bắn thi nhau nói, lại đưa ra rất nhiều ý kiến cải tiến: “Lâm chủ quản, phương án cụ thể cùng áp dụng cho mọi người làm, ngày mai tôi rồi đi rồi”. “Anh phó tổng, đi nhanh như vậy a, những việc này đều là chủ ý của anh, anh không ở lại xem chúng ta làm a”. Lâm Nặc nói. “Haha, tôi không thể nào vĩnh viễn ở lại nơi này. Các anh hãy duy trì thật tốt, bước đầu tiên đem dự án Senegal lấy về, bước thứ hai là dựa theo ý tưởng của chúng ta nghiêm túc áp dụng, tốt nhất có thể tổng kết lại kinh nghiệm, về sau để các bộ phận khác ở châu Phi mở rộng. Lâm Nặc, tôi kỳ vọng vào anh”. Lâm Nặc tức khắc kích động đứng dậy, lập tức hướng Anh Bồi vỗ ngực đảm bảo, khẳng định không phụ sự kỳ vọng của công ty. Thật vất vả chờ Lâm Nặc nói xong quyết tâm, An Tiểu Tâm tò mò hỏi Anh Bồi: “Anh phó tổng, ngày mai chúng ta đi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hành trình châu Phi – Gabon

Ngày thứ hai, An Tiểu Tâm theo theo Anh Bồi đi Gabon – là một nước nhỏ ở châu Phi nằm bên bờ vịnh gần Republic of Guinea (Cộng hòa Ghi-nê), xích đạo đi qua chính giữa nước đó, bốn mùa nóng như lửa thiêu. Công ty Thần Sâm ở Gabon vừa lúc có một hạng mục, lập tức đi vào hạng mục quan trọng nhất để thăm dò quan sát tình hình. Anh Bồi đối với việc thăm dò, xem xét cảm thấy hết sức hứng thú. Nghe nói Gabon cần thăm dò liên vôi vàng đến đó. Bọn họ vừa đến thủ đô Gabon – Libreville, liền lập tức theo đội thăm dò tiến hành công tác chuẩn bị trước đó. Thật ra thì, lần này Anh Bồi muốn cùng đội thăm dò tiến hành quyết định xem xét thực tế. Các đồng nghiệp bộ phận ở châu Phi phần lớn là xem thường. Đối với các công trình của Thần Sâm trải rộng ra khắp các châu trên thế giới mà nói, thăm dò thật sự chỉ là chuyện nhỏ bé. Anh Bồi làm Phó tổng của công ty, tham dự thăm dò cũng chỉ là làm dáng một chút mà thôi. Nhưng An Tiểu Tâm lại mơ hồ biết ý định của Anh Bồi, anh lần này hao phí thời gian dài như vậy để ra ngoài, chính là hiểu rõ cận kề nhất cách vận hành của Thần Sâm. Thần Sâm giống như một máy khổng lồ, từng cái linh kiện đều không thể sơ suất. Cho nên An Tiểu Tâm nhanh nhẹn giúp Anh Bồi chuẩn bị các loại đồ dùng cần thiết để đi bộ đường xa đến vùng đất hoang. Sau đó, cô phối hợp với các đồng nghiệp ở châu Phi, thu thập tài liệu, hoạch định hành trình, xác định nhân viên, mua các loại vật phẩm. Mấy ngày vôi vàng đi qua, vừa nghĩ tới mấy ngày sắp tới có thể ở trên đại thảo nguyên của châu Phi đi qua, tiến hành lần trải nghiệm đầu tiên của cô cho công tác thăm dò, chợt bắt đầu có chút hưng phấn cùng mong đợi. Anh Bồi cùng các đại biểu tạm thời của Gabon ngồi ở bên trong phòng làm việc đơn sơ. Nhìn thấy bóng dáng An Tiểu Tâm chạy tới chạy lui, trong lòng buồn cười. Anh nghĩ thầm, An Tiểu Tâm là người đầu tiên trong tất cả mọi người ủng hộ anh tham dự vào đội thăm dò. Rốt cuộc tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, Anh Bồi cùng một nhóm bốn người, lái xe địa hình Toyota, lên đường. Lần này phạm vi thăm dò, chủ yếu tập trung ở hai tòa thành thị Gabon ước chừng 700 km trạm dừng chân trên đường. Tài xế là nhân viên chuyên ngành thăm dò – Lý Vũ, Anh Bồi ngồi ở kế bên tài xế. An Tiểu Tâm cùng một vị đồng nghiệp chuyên ngành thăm dò nữa là Chu Minh Bắc tuổi trẻ tài cao ngồi ở hàng ghế phía sau. Chu Minh Bắc vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, dọc theo đường đi, cùng với An Tiểu Tâm nói một số kiến thức cơ bản của công tác thăm dò này. Tại sao muốn thăm dò, chọn điểm thăm dò hợp lý có ích lợi gì. An Tiểu Tâm bị những thuật ngữ chuyên ngành của hắn như “chiều dài sửa đường, độ cao cột điện” làm cho đầu óc choáng váng, chỉ có thể dùng kiến thức nông cạn cùng anh ta tán gẫu. Bọn họ khảo sát khu vực rất xa, đường chỉ toàn bùn đất làm xe lầy lội rất kịch liệt. Thịnh thoảng đi qua thôn xóm, cũng chỉ có thể nhìn thấy nhà bằng vỏ cây đồ nát cùng những đứa trẻ thân thể trần truồng đứng ở ven đường chơi đùa. Lúc xế chiều, bọn họ rốt cuộc cũng xuống xe bắt đầu thăm dò. Tiến vào một thôn trang địa phương thì những cư dân ở đây đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn bọn họ. Vì đây là địa phương quen thuộc Niya, Chu Minh Bắc biết tiếng nên không sợ người khác làm phiền giải thích lý do đến đây của bọn họ. Chỉ là, khi bọn họ muốn vào một mảnh ruộng tiến hành thăm dò thì gặp phải một chút phiền toái. Một người đàn ông da đen nói cái gì đều không cho bọn họ tiến vào trong ruộng của ông ta. Sau lưng người đàn ông còn có 3 người da đen. Vợ của ông ta trong ngực còn ôm một đứa trẻ hai, ba tuổi. Vô luận Chu Minh Bắc giải thích thế nào, người đàn ông kia nhất định không cho bọn họ tiến vào. Trong lúc nhất thời mấy người nản lòng nhìn anh, anh nhìn tôi, không có biện pháp gì. Buổi chiều mặt trời vừa đỏ lại nóng. An Tiểu Tâm cả người giống như là con cua bị đổ lên hấp, vừa khát lại vừa mệt mỏi. Cô đảo tròn mắt, đột nhiên từ trong túi tiền lấy ra mấy viên kẹo. Cô đi tới người phụ nữ da đen bên cạnh người đàn ông kia, lên tiếng cố gắng hết mức để cho mình cười đến thật thân

thiện. Sau đó cô bóc ra một viên kẹo cho vào miệng đứa bé, lại đem kẹo còn lại trong tay nhét vào tay đứa trẻ khác. Đứa trẻ đó sau khi ngán ngùi kinh ngạc, đại khái là nếm được vị ngọt, lập tức mặt mày hớn hờ. Người phụ nữ da đen kia trong ánh mắt nhất thời cũng lộ ra sắc mặt vui mừng. An Tiểu Tâm chấp tay trước ngực làm động tác khấn cầu, dùng tiếng Pháp hướng người phụ nữ kia đảm bảo sẽ tuyệt đối không đụng hư đất hoa màu. Bởi vì ngôn ngữ chính của Gabon là tiếng Pháp, người phụ nữ đó nghe hiểu liền nhiên hiểu. Quả nhiên, người phụ nữ kia cùng chồng mình bàn với nhau mấy câu, sau đó ý bảo bọn họ có thể tiến vào ruộng thăm dò. An Tiểu Tâm đắc chí hướng Chu Minh Bắc nháy mắt mấy cái. Chu Minh Bắc lập tức hướng An Tiểu Tâm đưa lên ngón tay cái, sau đó khiêng dụng cụ vào ruộng. Anh Bồi cười cười, không nghĩ tới An Tiểu Tâm bên người còn mang theo kẹo, cũng khom lưng khiêng dụng cụ lên đi vào theo. An Tiểu Tâm một tay đỡ nón cỏ, một tay chống nạnh, đứng ở đất đai bên ngoài nhìn bọn họ chuyên tâm làm việc. Anh Bồi lúc này đem quần dài không thấm nước để sang một bên, lộ ra hai bắp chân thon dài cường tráng. Áo sơ mi một nửa đã bị ướt mồ hôi, phía trên hai nút áo không có che đậy, lộ ra lồng ngực màu đồng sắc bền chắc. Anh mang theo nón cỏ lớn, ánh mặt trời chiếu trên vành nón làm phủ xuống mát tuấn lãng ngũ quan của anh. Khuôn mặt anh đỏ ửng, trên trán dính mồ hôi, mồ hôi đang không ngừng chảy xuống. Lúc này Anh Bồi không còn là cái người thâm tàng bất lộ trong phòng làm việc mà lại lộ ra chút tà mị quý khí của phái nam. Cả người anh giống như là dấy lên nhiều bó lửa, tản ra cường tráng, thành thực, lực hút của lửa nóng. An Tiểu Tâm ánh mắt hoàn toàn bị anh hấp dẫn, cho đến khi Anh Bồi có điểm cảm ứng ngẩng đầu lên, nhếch miệng đối với cô lộ ra một nụ cười hiền hậu rực rỡ, An Tiểu Tâm mới hốt hoảng dời ánh mắt đi. An Tiểu Tâm thật đúng là không có thói quen nhìn Anh Bồi cười như vậy. Cô thường thấy Anh Bồi ngâm khước miệng, như có điều suy nghĩ, về mặt cười như không cười, bất ngờ thấy anh không che giấu cười, thật đúng là cảm giác hồn phi phách tán. Nhất là Anh Bồi vừa mới lộ ra hàm răng trắng như tuyết, làm trước mắt cô giống như ngời sáng lên. Cô bắt đầu đi đem nón cỏ để thấp xuống, ngăn mắt mình không được nhìn về phía Anh Bồi nữa. Trong đầu đột nhiên hiện lên một quảng cáo kem đánh răng của Thái Lan, nam diễn viên chính chính là dùng một hàm răng trắng làm nữ chính hôn mê. Cô lầm bầm lầu bầu: “Không trách được vì sao Đinh Phổ Nguyệt lại mê như vậy, thật là gieo họa nھا, gieo họa”. Ngày thứ hai đoàn người liền đi xuyên qua một khu rừng nhiệt đới. Nơi này cây cối tầng tầng lớp lớp, đặc biệt rậm rạp. Bọn họ đem xe dừng ở bên ngoài núi, chia làm hai tổ, mỗi tổ cầm theo một máy GPS, một máy Laser- dụng cụ đo lường khoảng cách, một la bàn, một máy ảnh kỹ thuật số liên hướng bên trong núi sâu lên đường. Lý Vũ cùng Anh Bồi một tổ, An Tiểu Tâm đi theo Chu Minh Bắc. Trong rừng rậm đường rất khó đi, An Tiểu Tâm gian nan giúp đỡ cầm dụng cụ đo lường cùng tiến hành ghi chép. Cây cối che khuất bầu trời ngăn trở ánh mặt trời, khiến trong rừng rậm có vẻ âm trầm khủng bố. Không biết vì cái gì, đi theo Chu Minh Bắc làm cô không thực an tâm. Cô không ngừng dùng GPS cùng la bàn xác định vị trí của Anh Bồi cùng Lý Vũ. Một khi GPS không nhận được tín hiệu vệ tinh thì An Tiểu Tâm liền hô to gọi nhỏ gọi Lý Vũ. Lý Vũ sẽ đứng lúc nói cho cô biết vị trí của mình cùng Anh Bồi. Anh Bồi thấy trong rừng rậm yên tĩnh nghe được tiếng kêu bên nhón của An Tiểu Tâm, lắc đầu, mỉm cười nói với Lý Vũ: “Phụ nữ, thực phiền”. Rốt cục mọi người cũng hoàn thành xong thăm dò, sau khi hội họp liền cùng nhau xuống núi. Cái gì gọi là lên núi dễ dàng xuống núi khó khăn, đường núi cao chót vót, rêu xanh mọc khắp mặt đất đặc biệt trơn trượt. An Tiểu Tâm hai chân run lên, dọc đường run run không ngừng. Ở một chỗ bị lộ, cô một bước bị hụt, cả người liền trượt xuống. Anh Bồi đã sớm chú ý đến chân cô run lên. Ngay tại lúc cô trượt xuống trong nháy mắt liền một tay kéo lấy cô. Nhưng mà đà trượt xuống quá lớn. Anh Bồi cũng bị kéo theo xuống. Anh vẫn một tay ôm chặt một bên hông của An Tiểu Tâm, một tay lung tung nắm cỏ dại bên sườn dốc, ngăn cản tình thế hai người trượt xuống. May nhờ An Tiểu Tâm cũng không ngu ngốc, hai tay cũng ở hai bên dốc nắm loạn, bắt được cái gì cũng không buông tay. Rốt cuộc hai người sau khi trượt vài mét liền ổn định thân hình. An Tiểu Tâm lúc này mới phát hiện ra tay Anh Bồi đang ghì ngang hông mình, lực lượng lớn đến nỗi làm cô sắp bị ghim chết rồi. Cô thờ hồn hèn nói: “Thả... Buông ra, tôi... Sắp bị anh ghim chết rồi”. “Cô thì không thể làm cho người ta an tâm một chút nào sao? Đường đi đã không tốt, thật không nên dẫn cô đi ra ngoài”. Anh Bồi cũng bị một trận kinh hãi, có chút nổi nóng rống cô. Mới vừa rồi cũng chỉ vì sợ An Tiểu Tâm té xuống cho nên nắm cô đặc biệt chắc như vậy. An Tiểu Tâm tức giận tới mức mặt tròn trĩnh, không nói câu nào, chẳng qua là nhìn phía trên bọn Lý Vũ đang thả dây xuống, nỗ lực bò lên trên. Anh Bồi ở bên dưới nâng cô, ngẩng đầu lên thời điểm, không thể tránh khỏi thấy An Tiểu Tâm áo thun tay ngắn trắng nõn cùng eo cùng trắng nõn. Anh Bồi vội vàng dời đi tầm mắt, đột nhiên nhớ tới eo của An Tiểu Tâm ôm cảm giác rất tốt, không béo không gầy, vừa vặn. Hai người dưới sự giúp đỡ của Lý Vũ cùng Chu Minh Bắc bò lên, nhưng An Tiểu Tâm vẫn bị thương, bắp chân bên trái bị núi đá đâm một vết thương thật dài. May mắn vết thương không sâu, không chảy quá nhiều máu. Xuống núi, lên xe, thật khó khăn trở về phòng nghỉ. An Tiểu Tâm khắp khiêng ngồi trên tầng đá lớn bên ngoài tự mình xử lý vết thương. Anh Bồi đi tới, nhìn thấy An Tiểu Tâm lộ ra bắp chân trắng nõn, dùng dung dịch ô-xy già trừ độc cho vết thương. Anh Bồi nhìn vết thương kia một chút, mặc dù không sâu, nhưng vừa đúng từ sau đầu gối lột qua lòng bàn chân, trực tiếp đến mắt cá chân. Vết máu màu đỏ ở trên bắp chân trắng nõn nhìn thấy mà ghê. Nhìn An Tiểu Tâm đáng vẻ vụng về, Anh Bồi đoạt lấy thuốc nước cùng bông, đem chân An Tiểu Tâm tới, giúp cô bôi thuốc. Anh Bồi trước dùng một chút dung dịch ô-xy già bôi lên vết thương, sau đó lại lấy ra thuốc đỏ, vừa bôi thuốc anh vừa nói: “Thời điểm này còn hưng phấn nữa không? Hiện tại hồi hận rồi sao. Còn có chừng mấy ngày đầu thôi, nếu không chịu đựng được thì sớm nói với chúng tôi, miễn cho chúng tôi mang cô đi cùng”. An Tiểu Tâm thu hồi chân của mình, nhảy xuống khỏi tầng đá lớn, về bên ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Ngượng ngùng khiến Anh phó tổng quan tâm, vết thương này không đáng kể chút nào, tôi có thể tiếp tục. Và lại, tôi sẽ không vương chân vương tay các anh, có lúc còn có thể giúp các anh một tay. Hắc hắc, ngày hôm qua nếu không phải là tôi, các anh có thể đi vào trong ruộng người ta thăm dò sao?”. Anh Bồi buồn cười nhìn An Tiểu Tâm, cô rõ ràng rất muốn cãi lời hần, nhưng lại muốn đề nén không đem lời quá phận nói ra. Chỉ là cô không cam lòng, hay là muốn đem tác dụng của cô nói ra. Haha xem cô có thể nhịn tới khi nào. An Tiểu Tâm chú ý tới Anh Bồi hình như không thoải mái, lúc nói chuyện lại có ánh tay còn lung tung run run. Chăm chú nhìn lên, mới phát hiện trên cánh tay hần khắp nơi đều bị muỗi cắn đỏ ửng cả lên. Cô cũng không hiểu làm gì ở trong lòng cười trộm, tốt nhất Anh Bồi cả người cũng bị cắn khắp nơi, ngứa chết anh đi. Chỉ là cười thì cười, nhìn Anh Bồi hôm nay ở chân núi cứu cô một mạng, cô từ trong túi đeo lưng của mình lấy ra một chai thuốc từ trong nhà mang đi gọi là “Dầu Bình An”, loại này đối với muỗi đốt đặc biệt có hiệu quả. An Tiểu Tâm vừa cầm thuốc đưa cho Anh Bồi, vừa muốn đại thiếu gia ngài tính khí tốt hơn một chút, đừng cho cô chịu tức giận là được. Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Anh Bồi sáng khoái tinh thần đi ra ngoài doanh trại nghỉ đêm. Thuốc của An Tiểu Tâm cho quả thật có hiệu quả, muỗi đốt không còn ngứa nữa, để cho anh có thể an ổn ngủ một giấc. Anh Bồi trong lòng vui vẻ, đường đi cũng tốt nha. Bọn họ xuyên qua xích đạo phía nam, trước mắt là Đại thảo nguyên Gabon mênh mông bát ngát. Ở nơi này thăm dò tốt hơn nhiều, công việc của bọn họ tiến triển rất nhanh. An Tiểu Tâm dọc theo đường đi bị cảnh đẹp của thảo nguyên nhiệt đới hoàn toàn hấp dẫn. Lại có Chu Minh Bắc cùng lửa làm bạn, không khỏi thoải mái hoạt bát rất nhiều. Có một ngày buổi chiều, cô nhìn thấy một con bướm bướm màu lam, ngạc nhiên chạy loạn đuổi theo. Anh Bồi khom lưng cười to, vỗ vai Chu Minh Bắc: “Nhân đi giúp cô ấy bắt một con đi, nếu không bướm bướm ở Gabon sẽ bị cô ấy hù chạy mất”. Cả một buổi chiều, An Tiểu Tâm nâng lên bướm bướm màu xanh ở suối nước nóng sợ hãi than tạo hóa thần kỳ. Cuối cùng, cô giống như là đứa trẻ nhỏ không bỏ được kẹo, lưu luyến không rời đem bướm bướm thả đi. Anh Bồi vẫn không nói nửa lời, ánh mắt cũng không ngừng xẹt qua An Tiểu Tâm, đáng vẻ như có điều suy nghĩ. Ngày thứ năm thì bọn họ lại gặp phải phiền toái. Ngày tháng ba, chính là mùa mưa trên thảo nguyên Gabon. Bọn họ gặp phải một trận mưa lớn, khắp nơi đều là nước, con đường gặp ghềnh, bùn lầy khó đi. Quả nhiên, lúc chạng vạng, xe bị lún ở trong đầm lầy, mấy người liền sử dụng toàn bộ sức lực nhưng không đem xe kéo ra được. Thật may là gặp được người địa phương, nói cho bọn họ biết có thể đến trấn lân cận để nhờ giúp đỡ. Vì vậy mấy người lại đi bộ đến trấn phía trên. Trên đường phải lội qua một cái sông sâu ngang eo thì An Tiểu Tâm xem chút nữa bị nước sông chảy xiết cuốn đi. Vừa lúc Anh Bồi, một phen đem cô từ trong sông ôm đi ra ngoài, lại một lần nữa thành ân nhân cứu mạng cô. Kết tiếp, bọn họ trải qua nhiều phen cố gắng rốt cuộc tìm được người trở lại nơi bọn họ gặp chuyện không may, giúp đem xe kéo ra khỏi vũng lầy. Bọn họ lái xe trở về trấn trên tìm chỗ ở đã là nửa đêm. Xe lắc lư, mọi người vừa mệt vừa đói, Anh Bồi cũng phờ phạc cả người tựa vào chỗ ngồi giả vờ ngủ say. Nhưng An Tiểu Tâm lại mở cửa sổ xe ra, nhắm mắt lại, cảm thụ nửa đêm trên đại thảo nguyên châu Phi gió mát mẻ. Cô bị nắng ăn đen, khuôn mặt đắm chìm ở trong ánh trăng sáng tỏ tan ra ánh sáng trắng bóng. Lần này tới

châu Phi thật đúng là rèn luyện người a, vô luận là tâm lực còn là thể lực, chỉ là cuối cùng luôn có thể biến nguy thành an. Cô khẽ tựa vào cửa, cực độ mệt mỏi tràn vào tứ chi, nhưng tâm tình lại cực tốt, không khỏi mỉm cười. Dần dần, cô nằm ở cửa sổ xe ngủ thiếp đi, không phát hiện bên cạnh Anh Bồi đang mở to mắt lẳng lặng nhìn mình. Nửa đêm, Anh Bồi đem thân thể An Tiểu Tâm đỡ lấy, đóng kỹ cửa sổ xe. Khóe miệng bấu một cái, trông mất đen lướt qua một tia khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Hành trình Châu Phi —— Bờ Biển Ngà

Sau khi kiểm tra xong công việc, còn chưa kịp nghỉ ngơi, Anh Bồi liền nghe nói sáng sớm đại diện phía nhà thầu kí kết là Phương kĩ sư và người của công ty Thần Sâm ở Bờ Biển Ngà xảy ra tranh cãi kịch liệt. Vì vậy, Anh Bồi mang theo An Tiểu Tâm nhanh chóng chạy tới nơi. Thì ra là Phương kĩ sư cho là phương án thiết kế có vấn đề, nếu theo như phương án thiết kế thì khi thi công có thể sẽ phát sinh nguy hiểm. Nhưng người của công ty Thần Sâm kiên trì cho rằng phương án này có tính khoa học rất cao, cuối cùng thì Phương kĩ sư đành theo phương án ban đầu mà thi công. Anh Bồi vừa mới đặt chân lên Bờ Biển Ngà, còn chưa kịp hiểu rõ tình huống thì đêm đó đã xảy ra chuyện. Căn phòng trung tâm bị sụp đổ với diện tích lớn, thời điểm Anh Bồi nhận được tin báo của cảnh sát đã là rạng sáng, bên ngoài trời mưa to tầm tã. An Tiểu Tâm theo Anh Bồi vội vã chạy tới hiện trường, đội mưa suốt cả đêm cùng đội ngũ công nhân tới giải nguy. Nhưng nhân viên quá ít, đội công nhân chỉ có 20 người, công ty Thần Sâm cộng thêm Anh Bồi và An Tiểu Tâm cũng có 8 người. Toàn bộ 28 người mặc kệ mưa gió, không quản nam nữ liều mình đóng cọc, lấp bao cát Anh Bồi đứng dậy quan sát hiện trường hỗn loạn, biết rằng nếu không tìm người giúp đỡ, căn bản không có khả năng giải cứu được, phòng máy trung tâm được xây dựng cũng gần xong rồi. Trong lòng anh đang nóng như lửa đốt lại có một người điên cuồng chạy lại. Anh một lực kéo người nọ lớn tiếng nói: “An Tiểu Tâm, cô chạy loạn cái gì?” An Tiểu Tâm há mồm trong mưa, liệu mạng hít thở không khí. Cô thấy Anh Bồi, kéo tay anh lại nói: “Anh phó tổng tài, tiếp tục như vậy không được, sẽ xảy ra chuyện lớn.” “Tôi biết, nhưng bây giờ đi đâu tìm người?” Anh Bồi gấp đến độ rống lên. “Ban ngày tôi đi qua ngôi làng gần đây, chúng ta có thể đến đó tìm người.” Tiếng nói của An Tiểu Tâm dứt quãng trong mưa Anh Bồi ánh mắt sáng lên, lập tức nói: “Vội đi mau, còn chờ gì nữa.” An Tiểu Tâm bị anh kéo đi, nghiêng nghiêng ngã ngã lao đảo tới ngôi làng gần đó. Anh Bồi cùng An Tiểu Tâm gõ cửa một nhà dân trong làng, hỏi nhà của trưởng làng để dễ dàng tập hợp mọi người. Quả nhiên, trời không phụ lòng người, từ trường rất nhanh liền tập hợp được gần 200 người dân. Anh Bồi cùng An Tiểu Tâm dẫn mọi người chạy đến công trường, An Tiểu Tâm bị vấp vào tảng đá, cả người nằm sấp trong vũng bùn. Anh Bồi quay người lại, thấy cô đang khó khăn bò dậy, một thân bùn đất nhanh chóng lại được nước mưa rửa sạch. Không hiểu tại sao, khi cô nhếch miệng lên bộ dạng khó thở, khiến Anh Bồi đột nhiên nghĩ tới mình khi còn bé yếu quý đặc con cá vàng nhỏ. Anh lắc đầu một cái, kéo cổ tay An Tiểu Tâm, mang cô chạy về phía trước. An Tiểu Tâm kinh ngạc phát hiện tay Anh Bồi nóng bỏng, cô không nhận được cẩn thận quan sát sắc mặt của anh. Chỉ thấy sắc mặt anh tái nhợt, đôi môi nhợt nhạt gương mặt lại có chút khác thường hồng hồng An Tiểu Tâm kinh ngạc, vừa chạy vừa nói: “Anh phó tổng tài, anh phát sốt rồi?” Mưa quá lớn, Anh Bồi căn bản không nghe. Rốt cuộc chạy về đến công trường, kĩ sư bắt đầu chỉ huy người dân tiến hành giải cứu. An Tiểu Tâm phát hiện ra sắc mặt của Anh Bồi đã bắt đầu xám đi, cô một tay kéo lấy Anh Bồi, lớn tiếng nói: “Anh phó tổng tài, anh ngã bệnh rồi, không thể gặp mưa nữa. Anh hãy lập tức trở về chỗ ở nghỉ ngơi, tình huống nơi này tôi sẽ báo lại cho anh” Anh Bồi lạnh lùng liếc An Tiểu Tâm một cái, không lên tiếng. Đột nhiên anh giống như lại phát hiện ra vấn đề gì, người lại lao ra la hét để cho mọi người cứu chữa gấp. An Tiểu Tâm nhìn bóng dáng anh trong mưa, biết người đàn ông này cố chấp, không có biện pháp chịu yên, chỉ hy vọng anh đừng vứt mạng ở đây, để cho cô một mình trở về là được. Nhiều người lực lớn, đến rạng sáng hơn 4 giờ, mưa đã tạnh, tình hình nguy hiểm rốt cuộc cũng được loại bỏ. Sau khi cảm ơn và tiễn người dân trong thôn, đội của kĩ sư Phương cùng người của công ty Thần Sâm tất cả đều giống như bùn nhão té xuống đất. An Tiểu Tâm lo lắng nhìn Anh Bồi, nhanh chóng đi tới bên cạnh anh, thấy anh vẫn còn kiên trì đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía Đông. “Trời sáng nhanh quá.” Anh Bồi khàn khàn cổ họng nói.

An Tiểu Tâm theo ánh mắt của anh nhìn sang, phía trước cuối trời đen như mực, bắt đầu có chút tia sáng trắng phát ra. Không bao lâu, ánh sáng trắng chuyển dần sang màu vàng, càng lúc càng đậm, chiếu sáng cả phía chân trời. Màn trời bùng lên như một đoàn tàu hỏa chạy ra đốt ra một rừng mây đỏ. Không chỉ có du khách mà ngay cả người ở đây cũng bị cảnh tượng nữ lệ này hấp dẫn. An Tiểu Tâm nín thở, giống như đợi thật lâu, lại giống như là lập tức, mặt trời đỏ rực mang theo muôn vàn ánh sáng phun trào ra. Trong giây lát đó, ánh sáng từ xa đến gần xua tan bóng tối hắc ám cuối cùng. Khi ánh sáng chiếu lên người, trong giây phút chốc lát kia, An Tiểu Tâm rung động nói: “Thật đẹp! Quả thực là món quà trời ban cho chúng ta. Không có một đêm này, chúng ta làm sao có thể xem được cảnh tượng hùng vĩ như vậy chứ.” Anh Bồi nghe An Tiểu Tâm nói cười ha ha, cũng nở nụ cười, vươn cánh tay ra nhẹ kéo vai An Tiểu Tâm, hai người cùng nhau đứng dưới ánh nắng ban mai. Cảnh tượng lúc này, An Tiểu Tâm không có cảm thấy động tác của Anh Bồi đột ngột. Cô ngửa đầu nhìn anh, thấy anh một thân tuần lẳng, vẻ mặt như được dát vàng, giống như tượng thần Apollo phương Tây, thật làm rung động lòng người. Tại giây phút này, cô cảm thấy họ thật giống như chiến hữu, không còn là cấp trên cấp dưới. Anh Bồi nắm cả bà vai An Tiểu Tâm, ngực như có lửa thiêu đốt, nhưng trong lòng tựa hồ có dòng suối mát chảy qua. Sau đó, khi anh trong trạng thái hỗn loạn, đột ngột ngã vào người An Tiểu Tâm, hôn mê bất tỉnh. Anh Bồi nặng nề một mình mở mắt ra, gian nan di chuyển đầu, phát hiện ra mình ở trong một gian phòng đơn sơ. Anh biết mình té xỉu, chỗ này đại khái là phòng bệnh. Anh nuốt nước miếng một cái, cổ họng khô rát như lửa đốt. Nước, anh cố gắng tìm nước, vừa động, lại phát hiện trên tay truyền đến cảm giác ẩm áp. Anh nhắm mắt nhìn xuống phía dưới, tìm kiếm nơi ẩm áp, chỉ thấy An Tiểu Tâm đang nửa nằm bên giường hằn, tóc rối bời lộ ra gương mặt có vẻ hơi tái nhợt, dưới mắt đầy quầng thâm. Mà tay của mình lại đang gắt gao cầm tay An Tiểu Tâm. Anh Bồi cẩn thận rút tay ra, vô tình muốn chạm vào mái tóc An Tiểu Tâm. Nhưng tay mới duỗi một nửa, thì có một y tá cầm bình thuốc các loại cùng đồ vật linh kinh tiến vào, An Tiểu Tâm lập tức tỉnh dậy. Anh Bồi thu ngay tay lại, ánh mắt chuyển sang tên y tá da đen, lập tức kinh sợ trợn to hai mắt. An Tiểu Tâm thấy Anh Bồi tỉnh, vui mừng nói: “Ông trời a, anh có thể tỉnh rồi.” Anh Bồi khàn khàn cổ họng nói: “Nước, cho tôi ly nước.” “A, lập tức có đây.” An Tiểu Tâm vội rót nước cho Anh Bồi. Anh Bồi uống ừng ực hai ly bự, bên cạnh y tá đợi lâu không nhận được đã bắt đầu bực mình. Anh Bồi chỉ y tá trên tay cầm kim tiêm, hỏi Tiểu Tâm: “Cô ta muốn làm gì?” “Truyền nước biển cho anh nha.” “Nào có truyền nước mà chọc vào tĩnh mạch tôi kim châm dày như vậy? Chẳng khác gì dùng kim rút máu.” Anh Bồi có chút lo sợ hãi. “Ha ha ha,” An Tiểu Tâm ý xấu cười, “Anh hai ngày nay cũng dùng cái kim tiêm thô này để truyền nước biển, không có biện pháp, nơi này cũng chỉ có một loại kim tiêm này thôi. Anh phó tổng tài, anh kiên nhẫn một chút thôi. Người dân châu Phi chịu được, đến cả người già cũng chịu được mà.” Anh Bồi xem xem tay trái của mình, quả nhiên, phía trên vết bầm đã xanh đen rồi, nhất định là nhờ công lao tiêm chích hai ngày nay đây. Anh Bồi thở dài, chấp nhận vươn tay phải ra. Ánh mắt không quên liếc An Tiểu Tâm một cái, lúc nào thì cô nàng này bắt đầu dám nhạo báng anh? Chỉ là, cảm giác không tệ. Y tá đem tay Anh Bồi để lại, xác định vị trí tốt, cầm kim tiêm hướng trong mạch máu đâm vào.

Không biết tại kim tiêm thô hay gì khác mà đâm nửa ngày cũng không trúng mạch máu. Vì vậy y tá liên tục đổi vị trí kim đâm vào, đâm đến khi Anh Bồi trợn mắt há mồm. Lúc kim dễ dàng đâm vào, trên trán Anh Bồi cũng đã lấm tấm mồ hôi. Trong lúc truyền nước biển, An Tiểu Tâm đi ra ngoài rửa mặt, không đợi cô trở lại, Anh Bồi liền mơ mơ màng màng ngủ. Đợi đến khi tỉnh lại lần nữa, trời đã tối rồi, trong phòng đèn tối lờ mờ. An Tiểu Tâm đang cầm khăn lông nóng thoa chỗ sưng bên tay trái cho anh. Thấy anh tỉnh lại, An Tiểu Tâm hỏi: “Đã tỉnh rồi hả ? Có đói bụng không? Tôi ở phòng bên nấu cháo, có muốn ăn hay không?” Anh Bồi cảm thấy mình mê man lâu như vậy, người cũng nhẹ đi, vừa nghe nói có cháo, ngay lập tức cảm thấy bụng đói kêu vang. Anh gạt đầu một cái, ngồi lên tựa vào đầu giường. An Tiểu Tâm cầm cháo lên, nhất thời không biết là để Anh Bồi tự ăn, hay là cô tới đút. Dừng một chút, thấy Anh Bồi không có ý nhận chén, bất đắc dĩ, nhắm mắt từng muỗng từng muỗng cho lên ăn. Anh Bồi ăn mấy miếng to, mới mới kịp nói: “Ừ, ăn ngon thật.” An Tiểu Tâm bĩu môi, trong lòng nghĩ, chỉ vì đại thiếu gia ngại, đem nhà của trường làng lục lọi khắp nơi, thật vất vả lắm mới tìm ra gạo Trung Quốc mà nấu. Ăn xong rồi, dịch cũng truyền xong. Y tá đi vào rút kim tiêm, An Tiểu Tâm vừa chuẩn bị khăn lông nóng, muốn giúp Anh Bồi chườm nóng tay phải lần nữa. “An thư ký, là cô vẫn chăm sóc tôi sao?” Ăn uống no đủ, Anh Bồi cảm thấy tinh thần tốt rất nhiều. “Ngoại trừ tôi ra, còn có ai? Nơi này một phụ nữ cũng không có, tôi lại là thư kí đi theo anh, tôi không chăm sóc thì người nào chăm sóc?” Tiểu Tâm tức giận “Tôi làm vất vả cô rồi, hiện tại tôi cảm thấy tốt hơn nhiều, cô đi về nghỉ ngơi đi.” Anh Bồi cũng cảm thấy An Tiểu Tâm khổ cực như vậy có chút ngượng ngùng. “Trở về thì sao? Nơi đó căn bản không có chỗ ở cho con gái, bọn họ cho tôi vào phòng so với chuồng heo còn bẩn hơn, tôi thả ở bệnh viện.” An Tiểu Tâm cãi lại. Anh Bồi lẩm bẩm nói: “Sớm biết không mang theo cô tới, con gái chính là phiền toái.” An Tiểu Tâm tức giận, ném cái khăn lông trong tay, đề nghị bức tức nói: “Tôi nhắc lại một lần Anh phó tổng tài, là chính ngài muốn dẫn tôi tới. Tôi bày tỏ ý kiến phản đối, ngài còn không nghe qua.” Anh Bồi thấy cô bắt đầu rồi lại không dám hoàn toàn bộc phát, tâm tình hết sức vui vẻ, anh sờ sờ lỗ mũi nói: “Đó không phải là bị cô làm cho tức giận sao. Nếu cô không can thiệp vào chuyện của Sở Úc và Khúc Như Y, tôi có thể dẫn cô ra đi không?” An Tiểu Tâm vừa nghe tức hộc máu, cặp mắt trợn tròn nhìn Anh Bồi nửa ngày một câu cũng không phun ra được. Trời chứng giám, cô lúc nào can thiệp vào chuyện của Sở Úc cùng Khúc Như Y? Bọn họ khiến cô không được an bình, hiện tại ngược lại còn nói cô không đúng? TMD, còn có đạo lý hay không? Cuối cùng, cô một câu nói cũng không nói, chỉ ghé người trên ghế băng nhỏ bên cạnh, một đầu nằm trên đó buồn bức không lên tiếng. Không khí chìm xuống yên lặng, Anh Bồi lẳng lặng nhìn bóng lưng cô nằm trên ghế lại có một chút ngán ngạo. Hồi lâu, anh nói: “An thư ký, cô ngủ rồi sao?” “Ngủ rồi” Trả lời gọn gàng, linh hoạt “Nói chuyện với tôi đi, ban ngày ngủ nhiều, hiện tại không ngủ được.” Anh Bồi ngang bướng nói An Tiểu Tâm đem gối che đầu lại, không trả lời. “Tức giận? Bởi vì Sở Úc cùng Khúc Như Y?” Giọng nói của Anh Bồi trở nên khó lường An Tiểu Tâm chính là tuyệt không có phản ứng nào. “Tốt lắm, coi như tôi nói sai rồi. Cô và tôi nói chuyện đi, nói gì đều được, tôi được hỏi gì nhất định sẽ trả lời.” Giọng nói Anh Bồi êm dịu mang theo ít giai điệu trẻ con, không khí nhất thời lại có chút mập mờ. Chờ hơn nửa ngày cũng không thấy An Tiểu Tâm lên tiếng. Đang lúc Anh Bồi muốn tiếp tục nói chuyện, nghe giọng An Tiểu Tâm yếu ớt vang lên: “Đối với Phở Nguyệt, anh thật lòng sao?” “Theo lời cô nói thật lòng là cái gì?” Anh Bồi mấp máy môi, “Nếu như nói là người yêu, vậy chúng tôi không phải. Tôi chỉ là ưa thích thân thể cùng diện mạo xinh đẹp của Phở Nguyệt, cô ấy ở trên phương diện công tác cùng sinh hoạt cũng có thể phù hợp yêu cầu của tôi. Vì thế, tôi cam tâm tình nguyện bỏ ra lượng lớn tiền bạc, hơn nữa bảo đảm thời gian cùng cô ấy qua lại sẽ không có người phụ nữ khác. Cô nói, tôi còn không phải thật lòng?” “Cái này mà gọi là thật lòng? Không trách được người ta nói ‘lời đàn ông mà đáng tin thì heo mẹ cũng leo cây được’” An Tiểu Tâm trả lời lại một cách mỉa mai. “Như lời cô nói có thể tin, không có quá nhiều tình nhân lâu dài, thậm chí là kết hôn. Nhưng không có cô gái nào có thể đề cập với tôi cái yêu cầu này, bởi vì một khi họ nói, cũng liền mất đi tư cách ở bên cạnh tôi.” Anh Bồi nhàn nhạt, “Lại nói, những thứ này đều là ngại tình ta nguyện, Đinh Phở Nguyệt đối với tình cảnh của mình rất rõ ràng. Coi như về sau tôi thật sự gặp được đối tượng kết hôn, cũng sẽ không là cô ấy. Ừ. . . . . Câu trả lời của tôi, cô hài lòng không?” . “Đa tạ câu trả lời của anh.” An Tiểu Tâm cắn răng nghiêng lợi đáp. Không biết sao, lời nói của Anh Bồi làm cô cảm thấy chán nản, tâm tình rối ren phức tạp, không rõ đến tột cùng là thay Đinh Phở Nguyệt lo lắng thật nhiều, hay là đối với Anh Bồi thất vọng thật nhiều, hay là có cảm xúc chưa xốt khác thường “Cô hẳn là cảm thấy may mắn, tôi cũng không hay thành thực nói với người khác chuyện riêng của tôi, nhất là phụ nữ, cô là người đầu tiên.” Anh Bồi thẳng thắn nói. “Hết sức vinh hạnh!” An Tiểu Tâm giọng mang châm chọc đáp xong, quay lưng đi. Lần này cô hoàn toàn cự tuyệt trao đổi, mặc cho Anh Bồi nói gì, cô đều không nghe, đem cái gối chặn lại trên đầu Anh Bồi nhìn chăm chăm phía sau lưng của cô, nhủ nhủ mảy, vừa cười cười một tiếng, cuối cùng bất đắc dĩ lẩm bẩm một câu: “Phụ nữ đều không muốn nghe sự thật ! “ Đáng tiếc, An Tiểu Tâm không có thêm cơ hội nhìn sắc mặt của Anh Bồi (mà có cơ hội cô cũng không dám). Cứ như vậy ở trong bệnh viện lại ngày người hai ngày, Anh Bồi rốt cuộc cũng chuẩn bị xuất viện. Đang lúc này, công ty Thần Sâm ở Châu Phi lại truyền đến một tin tức xấu. Kiến trúc sư cao cấp của Thần Sâm ở Angola bị quân vũ trang bắt, trước mắt chính phủ Trung quốc đã bắt tay vào làm cùng chính phủ Angola nghĩ giải pháp, nhưng Thần Sâm nhất định phải phái một lãnh đạo cấp cao đến Angola để giữ vững đại cục. Vì vậy, hợp lẽ ,Anh Bồi nhận nhiệm vụ lâm nguy lúc này chạy tới Angola

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Hành trình Châu Phi—— Angola

An Tiểu Tâm đi theo Anh Bồi vợ và ngồi máy bay đi Luanda, thủ đô của Angola, đi theo còn có một tên Châu Phi được phái đến để giúp đỡ. Nhưng ở thủ đô Angola không thu thập được hết tin tức ở hiện trường công trình, Anh Bồi quyết định mạo hiểm đi đến công trường xem một chút. Tên Châu Phi đi theo biết tiếng Bồ Đào Nha, Anh Bồi liền bảo hắn ở lại Luanda cùng chính phủ địa phương và bộ quân sự phối hợp, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp giải cứu những kỹ sư đang bị uy hiếp. Còn Anh Bồi cùng An Tiểu Tâm cố gắng nghĩ cách đến chỗ công trình ở tỉnh Rune.

Đường và cầu dẫn đến tỉnh Rune mấy năm nay bị chiến tranh phá hủy, không thể sửa chữa được nữa. Mà sân bay duy nhất, được xây dựng với sự hỗ trợ của công nhân Trung Quốc để hoàn thành sườn đường băng tạm thời chỉ có máy bay của quân đội cất cánh và hạ cánh. May mắn thay, chính quyền địa phương ra mặt, họ đưa một máy bay vận tải quân sự lớn để cất cánh tại căn cứ không quân. An Tiểu Tâm sững sốt ở sân bay, cô ngạc nhiên khi thấy một máy bay đầy công nhân Trung Quốc, có vẻ như được dành cho các tỉnh khác ở miền trung Angola. Suy nghĩ một chút, máy bay quân dụng chật ních hành khách là cái dạng gì? Anh Bồi cùng An Tiểu Tâm ở trong khoang chứa hàng của máy bay vận tải, tìm gan run sợ trên máy bay không trung hơn một tiếng, mãi cho đến khi bình an đáp xuống tỉnh Rune, hai người mới đem mọi thứ tính toán nhét lại trong bụng

Anh Bồi bề ngoài từ đầu tới cuối thần nhiên bình tĩnh, không có biểu hiện gì bất ổn. Chính là nhìn thấy dáng vẻ lo lắng An Tiểu Tâm, không khỏi cười nhạo nói: “Bảo cô ở lại Luanca cô không nghe, đến nơi này có gì nguy hiểm tôi cũng không cứu cô được.”

An Tiểu Tâm nghe bất mãn trong lòng, nhưng trên mặt lại nặn ra nụ cười nói: “Anh phó tổng tài, theo ngài nói. Ngài là lãnh đạo cũng phải tự mình tới đây, tôi đây làm thuộc tại sao có thể không đến, hắc hắc.” Anh Bồi biết cô nghĩ một đằng nói một nẻo, dùng lỗ mũi hừ một tiếng, cũng không vạch trần cô.

Tới nghênh tiếp là vị phó quản lý đến xen vào nói: “An tiểu thư, một mình cô là con gái, thật không nên, nơi này còn rất nguy hiểm.”

An Tiểu Tâm mặt mày trắng bệch, lắp bắp mà nói: “Không phải nói quân chính phủ đã khống chế được cục diện sao?”

Anh Bồi liếc An Tiểu Tâm một cái đối với phó quản lý kia nói: “Tối đều tới rồi, ông cũng đừng hù dọa cô ta nữa.” Sau đó liền sai bước đi tới đường băng hạ cánh tạm thời, An Tiểu Tâm lấy lại bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Muốn chết thì chết chung nha.” Anh Bồi nhún nhún vai, cùng một phụ nữ cùng sinh ra từ kinh nghiệm thật đúng là mối mề.

Xe chậm rãi mở lên, An Tiểu Tâm tò mò nhìn lại mọi nơi. Chung quanh khắp nơi đều là công trường đang thi công, cát đá bay đầy trời mù mịt, dọc đường đi đã không ngừng đá kích dưới gầm xe, truyền đến những âm thanh đinh tai nhức óc. Tới trước nghênh đón, Trung Phương quản lý thỉnh thoảng chỉ vào nơi xa giới thiệu, đó là phi trường bãi đậu máy bay, đó là phi trường đường chạy mương dẫn nước, đó là phi trường tường rào, đó là khu vực cất cánh và hạ cánh ánh đèn tín hiệu thiết thi... Đợi một chút...

Anh Bồi nhìn một chút rồi nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Tại sao không có công nhân hả?”

Trung Phương quản lý cũng kỳ quái nhìn bên ngoài nói: “Đúng vậy a, lúc này phụ trách hạng mục sửa chữa đường bay phi trường, nhân viên xây dựng hẳn là đang làm việc mới đúng, thế nào không có một người?”

Anh Bồi mày nhíu lại chặt hơn, anh nói: “Dùng điện thoại di động của ông gọi về trụ sở, hỏi xem có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Trung Phương quản lý xin lỗi cười cười nói: “Nơi này còn chưa có bắt được tín hiệu điện thoại, mấy ngày nay ** quân quá rối, chúng ta căn bản cũng chưa làm việc được. Điện thoại di động hoàn toàn cũng không tín hiệu. Không sao, nơi đóng quân ở rất gần, lập tức có thể tới ngay.”

Đi một lúc quả nhiên thấy chỗ ở. Nói là chỗ ở, thật ra thì chính là từng dãy phòng ở hai tầng. Xe dừng hẳn, mấy người xuống xe hướng căn phòng đi vài bước, chỉ thấy bên trong có người đã hốt hoảng chạy ra.

Người nọ tới không kịp chào hỏi, xé cổ họng liều mạng hô: “Nhanh lên xe, nhanh lên xe, bọn họ đánh tới, các công nhân ở phi trường cũng đều trốn cả rồi, chúng ta cũng mau đi đi.”

Anh Bồi lập tức xoay người, kéo lấy An Tiểu Tâm liền theo hướng xe chạy. Nhưng vừa ngẩng đầu, chỉ thấy có một cỗ xe trang bị đầy đủ với người da đen chạy nhanh đến, trên xe tựa hồ còn súng máy điều khiển đen ngòm. An Tiểu Tâm bị dọa đến hồn phách không còn, Anh Bồi lần nữa xoay người lại đẩy cô kêu to mau chạy. Quản lý thấy chạy ra xe không kịp, vội lôi kéo bọn họ chui vào căn phòng. Căn phòng hội đồng quản trị dài thành hàng, Anh Bồi cùng An Tiểu Tâm đi theo hai người kia xuyên qua ba hàng căn phòng, đi tới phía sau là công trường trống trải. Trên đất khắp nơi đều có một nửa chôn dưới đất, một nửa lộ ra ống xi-măng. Phó quản lý rất nhanh chóng tìm được một ống xi-măng kêu to nói: “Mau, mau chui vào, bò dọc theo ống xi-măng, leo ra sẽ thấy một tòa nhà, có chính phủ vũ trang ở đây, Mau! Mau lên!”

Anh Bồi nghe xong mạnh mẽ đè nhét thân người An Tiểu Tâm vào ống dẫn, vừa vào vừa hỏi: “Vậy các người làm thế nào?”

Trung Phương quản lý chỉ mấy cái ống khác nói, chúng tôi bò cái đó, đến bên kia dừng đợi chúng tôi, liều mạng theo hướng tòa nhà mà chạy. Đang nói, sau lưng căn phòng trong đã truyền đến rầm rầm rầm rầm tiếng va chạm. Không còn kịp nhiều lời nữa, Trung Phương quản lý cùng một người khác vội vàng chạy đến chui vào các ống dẫn khác, Anh Bồi đem An Tiểu Tâm nhét vào sau cũng chui vào trong ống dẫn.

Cái ống cũng chỉ có thể nhét được nửa thân người, An Tiểu Tâm quỳ gối bên trong, đầu cũng không ngẩng lên, liều mạng bò lên phía trước. Anh Bồi càng sợ cô bò không đủ nhanh, liều mạng ở phía sau đẩy cô tới. An Tiểu Tâm hôm nay mặc quần short jean, áo vest mát mẻ, quần khăn choàng mỏng xuống đầu gối. Cánh tay đau rất, chảy máu, sợ bị đuối kịp đến nơi nên cũng không dám quan tâm nhiều như vậy. Cứ bò trong mấy móc như vậy không biết bao lâu, trong ống dẫn đen tối đưa tay không thấy được năm ngón, hai người mồ hôi chảy như mưa, trong không khí khô nóng chỉ nghe tiếng thở dốc nặng nề.

An Tiểu Tâm rốt cuộc không kiên trì nổi, chỉ cảm thấy đầu rất nhức nhối, ngực lại buồn bực, thân thể đau đến không chịu nổi. Cô lập tức nhào tới trước, mặt dán cái ống vách tường nói: “Anh phó tổng tài, anh đi trước đi thôi, tôi thật sự không đi nổi nữa, đừng chờ tôi.”

Giọng nói của cô mặc dù không lớn, nhưng ở trong ống dẫn vẫn nghe vang âm thật to. Anh Bồi giật mình, thân thể bổ nhào về phía trước, vừa vịn nằm trên lưng của An Tiểu Tâm. Anh dùng cánh tay bám lấy trên người của mình, đầu đã đội lên cái ống. Anh ở bên tai An Tiểu Tâm nhỏ giọng nói: “Suyt, nhỏ giọng một chút. Cô không biết vật này truyền âm vô cùng xa sao? Đây có bò thêm chút nữa đi, hiện tại là thời điểm sống còn, đừng có đùa nữa!”

An Tiểu Tâm không cách nào, vừa cắn răng vừa bò, từng cơn đau khủng khiếp kéo đến cũng không thể than vãn. Anh Bồi nghe âm thanh nhịn đau đớn của cô, giống như đã hiểu ra cái gì, tay theo vấy quần cụt của An Tiểu Tâm hạ theo bắp đùi xuống phía dưới lên lên. An Tiểu Tâm giật mình, vội giãy giụa nói: “Anh làm gì đấy?”

“Suyt!” Anh Bồi không để cho cô nói chuyện, tay đưa đến đầu gối An Tiểu Tâm, quả nhiên sờ thấy chất lỏng chảy ra. Sau đó Anh Bồi khó khăn xoay người, thân thể ngược tới trước. Thân thể vừa nghiêng dựa vào vách tường, vừa theo sát An Tiểu Tâm. Trong không gian trụ nhỏ hẹp, Anh Bồi mọi cử động phải cực thận trọng. An Tiểu Tâm thấy anh gian nan giờ lên cánh tay cởi áo T-shirt, nhưng bàn tay anh không duỗi thẳng được, cùi chỏ luôn là đụng phải xi-măng phía trên, bất luận như thế nào cũng không cởi được. Anh Bồi thử mấy lần, cuối cùng thở hổn hển nói: “An Tiểu Tâm, cô có giúp tôi không hả?”

An Tiểu Tâm trừng mắt hỏi anh: “Anh coi quần áo làm gì?”

Anh Bồi nằng nề thở ra một hơi, buông lỏng sức lực, thân thể đi xuống, cùng An Tiểu Tâm chen chúc. Anh Bồi nằm như vậy, buông lỏng một chút thân thể nói: “An Tiểu Tâm, cô không có lực hút lớn như vậy làm cho tôi khơi dậy thú tính.”

Anh nói hai chữ thú tính này rất rõ, làm mặt An Tiểu Tâm đỏ lên, thân thể khẽ nhún nhạo. Anh Bồi đem hai tay mình dọc theo đầu duỗi thẳng lên, An Tiểu Tâm thật phí sức mới đem áo T-shirt đắt tiền của anh cởi ra. Hai người thật sự quá gần, An Tiểu Tâm liền nằm trên ngực trần trụi của Anh Bồi. Anh Bồi giống như không phát hiện An Tiểu Tâm có bất an, anh đảo lộn thân thể một cái, một nửa đè ở An Tiểu Tâm trên người, từ từ lại chuyển đổi thành tư thế quỳ bò. Sau đó anh lui về phía sau, dùng sức đem T-shirt trong tay mình xé thành hai nửa, lật mình một chút, biến thành hai miếng băng đơn giản, chia ra cột vào đùi An Tiểu. Bởi vì trong ống dẫn ánh sáng rất tối, Anh Bồi lấy tay sờ lên chân An Tiểu Tâm để xác định chỗ. An Tiểu Tâm lúc này cũng biết anh muốn làm gì, nhưng bị anh động vào vẫn làm cho tâm hoảng loạn. Không khí có chút lúng túng, An Tiểu Tâm cảm thấy bất an, vì vậy cô mới ừ ừ cạc cạc nói: “Anh phó tổng tài, đây là anh tự mình xé đồ băng bó cho tôi đó, đến lúc đó anh cũng đừng bắt tôi đền tiền quần áo cho anh, một tháng tiền lương của tôi cũng không mua được một cái đâu.”

Anh Bồi thở hổn hển, vừa lục lọi, vừa buộc lại. Nghe lời nói An Tiểu Tâm, anh định thân nói: “An Tiểu Tâm, lúc này cũng đừng kêu Anh phó tổng tài, cô không cần uống phí sức lực, trực tiếp gọi Anh Bồi được rồi.”

Nói xong, anh lại sờ sờ chân An Tiểu Tâm, nói: “Như thế này, cổ chịu đựng một chút, tốt hơn là không có gì, giờ chúng ta bò nhanh lên một chút.”

An Tiểu Tâm nhin đau, mới vừa rồi cô nằm một hồi cũng cảm thấy đỡ áp lực hơn trước, vì vậy quỳ đứng lên tiếp tục bò lên phía trước. Mỗi một lần bò cô lại cảm thấy tay chân đau đớn tột cùng, nhưng cô cũng chỉ cắn răng, so với sống chết quan trọng hơn nhiều. Bò bò bò..., ánh sáng từ từ cũng hiện ra, đoán chừng cũng sắp đến cửa ra. Anh Bồi kéo An Tiểu Tâm nói: “Cổ ở phía sau đi, tôi bò trước cho, sắp đến cửa ra, nhất thiết đừng chuyển.” An Tiểu Tâm gật đầu một cái, yên lặng nhìn Anh Bồi, cũng không dám lớn tiếng. Thời điểm nhìn thấy nguồn sáng, Anh Bồi bảo An Tiểu Tâm đừng động, mình hướng miệng ông bò đi. Trái tim An Tiểu Tâm từng trận đập cuồng loạn, che miệng nằm xuống, ánh mắt gắt gao nhìn vào bóng dáng của Anh Bồi, một cử động cũng không dám. Không bao lâu, Anh Bồi trở lại, không nói một lời đẩy An Tiểu Tâm theo đường cũ bò trở về. Bò chừng 5 phút, ánh sáng lại tối xuống, anh mới dính vào An Tiểu Tâm bên tai nhỏ giọng nói: “Bên ngoài tất cả đều là người da đen, phải là ** vô trang, bọn họ chặn ở một số ở nhà phía trước, chúng ta căn bản không ra được.” “A? Vậy làm thế nào?” An Tiểu Tâm luống cuống. “Đừng nóng vội, chúng ta chờ xem một chút, xem buổi tối họ có bỏ đi không.” Anh Bồi cau mày nói An Tiểu Tâm trong lòng cực bồn chồn lo lắng, thấy Anh Bồi nhíu mày, biết bây giờ nên đồng tâm hiệp lực. Vì vậy cô không có nói gì nữa, cổ buông lỏng thở ra, lập tức nằm ngửa xuống, nói: “Được, vậy thì được quyền nghỉ ngơi. Anh Bồi, lần này tới Châu Phi với anh tôi mệt mỏi quá rồi, đừng chuyển gì cũng vui xèo. Khi trở về tiền phụ cấp công tác phải tăng thêm mới được.” Anh Bồi thấy An Tiểu Tâm nằm xuống, suy nghĩ một chút, cũng cheo lán theo người An Tiểu Tâm nằm xuống. An Tiểu Tâm vừa định phản kháng, Anh Bồi lập tức nhỏ giọng nói: “Suyt, không nằm như vậy hai chúng ta nói thế nào? Thanh âm lớn như cô là muốn bên ngoài nghe hả?” An Tiểu Tâm bĩu môi, không thể làm gì khác hơn là cùng anh chen chúc. Anh Bồi hai cánh tay vòng trước ngực, một hồi đã cảm thấy không thoải mái. Anh suy nghĩ một chút, đưa tay trái ra nâng đầu An Tiểu Tâm lên cao, để cho đầu cô gối lên cánh tay phải của mình, sau đó thở ra một hơi, như vậy thư thái hơn nhiều. An Tiểu Tâm giằng giằng muốn ngồi dậy, ngẩng đầu mạnh một cái, đầu lại đụng vào xi măng trên vách ống, bịch một tiếng, mắt nỏ đom đóm, trời đất quay cuồng choáng váng lại ngã trở về. Anh Bồi nghe thanh âm kia cũng biết cô bị đụng mạnh rồi, vội vàng đem thân thể của cô nghiêng đi, đỡ mặt của cô, nhìn vết thương trên trán. Mặc dù ánh sáng rất tối, nhưng vẫn nhìn thấy da nhanh chóng ửng hồng, sau đó một chút xú sung lên. Anh Bồi thổi thổi vết thương của cô nói nói: “Tôi nói cô gấp cái gì? Tôi còn chưa tới mức bụng đói ăn quang với cô. Đây là để nằm phải thoải mái một chút nha, nếu không hai cánh tay tôi nhét qua nhét lại khó chịu quá.” An Tiểu Tâm bị đau rớt nước mắt, nhắm hai mắt, nghĩ tới não mình chắc bị chấn động, nếu không cũng tê liệt rồi nhất thời không có đáp nỗi lời nói của Anh Bồi. Anh Bồi buồn cười nhìn cô, thấy trên lông mi cô lóe nước mắt, khóe miệng mỉm cười một cách đáng thương, chân mày nhíu lên, nhất thời lại không dời được tầm mắt. Sau đó anh lại cảm thấy có chút khác thường, An Tiểu Tâm mặc mỏng manh ngo ngoạy trong ngực anh. Hai người trên người đều có mồ hôi, nhon nhót nhét chung một chỗ, lộn xộn, dừng lại một chút anh nhanh chóng nắm bắt được dấu vết mùi hương thoang thoảng. Anh không nhìn được theo mùi hương kia nhích lại gần cổ An Tiểu Tâm, sau đó, anh rõ ràng nhìn thấy trước ngực An Tiểu Tâm phơi bày ra da thịt trắng nõn. Trên da thịt đang hiện đầy tầng mồ hôi mịn, rớt thành một dòng suối nhỏ, chảy xuống quần áo phía dưới làm cho miệng lưỡi anh khô rát. Đầu óc trống rỗng một khoảng, Anh Bồi mạnh mẽ xoay đầu sang chỗ khác, hít một hơi thật sâu. Không khí lập tức yên lặng xuống, An Tiểu Tâm dùng hết sức còn sót lại cực lực di chuyển thân thể cách xa Anh Bồi ra một chút, vuốt trán của mình nhẹ nhàng hít thở không khí. Anh Bồi nằm, ở nơi đó chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng, há mồm giụa cọt nói: “Chớ động đây. An Tiểu Tâm, tôi mới phát hiện, thì ra là bản thân tôi tốt như vậy. Nếu không phải thời điểm này, cô muốn xin gồi cánh tay của tôi tôi cũng không thèm cho.” “Dạ dạ dạ, tiểu nhân không biết đâu gì. Trong công ty nếu những người nọ, biết được tôi gồi cánh tay lão nhân gia ngài, không đem tôi xé xác mới là lạ.” An Tiểu Tâm kinh hoàng thường tiếp lời nói. Anh Bồi nghe ngược lại cười, nói: “Chúng ta hiện tại cũng tại là cùng sinh ra từ rồi, có thể bình yên nói chuyện, được không?” “Nói đi, dù sao rảnh rồi không có việc làm.” An Tiểu Tâm nhún nhún vai “Tôi cảm thấy được cô đặc biệt hẹp hòi đến cả cá phê cũng tiếc rẻ không cho tôi uống được?” Anh Bồi nói. “Tôi hẹp hòi?” An Tiểu Tâm trong ánh sáng mờ tối khẽ ngẩng đầu trừng Anh Bồi: “Anh có biết hay không, đó là Jamaica chính thống xuất khẩu thuộc hãng cà phê Blue Mountain, tôi dùng 2500 đồng vất vả lắm mới nhờ người ta mua được, đến cả tôi tiếc rẻ cũng không dám uống” “Thôi đi, hàng giả mà cũng uống.” Anh Bồi khinh thường. “Cái gì? Giả?” An Tiểu Tâm nhỏ giọng kêu lên. “Cô biết cái gì, cà phê Jamaica Blue Mountain hiện tại sản lượng rất ít, hàng năm trừ Nhật Bản, toàn thế giới cũng chỉ có 3500 thùng. Cà phê loại này vừa tung ra thị trường cũng bị mua hết, căn bản cũng không tiêu thụ tại Trung Quốc. Lại nói 2500 đồng của cô, nhìn không giá tiền cũng biết là giả.” Anh Bồi nói. “À?” An Tiểu Tâm bị thương nói: “2500 đồng cư nhiên mua là giả hay sao? Giả sao anh còn uống?” Anh Bồi cười: “Cô cái người kia lấy 2500 đồng là đắt rồi, hiện tại trên thị trường rất nhiều loại như cà phê Lam Sơn chất lượng không tồi, giá tiền cùng cô mua không khác nhau mấy, cái cô mua phải là hàng nhái rồi.” An Tiểu Tâm hừ hừ, nghĩ đến tốn một đồng tiền mua phải hàng giả cực kì khó chịu. Anh Bồi đột nhiên nói: “An Tiểu Tâm, nếu như chúng ta có thể an toàn trở về, tôi dẫn cô đi Jamaica, uống cà phê trong trang viên chính tông Blue Mountain, như thế nào?” An Tiểu Tâm mắt sáng rực lên, nhưng nghĩ đến tình cảnh trước mắt, lập tức ừ ừ cúi đầu nói: “Chờ an toàn rồi hãy nói.” Anh Bồi giờ tay lên xem đồng hồ dạ quang, đã hơn 8 giờ tối rồi rồi. Anh bò dậy, lần nữa hướng miệng ông bò. Một hồi sau, anh thất vọng trở lại. Thì ra là, những người da đen kia chẳng những không đi, còn chăm thêm rất nhiều cây đuốc, xem ra là muốn đánh lâu dài ở đây rồi. Đầu An Tiểu Tâm bắt chợt thấy lóe lên ánh sáng, nói: “Anh Bồi, bên này có người, hay chúng ta bò trở về đi. Đầu kia nói không chừng đã đi, xe của chúng ta vẫn còn ở đó, có lẽ có thể chạy đi.” Anh Bồi vỗ vỗ An Tiểu Tâm, vui vẻ ra mặt mà nói: “Thật thông minh, trở về ta nói cho cô thăng chức.” Sau đó theo hướng cũ bò trở về An Tiểu Tâm theo ở phía sau, nhỏ giọng nói: “Nói chức không cần, có thể tăng lương, hắc hắc.” Anh Bồi mắng cô: “Tham tiền, không có tiền đồ.” An Tiểu Tâm phản bác: “Không nhiều tình cảm như anh phú đại nhị, có tiền là có tất cả. Tiền là cuộc sống của tôi a Anh Bồi bò có chút thở hổn hển, nhỏ giọng nói: “Muốn tiền, tìm người có tiền gả cho không được sao, Sở Úc có rất nhiều tiền. Hiện tại rất nhiều cô gái không phải đều như vậy sao?” An Tiểu Tâm nghe cấn cấn môi, không lên tiếng Anh Bồi dừng lại thở, quay đầu lại tìm hiểu xem An Tiểu Tâm nói: “Thế nào? Tôi nói không đúng?” An Tiểu Tâm đột nhiên lắng

lặng nói: “Anh Bồi, Đinh Phở Nguyệt không phải vì tiền của anh mới đi chung với anh, cô ấy thật sự yêu anh.” Anh Bồi nghe thế nhưng cười a a : “Cô đừng làm tôi sợ, tôi tình nguyện cho cô ấy tiền của tôi. Trừ tiền, tôi không cho cô ấy cái khác được.” An Tiểu Tâm nhện lời, nửa ngày mới gian nan nói: “Nó nghe anh nói như vậy khẳng định rất khổ sở.” Anh Bồi nhún nhún vai, “Trước đó đã nói tốt lắm, mọi người theo nhu cầu, không vượt tình cảm.” An Tiểu Tâm trong lòng vốn là đối với Anh Bồi vừa có ấn tượng tốt nay vì đề tài này mà oanh liệt giảm xuống, cô suy nghĩ một chút, yếu ớt nói : “Anh Bồi, anh có thể hay không chớ tổn thương nhiều quá đến Phở Nguyệt?” Không đợi Anh Bồi trả lời, An Tiểu Tâm rồi lập tức phát phát tay nói: “Thôi, làm như tôi chưa nói, vốn là tôi cũng không có tư cách gì để nói cái này, anh coi như không nghe thấy được rồi.” Anh Bồi đang trầm mặc liếc hai mắt An Tiểu Tâm, không lên tiếng, lại tiếp tục bò lên phía trước An Tiểu Tâm ở phía sau đi theo, trong lòng ác độc ngoan ngoan mắng: “Hoa hoa công tử, sớm muộn cũng dính AIDS.” Đang suy nghĩ, chỉ nghe Anh Bồi ở trước mặt lười biếng nói: “Lại trong đây lòng mắng tôi dính AIDS chứ gì? Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chú ý vệ sinh.” An Tiểu Tâm há hốc miệng, lập tức đỏ mặt. Nay Anh Bồi khi nào thì biết thuật đọc tâm người khác thế. Anh Bồi dường như thấy biểu tình một dạng của cô, cười a a.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ở Châu Phi bị thương

Thật khó khăn mới bò đến lối vào, Anh Bồi bảo An Tiểu Tâm đừng động, còn bản thân đi đến trước lối ra quan sát. Một lát sau, anh trở lại hưng phấn nói: “Không có ai, đi mau”. An Tiểu Tâm cũng dùng hết sức lực, không để ý đến chân bị thương, cùng Anh Bồi làm một tiếng cổ vũ để tinh thần hân hân thêm rồi bò đến lối vào, nhếch nhác bò ra ngoài. Bên ngoài trắng lên đỉnh đầu, gió mát thổi nhẹ phật phật, mặc dù còn nóng, nhưng so với cái ống xi măng nhỏ bé chật hẹp nóng bức, thật giống như là đến thiên đường. Anh Bồi kéo An Tiểu Tâm muốn chui vào một bụi cỏ cách đó không xa, nhưng An Tiểu Tâm không chuyển động, đỏ mặt nói: “Anh Bồi... Tôi muốn đi nhà cầu”. Anh Bồi sững sốt, lo lắng nhìn xung quanh, dùng một loại biểu tình phụ nữ thật phiền phức nhìn cô nói: “Người nhanh lên một chút”. An Tiểu Tâm nói: “Anh tránh xa một chút”. “Tôi mới không thêm nhìn cô!” Anh Bồi không nhịn được, xoay người sang chỗ khác.

An Tiểu Tâm hướng chỗ phía xa đi tới hai bước, lại không dám đi quá xa, ngồi chồm hổm xuống đi tiểu. Đời này cô lần đầu đi nhà cầu mà tim gan run bần bật như vậy, xong chuyện này cô thật nhanh mặc quần vào rồi đứng dậy. Nhưng không nhìn thấy Anh Bồi, cô lập tức hoảng hốt trong chốc lát một giây toàn mồ hôi. Vừa định kêu, chỉ thấy Anh Bồi từ một tầng đá cách vài mét bên ngoài nhảy vọt ra, cũng sửa sang lại quần. An Tiểu Tâm trong lòng buông lỏng, phần hận nghĩ, vừa rồi ai mới nói mình phiền toái mà, có khả năng anh đứng đi nhà cầu a. An Tiểu Tâm vội vàng bước nhanh lại nghênh đón, đột nhiên nhờ có ánh trăng, cô nhìn thấy ở sau tầng đá hiện ra mặt người. Trong tay người kia cầm một con dao tựa hồ còn đen hơn trong hang hốc. An Tiểu Tâm hoảng sợ tròn to hai mắt, thét chói tai kêu lên: “Anh Bồi, phía sau có người!”. Anh Bồi lập tức xoay người, quả nhiên nhìn thấy một người da đen đang ở sau lưng của anh, cầm trong tay một con dao cán dài đang muốn hướng anh đâm tới. Trong lúc nguy cấp, anh dùng thân thủ quyền cước đã học khi còn trẻ, đá xoáy một cái, đem hòng súng đá sang chỗ khác, đạn bắn vào cát trên đất bốc lên một làn khói. Anh Bồi thừa dịp người da đen kia không kịp giành lại lần thứ hai, đã nhào tới đem hấn quật xuống mặt đất lần nữa. Người da đen kia hết sức cường tráng, thừa dịp Anh Bồi không đem hấn ép chặt, lật người đem Anh Bồi đè ở phía dưới. Anh Bồi ra sức chống cự, cùng người đàn ông da đen kia vật lộn. Anh Tiểu Tâm biết mình phải giúp một tay, cô hoảng hốt mọi nơi tìm lung tung, có thể tìm thấy vũ khí hay không. Bên cạnh có một hòn đá lớn, cô xoay người lại lấy, nhưng hòn đá kia vẫn không thể động đậy. Cô lập tức buông tay, ở mọi nơi chạy loạn rôt cuộc ở một căn phòng bên cạnh tìm được hai khối gạch. Cô cầm gạch lên chạy trở lại thấy người da đen kia vừa lúc đang cười trên người Anh Bồi, cô không chút nghĩ ngợi, điên cuồng đem gạch ném người da đen kia. Gạch nện vào sau lưng người da đen rơi xuống đất, người da đen đó không bị thương chút nào. Người da đen đang cùng Anh Bồi đánh nhau, phát hiện An Tiểu Tâm ném gạch vào trên người hắn không khỏi sợ hết hồn. Đợi bị ném vào người, mới biết là gạch, hời hợt. Thừa dịp hấn phân tâm, Anh Bồi lật người cười lại trên người hắn, giơ tay lên ở cầm hấn đánh hai đấm. Người da đen kia đưa hai tay lên bốp cổ Anh Bồi, Anh Bồi cũng dùng hai tay bốp cổ hắn. Hai người dùng hết sức lực, lập tức cầm cự được. “Giúp... Nhanh...” Anh Bồi mặt đỏ bừng, nhắc nhở An Tiểu Tâm. Anh Tiểu Tâm lần lần một vòng đem gạch nhặt trở lại, đi tới bên cạnh người da đen, run rẩy giơ gạch lên, dùng gạch đập vào đầu người da đen. Gạch đập vào đầu người da đen vỡ thành hai mảnh, nhưng người da đen cư nhiên không có sao, ngược lại càng tăng thêm lực bốp cổ Anh Bồi muốn đem anh trên người ném xuống. Anh Bồi lúc này mặt đã đỏ tới tận mang tai không nói ra lời, chỉ dùng sự dẻo dai mạnh mẽ áp chế người da đen, làm cho hắn không thể phản kích. An Tiểu Tâm khê cần cần, hai bước đi đi lại lại lấy một hòn gạch khác nhặt lên. Lúc này cô sử dụng toàn bộ sức lực, nhắm ngay đầu người da đen, vừa nhắm mắt vừa ngoan độc đập xuống. Người da đen bị Anh Bồi bốp cổ ở đầu cũng không thể nhúc nhích. Chỉ có thể tro mắt nhìn gạch nện xuống. An Tiểu Tâm lúc này đem gạch nện ở trên mặt người da đen, trong lúc nhất thời trên mặt hắn toàn là máu, hấn kêu thảm thiết một tiếng buông tay bốp cổ Anh Bồi ra sờ trên mặt mình. Anh Bồi há hốc miệng thờ gáp, lung tung sờ những mảnh vỡ vụn bên cạnh viên gạch, điên cuồng mãnh liệt ném trên đầu người da đen. Rốt cục, người da đen kia hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, cả mặt đầm đìa máu tươi nằm thẳng căng không nhúc nhích. Anh Bồi lao đảo đứng dậy, che cổ mạnh mẽ ho khan. An Tiểu Tâm nhìn lên người da đen trước mặt gương mặt gần như bị hai người đập nát, buồn nôn. Cô nghĩ chống đỡ mình đứng lên, nhưng đùi mềm không đứng nổi. Anh Bồi thở hắt hên duỗi tay về phía cô, thờ phỉ phò nói: “Đi mau, có thể còn có người khác”. An Tiểu Tâm đưa tay cho anh, mượn lực của anh đứng lên, nhưng dưới đùi không yên, đầu đụng vào ngực Anh Bồi. Anh Bồi vừa mới một hồi chiến đấu cũng không có khí lực, bị An Tiểu Tâm va chạm cũng không khỏi lui về sau hai bước. Hấn một tay đỡ lấy đầu vai An Tiểu Tâm đem thân hình hai người ổn định, một tay xoa cái trán của An Tiểu Tâm bị đụng đỏ, giọng nói khàn khàn trêu chọc nói: “Hiện tại cũng không phải thời gian tốt để ôm ấp yêu thương...” An Tiểu Tâm đại khái là đụng hấn mê, ngây ngô hơi ngược đầu nhìn khuôn mặt Anh Bồi bản thủ nhếch nhác, mặc anh đưa tay vuốt lấy trán mình. Cô chỉ cảm giác cả người ề ề mềm nhũn, nhưng lòng cô lại an tĩnh khác thường. Nhưng là, Anh Bồi vừa mới nói một nửa, về mặt chợt biến. Anh đột nhiên mạnh mẽ đem An Tiểu Tâm vốn là đang đứng ở trước mặt anh, đẩy ngã sang một bên. An Tiểu Tâm không kịp giữ thăng bằng liền ngã xuống dưới đất, bên tai nghe thấy thanh âm ầm ầm. Là tiếng súng! An Tiểu Tâm kinh hoàng muốn chết, nằm trên mặt đất đưa lưng về phương hướng nhìn, quả nhiên nhìn thấy một bóng người nhanh chóng đến gần. Cô vội vàng quay đầu tìm kiếm Anh Bồi, ánh mắt nhìn thấy Anh Bồi một thoáng, toàn bộ thế giới dường như dừng lại. Cô hoảng sợ mở to mắt, thấy Anh Bồi ngũ quan vận vận, hai đầu gối chạm đất, một tay chống đỡ lấy thân thể, một tay chống đỡ lấy đầu đón ở vết thương, ở khe hở của các ngón tay máu tràn ra. Cô tựa như phát điên nhào tới, kêu lên: “Anh Bồi! Anh Bồi!” “Mau... chạy...” Anh Bồi thanh âm đứt quãng hoàn toàn

đem An Tiểu Tâm tiếng hét chói tai tê tâm liệt phế dừng lại, sau đó, anh chậm rãi té xuống đất, nhắm hai mắt lại. “Anh Bồi! Anh Bồi!” An Tiểu Tâm cứ nhiên khóc không nổi, cô đưa tay chụp lấy mặt anh mang theo bùn đất cùng máu tươi, lo lắng rống: “Anh Bồi, anh đứng lên cho tôi. Anh Bồi, nhanh lên một chút, chờ già bộ. Anh Bồi! Anh Bồi!” Nhưng Anh Bồi lại một chút cũng không đáp lại cô, cô dần dần cuồng loạn, liều mạng vỗ mặt Anh Bồi, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, phải đem anh gọi tỉnh, không thể để cho anh chết như vậy. Cô hoàn toàn quên mất có người khác ở đây, mà người da đen nổi sùng lúc này đã đi đến bên người cô. Khi hắn nhìn thấy rõ sau khuôn mặt kinh hoàng gầm rú đúng là một khuôn mặt mỹ lệ nữ nhân Mông cổ thì trong mắt hắn lướt qua một tia hưng phấn cảm thú. Hắn đưa tay bắt được gáy An Tiểu Tâm. Cánh tay kia ôm hông An Tiểu Tâm, một cái liền đem An Tiểu Tâm ôm lấy. An Tiểu Tâm sợ tới mức hồn bay phách lạc, theo bản năng hai chân trên không trung liều mạng đạp. Người da đen đem An Tiểu Tâm ném tới chỗ cuối đường đi, An Tiểu Tâm sau lưng chạm đến mặt đất. Ngực An Tiểu Tâm nóng lên, trước mắt bỗng tối sầm, cả người giống như bị một churong ngai vật đè nát, ngực dán sát vào lưng, một trận đau đớn kịch liệt lan tỏa tới toàn thân. Thật lâu, cô mới khó khăn mở mắt ra, phát hiện có người đứng cạnh mình tiếp đến càng thấy rõ diện mạo đáng ghét của gã đàn ông da đen. Quần áo của cô đã mở ra, gã đàn ông kia hưng phấn đến cặp mắt đỏ bừng, cặp môi thật đầy đặn ở trên bộ ngực sữa của cô loạn hôn. Quần bò của cô cũng bị cỡi xuống đến tận chân, lộ ra quần lót màu trắng tơ lụa bên trong. An Tiểu Tâm thét lên, đem hết toàn lực, đôi tay lung tung đẩy mặt của người đàn ông kia ra, hai chân loạn đạp, cô gắng đẩy người đàn ông da đen ra. Người đàn ông kia phát ra tiếng thở giống như dã thú, chỉ mấy động tác liền đem tứ chi An Tiểu Tâm áp chế gắt gao. Hắn không kịp đợi đã đem quần jean short của An Tiểu Tâm hoàn toàn cởi ra, một tay bắt được quần lót viền tơ, dùng sức xé ra, khăn kéo một tiếng, quần lót liền bị kéo xuống. An Tiểu Tâm cũng không biết lấy sức lực ở đâu, nâng người lên trên, sử dụng hết toàn lực của bản thân cắn một cái thật mạnh lên tay người đàn ông kia, máu tươi tingle nồng lập tức tuôn ra từ miệng cô. Gã đàn ông kia bị cắn đau, giờ tay lên cho cô một bạt tai thật mạnh. Cô bị đánh đến khé miệng chảy máu, mắt nổi đom đóm, ngửa mặt lao đảo trên mặt đất. An Tiểu Tâm ngồi dậy vùng vẫy lui về phía sau, nhưng người đàn ông kia lại cười gằn đem cổ chân An Tiểu Tâm khê kéo, liền đem cô kéo lại gần. Người đàn ông đó thuận thế đem hai chân cô nâng cao, một tay áp chế chân của cô, một tay kéo quần của mình. An Tiểu Tâm biết lần này là chạy trời không khỏi nắng rồi, cô tuyệt vọng dùng hết toàn lực vùng vẫy lần cuối cùng, khó khăn quay đầu muốn nhìn Anh Bồi – đang không biết sống chết thế nào. Nhưng gã đàn ông da đen không cho cô cơ hội, đã rướn người lên. An Tiểu Tâm tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi chuyện sắp xảy ra. Nhưng là xâm phạm theo dự liệu cũng không có đến mà lại truyền đến tiếng kêu đau của người đàn ông kia. An Tiểu Tâm mở mắt, khi thấy thân thể to lớn của người đàn ông da đen hướng mình ngã xuống, cô nửa người vừa vịn bị đè. Cô hoảng sợ trợn to hai mắt, nhìn đầu người đàn ông da đen nằm ở trên người mình, cái gáy hần máu tươi đang chảy ròng ròng. “Cổ... Không sao chứ?” Một âm thanh trầm thấp lại suy yếu thốt ra. An Tiểu Tâm, cô vạch tóc tai rồi bởi trước mắt ra, cho nên thấy Anh Bồi đang nửa quỳ bên cạnh mình, lo lắng nhìn mình. An Tiểu Tâm ước chừng chừng sừng sốt 3 giây, cô nhìn chăm chăm Anh Bồi, cảm thấy đáy lòng mừng như điên. Anh chưa chết, thật không có chết! Sau đó, uất ức cùng thương tâm hôn hợp mà đến, cô rốt cuộc khóc thất thanh, rống ra ngoài, vừa khóc vừa cuồng loạn kêu lên: “Anh Bồi! Anh Bồi! Anh Bồi!” “Mặc... Quần áo... Maul!” Anh Bồi cắn răng nói, anh cơ hồ nhìn An Tiểu Tâm nằm ở dưới ánh trăng, khé lóc nức nở gào thét tên anh, một thân trần nồn da thịt tựa như nhẹ nhàng phát quang, đường cong dịu dàng của phái nữ tựa như dầu độc có thể dụng tay chạm đến. An Tiểu Tâm lúc này mới nghĩ đến quần áo mình bị rách đang mở rộng. Cô còn vừa dùng hai chân nửa đạp nửa đè lên người đàn ông da đen, hốt hoảng đem áo mình từ ngực gạt xuống. Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đem quần jean short đang giắt ở bắp chân kéo lên, cài lại. Cô bò đến bên cạnh Anh Bồi, hai mắt cơ hồ còn đắm lệ nhìn vết thương của anh, mang theo tiếng khóc nức nở hỏi: “Anh Bồi, làm sao bây giờ? Anh trúng thương, làm sao bây giờ?” Anh Bồi thấy đáng vẻ quan tâm cuồng của cô, đưa tay đặt ở trên vai cô nói: “Đỡ tôi...” An Tiểu Tâm gắng gượng đem anh đỡ dậy, Anh Bồi liếc mắt nhìn mọi nơi, chỉ vào một lùm cây cách đó không xa nói: “Đi... mau!” An Tiểu Tâm đem cánh tay của Anh Bồi khoác lên trên cổ mình, dùng lực để đem sức nặng của anh dựa vào mình. Hai người lao đảo nghiêng ngã dựa theo bóng trăng bước đi, từng bước từng bước tiến về phía trước. Đi vài bước, Anh Bồi càng ngày càng suy yếu, thân hình cao lớn dần dần đều dựa hẳn vào An Tiểu Tâm để chống đỡ. An Tiểu Tâm muốn xem vết thương của anh, anh không cho cô xem. Nhưng An Tiểu Tâm vẫn kiên trì để cho anh nằm xuống, nhìn vết thương của anh xong cô giật mình. Vết thương đạn bắn ở vai bên phải của Anh Bồi, đầu đạn vẫn còn ở bên trong, bắp thịt bị đạn bắn xuyên qua vẫn đang chảy máu không ngừng. An Tiểu Tâm trong lòng vừa đau lại thương, vừa sợ, vẫn tự ép mình cố trấn định.

Cô nén khóc nói: “Anh Bồi, không được, như vậy anh chảy máu đến chết mất. Tôi phải nghĩ biện pháp giúp anh cầm máu”.

Anh Bồi cau mày, yếu đuối nằm ở đó nói không ra lời.

An Tiểu Tâm nhìn chung quanh, trừ cô hoang, không có gì cả. Cô xoay người lại nhìn một chút đã có một căn phòng cách đó không xa, khê cắn răng nói: “Anh Bồi, anh ở đây chờ tôi. Tôi đến căn phòng kia tìm một chút, xem có dụng cụ y tế cầm máu hay không”.

Cô đứng dậy muốn đi, nhưng lại bị một cánh tay lạnh như băng nắm chặt. An Tiểu Tâm xoay người lại nhìn Anh Bồi, Anh Bồi nhìn cô lắc đầu.

An Tiểu Tâm trấn an anh: “Không sao, tôi sẽ cẩn thận, lập tức trở về”.

Cô cố gắng tránh thoát tay Anh Bồi, nhưng anh lại cố tình không thả.

An Tiểu Tâm nóng nảy: “Anh Bồi, anh buông tay, tiếp tục như vậy anh sẽ chết”.

“Khụ khụ” Anh Bồi ho hai tiếng, giọng giằng nói: “Nguy... hiểm, dừng đi”.

“Anh sẽ chết!” An Tiểu Tâm lớn tiếng với anh.

“Chết... Không, khụ khụ... ..” Anh Bồi nhìn An Tiểu Tâm, vẻ mặt đau đớn, “Coi như... Tôi chết... Cũng không... Có để cho... .. Cô... .. Mạo hiểm”.

An Tiểu Tâm nhìn bộ dạng cố chấp của anh, bất đắc dĩ ngồi xổm xuống trước người anh, thấy anh còn không buông tay, không thể làm gì khác hơn là dịu dàng nói: “Buông tay, tôi không đi”.

Anh Bồi chần chờ một chút, mới buông tay ra.

An Tiểu Tâm nhìn mình một chút, phát hiện chiếc áo sơ mi Anh Bồi băng cho cô ở trên đầu gối còn dư lại một nửa. Cô kéo xuống, nhanh chóng lau sạch vết thương bên cạnh vết máu. Nhưng là máu vẫn không ngừng chảy ra, An Tiểu Tâm biết mình nhất định phải đem vết thương băng bó lại mới có thể ngăn chặn tốc độ máu chảy ra. Cô đem áo choàng bằng bông của mình cởi ra, sau đó đưa tay đem áo lót vừa rồi bị xé rách kéo ra ngoài. Cô đem khóa áo ngực tháo ra, sau đó đem quả áo ngực cắt ra, dùng áo choàng nhỏ ôm lấy, làm thành khăn choàng thật dày. Vừa gói cô vừa hỏi hận, tại sao không

mặc áo ngực loại bọt biển đầy.

Sau đó cô đem hai cái áo ngực liền cùng một chỗ, dùng sức đem dây luồn qua phía sau người Anh Bồi. Cô cầm vài bọc nhỏ, đối với Anh Bồi nói: “Anh Bồi, anh nâng cao vai. Tôi muốn đem vết thương băng lại, cầm máu cho anh”.

Anh Bồi vẫn nhìn động tác của cô, gật đầu một cái. An Tiểu Tâm đem vài bọc đè ở trên vết thương, nhanh chóng đem áo ngực ở phía trên giữ chặt, buộc chặt. Anh Bồi bị đau, đầu đầy mồ hôi, cắn môi có chết cũng không chịu phát ra thanh âm

Thấy An Tiểu Tâm băng bó kỹ lưỡng xong, Anh Bồi cố gắng chống dậy nói: “Nơi này không... An toàn, chúng ta... Đi xa một chút”.

An Tiểu Tâm không thể làm gì khác hơn là đỡ anh dậy, chậm rãi hướng chỗ sâu bụi cỏ đi đến. Cũng không quá 5 phút. Anh Bồi liền không chịu nổi. Anh hoàn toàn mất đi ý thức, thân hình cao lớn đổ xuống, khiến An Tiểu Tâm cũng ngã theo.

An Tiểu Tâm miễn cưỡng ngồi dậy, đem đầu Anh Bồi ôm lấy tựa vào đùi mình, vô mặt gọi anh, nhưng anh một câu cũng không đáp lại.

An Tiểu Tâm mờ mịt nhìn xung quanh bốn phía một chút, trong bóng đêm chỉ có một chút ánh sáng từ mặt trăng, khắp nơi đều đen như mực. Gió thổi qua bụi cỏ, xột xột xoạt xoạt cây cỏ. Âm thanh ma sát cùng tiếng côn trùng không biết tên kêu vang, làm người ta cảm thấy thế giới này trống trải, tịch mịch cùng chán nản.

An Tiểu Tâm ôm lấy đầu Anh Bồi, thương xót khóc: “Anh Bồi, anh đứng lên cho tôi! Anh Bồi, anh đứng lên cho tôi, ô ô ô... Ô ô ô...”

Trời mới biết lúc nào thì mới có người tới cứu bọn họ, Anh Bồi nếu cứ như vậy mà chết, thì cô làm thế nào đây?

Cô nhìn chằm chằm Anh Bồi mặt mang theo bùn đất cùng vết máu, tâm tình rối rắm kích động, máu mớ hồ thành bùn, khiến cô đau đến chết đi sống lại. Ông trời đối với cô sao mà tàn nhẫn, tại sao có thể để cho cô lần nữa trở mặt nhìn người trong ngực rồi đi cô chứ? Năm đó một người thanh niên trẻ tuổi anh tuấn, cũng là vì cứu cô, cũng như thế này cả người đầm máu, nằm ở trong ngực cô, mỉm cười rồi đi.

“Anh Bồi, anh đừng đi. Âm Uớt! Nhanh lên một chút tỉnh lại!” An Tiểu Tâm đã không còn biết rõ đêm nay là đêm nào, chỉ cảm thấy trên mặt tràn đầy máu tươi, tuyệt vọng hận mình không thể lập tức chết ngay.

“Đừng...Đừng.....Khóc, tôi.....Tỉnh.....Không có chết đây”. Có người yếu đuối nói.

An Tiểu Tâm nửa ngày mới phản ứng được đây là tiếng nói từ trong ngực cô. Anh Bồi đang nói chuyện, cô buồn cười, buồn cười đến một nửa lại biến thành khóc. Cô ôm lấy mặt của Anh Bồi khóc: “Anh Bồi, van anh, anh nhất thiết không được ngủ, anh phải cố lên. Ô ô ô...”

“Cô ..... Làm ồn ..... như vậy, tôi.....Sẽ không ngủ”. Anh Bồi cường bách mình mở mắt. Anh vừa mới ở trong hôn mê vẫn nghe thấy có người ở bên lở tai anh gọi, khiến cho anh không thể không ra sức mở mắt ra xem ai vì anh mà khóc thương tâm như vậy.

“Anh Bồi, tôi hát cho anh, anh đừng ngủ”. An Tiểu Tâm vỗ mặt Anh Bồi.

“Cô .....Gọi tôi.....Âm Uớt”. Không biết thế nào, ở thời điểm sống còn này, Anh Bồi đột nhiên rất muốn biết An Tiểu Tâm cùng cái người tên Âm Uớt đó đến tột cùng là có chuyện xưa như thế nào.

“Âm Uớt? Anh nghe ai kể về người đó?” Trên mặt An Tiểu Tâm bùn đất hòa quện với nước mắt, mặt toàn bùn lầy, thần sắc có chút ngây ngô.

“Cô .....Mới vừa.....” Anh Bồi khó khăn nói.

An Tiểu Tâm vội vàng cắt đứt lời anh nói: “Anh đừng nói chuyện, giữ vững thể lực. Để sau nói”.

“Ừ”

Tay An Tiểu Tâm vẫn đặt trên mặt Anh Bồi, nhẹ nói: “Âm Uớt ... Đặng Dịch Triều. Chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Bởi vì tên người đó chữ cuối cùng là uon ướt triều, tôi liền gọi là âm ướt. Trên thế giới này, chỉ có mình tôi gọi cậu ấy như vậy ...Anh Bồi, anh còn tỉnh chứ?” An Tiểu Tâm không quên hỏi Anh Bồi.

“Ừ”

“Tôi vẫn cho là chúng tôi là bạn thân sẽ tốt hơn, không đề cập tới tình yêu nam nữ. Lên đến đại học, tôi yêu hot boy Sở Úc hai năm. Sở Úc thật sự khi ấy theo đuổi rất khó khăn, Âm Uớt vẫn giúp tôi bày mưu tính kế. Tôi dùng hết tất cả vốn liếng rút cục theo đuổi được Sở Úc, trở thành bạn gái của anh ta.....Anh Bồi, anh có tỉnh không?”.

“Ừ”

“Sau đó có một lần tôi phát hiện ra Sở Úc ở ngoại tình. Tôi nhất thời bị sốc, ở trên đường chạy loạn. Âm Uớt vì cứu tôi, bị xe.....Đụng.....” An Tiểu Tâm ngẹn ngào không nói được nữa, nhắm mắt lại. Ai nói thời gian là phương thức chữa trị tốt nhất? Tại sao nhiều năm qua đi, vết thương kia vẫn đầm đìa máu tươi, đau đớn không ngừng?

“Xong.....rồi hả?” Anh Bồi thấy An Tiểu Tâm nửa ngày không nói nữa, không nhịn được hỏi.

“Ừ.....Xong rồi”. An Tiểu Tâm trả lời. Cô lúc này mới phát hiện ra, thì ra là chuyện cũ hành hạ mình nhiều năm, chưa bao giờ dám suy nghĩ nhiều lại không dám kể cho bất kỳ người nào, lại chỉ cần dùng vài câu ngắn ngủi là kể xong rồi.

“Anh Bồi, anh có người yêu sao?” An Tiểu Tâm thấp giọng hỏi.

“Tôi.....không biết”. Anh Bồi tựa hồ còn đang suy nghĩ về chuyện cũ của An Tiểu Tâm.

“Anh chẳng lẽ chưa từng thật lòng?”

“Có một.....Lần”

Không biết tại sao, An Tiểu Tâm mãnh liệt muốn biết người con gái nào có thể làm Anh Bồi động lòng, mãnh liệt muốn biết làm cô kinh hãi, mãnh liệt nhất là câu hỏi không qua cô suy nghĩ đã hỏi ra miệng: “Có phải là.....Phổ Nguyệt?”

“Ha ha.....Khụ khụ” Anh Bồi gật gật khoe miệng buồn cười, sau đó trực tiếp nói: “Đúng.....như.....thế”.

An Tiểu Tâm ngây dại, trong lòng giống như có một ngọn lửa nhỏ vừa mới đốt lên, đột nhiên bị thật dày cát vẩy lên, vẩy liên tục làm khói cũng không đi ra, liền không tiếng động bị tiêu diệt.

Không còn cảm giác nhỏ quán trong lòng mình nữa, chỉ thấy Anh Bồi đột nhiên cau lại lông mày nói: “Nghe!”.

An Tiểu Tâm nghiêng đầu lắng nghe, lúc đầu chỉ nghe thấy tiếng vang nhỏ. Sau đó, thanh âm kia từ xa đến gần, giống như là tiếng xe máy nổ vang. Sau đó, An Tiểu Tâm nhìn thấy ở phía chân trời có ánh sáng phát ra, cô đại cùng bụi cây bị thổi uốn cong.

“Anh Bồi! Là máy bay!” An Tiểu Tâm hưng phấn nhảy lên, hoàn toàn không có chú ý tới đem đầu Anh Bồi trong lòng mình quăng xuống đất.

Cô ngẩng đầu hướng lên không trung, quả nhiên là máy bay trực thăng, máy bay bay cực thấp, đèn pha không lồ chiếu rọi mọi nơi, giống như đang tìm kiếm cái gì.

“Này! Này!” An Tiểu Tâm ở bụi cỏ cuống cuống quơ chân múa tay, hướng về phía máy bay kia vừa gọi vừa nhảy.

“Đừng.....Gấp.....Xem một chút....Có phải hay không.....Tìm chúng ta”. Anh Bồi nằm trên mặt đất, cố gắng nhìn hành động của An Tiểu Tâm.

Có thể đã bị máy bay khổng lồ che giấu tất cả, An Tiểu Tâm giống như phát điên nhảy lại nhảy. Rốt cuộc, máy bay cũng phát hiện ra cô, đèn pha chiếu xuống, cánh quạt mang tới trận gió cơ hồ làm cô bị quạt ngã.

Sau đó, cô nhìn thấy Phó Bản đang đội mũ bảo hiểm từ trên cửa sổ nhìn xuống.

Tiếp đó, cô như nhìn thấy Thượng Đế, trong đầu một ánh sáng trắng chói lóa, cả người mềm nhũn, ngửa mặt lên trời nằm vật xuống, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Vào bệnh viện

An Tiểu Tâm chậm rãi mở hai mắt ra, tầm mắt mang sương mù nhưng vẫn rõ ràng, trần nhà trắng như tuyết đang nhu hòa cùng ánh sáng của một ngọn đèn nhỏ. Cô cố sức quay đầu, xuyên thấu qua đầu giường gia tăng khí thấp đang phun ra hơi nước, thấy mình mặc áo bệnh nhân màu lam. Cô thắc mắc không biết mình đang ở nơi nào, vừa mới động, thân thể liền truyền đến một trận đau đớn kịch liệt. “A!” Cô nhin đau không được kêu ra tiếng.

“An An, em đã tỉnh?” Một thanh âm khàn khàn trầm thấp vang lên, An Tiểu Tâm theo bản năng nhìn về phía giường mình nhìn, lúc này mới phát hiện ra Sở Úc đang nắm tay mình, ánh mắt đỏ rực, thần sắc tiêu tụy, vui mừng đang nhìn mình. “Tôi...thế nào?” An Tiểu Tâm vừa mở miệng, mới phát hiện ra cổ họng mình giống như bị lửa đốt qua, thanh âm ở trong cổ họng không phát ra tiếng được. Nghe khàn khàn. “An An, em bị gãy hai xương sườn, chảy máu bên trong, đã làm phẫu thuật rồi”. Sở Úc đưa tay vuốt ve đầu An Tiểu Tâm, mặt của cô còn sưng, khoe miệng dán băng gạc. Sở Úc trong mắt không chút nào che giấu lo lắng cùng đau lòng: “An An, em làm anh sợ muốn chết”. An Tiểu Tâm nhủ nhủ mảy, trông coi xỉ mắng, căn phòng hoạt động, người da đen, tiếng súng, máu tươi.... Mọi thứ ở trong đầu cô nhanh chóng lướt qua, sau đó, cô chợt bắt lấy tay Sở Úc, nửa người trên gắng gượng ngồi dậy sợ hãi kêu lên: “Anh Bồi! Anh Bồi như thế nào? Anh ấy đã chết sao?” Sở Úc sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy áp chế thân thể cô, trấn an nói: “Không có sao, cậu ta không có sao?” An Tiểu Tâm nghe cứng đờ, thân thể từ từ buông lỏng xuống, tay nắm tay Sở Úc cũng buông lỏng ra. Cô hỏi: “Anh Bồi.....Như thế nào?” “Mạng cậu ta lớn, phát súng kia không có bắn vào chỗ nguy hiểm. Bất quá viên đạn đã được lấy ra, gan trái của cậu ta.....có hai phần năm là bị cắt bỏ rồi”. Sở Úc chậm rãi nói. An Tiểu Tâm yên lặng nhắm hai mắt lại, trong lòng cảm thụ thật khó có thể hình dung. Một mặt may mắn anh vẫn còn sống, một mặt lại vì thương thế của anh mà đau lòng. Trong lòng cô hiểu, nếu như Anh Bồi lúc ấy không có đẩy cô, người trúng thương là cô chứ không phải Anh Bồi. “An An, em yên tâm đi. Anh Bồi tên kia thân thể rất tốt, sau khi giải phẫu xong còn tỉnh sớm hơn em”. Sở Úc an ủi cô, trong lòng suy nghĩ xem Anh Bồi cùng An Tiểu Tâm đến tốt cùng đã trải qua chuyện gì. Hồi lâu, An Tiểu Tâm mới hỏi: “Đây là đâu?” “Bệnh

viện Cape Town Shure”. Sờ Úc đáp, “Hai người được máy bay khẩn cấp chở tới đây, anh và mẹ của em, bác Khúc còn có, tổng tài, cùng Như Y, sáng nay mới vừa vận đi tới. Mẹ em trông em một ngày một đêm, nhìn thấy em còn không tỉnh, đi tìm bác sĩ rầy rà. Ha ha” An Tiểu Tâm trong lòng cảm động, lần này gặp chuyện không may, khẳng định khiến mọi người trong nhà lo lắng không thôi. Đang suy nghĩ Tần Xuân Hinh cùng bác sĩ đi vào, trong miệng còn la hét: “Tôi bất kể, tại sao con gái tôi còn không tỉnh? Ngay cả Anh Bồi cũng đã tỉnh. ....” Sau đó, bà mở mắt nhìn An Tiểu Tâm. Lập tức buông bác sĩ ra, vui mừng nhào tới bên giường, vuốt mặt của An Tiểu Tâm nói: “Tiểu Tâm, con tỉnh rồi, con muốn mạng của mẹ sao? Thế nào mà cứ nằm trên giường bệnh không chịu tỉnh làm cho mẹ lo lắng. ....” An Tiểu Tâm giương lên khoe miệng buồn cười, nữ sĩ Tần Xuân Hinh cũng quá khoa trương. Nhưng cô hiện tại cả người vừa mệt vừa đau, ngay cả động tác kéo khoe miệng cũng vô cùng khó khăn. Theo sát phía sau Tần Xuân Hinh bước vào Khúc Tín Hách tựa hồ cũng có chút kích động, nhìn An Tiểu Tâm trong mắt lóe lên ánh sáng vui mừng không rõ. Chẳng qua là ông chỉ hơi hơi vỗ vỗ Tần Xuân Hinh, khuyên bà tránh ra, để cho bác sĩ làm kiểm tra cho An Tiểu Tâm. Bác sĩ xem qua sau nói tất cả đều bình thường, dặn dò mọi người bên trong phòng mau rời khỏi, để cho bệnh nhân nghỉ ngơi thật tốt. Mấy ngày sau, Anh Nghị Trung đem Anh Bồi gửi cho Khúc Tín Hách, lời kéo bằng mọi cách người không muốn rời đi là Sờ Úc trở về nước. Thân Sầm thật sự quá nhiều chuyện phải xử lý, ông và Sờ Úc không thể nán lại ở nơi này. Anh Nghị Trung cùng Khúc Tín Hách vốn là bạn bè nhiều năm, có Khúc Tín Hách ở nơi này chăm sóc con trai độc nhất của ông, ông yên tâm. Khúc Tín Hách trong những năm này vẫn cùng Tần Xuân Hinh ngao du khắp các nơi trên thế giới, chỉ nắm giữ cổ phần của Đại công ty, đã sớm không còn để ý đến chuyện quản lý công việc nữa, chỉ là chân chân chính chính “Phú quý an nhàn”. An Tiểu Tâm bị thương nặng như vậy, ông và Tần Xuân Hinh ở lại chăm sóc An Tiểu Tâm, thuận tiện trông nom Anh Bồi, cũng coi như một công đôi việc. Khúc Như Y thấy Khúc Tín Hách ở lại Nam Phi, cô tự nhiên cũng không trở về. Cho nên, mỗi ngày Tần Xuân Hinh ở cùng với An Tiểu Tâm, Khúc Như Y ở cùng với Anh Bồi, Khúc Tín Hách thì chăm sóc hai bên. Từ lúc hai người bị thương, bởi vì cũng không thể xuống giường đi lại được, tự nhiên cũng không thấy được nhau. Hai tuần sau, An Tiểu Tâm rốt cuộc có thể xuống giường được. Chiều hôm đó, Tần Xuân Hinh có chuyện không có ở đây. An Tiểu Tâm liền lặng lẽ, từ từ đi đến trước cửa căn phòng cách vách. Cô cùng Anh Bồi đều ở phòng bệnh tốt nhất. Trong phòng bệnh dùng thủy tinh trong suốt diện tích lớn ngăn cách thành hai khu vực, phòng ngoài là phòng tiếp khách phòng trong là phòng bệnh nhân, từ phòng ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống trên giường bệnh nhân. An Tiểu Tâm khe khẽ đẩy cửa mở, lúc này trong phòng bệnh ngoài phòng khách không có ai, chẳng qua là khay trà trên bàn lại có một đóa hoa cúc châu Phi còn mang theo giọt sương. Cô lại đi vào bên trong hai bước, nghiêng người qua nửa bức tường, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn vào phía trong phòng. Bộ dáng Anh Bồi cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt cô. Anh mặc quần áo bệnh nhân màu lam, nửa người tựa vào trên giường. Nhìn qua gầy một chút, nhưng khí sắc cũng không tệ lắm. Trước giường bệnh Khúc Như Y đang ngồi cười khúc khích, cô mặc bộ quần áo theo phong cách Bohemian vô cùng xinh đẹp. Quần áo rộng thùng thình làm lộ ra bà vai trần nõn cùng với bộ ngực. Tóc quấn của cô được búi lên sau gáy, dung nhan thanh lệ, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ dịu dàng. Anh Bồi há mồm ra nhận lấy trái cây Khúc Như Y đưa tới, từ từ nhai. Hinh như là Khúc Như Y đang nói chuyện gì đó buồn cười, nghe anh cười sáng khoái như vậy. Đột nhiên anh bị trái cây trong miệng sặc một cái, bà vai lay động, mãnh liệt ho lên. Khúc Như Y thấy thế liền vội vàng đứng lên, khăn trương nhẹ giọng hỏi làm sao, lòng bàn tay lại nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Anh Bồi. .... Chân An Tiểu Tâm từ từ lui về sau hai bước, cảnh tượng trước mắt biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại kia, nửa bức tường trắng như tuyết. Cô cắn chặt môi, chậm rãi chuyển bước chân, trở lại phòng bệnh của mình. Thời gian thăm bệnh nhân của bệnh viện cho đến mười giờ tối, An Tiểu Tâm cuối cùng cũng đem Tần Xuân Hinh ở bên người mình thao thao bất tuyệt đưa đi, bên tai cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Cô gơ tay lên tắt đèn giường, khoảng không gian trước mắt đen kịt. Cô chậm rãi quay đầu về phía bên phải, trọn to hai mắt muốn nhìn rõ bức tường đen ngòm. Mặt bên kia bức tường là nam nhân đã giúp cô đỡ đạn đang ngủ. “Anh Bồi” An Tiểu Tâm yên lặng nhớ cái tên này, trong lòng có một loại cảm giác trống rỗng, giống như chỉ có nhớ tới cái tên này mới có thể bù đắp khoảng trống. Trước mắt cô hiện lên gương mặt tuấn lãng lại anh khí bức người của Anh Bồi, đột nhiên cảm thấy tất cả giống như một giấc mộng. Ban đầu, bọn họ là hai đường thẳng song song, mặc dù quen biết, như lại thờ ơ lạnh nhạt đối với cuộc sống của người kia. Nhưng một chuyến đi châu Phi này, lại làm cho bọn họ đột nhiên gần gũi hơn. Cô nhìn thấy anh trong công việc anh minh cơ trí, quả quyết, nhìn đến anh là người khoan dung trong đối nhân xử thế, thiện lương, cương nghị. Cộng sự có hơn 20 ngày, bọn họ cùng nhau khắc phục khó khăn, càng ngày càng ăn ý. Nhất là khi ở Angola kinh hoàng khiếp người mười tiếng kia, Anh Bồi chính là người đề cô dựa vào tất cả. Anh vì cứu cô mà trúng thương, cô vì anh mà giống như người bệnh tâm thần khóc rống. Nhưng là, tất cả sắp kết thúc. Anh là người kia cao cao tại thượng Phó Tổng tài, cô vẫn là một tiểu thư kỹ bình thường không có gì lạ. An Tiểu Tâm lặng lẽ nhìn bức tường, trước mặt mặc dù hắc ám, trong lòng lại hết sức rõ ràng, bức tường kia là chân thật tồn tại. Cô nhắm mắt lại, tự nói với mình không nên quá để ý. Anh Bồi chỉ là vì trách nhiệm cùng phong độ, thỉnh thoảng cứu cô mà thôi, Cô chỉ muốn ở trong lòng cảm tạ anh, dù sao cũng đừng vì cảm kích mà gây ra chuyện hiểu lầm. Mông lung, cô đã ngủ, tuy nhiên không thể có giấc ngủ yên ổn. Cô mơ thấy Âm Uớt, mơ thấy Anh Bồi. Bọn họ cả người đều đầm máu, ngã ở trong ngực cô không nói gì nhìn cô, sau đó chớp mắt một cái liền không thấy. “Âm Uớt! Âm Uớt!.....” An Tiểu Tâm cả người đầy mồ hôi lạnh tỉnh giấc, từ từ tay ở trong không trung còn muốn nắm chắc cái gì, vuốt trán còn mồ hôi lạnh. Trong bóng tối, cô trừng mắt, ánh mắt lại không biết nhìn về nơi nào. “Tạch” một tiếng truyền đến, đèn trước giường sáng lên. An Tiểu Tâm không thích ứng kịp híp híp mắt, bên tai nghe có thanh âm trầm thấp đậm đà truyền đến: “Cô ngủ không yên giấc”. An Tiểu Tâm trong lòng chợt run lên, chăm chú nhìn về phía phép giường, chỉ thấy Anh Bồi còn mang theo chút thân sắc mặt mệt mỏi đang tựa vào trong ghế, lẳng lặng nhìn mình. An Tiểu Tâm nuốt nước miếng một cái, từ từ nửa ngồi dậy, tựa vào đầu giường, lắp bắp nói: “Trê như thế, sao anh lại tới đây? Có thể xuống giường?” “Không ngủ được” Anh Bồi sờ sờ mi tâm. “Cô hình như ở trong bệnh viện là luôn ngủ không ngon”. An Tiểu Tâm nhớ tới khi ở trong bệnh viện ở Bờ Biển Ngà. Anh Bồi cũng là không ngủ được, bất giác cười nói ra tiếng. “Đúng không?” Anh Bồi triển khai một nụ cười, nhưng lại khôi phục ngay lại thái độ quen người kia. .... Về mặt lạnh nhạt, trầm mặc cười hồi mới nói, “..... Ban ngày sao cô không đi vào?” An Tiểu Tâm kinh ngạc nhìn ánh sáng mờ tối trong không gian hiện trên khuôn mặt anh tuấn, dứt quãng hỏi: “Anh..... nhìn thấy tôi?” “Ừ”. “Haha, tôi nhìn thấy anh cùng Khúc Như Y ở bên trong, hai người. .... Thật vui vẻ, cho nên. .... Khụ khụ, anh biết đó, Khúc Như Y thời gian qua cứ nhìn thấy tôi là tâm tình liền không vui vẻ”. An Tiểu Tâm có chút nói năng lộn xộn. “Thật ra thì, Như Y là cô gái tốt, cô ấy chỉ là có chút tùy hứng mà thôi. Cô..... Không cần đối với cô ấy có thành kiến. Tôi hi vọng hai người có thể ở chung hòa hợp”. Anh Bồi chậm rãi nói. Tựa hồ cân nhắc từng chữ. “Thành kiến?” An Tiểu ngữ điệu hơi cao lên, “Không sao, cô ấy là thiên kim đại tiểu thư, trời sinh có tính bốc đồng, thất thường quyền lợi, không tới phiên tôi có cái thành kiến gì. Lại nói, tôi cùng cô ấy có quan hệ gì? Không cần phải hòa hợp ở chung”. “À, xem ra tôi nói sai rồi”. Anh Bồi dùng ngón tay thon dài vuốt ve chóp mũi. “Không có, thôi”. An Tiểu Tâm chán nản phát tay một cái. “Mới vừa rồi. .... Tôi nghe người gọi Âm Uớt”. Anh Bồi nói. “Phải. .... Sao?” An Tiểu Tâm ngạc nhiên, mới vừa rồi cũng mơ thấy Anh Bồi, không biết mình có kêu tên anh không? Anh có nghe thấy hay không? “Một chút cũng không yêu Sờ Úc sao?” Anh Bồi lại hỏi. “Ha ha” An Tiểu Tâm che giấu nở nụ cười, không biết tại sao, ở trạng thái thanh tỉnh, khi Anh Bồi ở trước mặt mình, cô không có cách nào suy tư về tình cảm thật của mình, “Anh Bồi, làm sao anh đối với với chuyện này cảm thấy hứng thú như vậy? Tôi đoán đoán. ....” Anh Bồi liếc xéo cô, nhìn cô lộ ra vẻ mặt quen thuộc, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, tôi xem cô kể tiếp nói ra lời xằng bậy gì. Quả nhiên, chỉ nghe An Tiểu Tâm nói: “Anh Bồi, anh muốn tôi ở bên cạnh Sờ Úc, để cho Khúc Như Y ở lại bên cạnh anh?” “Cô cho là tôi nghĩ như vậy?” Thanh âm Anh Bồi mang theo chút không hiểu gì đó. “Chịu anh đại ân, muốn tôi lấy thân báo đáp?” An Tiểu Tâm nghiêng đầu, nhìn Anh Bồi lại hỏi. “Ha ha” Anh Bồi cười, trầm thấp tiếng cười từ trong đêm yên tĩnh truyền ra, phảng phất ở trong lòng An Tiểu Tâm nổi lên từng đợt sóng, “Anh muốn tôi lấy thân báo đáp?” “Anh muốn tôi cùng với Sờ Úc, đối với tôi mà nói, cùng lấy thân báo cũng không khác là mấy. Cũng là vì báo ân, đem chính mình bán đi, chính là bán cho người khác mà thôi” An Tiểu Tâm nhìn chăm chăm giải thích. “.....” Anh Bồi trầm mặc một chút rồi nói “An Tiểu Tâm, có lúc tôi thật sự muốn nhìn một chút, trong đầu quả dưa của cô giả bộ thành cái gì, rõ ràng là thông minh, hết lần này tới lần khác giả dạng ngu xuẩn”. An Tiểu Tâm lắc lắc đầu, không biết mình đến tột cùng muốn nói xằng bậy những thứ gì. Cô thở ra một hơi, quyết định chính thức nói cảm

on?” Anh Bồi, nếu không phải anh đẩy tôi ra, người trúng thương phải là tôi. Tôi vô cùng cảm ơn, nếu như anh về sau có chuyện gì cần tôi giúp, xin cứ việc thông báo”. “Thật?” Anh Bồi cười như không cười hỏi. An Tiểu Tâm nhắm lại mắt, lại nữa rồi, này cười như không biểu cảm làm người ta đoán không ra. Cô theo thói quen nặn ra nụ cười lấy lòng, lắp bắp nói: “Đĩ nhiên, Anh phó tổng (chú ý, nơi này lại bắt đầu gọi lại Anh Phó tổng). .....chắc là cũng không có việc gì cần tôi giúp đâu”. Anh Bồi thấy cô cười, chán ghét dời đi mắt, ghét nhìn thấy cô bên ngoài cười nhưng trong không cười như thế. Anh thích xem cô vui vẻ hoạt bát cười, giống như khi đó cô ở trong cửa hàng bách hóa đối với cô non cười, giống như là ở trên thảo nguyên Châu phi cô nhìn về Chu Minh Bác cười. Nhưng hết lần này tới lần khác, An Tiểu Tâm chống lại mình, liền nặn ra loại đề phòng này, qua loa, lấy lòng cười. Anh Bồi tình nguyện nhìn cô tức giận, cũng không muốn nhìn cô cười một chút thật lòng cũng không có. Anh Bồi trầm ngâm một hồi, mang theo ý xấu nói: “Ai nói không có chuyện cần cô giúp? Cô không phải vừa mới nói, tôi nhờ cô qua lại với Sở Úc, giúp tôi giữ Khúc Như Y ở bên người sao?” “A...” An Tiểu Tâm kinh ngạc hé mở miệng, sau đó than thở một tiếng, cảm thấy Anh Bồi lại trở về cái người không thể nào nói lý, cường bức cô uống cà phê- Anh phó tổng. Cô đè ép trong lòng bàn tay phát hỏa, cười hắc hắc nói: “Anh phó tổng, anh minh thần võ, mị lực phi phạm, Sở Úc so ra còn kém anh. Không cần tôi giúp, Khúc Như Y làm sao thoát khỏi lòng bàn tay anh. Ban ngày... Tôi xem Khúc Như Y đối với anh rất hồi hộp... Cô ấy đối với anh đã sớm thâm thương trọn nhớ”. “Được rồi! Không cần cô lấy thân báo đáp, chờ đến khi tôi cần cô giúp đỡ, cô có thể báo ân là được”. Anh Bồi tức giận cắt đứt An Tiểu Tâm đang nói nhăng nói cuội, phiền não giật giật thân thể, làm cho vết thương một hồi đau đớn. An Tiểu Tâm thấy anh cau mày, nhìn ra anh thân thể không thoải mái, trong lòng nhất thời cảm thấy khản trương: “Anh phó tổng, anh chỗ nào không thoải mái? Có muốn tôi gọi bác sĩ không?” Anh Bồi giương mắt lạnh lùng liếc cô một cái, thấy khuôn mặt cô quan tâm, bất giác ánh mắt hơi trở lại bình thường, không nhìn được nói: “Có thể hay không đừng gọi tôi là Anh phó tổng, làm tôi thấy phiền”. “A...” An Tiểu Tâm giật giật môi, hai chữ Anh Bồi thế nào không kêu ra được. Cô kéo kéo tóc mình, bức mình nghĩ lại, thật không biết mới vừa rồi sao gọi thuận mồm như vậy. Anh Bồi nhìn An Tiểu Tâm đáng vẻ có chút run run, trong lòng phiền não biến thành một cảm giác kì quái nói không ra lời. Môi anh mím chặt, lạnh lùng quan sát An Tiểu Tâm. “Anh... không ngủ?” An Tiểu Tâm lấy hết can đảm hỏi. Không thấy Anh Bồi thì cô hết sức muốn gặp. Hiện tại gặp được, lại chịu không nổi ánh mắt anh lạnh buốt, hận anh không nhanh một chút rời đi. Anh Bồi lóe đôi mắt sâu thẳm, nhìn hai mắt An Tiểu Tâm, mới chậm rãi đứng lên nói: “Cô nghỉ ngơi đi”. Sau đó anh đi ra ngoài cửa. Có lẽ là sợ ảnh hưởng đến vết thương, động tác của anh rất chậm. An Tiểu Tâm nhìn bóng lưng của anh, miệng mấp mấp, nhưng mãi cho đến khi anh biến mất ở ngoài cửa ra vào, cái gì cũng không nói. Hai người bị thương cũng đã được điều trị tốt hơn, cũng có thể xuống đất hoạt động, vì vậy người thân bệnh nhân cũng bắt đầu trở về nước làm việc. Khúc Tín Hách cùng Tần Xuân Hinh quyết định mang An Tiểu Tâm trở về nước nghỉ ngơi. Khúc Như Y thì chủ động bầu bạn cùng Anh Bồi đi nước Mỹ tiến hành hoàn toàn trị liệu. Biết được tin tức An Tiểu Tâm trở về nước, Sở Úc đang đi châu Âu công tác, ngăn chặn xa xôi bay tới Cape Town đón cô xuất viện. Trở về nước ngày đó, Sở Úc cùng An Tiểu Tâm đến phòng Anh Bồi tạm biệt. Anh Bồi nhìn thấy Sở Úc liền nhạo báng: “Sở Úc, tôi cảm động quá, lớn như vậy đại lão gia anh lại tới đây thăm tôi”. Sở Úc mỉm cười, hào phóng, thẳng thắn nói: “Tôi không phải tới thăm cậu, tôi là tới đón An An xuất viện”. Ngồi bên giường bệnh Khúc Như Y không tiếng động hừ lạnh xuống ánh mắt lướt qua An Tiểu Tâm đang đứng sững vai cùng Sở Úc, vẻ mặt phức tạp khó hiểu. “Cậu định nghỉ ngơi bao lâu a, nhanh lên một chút trở lại đi, tôi thật bận đến chết rồi”. Sở Úc hỏi Anh Bồi. Anh Bồi còn chưa kịp trả lời, Khúc Như Y lại đoạt nói trước: “Anh Bồi bị thương nặng như vậy, quả thật là nhật được cái mạng trở về, như thế nào có thể nhanh như vậy đi làm”. Anh Bồi mỉm cười vỗ vỗ tay Khúc Như Y, nhìn Sở Úc nói: “Không có biện pháp, cậu chỉ có thể tiếp tục kiên trì. Tôi phải ở lại nước Mỹ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó tôi muốn đi Trung Đông hoặc châu Âu tuần tra. Bất quá cậu yên tâm, tôi sẽ rất nhanh khiến Như Y trở về giúp cậu”. Sở Úc bắt đầu dĩ lắc đầu: “Tôi biết ngay, đáp ứng vào Thần Sâm, chính là lên phải thuyền giặc không xuống nổi”. Anh Bồi liếc Sở Úc một cái, ánh mắt rớt cuộc rơi vào An Tiểu Tâm vẫn ngồi bên giường bệnh yên lặng không nói: “An thư ký, chuyến đi châu Phi lần này cô rất vất vả. Trở về nước nghỉ ngơi thật tốt hai tháng rồi hãy trở lại làm việc”. An Tiểu Tâm vẫn cúi đầu nghe bọn họ nói chuyện, thấy Anh Bồi nói chuyện với mình, lúc này mới ngẩng đầu mắt thấy Anh Bồi, giọng nói có chút khản khản mở miệng: “Cảm ơn Anh phó tổng, hi vọng anh sớm ngày bình phục”. Anh Bồi không lên tiếng, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía An Tiểu Tâm, cùng cô ánh mắt trong suốt nhìn nhau ngắn ngủi vài giây, lại rời đi. Anh nói thật nhỏ: “Đi đường cẩn thận”. Một phòng người, cũng không biết anh nói những lời này đến tột cùng là nói người nào”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Anh Phó tổng về nước

iện thoại di động vang lên một tiếng vang nhỏ, là thanh âm tin nhắn. An Tiểu Tâm ngồi ở sofa trong phòng khách thoải mái, lười biếng lấy di động qua, mở ra nhìn, trên đó viết: “Chúc mừng ngày lễ quốc tế thư ký vui vẻ! Anh Bồi”. An Tiểu Tâm nhìn chăm chăm màn hình di động ngây ngô, một hồi lâu mới phát hiện tim mình đập có chút nhanh. Cô cầm lên lịch trên bàn nhìn vào, hôm nay là ngày 23 tháng 4 trời ơi, tháng tư là tháng đầy đủ 4 ngày thứ tư. Không nghĩ Anh Bồi còn nhớ rõ cái này. Cô nhấn phím trả lời, bắt đầu suy nghĩ nên viết cái gì. Trong lòng rất muốn hỏi thân thể anh bình phục như thế nào, cũng muốn hỏi anh bây giờ đang ở đâu, cũng muốn biết anh khi nào thì trở lại. Một loạt suy nghĩ phiền loạn xẹt qua, cuối cùng cô chỉ có thể nhắn hai chữ: “Cảm ơn”. Suốt cả một buổi tối, An Tiểu Tâm vẫn không yên lòng, ánh mắt luôn là như không có chuyện gì nhìn về phía điện thoại di động. Đáng tiếc, điện thoại di động cũng không có phát ra thanh âm tin nhắn. Sau lần đó một đoạn thời gian, An Tiểu Tâm tiếp tục mập ăn mập uống ở nhà, tổng giám đốc Anh Nghị Trung đặc biệt cho phép cô ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, lúc nào thân thể hoàn toàn bình phục thì có thể trở về làm việc. Thật ra thì, sau khi bị thương đã nghỉ ngơi hơn bốn mươi năm mươi ngày, cô gãy hai xương sườn đã từ từ khép lại, đi lại hành động đối với cô ảnh hưởng không lớn. Nhưng người trong nhà nhất trí không để cho cô lộn xộn, đem cô giam cầm ở trong khu ngoại thành của An Thắng Phong, dùng phương thức chăn heo để nuôi cô. Hơn nữa còn phải nói cứ cách ba đến năm ngày Tần Xuân Hinh cùng Khúc Tín Hách sẽ tới quấy rầy cô, làm cô không chịu nổi phiền phức này. Cứ như vậy qua đến 5 tuần, chiều hôm đó, cô đang nằm ở trên sofa buồn ngủ, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Cô vừa nhìn số điện thoại, là Đinh Phổ Nguyệt. Vừa mới nhắc mấy, chỉ nghe thấy Đinh Phổ Nguyệt thét lên nói: “An Tiểu Tâm, động đất, chị cảm thấy không?”. “Cái gì? Động đất? Không có a?” An Tiểu Tâm có chút ừ ừ cạc cạc nói. “Chỉ một chút cảm giác cũng không có? Mới vừa rồi tòa nhà rung kịch liệt, tầng 10 trở lên đồng nghiệp toàn bộ chạy hết ra bên ngoài. Tất cả mọi người nói, nhất định là nơi nào động đất mạnh rồi”. Đinh Phổ Nguyệt tựa hồ còn có chút chưa tỉnh hồn. “Đừng nói mò, nào có động đất, chị một chút cũng không cảm giác được”. An Tiểu Tâm xem thường. “Có thể chị bây giờ một đầu bị mẹ cùng dưỡng nhồi thành đầu heo, heo làm sao cảm nhận được động đất!” Nói xong, Đinh Phổ Nguyệt cúp điện thoại. An Tiểu Tâm tức giận đóng lại điện thoại di động, cái cô nàng chết tiệt này, gần đây ghen tị mình được Tần Thu Huyên cùng An Thắng Phong chú ý chăm sóc, nói chuyện bao giờ cũng tức giận. Heo liền heo, có thể giống như cô làm một con heo được yêu mến, cũng không dễ dàng đâu. Không đợi cô nghĩ xong, điện thoại di động lại vang lên, là Sở Úc. An Tiểu Tâm thờ dãi không biết làm sao để đối phó với Sở Úc mỗi ngày gọi điện thoại tới thăm hỏi mình. “An An, mới vừa rồi động đất, em có cảm

thấy không?” Sờ Úc có chút nóng nảy hỏi. “À? Không có à?” An Tiểu Tâm nghe Sờ Úc nói như vậy, lúc này mới có chút khẩn trương ngồi thẳng người. “A, bọn anh mới vừa rời ở tầng 23 hộp, ghé với bàn lắc lư xê dịch, làm sợ tới mức các động nghiệp chạy khắp nơi. Hiện tại không sao, anh hỏi em có cảm giác được động đất không?”. Sờ Úc ôn hòa nói. “Không có a, một chút cảm giác cũng không có. Mới vừa rồi Phở Nguyệt cũng gọi điện thoại hỏi đây”. “A, không có việc gì là tốt, buổi tối anh đến thăm em”. “Sờ Úc, không cần, tôi ở đây rất xa, anh đừng tới”. An Tiểu Tâm nói. “Không sao, anh vừa đúng có chuyện đi ngang qua, thuận tiện thăm em một chút”. An Tiểu Tâm cau mày, Sờ Úc đâu có chuyện gì đi đến muốn đến vùng ngoại ô? Cô bắt đầu đi cúp điện thoại, cảm giác khó chịu kéo tới. Kể từ khi gặp nạn ở Angola, lòng của An Tiểu Tâm cũng có chút dao động thay đổi. Ở thời điểm Đặng Dịch Triều chết, cô ấy nảy đến tận tận, thậm chí cũng từng có suy nghĩ muốn chết trong đầu. Thế nhưng lần này cô cùng Anh Bồi tìm sự sống trong cái chết, lúc này cô mới phát hiện thì ra mình đối với sinh mạng bản thân có bao nhiêu khát vọng. Cô hiện tại cảm thấy, có thể sống thật khỏe, đó chính là một loại hạnh phúc. Nếu như Âm Uớt còn sống, khẳng định cũng hi vọng thấy cô vui vẻ, rộng lượng một chút. Vì vậy, cô bắt đầu quý trọng người bên cạnh đối với cô qan tâm cùng yêu mến. Đối với mẹ Tần Xuân Hinh, cô tha thứ, thông cảm cùng quan tâm, đối lại Tần Xuân Hinh càng gấp mười lần yêu mến cô. Đối với Sờ Úc từ khi trở về nước tới nay luôn cẩn thận chăm sóc cô, thái độ của cô cũng ôn hòa rất nhiều. Không phải vì cô có thể bỏ qua đau đớn chuyện cũ cô cùng Sờ Úc để lần nữa bắt đầu, mà là cô không muốn chấp nhận. Âm Uớt chết đi, để cho cô cùng người khác không vui. Chuyện cũ đã qua, để Âm Uớt sống ở đây lòng mình đi, không cần phải trách móc nặng nề những người khác, khiến cho người sống tiếp tục khổ sở. Chẳng qua, Sờ Úc dường như không hiểu đạo lý này. An Tiểu Tâm thái độ hòa hoãn vô hình trung làm cho anh ta càng khích lệ, anh tựa hồ cảm thấy, anh và An Tiểu Tâm có thể quay trở về là ngày không xa nữa rồi. An Tiểu Tâm nghĩ tới đây, phiền não ẩn lên huyết thái dương, nên cùng Sờ Úc nói chuyện mới được. Đào mất đã đến tuần giữa tháng 6, Anh Bồi rút cuộc trở về nước. Anh ở nước Mỹ nghỉ ngơi một thời gian ngắn, nhân tiện ở Trung Đông thị sát. Đáng nhẽ anh muốn ở nước ngoài thêm một thời gian, nhưng là ở trong nước xảy ra động đất mạnh “5.12”, cả nước từ trên xuống dưới đều chống thiên tai, cứu tế, làm thiết bị truyền tin cung ứng cho thương nghiệp, Thần Sâm ngoại trừ quyền ra một khoản tiền, hiển nhiên muốn tham dự rất nhiều hạng mục xây dựng sau tai nạn. Rất nhiều hạng mục trọng đại, không có Anh Bồi ở đây, thật sự không có cách nào quyết định, cho nên Anh Bồi không thể làm gì khác hơn là trở về nước. Anh đột nhiên trở về, trước đó không thông báo cho bất kỳ ai. Buổi sáng 10 giờ, khi thân hình anh cao lớn tuấn dật vừa mới bước vào phòng tổng tài làm toàn thể thư ký trợn to mắt nhìn anh, trong lúc nhất thời yên lặng như tờ. Yên lặng chừng 3 giây, nhóm thư ký lúc này mới phản ứng lại, trong chốc lát như ong vỡ tổ, mọi người đều vội vã hỏi: “Anh phó tổng, anh trở lại, thật tốt quá!” “Anh phó tổng, thân thể anh hồi phục thế nào?” “Anh phó tổng, chúng tôi rất nhớ ngài nha” ..... “Khụ khụ” Khúc Như Y cũng vui mừng nhìn Anh Bồi, ồn ào một lúc sau, cô ta còn ra dáng vẻ cấp trên, ho khan vài tiếng nói. “Được rồi được rồi, mọi người cùng nhau làm việc thật tốt đi, đừng quấy rầy Anh phó tổng”. Nhóm thư ký lúc này mới yên tĩnh lại, Anh Bồi mày kiếm gần ra, vui vẻ bật cười nói: “Cảm ơn mọi người quan tâm tôi, rất lâu không có gặp mọi người, tôi cũng như vậy rất nhớ mọi người. Buổi chiều tôi mời mọi người đến Uy Tân Tư uống trà chiều, như thế nào?” “Oa!” Nhóm thư ký đồng loạt hoan hô. Anh Bồi mỉm cười đưa tay xoa trán, xoay người trở về phòng làm việc của mình. Xoay người chốc lát, ánh mắt không dấu vết ở chỗ ngồi của An Tiểu Tâm lướt qua. Nhưng nơi đó không có một bóng người. Anh ánh mắt khó hiểu tối sầm lại. Cát bước đi tới phòng làm việc của anh, Đinh Phở Nguyệt đứng ở nơi đó không hề chớp mắt, nhìn anh chăm chăm, trong ánh mắt có nhớ nhung, có nóng bỏng, có vui sướng không che giấu chút nào. “Anh... phó tổng”. Đinh Phở Nguyệt ngập ngừng gọi một tiếng. Trong vô số đêm khuya, để cho cô trần trọc trở mình, nhớ nhung thấu xương người đang ở trước mắt. Anh Bồi nhìn Đinh Phở Nguyệt một chút, cười ôn hòa. Anh bình tĩnh nói: “Phở Nguyệt, mấy tháng không thấy, em xinh đẹp hơn”. “Anh... thân thể hoàn toàn bình phục sao?” Đinh Phở Nguyệt lắp bắp hỏi, khi Anh Bồi bị thương tin tức truyền về trong nước thì cô nóng lòng như lửa đốt. Thế nhưng, cô chỉ có thể vô cùng khó chịu nhìn Khúc Như Y quang minh chính đại lao tới Nam Phi chăm sóc Anh Bồi. Hiện tại, anh trở lại, rốt cuộc trở lại! Khúc Như Y đi theo phía sau Anh Bồi, đem phản ứng của Đinh Phở Nguyệt hoàn toàn nhìn vào trong mắt. Cô ta như không có chuyện gì xảy ra khoác tay Anh Bồi, phát ra một tiếng cười yêu kiều nói: “Anh Bồi, đi vào phòng làm việc nói chuyện đi. Em còn có thật nhiều chuyện muốn cùng anh báo cáo đây”. Anh Bồi vươn tay vỗ vỗ bả vai Đinh Phở Nguyệt, an ủi nói: “Phở nguyệt, có thời gian chúng ta lại nói chuyện tiếp”. Nói xong, mặc cho Khúc Như Y lôi kéo anh vào trong phòng làm việc. “Định thư ký, làm phiền cô mang hai cốc cà phê đi vào, cảm ơn”. Khúc Như Y cười cười nhẹ nhàng nói. Đinh Phở Nguyệt kinh ngạc nhìn Anh Bồi, cắn cắn môi, nửa ngày mới xoay người hướng phòng pha trà đi tới. Anh Bồi không đồng ý nhìn Khúc Như Y một cái, xoay người vào phòng làm việc. “Em thật sự có chuyện gấp như vậy? Ngay cả để cho anh cùng Phở Nguyệt nói vào lời cũng không được?” Anh Bồi ngồi ở bàn công tác đã mấy tháng không ngồi, nhìn mặt bàn mình không nhiễm một hạt bụi nhỏ, cười như không cười hỏi. “Em nghe nói anh mua cho cô ấy một căn phòng nhỏ? Ban đêm hai người sẽ có rất nhiều thời gian nói chuyện, cô muốn thổi gió bên gối không thành vấn đề, bây giờ là ban ngày, là thời gian làm việc”. Khúc Như Y nghiêm mặt nói. “Thế nào? Vẫn còn trách anh đuổi em quay về?” “Không có, em lúc ấy chẳng qua lo lắng thân thể của anh”. Khúc Như Y miễn cưỡng trả lời, giữa tháng tư sau khi An Tiểu Tâm về nước, Anh Bồi đem Khúc Như Y về nước, tự mình đi nước Mỹ một mình. Khúc Như Y đối với chuyện này canh cánh trong lòng. “Sờ Úc đâu? Nghe nói cậu ta đi đến khu vực bị thiên tai, lúc nào thì trở lại?” Anh Bồi nói sang chuyện khác. “Mới vừa đến, thư ký của anh ấy đã đi đến phi trường đón. Anh ấy nói buổi tối cùng anh ăn cơm đây”. “A, trong khoảng thời gian anh không có ở đây, hai người bạn chết đi được chứ? Em cùng Sờ Úc như thế nào?” Anh Bồi thử thăm dò hỏi. “Hừ!” Khúc Như Y khẽ hừ một tiếng, “Anh cho rằng em và anh ấy có thể như thế nào?” Anh Bồi biết tình huống có thể không lạc quan như mình mong muốn, gờ tay lên đầu hàng nói: “Tốt lắm, Khúc chủ nhiệm, đem văn kiện quan trọng tôi cần xem lấy ra, tôi không nghĩ buổi tối phải làm thêm giờ để xem văn kiện”. Khúc Như Y liếc anh một cái, cười duyên nói: “Được thôi, em trước kia thế nào không phát hiện ra anh là người cuồng công việc đây? Thiếu chủ nhiệm cũng mất mạng...” buổi tối yên tĩnh là Sờ Úc mới khách, Khúc Như Y tiếp khách. Bà người tử nhỏ tới lớn là bạn bè, tránh né một chút chủ đề nói chuyện tiệc nói chuyện tiệc là không khí vui mừng hòa hợp. Sau khi ăn xong, Anh Bồi cùng Sờ Úc phụ trách đem Khúc Như Y đưa về nhà, hai người lại đi đến quầy rượu tầng hai Uy Tân Tư. Trong quán rượu vang lên giai điệu của dòng nhạc Rock and roll, các loại đèn mờ tối các nhóm tụm ba tụm năm cười nói. Hai người bọn họ tìm một góc ít người, mở một chai XO, vừa uống vừa tán gẫu. Sờ Úc tâm tình tựa hồ không tốt lắm, Anh Bồi cũng tựa hồ có chút không yên lòng. Anh Bồi nhìn Sờ Úc một ly lại một ly uống không ngừng, đột nhiên cảm thấy quan hệ của mình và Sờ Úc trong lúc đó có chút thay đổi. Về phần nơi nào thay đổi, anh nhất thời lại không nghĩ ra được. “Như vậy sẽ không hay, không có gì cùng tôi nói chuyện sao? Thế nào uống một mình?” Rốt cuộc, Anh Bồi lên tiếng trước. “Nói chuyện phiếm, tôi nghe đây”. “Tán gẫu cái gì?” Anh Bồi hỏi ngược lại. Sờ Úc nhún vai một cái nói: “Nói chuyện phụ nữ đi, đàn ông ở cùng nhau không phải đều nói về phụ nữ sao? Ừ.....” Sờ Úc lười biếng chống một bên má, làm ra tâm trạng suy tư: “Anh Bồi, cậu có hay không đã từng vì phụ nữ mà uống rượu say?” “Không có” Anh Bồi lắc đầu một cái, anh thật đúng là rất ít cùng người khác bàn luận về đề tài phụ nữ. “Biết ngay cậu không có. Cậu nói xem, chúng ta là anh em lớn lên từ nhỏ cùng nhau, làm sao lại khác nhau nhiều như vậy?” “Tại sao nói như vậy?” Mi tâm anh tuấn của Anh Bồi giật giật. “Cậu nhìn lại cậu a, trong muôn hoa, phiên là không dính thân. Tôi đây, gặp gỡ An Tiểu Tâm thật đúng là khắc tinh” Sờ Úc thật sâu thở dài. Nói An Tiểu Tâm, lòng Anh Bồi không tự chủ có chút dao động: “Thế nào, tôi không ở nơi này một thời gian, cô ấy lại cho cậu thêm phiền phức?” “Cái gì trong khoảng thời gian này? Lớp mười hai, cậu biết không? Lớp mười hai bắt đầu, cô ấy cho tôi thêm phiền”. Sờ Úc buồn bực uống cạn rượu trong chén. “Lớp mười hai? Thì ra hai người yêu sớm”. Anh Bồi đột nhiên có chút cảm thấy miệng khô, đưa tay cầm lấy ly rượu uống một hớp. “Không phải yêu sớm, là tôi đơn phương thầm mến. An An lớp mười, tôi lớp mười hai, khi đó cô ấy không biết tôi, tôi đơn phương yêu thầm một năm”. “Thì ra mỹ nam bị bọm Sờ Úc cũng có lúc phải cam chịu. Vậy sao hai người lại ở chung một chỗ?” Anh Bồi trêu chọc. “Đại học năm ba, thời điểm khai giảng, tôi có thể ở trong một đám sinh viên nam nhất nhìn thấy cô ấy. Cô ấy mặc quân phục phi phi thật to, da phơi nắng đỏ thắm, nhìn kia thần sắc biểu hiện tò mò mờ mịt, cả người trẻ trung giống như miếng quả ô-liu xanh còn chưa có thành thực”. Sờ Úc về mặt sương mù, giống như cô gái trẻ trung đó còn ở trước mắt. “Được, quả ô-liu còn xanh, răng tôi cũng thấy chua”. Anh Bồi sờ sờ cằm của mình, cố gắng tưởng tượng một chút, Anh Tiểu Tâm mười bảy mười tám

tuổi lên đại học sẽ có bộ dạng như thế nào? “Có giới cậu cười nhạo tôi đi”. Sở Úc đem ly rượu trong tay cạ với Anh Bồi, thanh âm thủy tinh thanh thúy chạm vào nhau, anh đem rượu uống một hơi cạn sạch. “Tôi chính là thích cô ấy. An An khi đó so với bây giờ mập hơn, đáng yêu cực kỳ. Guơng mặt hồng hồng, con mắt lóe sáng sáng suốt, mi thanh mục tú làm cho người ta phải chú ý đến”. “Tôi còn chưa bao giờ biết cậu thích cô gái như thế này”. Anh Bồi mỉm cười. “Anh Bồi, đừng tưởng cậu duyệt qua vô số phụ nữ, mà nên giọng khiến tôi phải kinh ngạc.” Sở Úc đại khái thật sự có chút say, cả lợ phát phờ vồ bả vai Anh Bồi nói: “Người anh em, người hấp dẫn cậu nhất không giống như Khúc Như Y điểm quang bốn phía, không giống như Đinh Phổ Nguyệt báu vật hấp dẫn, cũng không phải là Lý Anh Ái khí thế bức người nữ cường nhân, cũng không phải là Bạch Khởi Văn giả bộ mỹ nhân cổ điển dịu dàng”. “Không nghĩ tới cậu đối với phụ nữ có kiến giải độc đáo như vậy. Vậy được, cậu nói một chút xem dạng phụ nữ gì có thể hấp dẫn tôi nhất?” Cùng Sở Úc quen biết nhiều năm, lần đầu tiên Anh Bồi nghe anh nói về phụ nữ rõ ràng đầu ra đuôi như vậy. “Chính là An An” Sở Úc trả lời. “Phốc!” Anh Bồi không nhịn được bật cười. “Cậu cười cái gì?” Sở Úc liếc mắt nhìn Anh Bồi, “An An hấp dẫn người ta nhất chính là: rõ ràng rất đẹp, cổ tình không lộ ra. Rõ ràng rất ưu tú, hết lần này tới lần khác lại hơi chút tự ti. Rõ ràng rất kiên cường, lại cổ tình bộc lộ nhất gan. Rõ ràng rất vui vẻ, lại cổ tình tỏ ra u buồn. Rõ ràng rất hiền lành, lại có ý có chút ý xấu”. “Vậy sao? Tôi chỉ cảm giác cô ấy rất thích giả bộ ngu xuẩn, làm gì đều không có chút để ý mà thôi”. Anh Bồi cúi đầu uống một ngụm rượu, lạnh nhạt nói. “Không hồ là Anh Bồi, nhìn phụ nữ cũng thật chính xác”. Sở Úc nâng ly mời rượu, trước mắt Anh Bồi giống như biến thành hai, nhưng ngũ quan Anh Bồi dưới ngọn đèn lờ mờ, ở trong ánh mắt mông lung, vẫn cứ như vậy xuất sắc bất phàm. Sở Úc trong đầu đột nhiên nhớ tới Anh Bồi cùng An Tiểu Tâm ở châu Phi trải qua chuyện nguy hiểm, trong lòng một nỗi sợ kịch liệt dâng trào, anh hỗn loạn nói, “Anh Bồi, cậu nói thật với tôi, cậu cùng An An ở châu Phi có xảy ra chuyện gì hay không?” Anh Bồi nghiêng đầu nhìn Sở Úc, thần sắc bình tĩnh hỏi: “Cậu cảm thấy tôi và An Tiểu Tâm xảy ra chuyện gì?” Miệng anh nói xong, trong đầu lại hiện lên bức họa. Ở Sudan nơi làm việc luôn là bóng dáng bước nhanh vào vào ra ra của cô ấy, ở trên thảo nguyên Gabon đuổi theo bướm bướm xanh mái tóc dài tung bay đón gió, đêm mưa Bờ Biển Ngà cô ấy mảnh mai dựa vào bờ vai của mình cùng đón anh ban mai, chăm sóc mình bị bệnh bằng đôi tay mềm mại, ánh trăng Angola cùng với màu máu là thân thể với những đường cong lung linh. .... Anh cau mày, tâm cũng nắm thật chặt. ... Những thứ này, có tính là không có gì xảy ra không? “Ha ha, đúng thế” Sở Úc ngo ngác nhìn Anh Bồi nửa ngày, mới phản ứng chậm chạp cười nói, “Tôi thật sự là say, An Tiểu Tâm làm sao lại coi trọng cậu”. “Phốc!” Anh Bồi một ngụm rượu thiếu chút nữa phun ra ngoài, tức giận nói: “Chỉ có tôi chứng mắt cô ta, làm sao sẽ đến phiên cô ta ghét bỏ tôi?” “Người anh em, đừng trách tôi đã kích cậu, An An khẳng định ghét bỏ cậu. Cô ấy giống như quyết định sẽ thủ tiết vì Đặng Dịch Triều rồi, đến thân tiên ở trước mắt cô ấy cũng chưa chắc đã động lòng đâu. Huống chi cậu lại công khai mang theo tình nhân bên người. ... Ha ha. ... Ha ha” Sở Úc cười khô. “Hai người rốt cục xảy ra chuyện gì? Tôi từng nghe Đinh Phổ Nguyệt nói, năm đó là An Tiểu Tâm theo dõi cậu a!” Anh Bồi tò mò. “Đừng nói nữa, năm đó tôi làm những việc ngu ngốc kia. Vì để cho cô ấy có thể chú ý đến tôi, tôi cố ý ở trước mặt cô ấy đùa bỡn giả dạng lạnh khốc. Mua chuộc bạn cùng phòng cô ấy, kích cô ấy theo đuổi tôi. Nha đầu ngốc này, thật bị lừa, đến bây giờ còn nghĩ là năm đó cô ấy sử dụng tất cả vốn liếng của mình để theo đuổi tôi.” Sở Úc có lẽ là nghĩ đến năm đó An Tiểu Tâm bộ dáng ngu ngốc, cầm ly rượu cười ha ha khúc khích. “Cô ấy dùng chiêu gì sao?” “Cậu nên hỏi tôi sử dụng chiêu gì! Tôi dùng tất cả biện pháp đem hành tung của mình tiết lộ cho người bạn bên cạnh cô ấy, đợi cô ấy tới tìm tôi. Có lúc cô ấy không đến, tôi cứ thế chờ cả ngày. Thường đến thời gian tự học, tôi phải cố hết sức mới đem nữ sinh bên cạnh đuổi đi, chờ cô ấy chậm rì rì tới tìm tôi. Chẳng qua lúc đó cô ấy lại chuyện tâm tự học, không đến nói chuyện với tôi, khiến tôi tức giận gần chết. Trời mưa tôi cố ý không mang theo ô, ở trong trời mưa đi, đợi cô ấy nhường một nửa cái ô cho tôi. Sáng sớm tôi chạy đến lầu dưới ký túc xá cô ấy, đem van xe đạp của cô ấy vặn ra. Ở thời điểm cô ấy không kịp đi học thì làm bộ đi xe ngang qua, cho cô ấy đi cùng tôi đến giảng đường đi học. Tôi chứng mắt cô ấy quan hệ tốt cùng với Đặng Dịch Triều, chạy đi tìm người ta đánh nhau. Dù sao, khi đó tôi đem những việc ngốc cả đời này làm hết rồi”. Anh Bồi nghe, chậm rãi nói: “Lúc tuổi còn trẻ làm một chút chuyện ngốc cũng coi như là nhớ lại những kỉ ức tốt đẹp. Lúc cậu làm những việc ngốc này, tôi còn đang ở nước Mỹ cố gắng học tập, vội vàng đi làm, những ngày sau này vừa khô khan vừa cực khổ, tôi ước gì cũng có người để cho tôi làm chút việc ngốc đấy”. “Cậu là người lãnh tâm mặt lạnh, muốn cậu làm chuyện ngu ngốc, so với lên trời còn khó hơn”. Sở Úc buồn bực nói. “Thật không biết là cậu mắng tôi hay là khen tôi”. Anh Bồi giờ giờ tay kéo cả vạt cả mình, cảm giác tối nay anh cùng Sở Úc nói chuyện khiến anh có chút thấp thỏm, trong lòng mờ mờ ảo ảo cảm thấy giống như có thứ gì bị chính mình bỏ sót. “Vậy cậu cùng An Tiểu Tâm sau thế nào lại. ... Chia tay?” Anh Bồi hỏi, thời điểm anh bị thương, An Tiểu Tâm từng nói qua Sở Úc ngoại tình. “.....” Sở Úc cầm ly rượu trên tay đột nhiên cứng lại, anh không lên tiếng, kéo dài trầm mặc, chẳng qua tiếp tục rót rượu, ngửa đầu uống cạn, làm động tác uống nữa. Anh Bồi cau mày nhìn anh, khi anh uống đến chén thứ ba, Anh Bồi giữ tay anh lại: “Sở Úc, đừng uống nữa. Thật không bỏ được, phải đem cô ấy kéo trở lại. Đuổi theo không trở lại thì buông tay. Đàn ông con trai, tại sao không có tiền đồ ở trong này uống rượu giải sầu”. “Buông tay? Nói dễ dàng! Trong khoảng thời gian này, thái độ của An An đối với tôi đã khác hơn nhiều, Nhưng tôi biết rõ, cô ấy đã cách tôi càng ngày càng xa. Cô ấy nhẹ nhàng như mây trời, nói rõ ràng là cô ấy đã hoàn toàn buông tay rồi. Lúc đầu tôi hi vọng cô ấy thứ cho tôi, hiện tại tôi hi vọng cô ấy hận tôi, hận tôi mới chứng tỏ rằng cô ấy không quên được tôi”. Sở Úc vừa nói, vừa đẩy tay Anh Bồi, tiếp tục rót rượu. Anh Bồi cười khổ lần nữa đề anh lại nói: “Phụ nữ khắp nơi nhiều như vậy, tại sao phải là cô ấy? Như Y. ...” “Người khác cũng không được, Anh Bồi, tôi thử qua, thật. ...” Sở Úc cắt đứt lời anh, có lẽ là quá say, có lẽ đã nói đến chỗ thương tâm, giọng nói thậm chí có chút nghẹn ngào. Anh Bồi nhìn anh bộ dáng tinh thần sa sút, đột nhiên thật thấp giọng hỏi: “Sở Úc, nếu tôi thật sự cùng An Tiểu Tâm có cái gì, cậu sẽ như thế nào?” Sở Úc giật mình nhìn Anh Bồi, mặc dù rượu còn đã hoàn toàn tê liệt đầu óc của anh, nhưng anh theo bản năng trả lời: “Anh Bồi, tôi cảnh cáo cậu, đừng đụng An Tiểu Tâm. Nếu không chúng ta không thể là anh em nữa”. Anh Bồi thở ra một hơi, phiền não đoạt lấy chai rượu trong tay Sở Úc, đem rượu còn lại đổ vào trong ly của mình, không nói hai lời, uống một hơi cạn sạch. Để ly xuống, anh đưa tay rút một tờ khăn giấy lau miệng, “Sở Úc, uống rượu xong rồi, đi thôi”. “Không được, tôi còn muốn uống. Cậu ra khỏi nước lâu như vậy, chúng ta rất lâu không cùng nhau uống”. Sở Úc ăn vạ tựa vào ghế. Thân thể không nhúc nhích Anh Bồi sắc mặt trầm xuống, đưa cánh tay cường chế đem Sở Úc kéo lên: “Cậu nhìn lại bản thân mình đi thật không có tiền đồ. Trở về thôi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai đến gặp An Tiểu Tâm, cậu lại sinh long đoạt hổ được rồi”. “Ngày mai? Tôi có thể đi đâu gặp cô ấy? Tứ Xuyên? Ha ha. ...” Sở Úc quơ mũa một cánh tay không rõ ràng nói: “Tôi ở Tứ Xuyên chờ cô ấy chừng mười mấy ngày, cũng không thể nhìn thấy cô. Anh Bồi, tôi thật lo lắng cho cô ấy, nếu là dư chấn động đất đem cô ấy. ....” “Cái gì?” Anh Bồi trong lòng loảng xoảng một tiếng, rồi cuộc tìm được trong lòng vẫn cảm thấy sót mất thứ gì đó, ban ngày anh không nhìn thấy An Tiểu Tâm, trong lòng vẫn cảm thấy là lạ. Anh có chút luống cuống đập đập bả vai Sở Úc lớn tiếng hỏi: “An Tiểu Tâm ở Tứ Xuyên? Cô ấy gãy hai cái xương sườn, chạy đến đó làm gì?” “Cô ấy a. ... Đập Đò Giang. ... Cứu tế đấy. ....” Sở Úc mơ mơ màng màng, tựa vào người Anh Bồi. “Cô gái này!” Anh Bồi khê cần răng, bất an, phiền não, tức giận, lo lắng, sợ hãi vân vân. ... có chút xen lẫn cảm giác hồ loạn không rõ ở trước mặt anh oanh một tiếng, khiến cho anh rối loạn và bất an. Loại cảm giác này, có một loại anh hết sức đè nén, không dám tìm hiểu, không dám thừa nhận tình cảm, từng chút từng chút ăn mòn lực phủ ngũ tạng của anh. “An Tiểu Tâm, cô là ngôi sao tai họa!” Cuối cùng, Anh Bồi chỉ có thể cần răng nghiến lợi nỉm một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trở ngại nặng nề

Anh Bồi không có trở về nơi của Đình Phở Nguyệt, mà trở lại tiểu khu của An Tiểu Tâm ở trong phòng nghỉ ngơi. Buổi sáng khi tỉnh lại, anh theo thói quen ung dung đi tới phòng khách đến trước cửa sổ sát sàn, nhìn xuống dưới lầu trong sân thể dục một chút. Quả nhiên, không thấy được cái cô gái làm các động tác kỳ quái. Anh lắc đầu một cái, xoay người từ trong tủ lạnh lấy ra mấy miếng bánh mì cắt lát bỏ vào trong máy nướng bánh mì. Lại đi lấy ra cả phê Blue Mountain chính tông mang từ nước Mỹ về, bỏ vào trong máy cà phê đun. Anh nhìn cả phê đóng gói trong túi đẳng cấp cao đánh dấu "Wall-Ford", nhớ tới một cái cô gái nào đó đưa cái hàng nhái này vào công ty coi như bảo bối quý trọng, bất giác nhíu mày lên khóe miệng. Đi tới phòng khách khu vực hình ảnh âm thanh, tìm ra Chrysler đàn vi-ô-lông cho vào trong máy CD, chỉ trong chốc lát âm thanh từ máy phát ra tiếng đàn vi-ô-lông du dương. Khi anh tựa thoải mái vào ghế sofa, thưởng thức cả phê hương nồng, nghe tiếng đàn vi-ô-lông du dương thì rốt cuộc tự giễu nở nụ cười. Thật ra thì lần đầu tiên gặp phải An Tiểu Tâm buổi sáng vừa uống cà phê vừa nghe nhạc nhìn cô ấy đáng yêu nhàn nhã hưởng thụ, cũng đã rất hâm mộ rồi. Mình thử một chút, thật đúng là cảm giác không tệ a. Chính lý lại tất cả tinh thần phấn chấn đi làm, nghe anh vẫn là ánh mắt nhóm thư ký. Dĩ nhiên, Đình Phở Nguyệt trong ánh mắt còn bao hàm một chút buồn bã. Anh Bồi nhìn thấy Đình Phở Nguyệt, thế nhưng sinh ra ý nghĩ muốn trốn tránh. Anh khiếp sợ rất nhiều, chỉ có thể nói mình coi thường loại cảm giác này, chỉ cho là vì công việc bề bộn, không để ý tới Đình Phở Nguyệt mà thôi. Cho tới trưa, người phụ trách ở tất cả các ngành ở trong phòng làm việc Anh Bồi đi qua đi lại không dứt, anh ngay cả thời gian để thở cũng không có. Thời gian ăn trưa sắp đến, tổ trưởng tổ thư ký Hàn Mai đi vào phòng Anh Bồi báo cáo công việc. Tất cả công việc đã báo cáo xong, Anh Bồi hỏi: "Nhân viên tổ các cô đều ở đây chứ, trong khoảng thời gian tôi không có ở đây, có gì thay đổi hay không?" "Không có thay đổi gì, tất cả mọi người đều nỗ lực làm việc" Hàn Mai vội đáp. "Vậy sao?" Anh Bồi chuyển động bút ký tên, không giải thích được hỏi một câu. Hàn Mai sững sờ, đột nhiên nhớ tới vị kia vừa mới được điều tới, lại một ngày cũng không có ở tổ công tác làm việc An Tiểu Tâm. (An Tiểu Tâm được điều đến tổ của Hàn Mai ngay lập tức cùng Anh Bồi xuất ngoại, trở lại làm việc lại tiếp tục đi khu vực thiên tai, cho nên Hàn Mai vẫn chưa có thói quen coi cô như người trong tổ mình). Cô vội nói: "A, đúng rồi, An Tiểu Tâm đi Tứ Xuyên rồi. Ha ha, cô ấy tới không lâu, tôi cuối cùng còn cho cô ấy là người ở tổ Lý Anh Ái chứ". "À..." Anh Bồi hình như còn muốn nghe đoạn sau. Mệnh khổ Hàn Mai không biết đến tới cùng là phải nói đến điểm gì?, không thể làm gì khác hơn là vừa nói vừa quan sát sắc mặt Anh Bồi: "Tháng trước sau khi động đất, mỗi ngành đều muốn phái người tham gia đội cứu viện. Tổng đài chúng ta cần bản là không tìm ra người, vừa đúng An Tiểu Tâm trở lại, cho nên đề cho cô ấy đi". "A, vết thương của cô ấy lành sao?" Anh Bồi như không có chuyện gì xảy ra hỏi. Hàn Mai đột nhiên trong ánh chớp mắt hiểu chuyện gì xảy ra. An Tiểu Tâm cùng Anh Bồi đến châu Phi gặp nạn mọi người đều biết, nội tình như thế nào thì mọi người lại không biết, nhưng nhất định là có giao tình cùng chung hoạn nạn, Anh phó tổng đây là đang mất hứng để An Tiểu Tâm đi khu vực thiên tai đây mà. Cô vội vàng cẩn thận đáp: "An thư ký bề ngoài nhìn không ra là có thương tích, tôi nghĩ là cô ấy được chăm sóc tốt lắm. Ban đầu tôi không muốn đề cho cô ấy đi, nhưng chính cô ấy đặc biệt chủ động, cuối cùng là Khúc chủ nhiệm quyết định cho cô ấy đi". Anh Bồi cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, tựa hồ đối với lời nói của Hàn Mai từ chối cho ý kiến, đợi cô nói xong, cũng không ngắt đầu lên nói: "Cô đi ra ngoài đi". "Hô!" Hàn Mai thở ra một hơi. Vừa đi ra ngoài, cảm thấy vị phó tổng này cùng An Tiểu Tâm nhất định có chuyện không tầm thường. Kế tiếp, Anh Bồi cúi đầu vào đóng văn kiện lớn tròn một buổi chiều. Đem trọng điểm văn kiện xem xong đã gần sáu rưỡi tối. Anh đứng dậy hoạt động đi lại, tính toán ăn cái gì, sau đó tiếp tục xem. Cánh tay di chuyển, đụng đổ một đóng văn kiện tính toán chậm rãi xem. Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất tiện tay nhặt lại một quyển sách báo hấp dẫn ánh mắt. Đó là báo cáo quý thứ hai của công ty Thần Sâm, trên bìa báo là hình ảnh chiếu lên cánh đặc biệt cổ ý. Mệnh mông bát ngát trên đại thảo nguyên, một người đàn ông khí thế oai hùng đang nhìn lên phía mặt trời mọc, người đó một bên mặt bị ánh nắng buổi sớm che phủ, ngũ quan mờ hồ, hình dáng lại rõ ràng. Anh Bồi lấy tay vuốt ve trang bìa, khóe miệng nhíu lên, ý cười không tự giác tràn ra. Người trên mặt báo anh biết, đúng là chính mình. Người chụp ảnh anh cũng biết, ở trên đại thảo nguyên Gabon mặt trời mọc sáng sớm, An Tiểu Tâm xin đi theo anh, nguyên lai là dùng vào việc này. Anh tiện tay mở ra xem, đều là bên công văn các ngành trong công ty báo cáo. Có mô phỏng thảo luận, có giới thiệu sự tình tiến triển diễn hình, có thơ ca văn xuôi. Lật tới trang cuối cùng, ở mục "Tâm tình trạm dịch" có một cái chuyên mục nhỏ ở trong, một bài viết hấp dẫn chú ý của Anh Bồi. Bài viết ký tên là Đình Phở Nguyệt, Anh Bồi chậm rãi cầm sách báo ngồi ở salon tiếp khách đọc. Tùy bút——*đêm học Di Sơn tiên sinh từ 2 mục Vi tổng tài làm Đình Phở Nguyệt* Kiều Nguyệt hiểu rõ cô đơn, đêm lạnh như nước, giấc ngủ không yên, theo bọn họ đêm học Di Sơn tiên sinh. Di Sơn tiên sinh cả đời chỉ để lại cho chúng ta 377 bài thơ, viết thư tình thì lại càng ít. Ông cũng là người duy nhất viết ít thư tình, nhưng lại được rất nhiều người yêu thích, nhất là hai bài 《mơ cá》. Ở đại đa số người xem, Di Sơn tiên sinh cả đời đều sống ở đầu đường xó chợ, trong lòng ngực ừ dột khó có thể toàn bộ, tình buồn còn không kịp chia ly chi lại kéo những ưu phiền khác tới, cho nên lưu lại tình từ cực ít. Nhưng tôi vẫn cho rằng, cái này "Cuồng Ca uống quá" nam nhân, trong cuộc đời nhất định sẽ có một đoạn "Biển cạn đá mòn" tình yêu. Chuyện tới thật, lời nói tổn thương, hai từ cũng đủ rồi. Hối thế gian tình là gì, khiến người ta sống chết có được. Cánh chim bay mỗi từ nam chỉ bắc, chim già mòn mới quanh năm. Sung sướng thú vị, ly biệt sâu khổ, ở giữa còn có những cô gái si ngốc. Quên từ không nói chơi, mờ mịt đậm mây tầng, Thiên Sơn Mộ Tuyết, chỉ ảnh hưởng người nào thôi. Vượt qua phần đường, tịch tịch nhân đồ tiêu trống, mây mù dày đặc vẫn như cũ đều phẳng lặng đau đớn. Chiều hôn sơ tôi không than vãn, son quý thắm để mưa gió. Trời cũng ghen, không tin chờ đợi, oanh(*) nhi Yến tử (*) đều chọn đất vàng. Thiên thu muôn thuở, vì tạm gác lại chờ thì sĩ, Cuồng Ca uống quá, tới chơi nhạn khâu. (*) OANH chim oanh (Một loài chim, thân nhỏ, màu nâu hoặc màu xanh đậm, mỏ ngắn nhưng nhọn. Tiếng hót trong trẻo. Ăn côn trùng, có ích cho nông lâm nghiệp) (*) yến tử: Chim yến Cái từ này trung thư nhạn mất mà hùng nhạn(*) quăng chết vì tình chuyện xưa, người đời đều biết, tự không cần tôi làm lời. (*) Nhạn: Chim nhạn, câu chuyện tình yêu về chim nhạn Khi còn bé học bài này, chỉ cảm thấy một mảnh thương tâm đập vào mặt, trong đó chân chính một đoạn đứt ruột đứt gan vẫn chưa thể hiện. Hôm nay thanh xuân hơn phân nửa, cũng đã trải qua chút đoạn tình yêu thương, học lại từ này, chợt cảm thấy tinh thần đau đớn, bị thương khó nén. Nhưng bị thương đó tôi lại có một phần khát khao, ao ước có được một công nhạn quá quyết như thế, bỏ qua sinh mạng, đổi lại toàn bộ si tình. Mà người lại không thể cùng đó so sánh! Dù có từng suy nghĩ muốn chết, tam thiên thế giới ra sao, điều gì lưu luyến chốn nhân gian, muốn vứt bỏ bản thân há lại quên mất người thân? Cổ nhân nói, thật chí lý, "Người sống có thể chết, người chết có thể sống". Đại khái đây chỉ là một chút □ ý niệm sống tạm của con người, hôm nay chỉ có thể buộc buộc phát, tâm tựa mây phiêu lãng, quyền đương ta chết, hoặc là khi người còn sống. Nào biết ý niệm mới vừa nghĩ đến đây, mới biết mình vẫn là suy nghĩ thật kém cỏi. Hối hoa sen, có bao nhiêu đoá? Tìm sen biết vì ai khổ. Song hoa đưa tình kiều cùng hưởng, chỉ là cự gia nam nữ. Ngày đã cho phép, quá thời không gả, đầu bạc sống chết yền ương phổ. Trời chiều im lặng. Coi là từ chối tiếp khách khỏi ở bên trong, tương phi trên sông, không đứt ruột đứt gan sao. Một giác chiêm bao hương thơm mát, cũng may linh chi thủy lộ. Nhân gian cúi đầu và ngẩng đầu trước mắt. Biển cạn đá mòn tình duyên ở đây, u hận không chôn đất vàng. Tương tư càng nhiều, năm tháng tới mức, không duyên không có gió thu cuốn bay. Lan thuyền ít ở. Sợ năm rượu làm lại, Hồng Y nửa rơi, bờ bãi năm mưa gió. Bài thứ hai này 《mơ cá》 giống như chuyện vì bác bỏ tôi mới vừa ý niệm tựa như, viết chính là một câu chuyện chết vì tình yêu. Nghe nói đây là Di Sơn tiên sinh hai mươi bảy tuổi lúc nghe được một câu chuyện cũ. Chuyện xưa nói một cặp nam nữ yêu nhau, không có lời của mỗi mai mà tư đính cả đời. Hai bên cha mẹ nổi trận lôi đình, gây đánh yền ương. Cuối cùng, bọn họ quyết định ôm nhau chìm ở dưới đáy hồ sen. Năm sau giữa mùa hạ, hoa sen nở rộ, cuồng hoa trắng nõn, phía trong trắng nõn lại là sắc hồng dịu dàng. Không biết Di Sơn tiên sinh làm bài này tam có khổ hơn so với hoa sen không? Nếu đây sông hai người hôn phách trở về nơi này, nghe được những từ này, cũng muốn cảm tạ ông lại như thế hiểu được lòng của bọn họ rồi. Đáng tiếc,

Chúng ta vốn là phàm phu tục tử. Chưa cần nói đến sống chết gần bó, không xa không rời, thế giới này ngay cả một phần thuận túy yêu cũng rất khó tìm tìm. Khi chúng ta chìm đắm trong chốn thị phi xa hoa đồi trụy của đô thị, khoác từng lớp nguy trang một, không so sánh, cân nhắc, tính toán thì duy chỉ có quên bỏ ra thật lòng. Chúng ta tùy tiện tìm người yêu, tranh cãi, chia tay. Lại yêu, lại cãi nhau, và tiếp tục chia tay. Cứ như một vòng tròn tuần hoàn không ngừng lặp lại, mặc dù cũng có chút chán nản, nhưng lại tuyệt sẽ không quá mức bị thương. Tôi không biết người hiện đại có phải hay không đều học xong loại này phương thức bảo vệ mình, mà tôi, tựa hồ cũng đang nỗ lực học. Cho nên, cũng chỉ có như vậy không ngừng trấn trở, đến đến không say giấc nồng, tôi mới dám mơ tưởng loại tình yêu dịu dàng ảm áp dứt khoát thật tươi đẹp biết bao. Mà sau khi trời sáng, tôi vẫn chỉ là cô đơn với tâm tình xáo trộn.(Fany :tình bỏ đoạn này,nhưng thôi ta đã cố hết sức rùi ai còn ko hiểu thì ta cũng chịu)Bài viết không dài, bình luận không nhiều lắm, thật đúng là một bài tùy bút. Anh Bồi ngưng mắt nhìn, chân mày càng nhíu càng chặt, chuyên tâm đến nỗi ngay cả Đinh Phở Nguyệt gõ cửa đi vào cũng không phát hiện. “Anh. . .Bồi” Đinh Phở Nguyệt gọi, hiện tại đã tan làm, có thể kêu tên của anh đi? “Ừ?” Anh Bồi sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Đinh Phở Nguyệt, lông mày khẽ nhíu, gương mặt sách báo trong tay nói: “Đang có vinh dự được đọc đại tác phẩm của em đấy”. “À?” Đinh Phở Nguyệt mặt đỏ, lắp bắp nói: “Đề cho anh chê cười, kỳ này bài viết là đến phiên tổ em, Khúc chủ nhiệm nhất định phải là em viết. Không có biện pháp, vì hoàn thành nhiệm vụ, tùy tiện cầm bài viết thật lâu trước đây tới nộp bài”. “A, không nhìn ra em còn thích thơ ca.Nguyên Hảo Văn không ngờ em cũng xem qua bài đó?” Anh Bồi rất có hứng thú nói. “Người nào?” Đinh Phở Nguyệt không giải thích được, cô thực ra thì cũng không thích thơ ca, cũng không Nguyên Hảo Văn là vị kia Di Sơn tiên sinh. Anh Bồi như có điều suy nghĩ nhìn Đinh Phở Nguyệt một chút, lắc đầu nói: “A, không có gì? Em tan ca trước đi, anh buổi tối còn phải làm việc”. Đinh Phở Nguyệt dựa vào trong ngực Anh Bồi, làm nũng nói: “Anh Bồi, anh rời đi hơn 3 tháng rồi, không muốn em sao? Em rất nhớ anh a”. Anh Bồi không để lại dấu vết đẩy Đinh Phở Nguyệt ra, trấn an cô nói: “Ngoan, em trở về chờ anh. Qua đoạn thời gian này, chúng ta cùng ngồi nói chuyện một chút”. Đinh Phở Nguyệt bắt đầu dĩ, cần cần môi, lưu luyến rồi đi. Anh Bồi nhìn bóng dáng Đinh Phở Nguyệt rời đi, ánh mắt dần dần lạnh xuống. Không cần đoán cũng biết, bài viết này căn bản không phải là Đinh Phở Nguyệt viết. Nếu như anh đoán không sai, bài viết này là xuất xứ từ bút tích An Tiểu Tâm. Chỉ là không biết, rốt cuộc viết lúc nào. Giữa những hàng chữ, tựa hồ đối với một người đàn ông cùng sinh tử có ý tứ tán dương đầy. Anh Bồi bất giác nghĩ đến, ở bệnh viện Cape Town Shure Nam Phi đêm hôm đó, anh canh giữ ở bên giường An Tiểu Tâm, ngồi ở trong bóng tối, mượn ánh sáng nhạt ở bên ngoài cửa sổ, nhìn cô ở trong mộng giấy dựa đầu đầy mồ hôi lạnh nước mắt đầy mặt, rõ ràng nghe cô kêu một tiếng lại một tiếng: “Ấm Uớt, Ấm Uớt...” Anh Bồi xoẹt một tiếng khép tạp chí, nhắm mắt lại. Ngay sau đó, đêm qua bộ dáng Sở Úc mượn rượu nổi lên trong lòng, lời của cậu ta vang bên tai: “Anh Bồi, tôi cảnh cáo cậu, đừng đụng An Tiểu Tâm. Nếu không chúng ta cũng không thể làm anh em nữa”. “Mẹ kiếp” một câu nói tục từ trong miệng Anh Bồi tuôn ra, An Tiểu Tâm, tôi nhận tội, con mẹ nó cô đến tột cùng là có cái ma lực gì!

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Đến khu vực thiên tai

Đột nhiên trong người không có tâm tình để ăn uống, Anh Bồi ngồi trở lại bàn làm việc. Công việc, luôn luôn giúp anh đuổi đi tất cả những ý nghĩ rắc rối, phức tạp khác, bất kể gặp phải chuyện gì, chỉ cần có công việc, anh có thể chuyên tâm mà quên hết tất cả. Nhưng mà hôm nay dường như có chút khác thường, các chữ trên văn kiện cứ loạn cả lên không vào đầu được, trong đầu luôn tràn ngập những hình ảnh của An Tiểu Tâm. Hình ảnh cô cười rộ lên như đứa trẻ được cho kẹo, bộ dáng cô thảm hại rơi xuống sông uống một bụng nước, khi cô đuổi theo bướm xanh hào hứng chạy khắp nơi, lúc cô sợ hãi kinh hoàng cả người đầm máu. . . Anh Bồi giật mình, hoang mang ném tài liệu qua một bên, kéo laptop sang lướt web. Nhưng tay bấm theo ý thức, anh bấm vào xem việc cứu trợ cho động đất ở Tứ Xuyên. Vì vậy, một hàng chữ ngay lập tức đập vào trong mắt của anh: “Lúc 12:00 ngày 13 tháng 6, trận động đất Văn Xuyên 8,0 gây dư chấn khu vực, tổng cộng xảy ra 11181 dư chấn, trong đó cấp 4.0 – 4.9 có 173 lần, cấp 5.0-5.9 có 26 lần, 6.0-6.9 xảy ra 5 lần, với cường độ lớn nhất là 6,4 “. Anh Bồi giật giật mắt một hồi, xem qua các trang thống kê tài liệu, chỉ thấy phía trên chẳng chịt các tin tức xung quanh con dư chấn. Anh Bồi xem qua mấy lần, một hồi hoa mắt, nơi xảy ra con dư chấn kia, viết không ít cụm từ” đập nước Đô Giang thành phố Tứ Xuyên”. Thời điểm, kinh độ, vĩ độ được máy đo địa chấn ghi lại ở các nơi xảy ra động đất lớn. 12-6-2008 19:0331. 25103. 754. 0 Bành Châu tiếp giáp với đập Đô Giang 11-6-2008 8:0531. 2 103.6 4. 7 đập nước Đô Giang thành phố Tứ Xuyên 9-6-2008 1:3731. 3 103.6 4. 6 đập nước Đô Giang thành phố Tứ Xuyên 5-6-2008 1:2231. 2 103.6 4. 5 đập nước Đô Giang thành phố Tứ Xuyên 2-6-2008 6:1031. 2 103.6 4. 6 đập nước Đô Giang thành phố Tứ Xuyên 29-5-2008 6:0331. 3 103.6 4. 2 đập nước Đô Giang thành phố Tứ Xuyên 25-5-2008 23:2831. 0 103.5 5. 0 đập nước Đô Giang thành phố Tứ Xuyên. . . . . Anh Bồi lần này không ngồi yên nữa, đẩy máy tính ra, đi thẳng đến phòng công tác cứu trợ trên tầng 12 Công ty Thần Sâm vì tốt hơn cho công việc sau này, đặc biệt tham gia cứu tế vận chuyển vật liệu. Vì vậy, Thần Sâm thành lập một văn phòng tạm thời, ” công tác cứu trợ” của văn phòng được người trực 24 giờ, để đảm bảo thông tin truyền từ khu vực thiên tai không bị gián đoạn Lúc này đã là bảy giờ tối, trong phòng làm việc đèn đuốc còn sáng trưng, Anh Bồi không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào. Tạm thời phụ trách quản lý bộ phận Quan hệ xã hội, phó quản lý Hà đang đưa lưng về phía cửa, nóng nảy gọi điện thoại, hét âm lên: “Cái gì? Có liên lạc? Thật tốt quá! Nói bọn họ chú ý an toàn, tìm chỗ an toàn phòng thân, chúng tôi đã yêu cầu lực lượng cứu viện, bảo họ nhất định phải cố gắng chịu đựng.” Anh Bồi lướt mắt qua phòng làm việc, trừ mấy nhân viên đang trực bên ngoài, Khúc Như Y cũng ở đây. Không biết vì sao, trong lòng anh thấy nóng như lửa đốt! Thấy phó quản lý Hà cúp điện thoại, anh mới trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện gì?” Mọi người trong phòng lúc này mới phát hiện ra Anh Bồi bước vào. Khúc Như Y cũng giật mình nhìn Anh Bồi, Hà phó quản lý liếc mắt nhìn Khúc Như Y, lau một đầu mồ hôi trả lời: “Chúng ta mới vừa nhận được tin tức từ một đội cứu hộ trong vùng thiên tai, vì bị ngăn cách bởi các con dư chấn ở vùng núi nên chỉ có thể liên lạc bằng điện thoại vệ tinh mà họ mang theo “ Anh Bồi lạnh giọng hỏi: “Là tiểu tổ tại khu vực nào?” “Đập Giang Yển.” Anh Bồi nghe câu trả lời như sét đánh, làm thần trí anh ngưng đọng nửa ngày trời. Hồi lâu, anh hỏi: “Có ai bị thương hay không? Dư chấn có độ bậc bao nhiêu? Tổng cộng có bao nhiêu người?” Anh hỏi cực nhanh, làm Phó quản lý Hà hoảng sợ tới mức nhanh chóng trả lời: “cấp 6.4. Tiểu tổ tổng cộng có 7 người, 6 nhân viên kỹ thuật, 1 hậu cần chăm sóc nhân viên. Trước mắt vẫn chưa có người nào bị thương vong, nhưng tình huống còn tương đối nguy hiểm. Con đường ra vào bị cắt đứt, bọn họ không ra được. Nếu như xảy ra dư chấn lần nữa, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm. Chúng ta đã liên lạc với bộ chỉ huy cứu tế, bọn họ đang sắp xếp cứu viện.” “Tại sao không báo cáo với tôi? Tôi làm việc ở ngay tầng dưới, điện thoại di động cũng không tắt máy.” Anh Bồi thanh âm đè nén, nhưng mà mỗi người cũng có thể nghe ra bên trong như sắp nổi bão. Phó quản lý Hà nhìn lại Khúc Như Y, nhỏ giọng nói: “Tôi đã sớm báo cáo cho Khúc chủ nhiệm rồi, Khúc chủ nhiệm cứ thực hiện bình thường sau đó cô ấy sẽ nói với anh. . .” Gương mặt tuấn tú của Anh Bồi run lên, xoay người bước nhanh ra ngoài, vừa đi vừa giao phó Khúc Như Y: “Lập tức đặt vé cho tôi đi Thành Đô, tôi bây giờ ra sân bay. Nếu không có vé hành khách, hãy liên hệ với máy bay vận chuyển hàng hóa” “Anh Bồi, anh không cần phải tự mình đi. Anh đã quên chuyện xảy

ra ở Châu Phi? Thân thể anh còn chưa khỏe hoàn toàn, tại sao lại đi tới nơi nguy hiểm như thế được?” Khúc Như Y vội ngăn cản. Anh Bồi dừng lại quan sát Khúc Như Y ba giây đồng hồ, sau đó nhàn nhạt mở miệng: “Tổng giám đốc để làm cái gì khi mọi người đang ở nơi nguy hiểm hả?” Khúc Như Y nhìn chăm chăm Anh Bồi, đột nhiên nhận ra một điểm khác lạ. Nhưng khi cô chăm chú nhìn kỹ lại thấy Anh Bồi biểu tình bình lặng như trước chẳng có chuyện gì. Anh Bồi không có thời gian đợi cô ngăn người, nhanh chóng dùng di động giao phó Kỳ thư ký book vé máy bay cho mình. Khúc Như Y chạy đuổi theo bước chân Anh Bồi, báo cáo lại: “Công ty mỗi ngành đều có người tham gia cứu tế. Văn phòng của chúng ta cũng đăng kí rất nhiều người, nhưng người của chúng ta lại không đủ, đúng lúc An Tiểu Tâm đi làm trở lại, nhất thời không có việc gì, cô ta lại đặc biệt dừng cảm muốn đi nên mới cho cô ấy đi.” Anh Bồi mặt không chút thay đổi, chỉ lạnh giọng phản phó: “Lập tức sắp xếp lái xe đưa tôi ra sân bay.” An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn phía chân trời, mặt trời đã bắt đầu lặn, ánh nắng chiều chiếu xuống như lửa. Xem ra hôm nay lại phải ở trong núi qua đêm rồi. Cô thở dài, đem mi ăn liền bỏ vào hộp sắt đun trên lửa, 6 người đàn ông đang chờ mì của cô để bỏ bụng.

Nhóm này chịu trách nhiệm bảo trì các trạm cơ sở trong khu vực đập Giang Yển đã bị sụp đổ, tối hôm qua bị con dơi cắn mạnh đánh vào. Nếu không nhờ lái một chiếc xe địa hình với chất lượng tốt, có thể họ đã bị chôn vùi ở dưới chân đồi. Chẳng qua do đường bị cắt đứt, họ đã mắc kẹt một ngày một đêm rồi. May mắn nhờ mang theo một ít thực phẩm, nếu không nhiều người đã bị đói đến là đi. An Tiểu Tâm ăn vài miếng trong hộp cơm trước mặt, ngồi trong xe nhìn vùng đất bừa bộn xung quanh, quay ra cửa lại thấy mọi người, ù rù bủn rủn. Cô năm nay nhất định là phạm thái tuế(*), năm hạn bất lợi, nếu không sao đến chỗ nào cũng gặp nguy hiểm chết người hả? (*) Trong phong thủy Phi Tinh, Thái Tuế được coi là một trong ba ngôi sao có ảnh hưởng lớn nhất. Lần trước cùng Anh Bồi ở Châu Phi coi như là chuyện xấu gì cũng gặp được. Không nghĩ tới đi cứu nạn, lại gặp được sự việc này. Bên cạnh mặc dù có 6 người đàn ông, thế nhưng 6 người đàn ông so sánh vẫn không hơn một Anh Bồi cho cô cảm giác an toàn. Đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên phát hiện hộp cơm phía dưới mình bỗng nghiêng về một bên, gió bỗng dưng lớn đột ngột. Đồng thời, bên tai lại truyền đến âm thanh ầm ầm của động cơ. An Tiểu Tâm đứng lên, vén mái tóc rối bởi trước mặt, ngửa đầu nhìn hướng phát ra âm thanh, theo trực giác phán đoán chắc là máy bay trực thăng. Quả nhiên, ngay lập tức có một chiếc máy bay trực thăng vận tải xuất hiện trong tầm mắt. Máy người nam đồng nghiệp ở đó lập tức thay đổi thái độ chán chường, hưng phấn đến nhảy dựng lên, điên cuồng la: “Nhìn kia, là tôi cứu chúng ta, là tôi cứu chúng ta. Thật tốt quá, thật tốt quá!” An Tiểu Tâm nhìn chăm chăm vào trực thăng, nhớ tới lúc lúc ở Châu Phi cũng là trực thăng tới cứu cô, chỉ là khi đó bên cô có một người trọng thương tính mạng đang bị đe dọa – Anh Bồi. Cô khẽ cười lên, thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ: “Mình cùng phi cơ trực thăng thật là có duyên, trở lại chỗ an toàn, nhất định phải tắm thật sạch, ngủ thật ngon mới được.” Máy bay trực thăng chậm rãi đáp xuống, cánh quạt khiến gió thổi người thẳng đứng lên. An Tiểu Tâm cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện hộp cơm phía dưới cùng các nhánh cây mang theo những đóm lửa nhỏ bị thổi bay khắp nơi. Cô cũng không muốn gây ra hỏa hoạn, cuống quýt chạy tới dập những đóm lửa nhỏ bùng lên kia. Thật vất vả, lúc cánh quạt trực thăng ngừng lại thì cô cũng thuận lợi hoàn thành công cuộc dập lửa. An Tiểu Tâm phồng má, đứng thẳng lên, hồng hộc thở. Vừa ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện trước mặt một thân ăn mặc bảnh bao, hình dáng của một người đàn ông cao quý, đầu óc cô lập tức nổi mấy vệt đen, choáng váng, trợn mắt há mồm ngó. Anh Bồi nhìn chăm chăm bộ dạng An Tiểu Tâm, cố nhìn xuống, nhưng vẫn bật một tiếng cười khi khi Lại chưa nói bộ dạng cô há mồm đơ lưỡi như đứa ngốc, chỉ là bề ngoài đã làm người ta khó giữ nổi hình tượng, quả thật giống như dân Châu Phi chạy nạn. Mái tóc rối của cô buộc ở sau đầu, khuôn mặt lấm lem được son bóng bởi mấy vệt đen. Trên người áo sơ mi nhún nhúm giống khăn lau, quần jeans cùng áo khoác cao bồi bên trên cũng không biết bị dính thứ gì nhuộm xanh biếc một mảng. “Anh Bồi?!” An Tiểu Tâm rớt cuộc lớn tiếng kêu lên, đôi mắt to tràn đầy vui mừng. Thân thể vọt ngay ra trước. Thật là giống như nằm mơ, tại sao ở ngay đây, tại lúc này lại nhìn thấy anh? “Thân thể anh đã khỏe hoàn toàn sao? Thế nào chạy tới nơi này?” Câu hỏi vừa nói ra, An Tiểu Tâm mới phát hiện ra giọng điệu của mình cùng Anh Bồi nghe như vô cùng thân quen, hơn nữa còn mang theo niềm vui mừng không thích hợp. Cô đột nhiên thấy có một chút lo lắng. Anh Bồi trầm mặc, nghĩ thầm, tôi còn không có hỏi cô, làm sao mà chạy tới đây! Chỉ là, khỏe miệng của anh lại không nhìn được nhếch lên, ngẩng đầu lên đi tới. Câu nói vừa rồi của An Tiểu Tâm lại như cứu vãn tâm trạng xấu của anh. Cuối cùng, mãi không nói gì, anh chẳng qua nhếch nhếch miệng: “Dọn dẹp một chút, đi nhanh lên.” Lên máy bay, tất cả mọi người ngồi ở hàng sau, chỉ có Anh Bồi ngồi một mình ở phía trước. An Tiểu Tâm lúc này hiểu chút chuyện, rụt rè ngồi xuống cạnh Anh Bồi. Cô cố giữ giọng trong lại, nửa muốn hỏi nhưng lại không biết nên nói cái gì. Trong đầu tràn ngập nghi vấn: Anh Bồi lúc nào thì trở về nước? Vết thương của Anh Bồi đã khỏi hoàn toàn rồi sao? Anh Bồi làm sao mà tới đây? Anh Bồi có phải vì mình mới đến hay không ... Dừng lại! Cô buộc bản thân mình không tiếp tục cái ý nghĩ này nữa, quá nguy hiểm!!! Anh Bồi nghe cô hắng giọng nói nhưng cả buổi cũng không lên tiếng, không nhìn được mở miệng hỏi: “Muốn nói cái gì?” “Hả?” An Tiểu Tâm sững sốt, sau đó cô ho nhẹ hai tiếng, tìm đại một đề tài để nói chuyện: “Chiếc trực thăng này so với cái lần trước ở châu Phi lớn hơn phải không? Hắc hắc.” Anh Bồi liếc mắt nhìn bộ dạng mặt cười mĩa của cô, ung dung nói: “Chiếc kia ở Châu Phi tôi không thấy rõ, bởi vì tôi đã hôn mê.” An Tiểu Tâm cắn môi, thầm mắng mình ngu xuẩn, tự vạch áo cho người xem lưng. “Chẳng qua đây chỉ là máy bay vận chuyển, chỉ cho phép chở nhiều nhất 27 người, nếu so lần ở Châu Phi thì chiếc trực thăng kia lớn hơn một chút.” Anh Bồi tiếp tục giải thích. “À. . . . .” An Tiểu Tâm gật đầu một cái tỏ vẻ hiểu rồi, một bên lại vất hết óc nghĩ tới kế tiếp mình nên nói cái gì. “Cô đến nơi này bao lâu rồi?” Anh Bồi hỏi. “Hơn hai tuần lễ rồi.” An Tiểu Tâm đáp. “Xương sườn cô đỡ chưa?” Anh Bồi lại hỏi. “Tốt lắm.” An Tiểu Tâm ngoan ngoãn đáp. Tốt cái rắm! Anh Bồi trong lòng thầm mắng. Chấn thương của An Tiểu Tâm phải tính đường ít nhất 100 ngày, An Tiểu Tâm sau khi bị thương đến nay cũng chỉ mới 3 tháng, khẳng định là không có nghĩ ngơi tốt. “Anh. . . . . Bồi, “ An Tiểu Tâm trong lòng run sợ kêu, không biết đối mặt với vị ân nhân cứu mạng lâu ngày mới gặp lại này, rốt cuộc phải xưng hô như thế nào. “Ừ?” Anh Bồi quay đầu nhìn cô, thấy cô mặt mày cô xon, cười cười từ trong túi lấy ra khăn to lụa trắng tinh, tự nhiên thay cô lau. Khăn này và cườm tốt, tiếp xúc thật êm ái. Anh Bồi trước tiên ở trên trán cô xoa xoa, lộ ra trán đầy đặn trắng nõn. Ấc. Lại trên mũi cô cọ xát hai cái, hiện ra sống mũi cao thẳng. Lúc lau hai bên hai gò má hơi dùng dùng sức, bị sát qua làm làn da trong trắng lộ ra phiếm hồng, mềm mại lạ thường. An Tiểu Tâm như ngu ở nơi nào, cử động cũng không dám, đôi mắt chớp cũng không chớp nổi nhìn trùng trùng trên khuôn mặt anh tuấn của Anh Bồi, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài. Rốt cuộc, khi khăn tay Anh Bồi tới bờ môi cô, An Tiểu Tâm như ở trong mộng tỉnh dậy đoạt lấy khăn tay. Vì che giấu bất an của mình, cô vừa dùng sức chà xát lung tung trên mặt, vừa hỏi: “Trên mặt tôi còn gì không?” Anh Bồi nhìn chăm chăm An Tiểu Tâm, lăm bầm rồi thờ dài một tiếng, dời ánh mắt đi chỗ khác, lăm bầm nói: “Lúc đầu đã lau sạch rồi, bây giờ lại loang lổ lại” An Tiểu Tâm lúc này mới xem bên trong khăn tay, phía trên từng mảnh từng mảnh đen thui lù. Lúc này cô chà xát đến đau cả mặt, đoán chừng lại lau đen thêm trên mặt rồi. Cô lúng túng một hồi, cười hi hi giải thích: “Tôi mới vừa rồi đốt nhánh cây, đoán chừng là đem những thứ than bụi bụi ấy bôi trên mặt, haha.” Anh Bồi lần nữa tìm một bọc khăn giấy đưa cho An Tiểu Tâm, An Tiểu Tâm cầm lên ở trên mặt lau một vòng. Dùng hết hai tờ, cô cười với Anh Bồi, nói: “Như thế nào, bây giờ sạch sẽ chứ?” Anh Bồi đưa ánh mắt dừng trên mặt An Tiểu Tâm, bắt bẻ nhìn một chút, đột nhiên sau đó đưa ngón trỏ tay phải ra, cọ xát khóe môi An Tiểu Tâm một cách nhẹ nhàng. Ngón tay dịu dàng chạm nhẹ vào khuôn mặt An Tiểu Tâm, An Tiểu Tâm cảm thấy những nơi tiếp xúc qua nhiệt độ cực cao, quả thật nóng bỏng làm cô hồn bay phách tán. Cô chột tránh về phía sau một cái, đầu không cần thận dụng vào vật nặng phía sau. Anh Bồi nhớ tới lần trong đường ống xi măng ở Châu Phi, An Tiểu Tâm cũng vì muốn trốn mình mà bị dụng phải đến choáng váng đầu óc. Anh cười một chút nói: “Tránh cái gì? Sợ tôi đối với cô có hứng thú hả?” “À? Không có, Anh phó tổng anh đừng hiểu lầm, tôi sợ mấy người phía sau thấy được, truyền ra những lời đồn đại xấu, đối với danh dự của anh không tốt a.” An Tiểu Tâm vừa nói, một bên phần hạn nghĩ, tôi là suy nghĩ cho danh dự của tôi nhé. Nếu để có nhìn người thấy, đoán chừng sẽ viết ra tin đồn cái gì là “Tình cảm chị em với Anh Phó tổng” Anh Bồi nhún nhún vai nói: “Vẫn là kêu tên của tôi đi, nghe cô kêu Anh Phó tổng nghe vô cùng khổ cực quá! Chúng ta dù sao cũng trải qua đồng sinh cộng tử, với tôi cũng không cần gò bó như vậy.” “A, đúng đúng đúng. Anh phó tổng ngài là ân nhân cứu mạng của tôi. Không không không, là đại ân nhân cứu mạng tôi đến mấy lần. Không có ngại, cũng không có tôi bây giờ nha.” An Tiểu Tâm nịnh nọt đáp. “Ừ, nhớ báo đáp là tốt rồi.” Anh Bồi nhàn nhạt. “Sao. . . . . Báo

đáp thế nào đây?” An Tiểu Tâm nhất thời có chút nhục chí. “Cô về sau sẽ biết.” Anh Bồi khôi phục lại bộ dạng ông chủ như trước. An Tiểu Tâm nhìn nghiêng về mặt Anh Bồi, trong lòng cảm giác như điềm gờ sắp đến. Có điều, cô cũng không suy nghĩ lâu được, mấy ngày nay mệt nhọc đã đánh gục hết sức lực của cô. Ngồi bên cạnh Anh Bồi, cảm giác an toàn dường như chưa lúc nào có được, vô ý mà ngủ thiếp đi. Anh Bồi buồn cười nhìn dáng ngủ xiêu vẹo của An Tiểu Tâm, tự nhiên vươn tay, ôm cô vào trong ngực, để cho đầu cô thoải mái dựa vào ngực phải anh. Trong mơ, bộ dáng An Tiểu Tâm như con mèo nhỏ, dùng mũi cọ xát trên lồng ngực của anh, hơi thở bình thản trầm lặng ngủ. Ánh mắt Anh Bồi vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt An Tiểu Tâm, hồi lâu, anh đưa tay trái ra, ngón trỏ đặt nhẹ ở trên môi đỏ mọng của cô, chậm rãi vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bước đầu tiên, giải quyết Đình Phổ Nguyệt

Anh Bồi tiến vào đại sảnh xa hoa, đi vào thang máy, ấn tầng 26, theo ánh sáng của bức tường thang máy phản chiếu có thể thấy dáng người ăn mặc sang trọng, cực đẹp trai của anh. Tốc độ thang máy nhanh chóng đưa anh đến tầng cao nhất trong khu nhà cao cấp bên bờ Châu Giang-tầng 26, ở đây mỗi tầng một hộ, đi ra khỏi thang máy liền nhìn thấy cái cửa gỗ to dày. Anh Bồi đặt tay mình trên cửa để giám định dấu vân tay, cánh cửa lập tức mở ra. Anh đẩy cửa tiến vào, phòng khách với các thiết bị xa hoa lập tức hiện ra. Không gian phòng khách cao và rộng rãi, toàn bộ kính thủy tinh lát khắp tường. Ánh trắng sáng rực rỡ của cảnh đêm Hàng Châu tràn ngập vào căn phòng.

Bên cửa sổ có một bóng dáng thon dài quay lại, thấy Anh Bồi, trên mặt trong nháy mắt nở rộ ra nụ cười vui mừng.

“Anh Bồi!” Đình Phổ Nguyệt mặc bộ đồ ngủ mỏng manh chạy tới, “Anh rốt cuộc đã tới, anh trở về nước thời gian dài như vậy, hiện tại mới đến, em còn tưởng rằng anh đã quên em rồi chứ.”

Anh Bồi lui về phía sau nửa bước, duỗi thẳng hai cánh tay đem tay Đình Phổ Nguyệt đẩy ra, bình tĩnh nói: “Phổ Nguyệt, anh có lời muốn cùng em nói.”

Nhìn về mặt Anh Bồi nghiêm túc hơn so với bình thường, một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng Đình Phổ Nguyệt, cô có dự cảm không tốt.

Đình Phổ Nguyệt nhẹ chóp chóp đôi mắt quyến rũ, thân hình cô gắng hướng trong lồng ngực của Anh Bồi, đồng thời dùng thanh âm dịu dàng nhất nói: “Anh Bồi, lâu như vậy, anh không nghĩ muốn em à?”

Cánh tay Anh Bồi hơi dùng chút lực, cô định cô lại, tăng thêm âm lượng nói: “Đình Phổ Nguyệt, ngồi xuống, tôi có chuyện muốn nói.”

Nụ cười của Đình Phổ Nguyệt cứng đờ, kéo cánh tay Anh Bồi, cười nói: “OK, OK, nghe anh nói nào.”

Đi đến sofa da trắng tinh khiết trong phòng khách, Anh Bồi ngồi trên ghế. Đình Phổ Nguyệt vừa định ngồi xuống bên cạnh, anh đã đưa ngón tay chỉ chỗ đối diện bên ghế sa lon.

Đình Phổ Nguyệt dẫu môi, xoay người ngồi xuống ghế salon đối diện, cười lớn nói, “Chuyện gì, làm gì nghiêm túc như vậy?”

Anh Bồi kéo kéo cần cổ nói lỏng cả vạt, đưa tay vào trong áo vest, từ trong ngực móc ra thẻ tín dụng vàng kim, đặt trên khay trà trước mặt.

Về mặt Đình Phổ Nguyệt thoáng chốc kinh ngạc cứng đờ, tâm như chìm xuống địa ngục nhưng trên mặt vẫn cố gắng nở nụ cười, nói: “Thế nào, nhớ em. Đến đây cung cấp tiền cho em à?”

Anh Bồi mặt không chút thay đổi, giọng nói vang lên trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ngoài tiền nhà và phí hàng tháng vào tài khoản tiết kiệm của cô, tiền ở đây coi như thêm vào. Về sau, tôi sẽ không trở lại nữa.”

Trong chốc lát, Đình Phổ Nguyệt sợ ngây người. Thật lâu, cô rốt cuộc nghe rõ lời nói vừa rồi của Anh Bồi. Cô run rẩy cảm thẻ vàng lên trước mặt, trong mắt lệ đã tràn mi, nhưng trên mặt lại nở ra nụ cười diễm lệ làm người khác phải kinh sợ: “Ha ha, Anh phó tổng anh thật là hào phóng nha. Nhà này phòng ốc bây giờ đã không ngừng tăng lên 500 vạn, giá tiền đã là gấp đôi rồi. Anh còn muốn cho em khoản khác nữa à?”

Cô lắc lắc tám thẻ, lau đi khuôn mặt tràn lệ, hỏi: “Bên trong có bao nhiêu? 100 vạn? 200 vạn?”

“300 vạn!” Anh Bồi thần nhiên nói.

“A, nói anh hào phóng, anh thật đúng là hào phóng.” Đình Phổ Nguyệt lẩm bẩm nói.

Đột nhiên, cô đem thẻ vàng vứt trên mặt đất, ánh mắt tha thiết nhìn chăm chăm Anh Bồi nói: “Anh Bồi, nếu như, em đem tất cả tiền trả cho anh, phòng ốc cũng trả lại cho anh, em cái gì cũng không muốn, anh và em có thể làm lại từ đầu không?”

Anh Bồi dùng đôi mắt lạnh lùng, bình tĩnh nhìn cô, nhưng đáp án tất nhiên là không cần nói cũng biết.

“Anh Bồi, thật sự em không phải vì tiền của anh. Em thật sự là thích anh, vì được ở lại bên anh, em mới đáp ứng làm tình phụ của anh.” Đình Phổ Nguyệt

thăng thần nói ra tâm tư của mình

“Vây cô từ lúc bắt đầu nên cùng tôi nói rõ ràng.” Anh Bồi trầm lặng nói.

Đình Phở Nguyệt nhìn Anh Bồi, đột nhiên nhớ tới một người khác, ngay từ đầu đã nói với anh rõ lòng mình, đó chính là Bạch Khởi Văn (trong văn án là nhân vật nữ lúc đầu đã bị làm bia đỡ đạn).

Bạch Khởi Văn đã nói rõ, nhưng đồng thời cũng đánh mất tư cách ở lại bên cạnh Anh Bồi.

Đình Phở Nguyệt tự giễu nghĩ, mình và Bạch Khởi Văn chẳng qua là trăm sông đổ về một biển, bất luận dùng phương pháp nào, cũng không tới được lòng của Anh Bồi. Chỉ bất quá, mình dùng cái phương pháp này tựa hồ còn vụng về hơn một chút. Hy sinh danh dự cùng tôn nghiêm, nhưng lại không thể kịp chạm đến dù chỉ một nửa trái tim của người đàn ông này.

Ánh mắt Đình Phở Nguyệt lưu luyến khắc sâu từng đường nét trên khuôn mặt Anh Bồi, nhìn thật lâu sau, ổn định tâm tình, nở nụ cười : “Đúng đúng đúng, như ban đầu em nói, tất cả mọi thứ đều tùy thuộc vào anh, em tuyệt sẽ không dây dưa.”

Cô đứng lên, khom lưng nhặt lấy thẻ vàng, hé nụ cười run rẩy : “Ha ha, em nói giỡn đấy. Em cũng đã sớm nghĩ như vậy rồi, chúng ta cũng đã được bảy tám tháng, coi như là lâu rồi. Anh Bồi, anh có phải tìm được người mới rồi? Để cho em đi ngay lập tức à?”

Anh Bồi giương mắt liếc nhìn Đình Phở Nguyệt, trong lòng hồi hận. Tại sao ban đầu lại coi trọng Đình Phở Nguyệt? Đây quả thực là tự tìm khổ ăn a. Nếu như đặt ở trước kia, đối với anh có ý không an phận, như tình huống hiện tại, anh đã sớm giải quyết xong xuôi rồi, thậm chí không cần anh tự mình ra mặt như vậy.

Nhưng tình hình bây giờ hoàn toàn nằm ngoài sự kiểm soát của anh.

Đã thương Đình Phở Nguyệt sẽ làm bị thương chính cô ngốc gieo họa mà anh dùng cả tính mạng để bảo vệ kia. Không tổn thương Đình Phở Nguyệt, chỉ sợ cô ngốc kia mãi mãi đi mất.

Hai thứ kia phải chọn một, nhưng việc tổn thương đối với Đình Phở Nguyệt là không thể tránh khỏi. Việc duy nhất anh có thể làm là tận lực để tổn thương đến mức thấp nhất, nếu vậy chỉ có thể dùng tiền bạc mà bồi thường được thôi.

Anh Bồi vừa oán trách người con gái gieo họa kia, vừa phiền não đem cả vật kéo lỏng ra, hắng giọng một cái nói: “Cô có thể tiếp tục đảm nhiệm làm thư ký của tôi, cho đến khi cô tìm được mới công việc mới. Dĩ nhiên, tôi cũng có thể giúp cô tìm một công việc tốt, có tiếp nhận hay không, do cô tự quyết định. Trong thời gian này, cô có thể chọn thời gian thích hợp, tìm bất kì lý do gì để kết thúc mối quan hệ của chúng ta, tôi cũng sẽ không có ý kiến gì.”

Thông minh như Đình Phở Nguyệt lập tức nghe được ý tứ Anh Bồi, lúc này cô đã bình tĩnh lại. Dù sao, làm tình nhân của Anh Bồi, đã sớm chuẩn bị tâm lý để đến ngày hôm nay. Chỉ là cô đột nhiên thấy kì quái, tại sao Anh Bồi đối với cô lại khác biệt như vậy?

Cô lần nữa ngồi trở lại trên ghế sa lon, đùa nghịch tấm thẻ vàng trong tay, vừa cười hỏi: “Theo ý tứ của Anh phó tổng , em nói với người khác em đã anh trước, anh cũng không có ý kiến?”

Anh Bồi đưa ánh mắt hướng ra đến ngoài cửa sổ, không lên tiếng, cũng không có động tĩnh gì.

Đình Phở Nguyệt mặt nhanh chóng thêm tầng nước, khàn khàn cổ họng nói : “Không nghĩ tới, Anh phó tổng còn cố gắng suy nghĩ cho người khác đấy. Không biết, ngài là đối với mỗi tình nhân đều tận tình như vậy, hay chỉ đối với tôi như vậy thôi?”

Anh Bồi lần nữa đưa ánh mắt trở lại trên người Phở Nguyệt, chân thành nói: “Phở Nguyệt, cô là một cô gái tốt. Nhưng chúng ta gặp nhau thời gian, địa điểm, điều kiện hoàn toàn không phù hợp, không thể đi cùng một chỗ để bầu bạn. Tôi đi, chuyện công tác, cô hãy suy tính thật kĩ, sau đó nói cho tôi biết.”

Anh đứng lên, không chút lưu luyến nào xoay người, cũng không nhìn lại bất cứ thứ gì trong phòng, bao gồm bộ dáng hấp dẫn của cô gái trên ghế sofa.

“Không cần làm phiền Anh phó tổng , công việc để tôi tự tìm. Chỉ là ủy khuất Anh phó tổng còn phải chịu đựng tôi thêm một thời gian nữa. Ha ha, dĩ nhiên tôi chỉ nói về công việc.” Đình Phở Nguyệt ngẩng cao cổ, hướng giọng nói vào bóng lưng cao lớn kia.

Đáng tiếc, cái bóng lưng kia không có bất kỳ phản ứng gì, trực tiếp mở cửa, đi ra ngoài.

Cánh cửa gỗ to yên lặng đóng lại, không phát ra chút âm thanh nào.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bước thứ hai, lừa gạt ăn cơm

Trời xanh trong gió mát vừa ngã dần về chiều. An Tiểu Tâm cùng lưng khiêng gói đồ vừa mua ở siêu thị lao đảo đi dưới ánh chiều tà. Cô tuần trước từ Từ Xuyên trở về. Ngày đó cô ở trên máy bay trực thăng ngủ thiếp đi, tỉnh dậy đã không thấy Anh Bồi, những người khác nói anh đã chạy về tổng công ty. Ngày thứ hai, Tổng Công Ty liền ra quyết định, nhân viên ở khu thiên tai từ hai tuần lễ trở lên, phải rút về nghỉ dưỡng, thay đổi nhân viên trợ giúp khác. Vì vậy, An Tiểu Tâm đành phải trở lại. Chủ nhật điên cuồng ngủ hai ngày, hôm nay bắt đầu chính thức đi làm. Có điều là đi làm cũng rất nhàn hạ, Lý Anh Ái đòi đem cô về tổ tổng giám đốc, Hàn Mai cũng vẫn chưa bố trí công việc cho cô. Ung dung thoải mái dạo chơi một ngày trời, khi đi ngang qua siêu thị, chạy vào mua chút nguyên liệu, tính toán sẽ khao cái dạ dày trống không nhiều ngày của mình. Vốn là muốn gọi Đinh Phổ Nguyệt cùng đi ăn cơm, nhưng Đinh Phổ Nguyệt nói buổi tối có chuyện không chịu đi. Có thể có chuyện gì? Còn không phải đi tiếp kim chủ đại nhân Anh Bồi, An Tiểu Tâm tàn ác đá bay vài hòn đá nhỏ trên đường. Cô dừng bước lại, mạnh mẽ nắm lấy ngực, há mồm ra dùng sức hít thở không khí, thật là kỳ quái, ngực đột nhiên cảm thấy rất buồn bực. “Píp píp” hai tiếng còi xe đột nhiên vang lên, tuần thủ pháp luật, một Audi A8L sang trọng đậu sát ở bên cạnh An Tiểu Tâm. Cô sợ hết hồn, hung hăng tròn mắt nhìn cửa sổ xe đen như mực một phút, lái Audi thì rất giỏi sao? Không kịp thu hồi ánh mắt lại, cửa sổ xe đã chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gương mặt tuấn tú tươi cười. “Anh. . . . Anh Bồi?” phản ứng đầu tiên của An Tiểu Tâm là Anh Bồi thế nào ở nơi này? Không đi cùng Đinh Phổ Nguyệt sao? “Lên xe.” Anh Bồi nhanh chóng nói “Không. . . . Không cần, sắp tới nhà tôi rồi.” An Tiểu Tâm nặn ra nụ cười, nâng cao túi lên lắc lắc. “Vừa đúng thuận đường, mau lên đây.” Anh Bồi không nhìn được, duỗi dài cánh tay, từ bên trong đẩy cửa chỗ ngồi kế tài xế ra. “Ah ! uh.” Nếu lãnh đạo có ý muốn săn sóc, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh. An Tiểu Tâm chân tay vụng về leo lên xe Anh Bồi. Xe khởi động không chút tiếng động nào, An Tiểu Tâm nhìn không khí sang trọng bên trong, lầm bầm nói: “Lúc nào thì đổi xe này rồi, làm người ta giật cả mình, chiếc Audi R8 kia đâu?” “Không muốn lái, thế nào, không thích?” Anh Bồi tay cầm tay lái, mắt nhìn phía trước, tùy tiện nói. “A, không có, tôi chỉ thấy kì lạ tại sao anh càng ngày lại càng lái chiếc xe rẻ hơn được.” An Tiểu Tâm nhún nhún vai, nghĩ thầm người này hỏi thật đúng là kỳ quái, làm sao đến phiên cô thích hay không được. Anh Bồi bật cười, đại tiểu thư cũng biết Audi R8 đắt, chẳng lẽ không biết loại này là A8L đứng hàng đầu a, tốt hơn nhiều so với A8 rẻ tiền kia. Chỉ là, đây không phải lúc cùng An Tiểu Tâm thảo luận đề tài như thế này, miễn đại tiểu thư kia khinh rẻ anh nhiều tiền. Anh Bồi mắt liếc nhìn đồ ăn trong tay An Tiểu Tâm, hỏi: “Cô về nhà nấu cơm?” “Đúng.” An Tiểu Tâm đáp. “Một người?” Anh Bồi lại hỏi. “Đúng.” An Tiểu Tâm lại đáp. “Cô ăn được nhiều như vậy?” Anh Bồi tiếp tục dẫn dắt. An Tiểu Tâm liếc Anh Bồi một cái, hôm nay người này không phải bình thường, Cô lại trở về một chữ: “Có thể.” “Tôi cũng chưa ăn cơm đây.” Anh Bồi nói. “Tôi biết rõ, anh sau đó nhất định phải ra ngoài ăn.” An Tiểu Tâm cố ý giả ngu, cười haha, bỏ tức một câu, “Nhất định phải là ăn đồ đặc biệt ngon.” Anh Bồi không nản lòng, dứt khoát nói thẳng: “Cô làm cơm, mời tôi ăn đi.” “Tại sao? Tôi ăn còn không đủ. . . .” An Tiểu Tâm trực tiếp kêu lên, càng nói âm thanh càng nhỏ dần, thật TM kỳ quái, hiện tại đang ở trước mặt Anh Bồi, càng ngày càng không không thể được mình. “Cô nói tại sao nhỉ?” Anh Bồi ổn định đem xe quẹo vào tiểu khu, dừng tại khu lầu dưới An Tiểu Tâm, chờ chính cô nhớ tới tại sao. An Tiểu Tâm rút cuộc lưỡng lự cũng trôi chảy, nhớ ra trước mặt mình giờ là ân nhân cứu mạng nhà, mà chính miệng nàng nói qua là phải báo đáp. Cô lắp bắp nói: “Không phải, không phải, tôi hôm nay chưa có chuẩn bị kịp gì cả, chờ lần sau. . .” “Lần này luôn đi, tôi thấy đồ ăn thế này cũng nhiều rồi. Ồn cứu mạng, bắt đầu báo đáp từ bữa cơm này đi.” Anh Bồi thâm thúy nháy mắt mang theo nụ cười, nhìn An Tiểu Tâm đang ừ ừ cúi đầu. An Tiểu Tâm nghẹn thở mà nuốt nước bọt, để cho anh ta vào nhà mình ăn cơm? Việc này dường như có chút không thích hợp. Cô nam quá nữ ở chung, không có ai khác. . . Không đợi An Tiểu Tâm chần chờ, Anh Bồi đã đẩy An Tiểu Tâm xuống xe, vừa đẩy vừa nói: “Nhanh đi nấu cơm, tôi đi về trước thay quần áo, sau đó tới đây.” An Tiểu Tâm hồ đồ đi vào vào thang máy, mặt ủ mày ê vào phòng của mình, ngồi yên ở trên ghế sofa 5 phút, đột nhiên nghĩ thông suốt rồi. Không phải là một bữa cơm sao? Mình vì sao phải nặng nề như vậy? Người ta đại thiếu gia chẳng qua ghé qua ăn bữa cơm thôi, mình không nên hẹp hòi mới phải. Nghĩ xong, như bình thường cô đổi tóc cột thành bím tóc, thay một bộ quần áo thông thường ở nhà (dĩ nhiên, đánh chết cô cũng sẽ không mặc đồ Barbie thơ ngây kia nữa), cô xắn tay áo tiến vào bếp. Được rồi, tối nay sẽ có một bữa ăn ngon a! Sau một hồi bận rộn, đã làm xong ba món mặn, một món canh. Còn chưa kịp bày thừa ăn ra bàn, chuông cửa đã vang lên. An Tiểu Tâm chạy ra mở cửa, ánh mắt vừa tiếp xúc với Anh Bồi, lập tức như con thỏ hoảng hốt, nhanh chóng dời tầm mắt, nghiêng người cho anh đi vào. Nói qua loa hai câu, rồi mượn cớ, xoay người chạy trong phòng bếp đi. Đứng trước bếp, An Tiểu Tâm ôm lấy ngực, bắt đầu lầm bầm tụng: “Nam sắc là mây trời, nam sắc là mây trời.” Mới vừa rồi nhìn thoáng qua Anh Bồi khiến cho An Tiểu Tâm kích động đến giờ vẫn chưa điều hòa được. Anh Bồi trời sinh giống móc treo quần áo, mặc quần áo còn to gan phổi màu lờ lợt. Anh đã đổi quần thường màu vàng nhạt, cổ tinh mặc áo T-shirt hồng bó sát người. Áo T-shirt bó sát người vòng quanh đáng người thon dài kiện mĩ của anh ta càng tăng thêm mị lực của người giàu có. Thêm màu hồng mặc ở trên người anh, lại cổ tinh truyền đến thêm cảm giác dụ hoặc. Anh Bồi dường như đã tắm rửa qua, một vài sợi tóc ẩm ướt còn lòa xòa trên trán. Chết người nhất là khi anh ta mỉm cười, không hề kìm chế mang theo tia âm áp, có chút ngang ngạnh. Anh là một sự kết hợp tuyệt vời của tươi mát, quyến rũ, sexy cùng chút lười biếng, như là trời sinh ra để sát phụ nữ. Nếu anh chăm chú nhìn một người, đừng nói là phụ nữ, ngay cả đàn ông nhịp tim cũng tăng nhanh, miệng đắng lưỡi khô. Thật bất hạnh, anh mới vừa rồi nhìn chăm chăm vào nữ nhân vật chính của chúng ta – An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm than thở một tiếng, lấy tay đập vào đầu mình, trong lòng thầm mắng: “An Tiểu Tâm, mày bị làm sao vậy? Chỉ một cái nhìn mà khiến mày phải hoảng hốt như vậy?” Sau đó, cô che mặt, rên rí: “Không cần phải như vậy, ô ô ô, Anh đại thiếu gia, anh cũng thật giống như giọt sương rồi !” “Keng keng keng” trên cửa kêu nhẹ ba tiếng, An Tiểu Tâm lấy tay che mặt, quay đầu nhìn lại, Anh Bồi đại thiếu gia không hiểu nhìn cô hỏi: “Thế nào? Còn chưa làm xong sao? Tôi chết đói rồi.” “A, xong rồi, xong rồi, tôi lập tức ra ngay đây.” An Tiểu Tâm luống cuống tay chân bụng thức ăn lên, Anh Bồi không giải thích được nhún nhún vai, thuận tay bụng canh gà chưa cay lên, đi ra ngoài. An Tiểu Tâm không dám suy nghĩ lung tung, vội vàng bày món ăn ra. Anh Bồi tự giác đi đến phòng bếp lấy đồ, bốc cơm, bày ghế, trong lúc làm hành động còn vô cùng tự nhiên thoải mái, giống như đây là nhà của anh vậy. Rốt cuộc ngồi vào bàn, An Tiểu Tâm cố chút ngưng ngừng chỉ vào các món ăn nói: “Anh Bồi, làm không ngon lắm, anh chịu khó ăn nhá.” An Tiểu Tâm hôm nay xuất ra cả mười phần công lực, làm canh gà chưa cay, cá Jinchang hấp, tôm tươi rang, cùng nấm rừng Hanako chiên. Hiện tại sắc vị đủ cả được đặt trước mặt Anh Bồi, An Tiểu Tâm cảm giác hình như là mình đang đối mặt với giám khảo, không khỏi khản trương. Anh Bồi không vội động đũa, ngược lại chống cằm, tỉ mỉ ngồi quan sát Nhìn hồi lâu, anh mới lười biếng cầm chiếc đũa lên, trước gấp một miếng cá Jinchang, nhắm nháp một hồi, nói một câu: “Không có mùi vị gì, nhạt quá.” Tiếp, anh lại ăn một miếng tôm, nhai nhai nói: “Quá nhiều dầu mỡ.” Kế tiếp, anh lại gấp lên một miếng rau dại, nuốt xuống ừng ực rồi nói: “Hơi bị quá lửa!” Anh Bồi nói một câu, sắc mặt của An Tiểu Tâm chìm xuống một phần. Cuối cùng, anh cầm cái muỗng nhắp một hớp canh gà chưa cay, nhìn ánh mắt phản hận của An Tiểu Tâm, nói một câu: “Có chút cay.” An Tiểu Tâm liều mạng đè nén tức giận trong lòng, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười tiếp lời: “Ừ, tôi bỏ tiêu hơi nhiều.” Anh Bồi ánh mắt không tán đồng nhìn An Tiểu Tâm một cái, nói: “Không, là không đủ cay. Tôi không thích có chút cay, tôi thích thật cay. Lần sau, cô cho thêm nhiều tiêu chút.” An Tiểu Tâm đem chiếc đũa trong tay giơ lên cao, anh còn muốn lần sau? Anh Bồi ngẩng mặt nhìn chiếc đũa, An Tiểu Tâm thoáng chốc thu lực, lại đem đũa nhẹ nhàng thả lại trên bàn. Cô cắn răng nghiêng lợi duy trì nụ cười: “Anh. . . . Bồi, khó ăn thế này, anh cũng đừng ăn nữa.” Anh Bồi kỳ quái nhìn An Tiểu Tâm một cái nói: “Không được, không thể lãng phí.” Kế tiếp, An Tiểu Tâm tròn mắt há mồm nhìn Anh Bồi cầm chén cơm lên, bắt đầu càn quét món ăn trước mặt. Đại khái nhìn được một phút, An Tiểu Tâm kịp thời tỉnh ngộ lại. Cô nếu không ăn thì tiếp đến cả cái xương cá cũng không còn Cô vừa nhét đồ ăn vào miệng, vừa khổ não nghĩ: “Anh Bồi, đáng về ăn cơm của anh nhìn qua rất lịch sự, nhưng vì cái gì món ăn biến mất nhanh như vậy chứ? Không được, mau giành. . . .” Một bữa cơm ăn giống như đánh giặc, hai người chống cái bụng ngồi phịch ở trên ghế. Anh Bồi vẫn nói: “An Tiểu Tâm, không được, bữa sau không thể ăn cơm nhanh như vậy, dễ dàng sinh bệnh bao tử.” An Tiểu Tâm liếc mắt, nghĩ thầm, anh đừng đắc ý, đến chết không không cho anh ăn. Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, Anh Bồi cảm tạ đề mà An Tiểu Tâm vừa đặt trên ghế nói: “Cô làm cơm, tôi phải phụ trách rửa bát thôi.” Nói giỡn, ai dám khiến đại thiếu gia anh rửa bát? An Tiểu Tâm vội vàng đứng lên, lấy tạp dề, khiêm tốn nói: “Không cần, không cần, đợi lát nữa anh đi tôi dọn được rồi, làm sao để khách phải làm việc chứ.” Anh Bồi nắm tạp dề không thả: “Tôi cũng

chưa nói phải đi ngay nha, hay là để tôi giúp cô rửa.” Đầu An Tiểu Tâm như trống đánh, chưa bao giờ thành tâm muốn rửa bát như lúc này: “Thật không cần, tôi đi rửa đây.” Anh Bồi nghiêng đầu, từ trong túi quần lấy ra một vài gói cafe. Anh cầm ở trước mặt An Tiểu Tâm lắc lắc nói: “Nếu vậy để tôi pha cafe cho cô. Tôi mang về từ Mĩ, là cafe Blue Mountain chính hãng loại 1.” “Thật? Khoác lác.” Ánh mắt An Tiểu Tâm sáng lên, nhưng ngay sau đó không chấp nhận bị trêu chọc. Cô sau khi trở lại đã điều tra tư liệu cả phê Blue Mountain, biết Blue Mountain thực sự đã được độc quyền của Nhật Bản, đặc biệt là loại màu xanh núi, gần như không thể giao dịch, từ lâu đã được độc quyền bởi giới quý tộc và người giàu có. “Tôi làm sao mà khoác lác, đây là món quà bạn tôi cho – một bộ sưu tầm chuyên về cafe, cô thử xem sẽ biết.” Anh Bồi lắc lắc cái túi nhỏ trong tay, làm An Tiểu Tâm thấy hoa mắt. An Tiểu Tâm nhìn chằm chằm cái đó cái túi nhỏ, nghĩ thầm, người có tiền giống Anh Bồi, có Blue Mountain thật chắc cũng không cần phải ngạc nhiên quá nhỉ? Anh Bồi thừa dịp cô không có ý kiến phản đối, một tay cầm tạp dề, một tay ôm bên hông An Tiểu Tâm. Hơi dùng sức, An Tiểu Tâm liền tiến lên một bước vòng giữa hai cánh tay anh, hai người thân thể gần gũi cách nhau chỉ một cm. Tim An Tiểu Tâm thiếu chút nữa nhảy khỏi ngực, sợ tới mức kêu to: “Anh làm gì đấy?” Anh Bồi nghiêng mặt tới trước, đôi tay vòng qua hông của An Tiểu Tâm đem tạp dề thắt một nút ở sau lưng cô. Mặt của anh bên cạnh mặt An Tiểu Tâm, gần tới mức An Tiểu Tâm có thể ngửi thấy được mùi sữa tắm Anh Bồi vừa tắm qua thơm mát rượi. Ngay lúc đó, hơi thở của Anh Bồi phả vào chiếc cổ trắng nõn của An Tiểu khiến lông tơ của cô dựng đứng hết cả lên. Sau đó anh đứng thẳng người, vỗ vỗ bả vai An Tiểu Tâm, ung dung hỏi: “Cô cho rằng tôi muốn làm cái gì? An Tiểu Tâm, chớ suy nghĩ lung tung, nhanh đi rửa bát.” Mặt của An Tiểu Tâm quả thật nóng đến độ có thể nướng khoai rồi, không nói một lời xoay người chạy vào phòng bếp. Xấu hổ, thật là xấu hổ, cô vừa hung hăng chà bát, vừa nhỏ giọng nỉn: “Giúp tôi đeo tạp dề? Tôi không có tay chắt?” Anh Bồi đứng tại chỗ nhìn bóng lưng An Tiểu Tâm chạy thục mạng, khỏe miệng cười cười nghĩ: “Bé ngốc, muốn cùng tôi nấu à?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Bước thứ ba, lợi dụng quyền lợi . . .

An Tiểu Tâm thu dọn xong phòng bếp đi ra thì ngay lập tức, cảnh tượng trước mắt khiến cô phải trợn mắt há mồm. Thần thông quảng đại Anh Bồi đại thiếu gia, chẳng những tìm được tất cả dụng cụ pha cà phê (máy xay, máy pha) thậm chí còn pha xong cả phê, hơn nữa còn tắt bếp đèn lớn, mở âm nhạc lên. Cánh cửa ban công phòng khách mở một bên, có gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi vào, rèm cửa trắng nõn đung đưa theo gió như đang khiêu vũ. <http://thiendiepcung.wordpress.com> Cả trong phòng khách nguồn sáng duy nhất là bên cạnh chiếc ghế sofa kia ,một chiếc đèn nhỏ được đặt trên bàn, ánh sáng nhu hòa , vừa vặn đem chỗ ngồi bên cạnh Anh Bồi bao phủ ở nửa sáng nửa tối càng làm tăng thêm vẻ huyền bí. Trong không khí lãng mạn như thế này An Tiểu Tâm thích nhất đàn vi-ô-lông khúc 《 tình nhân 》, phiêu đảng cao nhất chính là thưởng thức mùi vị cà phê Blue Mountain nồng nặc thơm ngát kia . An Tiểu Tâm hít một hơi thật sâu, không chịu nổi hấp dẫn đi tới trước mặt Anh Bồi. Anh Bồi ngược mặt nhìn cô đến gần, môi nhếch lên cười một tiếng, vô vô vị trí bên cạnh, nhẹ nhàng nói một câu: “Ngồi?” An Tiểu Tâm tiến lên phía trước, chẳng qua cô không có ngồi trên ghế sofa, mà là dựa vào ghế sa lon trượt ngồi xuống thăm thẳm trên mặt sàn. Anh Bồi đẩy qua một ly cà phê cho An Tiểu Tâm, cô cẩn thận nâng lên, đặt ở dưới mũi tham lam ngửi. <http://thiendiepcung.wordpress.com> Sau đó, cô nhẹ nhàng uống một hớp, cà phê Blue Mountain đặc biệt chua, đắng, ngọt, nguyên chất lập tức tràn vào mọi giác quan,khiến An Tiểu Tâm thoải mái thật sâu thở dài một tiếng. Anh Bồi nghe được thanh âm này, hiểu ý cười. Anh duỗi duỗi eo, thoải mái đem hai chân dài đặt ở trên ghế sa lon (chỗ kia chính là chỗ mới vừa rồi An Tiểu Tâm không chịu ngồi.), thân thể nhích về sau một chút, cả người liền nằm trọn trên ghế sofa. An Tiểu Tâm không hài lòng gọi: “Này, sao anh nằm xuống?” “Thật là thoải mái, không trách được cái người này sao lại thích uống cà phê, nghe nhạc, thật đúng là biết hưởng thụ.” Anh Bồi ánh mắt nhắm lại.

“Tôi mà lại so sánh được với anh à?” An Tiểu Tâm méo miệng, cô làm sao lại không nghĩ tới, buổi tối có thể tắt đèn, pha ly cà phê lắng lắng nghe nhạc chứ? Nhất là, đem cửa ban công mở ra, khiến gió thổi vào, quả thật rất thư thái. Xem ra, phòng nhỏ của mình, vẫn có rất nhiều cách thức hưởng thụ không gian thoải này. <http://thiendiepcung.wordpress.com> “Uống ngon chứ?” Anh Bồi cả người buông lỏng, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc truyền tới. “Ừ, rất ngon. Trên sách nói, Blue Mountain là cà phê duy nhất có thể gồm chua đắng ngọt nhiều mặt mà vẫn làm cho người uống thưởng thức được vị ngon của cà phê. Hiện tại khi thật sự được thưởng thức rồi, mới thể nghiệm được điều đó.” An Tiểu Tâm hài lòng gật đầu. Anh Bồi thanh âm lạnh lạnh: “Chua đắng gồm nhiều mặt, còn có thể làm cho người ta hưởng thụ, thật có điểm tương đồng với cuộc sống của chúng ta.”

<http://thiendiepcung.wordpress.com> An Tiểu Tâm xem thường: “Giống cuộc sống của tôi mới đúng. Cuộc đời của anh làm gì có chua đắng? Tất cả đều là hưởng thụ mà thôi.” “Cuộc đời của cô rất chua rất khổ sao? Không phải là trên mặt tình cảm bị thương nhẹ nha, tôi thấy có chẳng qua cũng chỉ là cô gái được chiều chuộng không biết nhân gian khó khăn mà thôi.” Anh Bồi nói giọng điệu nhạo báng. An Tiểu Tâm đầu tiên là nghiêng đầu hung hăng nhìn Anh Bồi, vừa định phản bác, nhưng nghĩ tới ở Châu Phi trải qua sống chết trước mắt, nghĩ đến ở Từ Xuyên thấy những tình cảnh bi thảm kia, thoáng cái những lời Anh Bồi nói với cô khi nãy quả thật không sai. Chính xác cô chẳng qua chỉ là người tổn thương về mặt tình cảm , liền tự oán tự buồn bã thật đúng là cô gái được nuông chiều sinh hư. <http://thiendiepcung.wordpress.com> An Tiểu Tâm yên lặng không phản bác, Anh Bồi lại tò mò hỏi: “Sở Úc năm đó rốt cuộc bên ngoài thế nào rồi hả ? Khiến cô giận đến điên cuồng chạy?” Cái vấn đề này chưa từng có người nào hỏi, tất cả những người biết An Tiểu Tâm cùng Sở Úc qua lại với nhau cũng muốn hỏi cái chuyện này, nhưng không có có một người dám hỏi. Hiện tại Anh Bồi là người đầu tiên hỏi , nhưng An Tiểu Tâm lại cảm thấy thật bình tĩnh tự nhiên, không cảm thấy đau đớn. An Tiểu Tâm nghiêng đầu nhìn Anh Bồi, anh đang gối lên cánh tay, trong mắt lóe sáng tinh quang, nhìn mình chằm chằm. <http://thiendiepcung.wordpress.com> “Không nói cho anh.” An Tiểu Tâm cúi đầu buồn buồn nhìn cà phê của mình, cô có chút không dám nhìn Anh Bồi, lại có chút thương cảm với Anh Bồi. Nếu biết cô gái duy nhất mình động lòng cùng người đàn ông khác ở trên giường hồ mưa gọi gió, khẳng định anh cũng sẽ rất khổ sở? “Không nói thì thôi.” Anh Bồi giật giật thân thể tìm kiếm một cái vị trí thoải mái, nhắm mắt lại, trong lòng có chút nặng trĩu. Chẳng lẽ, chuyện năm đó vẫn là cảm kỳ không thể nói tới sao? Bên trong phòng yên tĩnh lại, Anh Bồi nhắm mắt nghỉ ngơi , An Tiểu Tâm như có vấn đề suy nghĩ. <http://thiendiepcung.wordpress.com> Rốt cuộc An Tiểu Tâm từ từ nhắm nháp hết ly cà phê trong tay, đi sờ bình cà phê, nhìn vào bên trong, bên trong trống rỗng. Cô kêu lên: “A? Hết rồi? Chỉ có một ly?” “Sai, là hai ly, cô một ly, tôi một ly, vừa vặn.” Anh Bồi trả lời. An Tiểu Tâm cong miệng lên: “Thật nhỏ mọn.” <http://thiendiepcung.wordpress.com> “Không sai, tôi đúng là hẹp hòi. Chỉ có điều, tôi cho cô uống cũng là sự thật, không giống người khác, đồ giả còn coi như bảo bối giữ khư khư.” Anh Bồi thông thả ung dung nói. An Tiểu Tâm thất vọng , hằm hừ dựa phía sau, cố ý đánh vào hai cái chân dài Anh Bồi sau lưng trên ghế sa lon kia. Anh Bồi bị đau thờ ơ: “Đau a.” An Tiểu Tâm tức giận nói: “Không nghĩ tới cái người này mang thù như vậy, bản thân là phó tổng, lại đi so bì ly cà phê với cấp dưới, lẽ nào anh không cảm thấy xấu hổ?” <http://thiendiepcung.wordpress.com> Anh Bồi nhớ tới trong phòng làm việc cố ý đùa với An Tiểu Tâm muốn cà phê uống, nhìn bộ dáng tức tối khi ấy của

cô, không nhìn được nở nụ cười ha ha. Cười xong, anh vẫn nằm yên chỗ cũ nhắm mắt nghỉ ngơi, không phân biệt, không giải thích. Chẳng qua là, tiếng cười phải nam không lẫn vào đâu được của anh ở trong không khí xoay tròn, tựa hồ rất lâu không tiêu tan. An Tiểu Tâm không nhìn được nghiêng đầu nhìn lên Anh Bồi trên ghế sa lon. Anh nhắm mắt, che giấu sâu trong mắt những suy nghĩ không muốn người biết, hai hàng lông mày buông lỏng giãn ra, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào cánh mũi thật cao trên gương mặt tuấn tú của anh. Khỏe miệng và khỏe mắt tựa hồ cũng nhẹ nhàng nhếch lên, kéo theo đó là nét dí dỏm và thoải mái. Cầm của anh trơn bóng mượt mà, tiếp xuống phía dưới cổ áo đang mở rộng. An Tiểu Tâm ánh mắt theo cổ áo đi vào trong, mặc dù không thấy rõ, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được bộ ngực bắp thịt kiện mỷ mà cường tráng kia. Hơn nữa, cô biết, cảm giác (khi sờ mó) rất tuyệt. - _||| <http://thiendiepcung.wordpress.com> Anh Bồi bất thành linh mờ mắt, An Tiểu Tâm cuồng quít quay đầu qua chỗ khác, đáng về làm bộ điềm nhiên như không có gì xảy ra. Anh Bồi thâm thúy đáy mắt có tia lửa đang nhảy nhót, anh đột nhiên nói: “An Tiểu Tâm, tôi biết muốn cô dùng phương thức gì báo đáp ơn cứu mạng của tôi rồi.” “Ừ?” An Tiểu Tâm có chút sững sờ, quay đầu không hiểu nhìn Anh Bồi, “Hôm nay bữa cơm này không phải là báo đáp sao?” <http://thiendiepcung.wordpress.com> Anh Bồi đưa ra một ngón tay, ở trên trán An Tiểu Tâm trọc mạnh một cái nói: “Nghĩ hay quá nhỉ, cô tính toán thử coi, từ đầu tới cuối tôi cứu cô mấy mạng? Chẳng lẽ một bữa cơm là xong hết?” An Tiểu Tâm xoa xoa trán của mình, nói: “Vậy anh muốn như thế nào?” “Ừ, như vậy đi, một cái mạng, đổi lại 20 bữa cơm tôi.” Anh Bồi nói. “À? 20 bữa ăn? Quá nhiều?” An Tiểu Tâm không thuận theo. “Này, là cứu mạng cô đó, cô còn nói điều kiện?” Anh Bồi nhắc nhở cô. <http://thiendiepcung.wordpress.com> An Tiểu Tâm nhức nhối nghĩ, 20 bữa ăn a, vậy phải ăn lúc nào thì được. Đang tự định giá, Anh Bồi bên kia lại nói: “Tổng cộng tôi cứu cô bốn lần, tất nhiên cũng chính là tổng cộng muốn 80 bữa cơm.” “À? Anh muốn ăn cướp à.” An Tiểu Tâm quýnh lên, gờ tay lên liền đâm ở trên đùi Anh Bồi. Anh Bồi nhếch miệng, tính cho cô: “Trên núi Gabon, tôi cứu cô một mạng. Qua sông thì lại cứu cô một mạng. Angola thay cô đỡ đạn, coi là một mạng. Tiếp đó cái người da đen nghĩ □ cô thì tôi lại cứu cô, vậy cũng là một mạng rồi.” <http://thiendiepcung.wordpress.com> An Tiểu Tâm nghĩ tới cảnh tượng mấy tháng trước hai người ở Angola gặp nạn lúc đó, ngay lập tức cả người khẽ run rẩy, trong lòng thấy ớn lạnh. Cô lắp bắp nói: “Anh Bồi, không phải, Anh Bồi, theo như tính toán của anh, 80 bữa, vậy khi nào thì anh ăn?” Anh Bồi sờ sờ lên cái cằm, tự hỏi nói: “Ừ, tôi bề bộn nhiều việc, trong một tuần nhiều lắm là ăn một bữa cơm của cô. Trừ ngày lễ ngày tết, một năm đại khái là ăn chừng bốn mươi bữa. 80 bữa ăn, vừa đúng hai năm.” An Tiểu Tâm hỏi hận đến nổi ruột trong bụng xanh lè rồi, không có việc gì tự dung lúc trước lại đi nói ba cái chuyện báo đáp này? Chẳng lẽ hai năm sắp tới, ngày ngày cô đều phải lo lắng đề phòng nhằn nhằn chịu đựng anh đại thiếu gia không biết lúc nào tâm huyết lại dâng trào chạy tới nơi này ăn cơm sao? A, trời a, không! Cô nghiêng đầu đại não nhanh chóng suy nghĩ, này ra ý hay. Cô nói: “Hai năm thời gian quá dài, ngộ nhờ trong thời gian tới tôi có chuyện cần phải rời khỏi, thế thì không hoàn thành nhiệm vụ 80 bữa ăn. Như vậy đi, nửa năm thì sao, trong vòng nửa năm hoàn hảo anh lúc nào cũng có thể tới nhà của tôi ăn bữa ăn tối.” Hắc hắc, dù sao anh đại thiếu gia bận rộn như vậy, một tuần tới một lần, nửa năm nhiều lắm cũng chỉ là 30 lần. <http://thiendiepcung.wordpress.com> Anh Bồi mất hứng nói: “Rõ ràng là hai năm, thế nào thoắt một cái thay đổi thành nửa năm rồi hả? Thời gian ngắn như vậy, tôi làm sao có thể sắp xếp đến nhà cô được? Không được, cô không thành tâm.” An Tiểu Tâm mở trừng hai mắt nói: “Anh Bồi, đừng quên, anh cũng có thể ngày ngày tới a. Vậy không ngừng coi như 80 bữa ăn sao?” An Tiểu Tâm trong lòng cười thầm, Anh Bồi đại thiếu gia vô luận như thế nào cũng không thể nào ngày ngày chạy qua nhà cô. Anh phải đi xã giao nhiều như vậy, còn có ở bên cạnh Đình Phổ Nguyệt. . . . . Nghĩ tới đây, trái tim nhỏ của cô không giải thích được khó chịu. <http://thiendiepcung.wordpress.com> Nhìn sắc mặt cô trầm xuống, Anh Bồi dùng đầu gối chạm vào lưng An Tiểu Tâm nói: “Làm sao thế, chưa nói gì đã tức giận à? Được rồi được rồi, sợ cô luôn, nửa năm thì nửa năm. Tôi cho cô biết a, tôi muốn ngày ngày tới, cô cũng không thể từ chối, đây chính là tự cô nói nha.” “Đúng, không sai.” An Tiểu Tâm phồng má, tức giận từ dưới đất đứng dậy, đi tới bên cửa, tạch một tiếng đem đèn lớn mở hết lên. Anh Bồi bị ánh sáng đột nhiên xuất hiện đâm vào nheo lại mắt, bên tai truyền tới giọng nói An Tiểu Tâm: “Muộn rồi, tôi muốn ngủ, ngày mai tôi còn phải đi làm đây.” Anh Bồi xoa xoa mái tóc trên đầu, thông thả ung dung đứng dậy, trong miệng còn nói: “Cái người này ghế sa lon nhớ phải đổi nha, chiều dài không đủ cho tôi nằm, mệt mỏi.” <http://thiendiepcung.wordpress.com> “Anh đưa tiền đây!” An Tiểu Tâm tức giận. Anh Bồi xô xong giày, lười biếng chuẩn bị đi ra ngoài, An Tiểu Tâm đã đợi ngay tại cửa ra vào chuẩn bị khóa cửa. Anh Bồi xoay người lại nói với An Tiểu Tâm: “Nếu sau này tôi sẽ thường xuyên đến ăn cơm, vậy tôi để lại cả phê Blue Mountain cho cô, khỏi phải mỗi lần đem một gói nhỏ, cảm phiền toái. Nhớ, không cho uống trộm, tôi tới mới có thể uống.” An Tiểu Tâm nghe được câu đầu rất vui vẻ, nghe được một câu cuối cùng đã nổi giận, chỉ đợi Anh Bồi chân trước ra cửa, cô đã rầm một tiếng đóng cửa chính. <http://thiendiepcung.wordpress.com> Anh Bồi từ trong cửa rõ ràng nghe được một câu giong già: “Đồ nhỏ mọn!” Hai vai anh run run, bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 25: Chiêu thứ tư, cùng nhau tập thể dục buổi sáng . . .

Sáng sớm, không khí trong lành mát mẻ An Tiểu Tâm mặc quần lửng thể thao với áo ba lỗ rộng thùng thình, tinh thần sảng khoái xuất hiện ở trong sân thể dục trung học. Mới vừa chạy một vòng, cô đã toát rất nhiều mồ hôi. Cô vừa chạy vừa đem vạt áo ba lỗ cuốn lên, thời tiết quái quỷ này, mới tháng 6 mà đã nóng như vậy rồi. Phía sau có tiếng chạy bộ gần tới, An Tiểu Tâm theo bản năng tránh sang một bên để nhường đường. Trong tiểu khu này toàn là những người thức khuya thành tinh, thật đúng hiếm thấy có người dậy sớm chạy bộ giống cô. Chạy được một lúc, phía sau người nọ mãi vẫn chưa thấy vượt qua, chẳng qua theo đuôi mình. An Tiểu Tâm chân chạy nhanh hơn, nghĩ kéo giãn khoảng cách. Thế nhưng người nọ cứ như cái bóng của cô, lại cùng đi lên. An Tiểu Tâm nổi giận quay đầu lại nhìn lên, ho khan một cái khụ khụ khụ, : “Anh Bồi?” “Sớm” Anh Bồi từ bên tai lấy ra một bên tai nghe, cùng An Tiểu Tâm lên tiếng chào hỏi, sau đó lại đem ông nghe nhét về trong lỗ tai, tựa hồ không có ý muốn nói chuyện với nhau. An Tiểu Tâm nhún nhún vai, đơn giản coi Anh Bồi đang rèn luyện thân thể buổi sáng, cô tiếp tục chuyên tâm chạy bộ. Chạy 5 vòng xong, cô đi tới bên sân làm vài động tác kéo duỗi thân thể, thế nhưng lần này cô không quá chuyên tâm, nhìn trộm quan sát Anh Bồi còn đang chạy trên đường rèn luyện thân thể bằng cách chạy bộ. Anh Bồi thân thể cao lớn trên người mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, kết hợp với giày thể thao sọc đen hai chân chạy ở trên đường bước đi như bay, thân hình cường tráng cân xứng trong lúc chạy bộ càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn nóng bỏng mỹ lực phái nam. Anh ngũ quan anh tuấn đắm chìm trong nắng mai bừng lên từ thế oai hùng, nhất là đôi mắt đen kia, lấp lánh có hồn. Những sợi tóc bị gió thổi loạn, khi chạy, anh luôn luôn ngửa đầu làm tóc ngã hết về phía sau. Đáng về tự nhiên mà lại tự tin như thế này, càng lộ ra vẻ gì đó vừa tà mị vừa hấp dẫn. “Bực thật! Kẻ gieo họa!” An Tiểu Tâm ánh mắt không dời, trong lòng oán trách thượng đế bất công. Một người mà hội tụ đủ yếu tố giỏi giang kiên quyết, học thức cao, bối cảnh hùng hậu, tài phú kinh người, tướng mạo anh tuấn một người đàn ông như thế trông sẽ như thế nào? Đáp án rõ ràng ngay trước mặt, chính là Anh Bồi đại thiếu gia. Đó là lí do một kẻ tư sản như anh phong lưu không kèm chế, đôi tình nhân như thay quần áo. Đúng, khuyết điểm trí mạng nhất của anh chính là hoa tâm, quả

thực là siêu cấp vô địch nhất trong lịch sử phong lưu hoa tâm đại củ cải. An Tiểu Tâm tức giận, không thèm nhìn Anh Bồi nữa, hai tay chống trên mặt đất, đầu theo chiều ngược lại từ trên xuống, làm một trong những động tác yoga thường thấy nhất động tác uốn dẻo hình tam giác. Động tác này yêu cầu phía sau lưng cùng eo hoàn toàn gấp xuống, nhưng An Tiểu Tâm xương sườn bị thương, không dám dùng lực mạnh. Cô hơi ngửa đầu thấp xuống một chút, tầm mắt thoải mái xuyên qua giữa hai chân nhìn về phía sau lưng. “Ồ?” Cô tò mò lên tiếng, mảnh đất trống kia thế nhưng đặt hai túi đồ. Trên túi màu lam thấy rõ nhãn hiệu hình tròn. Trên nhãn hiệu in hình một ngọn núi, phía trước của ngọn núi màu xanh có một thùng gỗ, bên cạnh thùng gỗ có một nhánh cây. Đôi tay cô cố gắng chống trên mặt đất, mặt kim nén đèn đỏ bùng, tư thế này thật đúng là mệt mỏi. Nhất là áo ba lỗ rộng thùng thình tuột xuống, che trước mắt cô. Cô cố gắng cúi cổ, kiên trì muốn nhìn rõ một chút trên túi màu lam nhãn hiệu bên ngoài vòng chữ viết nhầm là cái gì? “U. . . . . JA-MAICA. . . . . BLUE MOUN-TAIN. . . . . COF-FEE” An Tiểu Tâm hí mắt, vất và đọc lên Anh văn phía trên. Oa, cả phê Blue Mountain. Không đợi vui vẻ, một đôi giày thể thao sọc trắng đen xuất hiện ngay bên cạnh cái túi kia, ngay sau đó là giọng điệu chế giễu của người đàn ông vang lên: “Cô có thể đôi lại tư thế nhìn, hơn nữa, chiếc áo của cô dường như muốn rớt xuống rồi.” “Hô!” An Tiểu Tâm khó nhịn một hơi mắt thẳng băng, cứ như vậy quỳ rạp trên mặt đất. Anh Bồi vội vàng tiến lên hai bước, đỡ An Tiểu Tâm ngồi dưới đất. Cô □ trên đầu gối tất cả đều là bùn đất, Anh Bồi liếc cô một cái, sau đó cẩn thận đem những thứ bùn đất kia phui xuống, tiếp đó lại quan sát cẩn thận xem đùi cô có bị vết thương nào không. An Tiểu Tâm đầu tiên là bị anh trừng cả người co rúm lại, sau đó nhớ tới anh là đầu sỏ gây nên, nổi giận thét lên với anh: “Không có việc gì tới đây làm gì? Hừ chết người à?” Thấy cô đầu gối không có việc gì, Anh Bồi lười biếng đứng lên, cúi một cái tay về phía An Tiểu Tâm nói: “Bình thân đi, không cần phải hành lễ như thế.” An Tiểu Tâm không cần anh kéo, bò dậy sửa sang lại quần áo của mình, vừa thở gấp vừa tức giận nói: “Đừng nói với tôi sau này anh cũng sẽ tập thể dục buổi sáng.” “Cô có thể tập thể dục buổi sáng tôi thì không thể à? Nơi này cho cô tập thể dục, không cho tôi chạy bộ à?” Anh Bồi nhún nhún vai. “Xui xẻo.” An Tiểu Tâm nhỏ giọng mắng, phui mông một cái chuẩn bị đi. “Này, lần sau cô đừng mặc cái áo rộng thùng thình như thế này để tập thể dục nữa, khê khom lưng một cái là thấy hết.” Anh Bồi ở sau lưng cô hô.][‘ - ’] “Ai cần anh lo, bên trong tôi còn mặc một cái áo chèn nha.” An Tiểu Tâm cãi lại, vì biết áo rộng thùng thình nên cô đã sớm dự phòng, bên trong mặc một chiếc áo chèn bó sát người. “Tôi thấy được, màu hồng.” Anh Bồi nháy nháy mắt. - _||| An Tiểu Tâm mặt nhanh chóng đỏ bừng, MD, sao lại nói chính xác thế chứ làm như là thấy thật không bằng. Thế nào ban đầu không phát hiện Anh Bồi là người như thế này? Không thèm để ý đến anh, đi nhanh lên. “Cho, cô mang về.” Anh Bồi nhặt từ trên đất lên hai bao cả phê kia, đến gần nhét vào trong ngực An Tiểu Tâm, ngón tay cốc một cái vào trán An Tiểu Tâm nói: “Làm sao cô dẫn như vậy, muốn nhìn có thể đứng lên chạy lại chỗ đó xem, làm gì dùng tư thế cổ quái như vậy làm cho mình mặt đỏ tới mang tai. Lại nói, trên người cô có thương, đừng làm loạn những thứ tư thế kỳ quái đó nữa.” “Không cho cốc tôi nữa!” An Tiểu Tâm hét lớn, Móa ơi, người này cốc thành nghiện rồi, bắt đầu từ lúc ở Châu Phi, nhìn thấy có thì cốc vào cái trán một cái. “Tôi tập yoga nha, rất tốt cho sức khỏe, không hiểu chỗ nói lung tung.” An Tiểu Tâm xoay người rồi đi, thế Anh Bồi bắt kẻ nói gì cũng không quay đầu lại. “Hai gói cả phê, một gói cô đem đến công ty uống. . . , một gói để ở nhà uống” An Tiểu Tâm không quay đầu lại. Anh Bồi vươm cổ đối với bóng dáng An Tiểu Tâm gần như mất hút kêu: “Tôi uống có mới có thể uống. . . , không được uống trộm” Hô xong, Anh Bồi vui sướng ha ha cười. An Tiểu Tâm đứng như Anh Bồi nghĩ như vậy, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bầm, tuôn ra một câu: “Đồ keo kiệt.” Tinh thần phấn chấn đi làm, cái mông còn chưa ngồi nóng chỗ, thì An Tiểu Tâm bị Lý Anh Ái không biết từ đâu tới kéo ra bên ngoài cầu thang. “Tức chết chị rồi.Chị muốn kéo em về cùng tổ với chị, Hàn Mai nói không ý kiến, tổng giám đốc cũng nói không có ý kiến, duy chỉ có Anh Bồi đó làm cho người ta khó chịu. Em chưa nhìn thấy bộ dạng anh ta đâu, cứ trung cái bộ mặt khó gần, trông cứ như là cười sẽ tổn thọ không bằng. Đồng ý thì đồng ý đi, không đồng ý thì phản đối, một sếp tổng, có mỗi chuyện như vậy mà cũng không cho người ta câu trả lời chính xác.” An Tiểu Tâm nhìn Lý Anh Ái cái miệng to như chậu máu (ừ, cái này có chút khoa trương, Lý Anh Ái cái miệng nhỏ nhắn thật xinh đẹp) hướng về phía cô nói nhăng nói cuội một hồi cuồng oanh loạn tạc. “Từ từ đợi chút. . . . .” An Tiểu Tâm thật khó khăn mới cắt đứt lời nói Lý Anh Ái, “Chị nói muốn lôi em về tổ của chị à?” “Đúng vậy, có phải em không muốn?” Lý Anh Ái trợn mắt. An Tiểu Tâm nào dám nói không muốn, cái gọi là trong triều có người làm quan, so với loại quan hệ xã giao với Hàn Mai, đương nhiên vẫn là Mặc dù nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ làm cấp dưới của Lý Anh Ái vẫn thoải mái hơn. “Chị nói tổng giám đốc và Hàn Mai đều đồng ý rồi, duy chỉ có Anh Bồi không phát biểu ý kiến?” An Tiểu Tâm hỏi. “Đúng vậy, chị tìm Hàn Mai, cũng đã xin chị thị tổng giám đốc. Sếp nói sếp không có ý kiến, Anh Bồi đồng ý là được.” Lý Anh Ái trả lời. “Tại sao phải gọi em quay lại?” An Tiểu Tâm hỏi. “Vi sao? Em đầu heo à. Em có biết hay không, lúc em cùng Anh Bồi từ Châu Phi trở lại, tất cả mọi người đang suy đoán chuyện hai người bị thương. Làm sao bị thương, quá trình như thế nào, như cũ cũng không ai nói rõ, em mà tiếp tục sống ở cái tổ kia, rất nhanh trong công ty sẽ truyền ra lời đồn hai chị em các người cùng hầu hạ một chồng. Em không để ý Hàn Mai vẫn chưa sắp xếp công việc cho em à? Cô ta đang suy nghĩ em cùng Anh Bồi đến tột cùng quan hệ thế nào đây. Lựa chọn tốt nhất bây giờ của em, chính là trở về tổ của chị, vừa đúng tổng giám đốc cũng có việc cần giao cho em.” An Tiểu Tâm vừa nghe “Cùng hầu hạ một chồng”, không kiềm chế nói cả người khê run rẩy, nhưng trong lòng vẫn bị Lý Anh Ái làm cho cảm động. Mặc dù Lý Anh Ái nói hơi có chút khoa trương, nhưng đều là vì mình suy nghĩ. An Tiểu Tâm đã sớm không muốn cùng Đinh Phở Nguyệt một tổ, vì Anh Bồi phục vụ. Cô cười nói: “Vậy chị muốn em làm thế nào? Chúng ta chỉ là cấp dưới còn con, em muốn ở tổ nào, cũng không phải do em có thể quyết định.” “Em thật ngoan cố, chính em phải đi nói với Anh Bồi.” Lý Anh Ái nghĩ kẻ. “Không phải chị nói,anh ta khó gần sao.” An Tiểu Tâm hỏi. “Nhưng em thì khác. Hai người người cô nam quả nữ ở Châu Phi thời gian dài như vậy, còn cùng nhau bị thương, khẳng định quan hệ không tầm thường. Em nói, nhất định sẽ được.” Lý Anh Ái thần thần bí bí nói. “Cái gì người khác, em thấy lời đồn chính truyền ra từ chính những người rảnh rỗi sinh nông nổi như chị thì có.” An Tiểu Tâm phồng má, hắt Lý Anh Ái ra, đi về bàn làm việc của mình. Lý Anh Ái buồn nhanh đuổi theo, cười đi từ từ với An Tiểu Tâm, nói thì thâm vào lỗ tai cô: “Chúng ta là chị em tốt,em cứ thủ tội với chị đi. Em cùng Anh Bồi có nam quả nữ ở Châu Phi thời gian dài như vậy, có hay không quyến rũ thành gian? Chị đảm bảo sẽ không nói với người khác. . . . .” Phó Chủ Nhiệm Lý Anh Ái, hôm nay màu sắc son môi của chị quá khó nhìn.” An Tiểu Tâm lười biếng cắt đứt lời cô. “Vậy sao? Đây là màu năm nay thịnh hành mà. . . . .” Lý Anh Ái đã xoay người muốn tìm gương. “Đạ, trông cứ như vừa uống máu trẻ con xong.” An Tiểu Tâm tâm tình không tốt, ác độc nói. Ngồi ở trên bàn làm việc, An Tiểu Tâm nhìn một tờ thư ký Hàn Mai loay hoay xoay quanh, nhưng lại không bỏ trí công việc cho cô. Cô trái lo phải nghĩ, cảm thấy quay về làm cùng tổ với Lý Anh Ái cũng tốt, không thể chạy đến xin anh thiếu gia kia sắp xếp công việc cho. Vì vậy, cô nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới trước phòng làm việc Anh Bồi. Đinh Phở Nguyệt đang ngồi ở trước cửa xử lý công việc, An Tiểu Tâm chỉ chỉ trong cửa hỏi: “Anh phó tổng có ở đây không?” “Ồ đây, chị tìm anh ấy làm gì? Em có thể giúp chị thông báo một chút.” Đinh Phở Nguyệt hỏi. “U. . . . . U. . . . .” An Tiểu Tâm nghĩ, cũng không muốn giấu giếm Đinh Phở Nguyệt, “Chị muốn tìm Anh phó tổng nói chuyện một chút, chị muốn quay về tổ của Lý Anh Ái.” Đinh Phở Nguyệt phong tình vạn chủng cười, vuốt vuốt mấy lọn tóc dài, “Kiêng dè? Ha ha, em cũng sớm muốn nói với chị rồi, chị nên về tổ của Lý Anh Ái, hoặc là dứt khoát đừng ở bộ phận tổng giám đốc già bộ ngây ngô. Nếu không, người ta nói hai chị em chúng ta cùng hầu hạ chung một mình Anh Bồi. . . . .” “Nói nhăng gì đây?” Mỗi một tiếng quát, An Tiểu Tâm và Đinh Phở Nguyệt bất giác cùng cả người giật mình. Không biết từ lúc nào, cửa phòng làm việc Anh Bồi mở ra, anh sắc mặt cứng lại đứng ở đó, ánh mắt lạnh lùng quét Đinh Phở Nguyệt. Đinh Phở Nguyệt há mồm muốn nói cái gì, cuối cùng nhún nhún vai, không nói gì ngồi xuống. “Đi vào.” Anh Bồi xoay người đi vào. An Tiểu Tâm do dự một chút, kêu người nào đi vào? Cô liếc Đinh Phở Nguyệt một cái, thấy cô ấy không nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là cất bước đi vào theo. “Đóng cửa lại.” Vị bên trong kia lại ra lệnh, An Tiểu Tâm không tình nguyện xoay người lại, thấy rõ ánh mắt dò xét của Đinh Phở Nguyệt qua khe hở cánh cửa. Anh Bồi tức giận, có thể làm cho anh tức giận cũng không dễ dàng. Cái người này, vui buồn không bao giờ biểu hiện trên mặt, để cho người khác nhìn thấy tức giận, có thể nói là trăm năm mới gặp. Chẳng qua là, An Tiểu Tâm cũng không có bản lãnh thường thức cơ hội hiếm có trăm năm mới thấy này, cô ở trong lòng thay Đinh Phở Nguyệt không đáng, cô thấy Anh Bồi ra ngoài với sắc mặt kia là cho Đinh Phở Nguyệt nhìn. Thật đúng là thay Đinh Phở Nguyệt khó chịu. “Tìm tôi có việc? Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô.” Anh Bồi sắc mặt đã dịu xuống, tùy ý ngồi trên ghế sa lon tiếp khách. “Cũng không có chuyện gì lớn, Anh phó tổng

anh cứ nói vắn đề của anh trước đi.” Ở công ty, An Tiểu Tâm vẫn theo khuôn phép cũ, không dám nói lung tung. “A, sáng sớm hôm nay Lý Anh Ái tới tìm tôi, nói tổ của họ muốn cô quay lại, tôi đồng ý rồi. Vậy cô – ý kiến gì à?” Anh Bồi thông thả ung dung hỏi, “Anh đồng ý?” An Tiểu Tâm sùng sốt, tổ tông của tôi, ngài lúc nào thì đồng ý? Vậy tôi còn chạy tới đây làm gì? “Đúng vậy, cô không muốn? Thế thì tôi nói chuyện với Lý Anh Ái một chút, không cần miễn cưỡng cô.” Nói xong Anh Bồi đứng dậy đi về phía bàn làm việc kia, nghĩ ần phím gọi người. “A, không không, tôi đồng ý, tôi đồng ý.” An Tiểu Tâm liên tục không ngừng nói. “Hà. . . . .” Anh Bồi kéo dài âm điệu, “Vậy hiện tại cô có thể nói chuyện cô muốn tìm tôi.” “Ừ. . . . . Ừ. . . . .” An Tiểu Tâm trán đổ mồ hôi, rốt cuộc phải lấy lý do gì đây? “Không có, không có việc gì, tôi sẽ làm việc cho thật tốt. Hắc hắc.” “À, vậy cô ra ngoài đi.” Anh Bồi rút cuộc khai ân thả người. “Tôi ra ngoài đây.” An Tiểu Tâm thở ra một hơi, cái Anh Bồi này, mỗi lần thấy anh trong phòng đang việc, càng khiến cho người ta áp lực cực lớn. Tay mới vừa sờ tới cửa, chỉ nghe Anh Bồi nói: “Buổi tối đổi mấy món ăn.” “Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ.” An Tiểu Tâm cảm giác mình nhất định là bị sặc nước miếng rồi, cô lung tung ừ một tiếng, mở cửa trốn thoát. Đứng ở trước cửa, cô sờ sờ mặt của mình, thật sâu thở ra một hơi. Giương mắt chống lại cặp mắt phượng xinh đẹp Đinh Phở Nguyệt. “Thế nào, rất căng thẳng?” Đinh Phở Nguyệt hỏi. “Ừ, đại căng thẳng.” An Tiểu Tâm gật đầu một cái. Đinh Phở Nguyệt cười duyên một tiếng nói: “Không cần căng thẳng thế, thật ra thì khi chỉ có một mình, anh ấy rất dễ tiếp xúc đấy. Chỉ cần đùa đùa nghịch nghịch nhõng nhẽo, thì anh ấy đâu hàng ngay.” Đinh Phở Nguyệt càng nói càng nhỏ một tiếng, đem thân thể dính vào trên người An Tiểu Tâm, giọng nhỏ tinh tế nói: “Hơn nữa ở trên giường, ha ha ha, tối hôm qua khiến em mệt chết, bây giờ eo của em vẫn còn nhức nè.” An Tiểu Tâm nhìn cô ta cặp mắt quyến rũ xinh đẹp, một cảm giác nôn mửa ập tới, cô nói quanh co vài câu rồi kiểm lý do chuẩn, không thấy được Đinh Phở Nguyệt đang nhìn bóng lưng của cô cười lạnh. An Tiểu Tâm một hơi chạy đến bên ngoài ban công, cảm giác ghê tởm thật lâu không tiêu tan. Chẳng lẽ Anh Bồi tối hôm qua cùng mình ăn cơm xong, lại chạy đi chỗ Đinh Phở Nguyệt? Dạ dày vừa một hồi sôi trào, không chỉ có chua, mà lại có chút gì đó đau khổ, tư vị không hiểu rõ không nói được hành hạ cô.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chiêu thứ năm, chuyển đồ . . .

An Tiểu Tâm dường như rất có khả năng điều chỉnh tâm trạng của mình, rất nhanh, cô đem những thứ cảm xúc không vui thổi bay.

Khi cô ngân nga một giai điệu, vui sướng hết giờ làm, không khỏi hoài nghi mình có phải bị ngược phát điên rồi hay không. Mới vừa rồi Lý Anh Ái nhận một đồng lớn công việc trở lại, còn bị cô gào lên, thế nhưng bây giờ An Tiểu Tâm lại trở nên vui vẻ.

Tan việc đi ngang qua siêu thị, nhớ tới người khác muốn tới ăn cơm, không thể làm gì khác hơn là đi vào mua thức ăn.

Chọn một ít thịt bò nạm, hắc hắc, thêm mấy trái cà chua thành nồi canh thịt bò. Trời nóng như vậy, mà nấu canh nóng cho anh uống. . . , nóng chết anh luôn.

Chọn mấy bó rau cần, hắc hắc, nghe nói rau cần làm yếu tinh trùng, để cho anh ta ăn đoạn tử tuyệt tôn luôn. An Tiểu Tâm chợt gõ đầu một cái, báo cho mình, thiện lương, thiện lương, đừng ác độc như vậy.- _ -|||

Mua xong nguyên liệu nấu ăn, đi ngang qua khu quần áo, thấy bảng hiệu khuyến mãi quần áo lót thật to.

An Tiểu Tâm không nhịn được đi qua nhìn một chút, phát hiện loại áo lót mình thường mặc cũng đang giảm giá. Cô gạt gạt tìm tìm kiểm kiểm, nhìn trúng một cái màu hồng, cầm lên vừa nhìn, là 32B, bầu ngực có vẻ hơi nhỏ.

An Tiểu Tâm hỏi nhân viên bán hàng có 32C hay không, nhân viên bán hàng nói chỉ còn đúng hai cái cuối cùng, nên giá mới thấp như vậy.

Cô lại hỏi có thể mặc thử hay không, nhân viên bán hàng cười lác lác đầu. An Tiểu Tâm nhìn giá tiền kia thật sự bị dụ hoặc, bình thường muốn mua một cái giá cũng hơn 300, hiện tại chỉ cần 120. Quên đi B thì B, không lệch nhiều lắm.

“Chỉ à, gói cho tôi chiếc này, thanh toán ở đâu vậy?” An Tiểu Tâm quyết định mua.

“Không được, cô mặc không vừa, mua xong cô chắc chắn sẽ hối hận.” Một giọng nam lười biếng ở sau lưng An Tiểu Tâm vang lên, An Tiểu Tâm toàn thân cứng đờ, chủ nhân vừa phát ra giọng nói mà cô vừa nghe thấy đang đứng ở trước mặt cô, kẻ mà đáng lẽ không nên xuất hiện ở nơi này Anh Bồi.

Cô vội vàng đem áo ngực trên tay ném ra, xoay mặt cười mỉa nói: “Anh Bồi, sao anh cũng ở đây vậy?” Vừa nói cô vừa chuẩn về phía bên cạnh, muốn đem Anh Bồi ra khỏi nơi thị phi này.

Anh Bồi hài lòng phát hiện, chỉ cần rời phòng làm việc, An Tiểu Tâm sẽ tự động bỏ gọi phó tổng, mà gọi thành Anh Bồi.

Nhân viên bán hàng vẫn ở phía sau đuôi theo hỏi: “Quý khách, cô có muốn lấy nữa không?”

Anh Bồi mỉm cười giúp An Tiểu Tâm trả lời: “Không cần, cô ấy mặc C.”

Nhân viên bán hàng nhìn nhìn cách ăn mặc Anh Bồi, nhanh trí nói: “Chúng tôi vừa mới nhập rất nhiều style mới, kiểu dáng rất đẹp, có rất nhiều size để chọn, hai người có muốn xem qua hay không?”

Anh Bồi cúi đầu mất liếc An Tiểu Tâm hỏi: “Nếu không, xem một chút?”

An Tiểu Tâm mặt đỏ chót nghiêm lại, dùng hết sức nắm cánh tay Anh Bồi dắt ra ngoài, “Không. . . . . Không cần. . . . .”

“Tôi nói cô có ngốc hay không hả, đồ không thích hợp tại sao muốn mua về nhà?” Anh Bồi lười biếng dạy dỗ.

“Làm sao anh biết không thích hợp? Anh thấy à?” An Tiểu Tâm nổi giận, thốt ra ra.

“Đúng vậy, tôi thấy mà.” Anh Bồi làm ra một bộ dáng đang nhớ lại, đảo mắt vừa nhìn An Tiểu Tâm mặt đỏ tới mang tai trợn mắt hốc mồm nhìn mình, anh phớt bặt cười nói: “A, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi phải nói tôi chưa từng thấy. Cô biết đấy, con người của tôi không biết nói láo. . . . .”- _ -||

“Lưu manh!” An Tiểu Tâm lăm bằm mắng, cũng không để ý xe mua đồ, xoay người đi nhanh. Anh chẳng những xem qua, hơn nữa, còn thấy rất rõ ràng đấy. (cửa ải đồng sinh cộng tử, ở Châu Phi, Anh Bồi thấy rất rõ ràng nha.)

“Thôi được rồi, đừng tức giận, tôi xong việc vào ngay siêu thị xem cô thể nào, tốt bụng đi vào giúp cô xách đồ đó.” Anh Bồi đẩy xe mua hàng ở phía sau đuổi theo cô nhẹ giọng nói.

“Hừ!” An Tiểu Tâm hàm hừ cầm giấy tính tiền, không để ý tới Anh Bồi.

Anh Bồi giúp An Tiểu Tâm cầm món ăn, đang hoang đi theo phía sau cô về nhà. Ra khỏi thang máy, An Tiểu Tâm ở trong túi lấy ra cái chìa khóa, lại phát hiện có một đồ vật công kênh đang chặn trước cửa nhà mình.

Khiến cô ngây người trong chốc lát, bên cạnh cửa có hai công nhân mặc trang phục màu cam một trong hai người người lại gần hỏi cô: “Cô có phải là An Tiểu Tâm không?”

“Đúng vậy.” An Tiểu Tâm ù ù cạc cạc.

“Đây là ghế sa lon ngày hôm qua cô đặt hàng, xin kiểm tra lại xem.” Hai công nhân nói.

“Tôi không đặt ghế sa lon. . . . .” An Tiểu Tâm nói còn chưa dứt lời, sau lưng Anh Bồi cướp lời, tiến về phía hai công nhân kia nói: “A, đúng rồi, là chúng tôi đặt, trước tiên mang vào đã.”

“Nhanh lên một chút mở cửa.” Anh thúc giục An Tiểu Tâm.

An Tiểu Tâm nhìn chằm chằm Anh Bồi: “Tôi thế nào không biết tôi muốn mua ghế sa lon?”

“Cô ngày hôm qua nói.”

“Tôi nói lúc nào?”

“Tôi nói đổi ghế sa lon, thì cô kêu tôi đưa tiền. Hiện tại, tôi trả tiền, ghế sa lon cũng đưa tới, có cái gì không đúng?” Anh Bồi nháy một đôi mắt sáng trong xanh đen, vô tội nói.

“Anh. . . . .” An Tiểu Tâm giận đến không nói ra lời, ai mà thêm ghế sa lon của anh chứ.

“Nhanh lên một chút, nếu không mang vào, hàng xóm sẽ ý kiến, có nỗi lối đi mà chần hết.” Anh Bồi thúc giục.

“Không được, tôi không thể nhận, anh để cho bọn họ mang đi.” An Tiểu Tâm không nghe theo.

“Này, tôi nói An Tiểu Tâm, cô nhất định phải nhận, ngày hôm qua chính cô nói đó. Hiện tại tiền cũng trả, người ta làm sao có thể trả lại hàng? Nếu không, cô bồi thường tiền cho tôi, tôi để cho bọn họ mang đi ném.”

“Vô lại, vô lại. . . . .” An Tiểu Tâm ở trong lòng điên cuồng la.

Anh Bồi một tay gạt lấy cái chìa khóa, mở cửa, chỉ thị công nhân đem bộ ghế sa lon cũ dọn đi, khênh bộ ghế salon mới đặt vào.

An Tiểu Tâm đứng ở cửa, một mặt tức giận, một mặt buồn bực nghĩ, Anh Bồi người này ánh mắt thật đúng chuẩn hoàn mỹ. Máu xám bạc khê cong lượn trên sofa bằng vải bố, cảm giác mạnh mẽ lại không mất vẻ lịch sự tao nhã, bất luận là những chi tiết nhỏ hay phong cách đều cùng với phòng nhỏ của mình hết sức tương xứng.

Tiền công nhân, Anh Bồi vỗ vỗ bả vai An Tiểu Tâm nói: “Nhanh đi nấu ăn đi, tôi đi đem xe lái về. Xe vẫn còn ở bãi đậu xe siêu thị đấy.”

“Vậy sao khi nãy anh không nói?” An Tiểu Tâm dùng khẩu khí chất vấn hỏi, biết vậy ngồi xe về là được rồi, cũng không cần tốn công xách đồ ăn đi bộ.

“Cô đi nhanh như vậy, tôi tưởng rằng cô thích đi bộ.” Anh Bồi cười nhún nhún vai, vừa đi ra ngoài vừa dặn dò: “Cô ở nhà nấu cơm đi, không được nấu dở, không được cho nhiều muối, hay nhiều giấm nghiêm cấm không cho dở trò.”

An Tiểu Tâm méo miệng, người này thật đúng là biết bảo vệ mình, không sai, cô đang muốn dùng một trong số những chiêu này đấy.

Thực tế chứng minh, An Tiểu Tâm ở Anh Bồi trước mặt không hề có lực phản đòn.

Sau nửa tháng, trừ thỉnh thoảng Anh Bồi có xã giao hoặc đi công tác, anh bảo đảm sẽ đứng giờ xuất hiện ở nhà An Tiểu Tâm ăn bữa ăn tối.

An Tiểu Tâm khóc không ra nước mắt, chỉ có thể nhìn trong nhà mình xuất hiện càng ngày càng nhiều đồ vật gì đó của Anh Bồi.

Anh Bồi nói An Tiểu Tâm uống cà phê dùng cái ly quá quê mùa rồi, cầm hai cái ly gốm nồi sản xuất ở Hàn Quốc. Hai cái ly được cường điệu hóa thành một nam một nữ. Kỳ lạ nhất là, trên cái ly nổi bật hình vẽ. Cái ly cho nữ kia, nhô ra giống như bộ ngực (hai bầu ngực tròn trịa giắt trên cái ly, 囍). Mỗi lần An Tiểu Tâm cầm ly này uống cà phê, cũng sẽ trong lòng thâm mắng, sắc quý mới có thể chọn như vậy cái ly.

Anh Bồi nói đến nhà An Tiểu Tâm chân cảm giác không thoải mái, lại đem hai cặp dép . Cũng là hàng Hàn Quốc tinh xảo , một đôi dép màu đỏ, dép trên đầu cũng gắn một đầu heo đáng yêu .

Anh Bồi nói uống cà phê xong không đánh răng rất khó chịu, lại đem hai cái bàn chải đánh răng đến. Cũng không biết bàn chải đánh răng chạy này nọ bằng điện, đều đồng loạt đặt ở trong phòng tắm An Tiểu Tâm .

An Tiểu Tâm không thể nhịn được nữa cảnh cáo Anh Bồi, không cho đem đồ của cô bỏ đi hết, nhất là, không thể mang những vật khác thay thế thành đồ đôi .

Tiếp đó, Anh Bồi lại mang Notebook , lý do là, có lúc anh đột nhiên nhận bưu phẩm, dùng cái máy để bàn của An Tiểu Tâm kia không quen. Hơn nữa, lúc này anh mang một cái, mà không phải một đôi.

Vì vậy, vào một ngày nào đó cơn mưa nhỏ tích tụ thành bão phản kháng, An Tiểu Tâm ngồi ở trước bàn com, quyết tâm tìm Anh Bồi nói chuyện .

Chuông điện thoại di động vang lên, An Tiểu Tâm nhận điện thoại, là Anh Bồi.

“Thế nào còn chưa tới?” An Tiểu Tâm hỏi.

“Thế nào? Chờ tôi sốt ruột chờ rồi hả ?” Anh Bồi cười hỏi.

“Không phải, hôm nay có chuyện muốn nói với anh.” An Tiểu Tâm âm trầm giọng.

“Cô nói đi, tôi nghe .” Anh Bồi đáp.

“Anh tới đi, lúc này không tiện nói.”

“Thật không có ý, tôi có việc gấp phải ra ngoài, tối nay không thể qua.” Anh Bồi xin lỗi nói.

“A, đi công tác bao lâu?” An Tiểu Tâm hỏi.

“Không rõ r lắm, tạm thời đi Anh quốc xử lý chút chuyện, không biết lúc nào có thể trở về đây.” Anh Bồi trả lời.

“Hả” An Tiểu Tâm thờ phào nhẹ nhõm, như vậy trong khoảng thời gian này không cần luôn khẩn trương hồi hộp chờ anh tới dùng cơm. Nhưng đồng thời, tại sao trong lòng có một loại tâm tình thất vọng tương tự lan tràn ở đây?

“A, An Tiểu Tâm, tôi có một chiếc đồng hồ quả quýt để quên ở chỗ cô, cô giữ giúp tôi nha, đừng làm mất, cũng đừng làm hư.” Anh Bồi dặn dò.

An Tiểu Tâm liếc một cái mảnh đồng hồ quả quýt trên khay trà, không yên lòng đáp ứng.

Đề điện thoại xuống, cô cầm khối đồng hồ quả quýt kia lên cẩn thận quan sát. Bề ngoài làm thành hình dáng cái neo , thợ làm rất tinh tế, nhưng hình như có từ rất lâu rồi. Cũng không phải hiếm lạ, cô tiện tay thả lại trên bàn con, đi trở về phòng ăn cơm. Trong khoảng thời gian này thói quen hai người ăn cơm, lúc này một người ăn, cảm giác có chút gì đó thiếu thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thử lễ phục

Ngày hôm sau là Chủ nhật, nhưng mới sáng sớm, An Tiểu Tâm liền ủ rũ cúi đầu ra cửa. Nửa đêm hôm qua, An Tiểu Tâm bị mẹ yêu quý nữ sĩ Tần Xuân Hinh dùng thanh âm điện thoại The Ring đánh thức mình, mục đích là vì có thể làm cho An Tiểu Tâm sáng sớm hôm nay theo bà đi Hongkong thử lễ

phục. Xuống lầu, ngay lập tức thấy bảng số xe nội địa Mercedes-Benz viano(xe thương vụ),đích đến chính là Hongkong. Sở Úc tỉnh thần sáng khoái đang tựa bên cạnh xe mỉm cười nhìn An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm kinh ngạc chỉ vào Sở Úc: “Sao anh lại ở đây?” “Còn có nhiều người hơn đang ở chỗ này.” Sở Úc nháy mắt mấy cái, chỉ chỉ trên xe. Cửa sau xe mở ra, An Tiểu Tâm phát hiện Khúc Tín Hách, Tần Xuân Hinh, Tần Thu Huân, Đinh Phở Nguyệt đều ở trên xe. “Ồi. . . . .” An Tiểu Tâm gào khóc, nhiều người như vậy, một đội quân hùng dũng định làm gì à? “Tiểu Tâm, thế thông hành, thế căn cước mang theo chưa?” Tần Xuân Hinh hưng phấn nói. “Có đem theo. . . . . Ừ. . . . . Mẹ, nhiều người đi cùng như vậy, con có thể không đi được không, con mệt quá a, muốn nghỉ ngơi.” An Tiểu Tâm không cần suy nghĩ, cũng biết lũ nữ nhân này sẽ ở Hongkong trong phố lớn ngõ nhỏ cần quét một lần. Cô đối với mua đồ cũng không hứng thú. “Không được, con là dâu phụ, nhất định phải thử lễ phục dâu phụ.” Tần Xuân Hinh ném ra tạc đạn nặng ký. “Bạn. . . . . Bạn. . . . . Dâu phụ?” An Tiểu Tâm lắp bắp nói, trời ạ, không phải là để cho cô con gái này làm dâu phụ theo mẹ tái giá chứ? “Đúng vậy? Con và Phở Nguyệt làm phù dâu của mẹ, nói con là người tiếp khách cũng được.Mẹ một mực đợi con,con đi Châu Phi, bị thương, lại đi Tứ Xuyên, làm cho mẹ chờ dài cả cổ rồi.” Tần Xuân Hinh nói xong dẫu môi lên. An Tiểu Tâm cả người khẽ run rẩy, bối rối nói: “Mẹ, trước đó mẹ cũng nên bàn bạc trước với con đã.” Lúc này, Khúc Tín Hách bên cạnh Tần Xuân Hinh thò người ra chen vào, mỉm cười nói: “Tiểu Tâm, lên xe hẵng nói. Mẹ con trong khoảng thời gian này vẫn vì con lo lắng, thật vất vả mới bắt đầu chuẩn bị hôn sự đấy.” Nhớ tới trong khoảng thời gian này Tần Xuân Hinh quả thật vì mình bỏ ra khá nhiều tâm tư, Khúc Tín Hách vừa lên tiếng, An Tiểu Tâm không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là Bò lên xe. Vậy mà Đinh Phở Nguyệt đưa tay chỉ chỗ ngồi kế tài xế nói: “Chỉ ngồi phía trước đi, phía sau chen đủ rồi.” Sở Úc lúc này đã ngồi ở chỗ tài xế, quay đầu lại cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn nói: “An An, ngồi phía trước đi.” An Tiểu Tâm chấp nhận chuyển lên trước mặt, leo lên chỗ ngồi kế tài xế, kéo bàn che nắng xuống, cả người vùi vào trong chỗ ngồi, không hề để ý phía sau Nguyên một đám phụ nữ riu ra riu rít cười nói, thẳng ngủ. Vừa ngủ, vừa nghĩ, Khúc Tín Hách người này thật đúng là làm người ta bội phục, ông ta rốt cuộc vừa ý mẹ điểm nào? Một hồi lại nghĩ, Anh Bồi tên kia có phải hay không đã đến nước Anh? Bây giờ đang làm gì? Có thể hay không tìm ở Anh quốc tìm được cô em nào rồi. . . . . Cứ như vậy suy nghĩ miên man, lao đảo lung lay thế nhưng cô ngủ thiếp đi. Trừ vượt qua trạm kiểm cửa khẩu là cô tỉnh, còn lại một đường ngủ thẳng đấy. “An An, An An, đến tỉnh.” An Tiểu Tâm bị người lay tỉnh, mở ra cặp mắt mông lung, nhìn thấy gương mặt Sở Úc dịu dàng đang trước mặt mình phóng đại. Cô vội vàng ngồi ngay ngắn người lại, cảm thấy gương mặt ướt át, đưa tay chùi một cái, mới biết cô ngủ cũng chảy nước miếng. Cúi đầu nhìn thấy trên người mình đắp bộ áo khoác mỏng màu trắng, nước miếng của cô cũng rơi vào phía trên. Ngay lập tức cô thật xin lỗi: “Sở Úc. . . . . Thật ngại quá, chiếc áo này là của anh hả, bị tôi làm ướt.” “Ừ, trong xe máy điều hòa không khí mở lạnh, anh sợ em bị lạnh ngã bệnh.” Sở Úc giơ tay lên vuốt vuốt An Tiểu Tâm, cung chiêu nói, “Em một chút cũng không thay đổi, tư thế ngủ không thoải mái sẽ chảy nước miếng.” An Tiểu Tâm tránh ánh mắt Sở Úc, nói sang chuyện khác: “Những người khác đâu?” Sở Úc chỉ chỉ ngoài xe, thì ra là những người khác đang đứng ở dưới xe chờ. Không thể nghỉ ngơi, mới vừa rồi Sở Úc cùng An Tiểu Tâm động tác mờ ám cũng làm cho bọn họ vừa vặn nhìn thấy. Chả trách, người nào người đẩy khoe miệng cùng công lên theo kiểu hiểu rồi hiểu rồi không phải ngại. An Tiểu Tâm vội vàng nhảy xuống xe, như không có chuyện gì xảy ra đứng ở bên cạnh Đinh Phở Nguyệt. Khúc Tín Hách dắt Tần Xuân Hinh trước hướng cách đó không xa đi đến trung tâm áo cưới VV, An Tiểu Tâm bên trái kéo Tần Thu Huân, bên phải lôi kéo Đinh Phở Nguyệt, Sở Úc đi một mình ở tuốt phía sau. Tần Thu Huân cười đối với An Tiểu Tâm nói: “Tiểu Tâm, thế nào không đi cùng Sở Úc?” “Việc gì con phải đi với anh ta?” An Tiểu Tâm hỏi ngược lại. Đinh Phở Nguyệt thấy An Tiểu Tâm chảnh chứ cái dạng kia, cắn lỗ tai An Tiểu Tâm nhỏ giọng nói: “Chị họ, em thấy Sở Úc tốt vô cùng, chị vẫn còn muốn tìm cái dạng khác hay sao? Không giống như Anh Bồi của em, trừ trên giường nhiệt tình, bình thường cũng lạnh như băng.” An Tiểu Tâm trên mặt nụ cười cứng đờ, trong dạ dày buồn nôn. Cô dùng sức thọc Đinh Phở Nguyệt một cái, nhỏ giọng nói: “Dì ngay bên cạnh đấy,em không sợ dì biết à?” Đinh Phở Nguyệt tròn trắng mắt: “Biết thì đã sao, chị thật đúng là hoàng đế không vội, thái giám lại gấp.” An Tiểu Tâm càng thêm nhỏ giọng, cắn lỗ tai Đinh Phở Nguyệt nói: “Chị cảnh cáo em, em mà trêu tức dì, thì em không xong với chị.” “Hừ! Còn không biết người nào trêu tức mẹ!” Đinh Phở Nguyệt nheo eo cô một cái, bước nhanh đi về phía trước. An Tiểu Tâm nôi đoá nhìn bóng lưng xinh đẹp của Đinh Phở Nguyệt, trong lòng tảng đá càng đè nặng. Trung tâm áo cưới VV là lớn nhất Hongkong, sang trọng nhất, cũng trung tâm áo cưới cao quý nhất. Bà chủ ở đây là người nổi tiếng trong giới thiết kế nhà thiết kế áo cưới VV. Bất kể là nhà ngoại giao nổi tiếng, hay là siêu sao điện ảnh và truyền hình nhiều nhân vật nổi tiếng khác, chỉ cần là phụ nữ, có thể mặc áo cưới VV tự tay thiết kế chính là hôn lễ sang trọng nhất. Nhưng mà, muốn VV thiết kế áo cưới, đó cũng không chỉ là vấn đề tiền bạc, còn phải có quan hệ mới được a. Cũng không biết Khúc Tín Hách rốt cuộc có khả năng gì, thế nhưng có thể mời được VV tự mình làm thiết kế áo cưới cho Tần Xuân Hinh. Khi Tần Xuân Hinh mặc tầng tầng lớp lớp áo cưới tự phòng thay quần áo đi ra, người ở chỗ này tất cả đều sợ đến ngây người, chân thật không cách nào hình dung Mỹ lệ. Áo cưới nửa người trên đường cong đơn giản, không có dư thừa chi tiết, chỉ ở gần ngực dùng kim cương nát vảy quanh, tỉ mỉ buộc vòng quanh Tần Xuân Hinh, càng hấp dẫn nhất chính là đường cong. □ là dùng tơ lụa làm điểm nhấn, tầng tầng lớp lớp, làm nổi bật nên eo thon Tần Xuân Hinh. Bộ áo cưới này thiết kế này giống như làm nền cho vẻ đẹp mỹ lệ của Tần Xuân Hinh dù trải qua bao năm tháng, xa hoa mà kín kẽ, không giống với cô gái trẻ tuổi tinh xảo, làm cho người ta một loại cảm giác lãng mạn phong phú, làm cho người ta vì Tần Xuân Hinh mỹ lệ mà cảm động. An Tiểu Tâm nhìn mẹ mình, trong lòng cảm động đồng thời hâm mộ. Cô tiến lên một bước thật lòng nói: “Mẹ, mẹ quả thật đẹp ngây người.” Tần Xuân Hinh hé miệng đối với An Tiểu Tâm cười, ánh mắt lại không nhìn được liếc về Khúc Tín Hách. Khúc Tín Hách đứng ở đó không động, cái gì cũng không nói, chỉ chuyên nhìn Tần Xuân Hinh, trong mắt có tia sáng rõ rệt. An Tiểu Tâm thoáng chốc liên cảm động, người đàn ông này không nói gì, nhưng cô lại cảm nhận được ông đối với mẹ mình yêu vô cùng. Bất kể quá khứ năm tháng xảy ra cái gì, hiện tại phần năng lượng tình yêu này luôn trọn vẹn, cô vui về thay mẹ và Khúc Tín Hách. “Nhìn xem, tất cả mọi người nói xinh đẹp. Tôi thấy, không cần đổi rồi.” Một giọng nói trong trẻo dịu dàng vang lên, mọi người lúc này mới thấy đi theo phía sau Tần Xuân Hinh một cô gái trẻ tuổi. Khúc Tín Hách vội vàng tiến lên bước nói: “VV, lần này thật sự cảm ơn, cô bận rộn như vậy còn tự tay thiết kế chiếc áo cưới này.” Mọi người thế mới biết trước mặt một người trang phục bình thường, tướng mạo thanh tú chính là nhà thiết kế nổi tiếng VV. VV như chuông bạc cười lên nói: “Khúc tiên sinh khách sáo, tôi có bận rộn nữa, cũng không dám không thiết kế cái áo cưới này a. Buổi sáng anh đại thiếu gia còn dặn đi dặn lại đây này.” “Cô gặp Anh Bồi?” Khúc Tín Hách cười. “Đúng vậy a, anh ấy tối hôm qua đến Hongkong. Buổi sáng chúng tôi cùng ăn điểm tâm sáng, hiện tại anh ấy ở trên máy bay.” VV cười đáp. “A, vậy tôi phải cảm ơn cậu ta.” Khúc Tín Hách đùa giỡn nói. “Đúng vậy!” VV nháy mắt mấy cái, lại nhìn đánh giá một chút Tần Xuân Hinh nói, “Phu nhân là nữ sĩ tôi gặp qua đẹp nhất, xem thử coi có chỗ nào không vừa ý, có thể lập tức đổi.” “Không có, cảm ơn,đây chính là bộ lễ phục áo cưới đẹp nhất tôi thấy.” Tần Xuân Hinh hưng phấn nói. “A, “VV vỗ tay một cái nói, “Như vậy tiếp theo chúng nên xem lễ phục của dâu phụ.Chính là hai mỹ nữ này sao?” Nói xong, ánh mắt của cô quét về phía An Tiểu Tâm và Đinh Phở Nguyệt, trong bụng thầm nghĩ, không biết mỹ nhân nào là anh thiếu gia vừa ý đây? Cô đi vòng quanh An Tiểu Tâm và Đinh Phở Nguyệt hai vòng, ừ, hai cô nàng này vóc người không tệ, anh thiếu gia thật đúng là ánh mắt có khác. Nhất là cô nàng tóc có chút rối, giống như mới vừa tỉnh ngủ, có vẻ lười biếng hấp dẫn. Theo con mắt Anh Bồi, nhất định là cô gái này. Ừ, vậy thì lấy bộ siêu cấp kêu gọi, khiến anh thiếu gia nhìn chảy máu mũi. An Tiểu Tâm và Đinh Phở Nguyệt đi theo nhân phục vụ vào phòng thay quần áo, Đinh Phở Nguyệt nhỏ giọng oán trách: “Hừ, thì ra là VV cũng quý gồi dưới quần Anh Bồi.” An Tiểu Tâm trong lòng run lên, nhỏ giọng nói: “Ồ chỗ người ta, em ăn nói cho cẩn thận.”

Không bao lâu, Đinh Phở Nguyệt thoải mái bước ra ngoài, mà An Tiểu Tâm lại nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ di chuyển từng bước một ra ngoài. Hai người lễ phục cùng một kiểu dáng. Lễ phục màu trắng tinh tơ lụa, phần ngực thiết kế, hơi trễ xuống lộ ra diện tích lớn da thịt. Làn váy tự nhiên bông bênh, váy ngắn đến trên đầu gối ba cm. Trước ngực, ghim một đoá màu hồng tơ lụa thật to nơ con bướm, trường băng thẳng rủ xuống trước gối, cả lễ phục linh động hoạt bát, vô cùng thích hợp cho những cô gái trẻ nặc. VV hải lòng nhìn đôi chị em này, cảm thán nói: “Thật nên để cho hai người làm quảng cáo cho tôi.” Đinh Phở Nguyệt hải lòng soi gương đi tới đi lui, cô căn bản là đáng người ma quỷ, có lỗi có lỗi, mặc bộ này lễ phục quả thực là làm cho người ta muốn

phạm tội. An Tiểu Tâm là không biết làm gì đứng ở đó cúi đầu nhìn chăm chăm lễ phục trên người, muốn đem váy kéo xuống, lại sợ khiến phía trên ngực lộ ra. Muốn đem phần áo kéo lên, lại sợ phía dưới bắp đùi lộ ra. Hơn nữa, trên chân cô mang đôi giày cao gót màu đỏ bầy tặc, đứng ở đó, thật là nửa bước cũng khó dời. Sờ Úc lúc này đã xem đến mắt choáng váng, thế này mới phát hiện ra, An Tiểu Tâm đã sớm không phải ô liu nhỏ ngây ngô trong lòng anh, mà là hoàn toàn thành thực cây đào mật rồi. So sánh với Đinh Phở Nguyệt, An Tiểu Tâm vóc người đường cong hơn nhu hòa cân xứng hơn. Da thịt mềm mại, □ ra ngoài bả vai cùng đôi chân dài, như ánh sáng dịu dàng không chói mắt. Nét đẹp từ cổ mảnh mai chạy thẳng đến bờ vai mịn màng nhỏ hẹp, phía dưới hở ra bộ ngực vừa phải tiếp đến khiến tầm mắt không dời chính là vòng eo mảnh khảnh chỉ muốn ôm gọn trong vòng tay. Đặc biệt là đôi giày cao gót màu đỏ phía dưới chân thon kia, càng khiến cho người ta hận không được nâng niu. Hấp dẫn trong bọc ngây thơ, thẹn thùng mang theo dí dỏm, An Tiểu Tâm quả thực là hoàn mỹ càng làm tôn lên vẻ sang trọng của lễ phục. “V. . . . . V. . . . .” An Tiểu Tâm khó khăn mở miệng, “Có thể hay không, đôi cái khác, cái này. . . . . Quà hờ hang. . . . .” “Không được, tôi cảm thấy rất đẹp.” Đinh Phở Nguyệt một mái tóc dài, quay người, làn váy lập tức bay lên, dưới váy cảnh tượng mơ hồ có thể thấy được. VV tay xoa má nói: “Này hơi khó, hai đầu phụ xinh đẹp không thất ý kiến à nha, nên mặc giống nhau thì tốt hơn?” “Tiểu Tâm, con mặc rất đẹp, so với Phở Nguyệt xinh đẹp hơn đấy. Nghe mẹ, mặc đi, không sai đâu.” Tần Xuân Hinh nhào tới bên cạnh nhìn kỹ An Tiểu Tâm nói, một chút cũng không để ý tới bên cạnh Đinh Phở Nguyệt xem thường. “Nếu không. . . . . Cô cho tôi thêm cả áo choàng?” An Tiểu Tâm run run rẩy rẩy nói. “Thế nào? Đối với thiết kế của tôi không hài lòng?” VV về mặt bắt đầu không vui. “A? Không biết. . . . . Sẽ không, cứ như vậy, vậy. . . . . Rất tuyệt.” An Tiểu Tâm trái lrong tâm nói. VV ở trong bụng cười, chỉ bằng kinh nghiệm này, mà muốn cùng Anh Bồi đấu? Kế tiếp, đến phiên Khúc Tín Hách cùng Sờ Úc thử lễ phục chú rể và phụ rể. Tần Xuân Hinh và Đinh Phở Nguyệt ở bên cạnh quơ tay múa chân, An Tiểu Tâm thì cùng với Tần Thu Huân ngồi phía xa xa. Tần Thu Huân ánh mắt luôn nhìn trên người chị gái Tần Xuân Hinh, tựa hồ có xúc động, cũng có sứt sứt. “Đi à, đi có ghen tị với mẹ con hay không?” An Tiểu Tâm nhỏ giọng hỏi. “Tại sao?” Tần Thu Huân tựa hồ rất kinh ngạc. “Mẹ bỏ lại con và ba, nhiều năm như vậy đi vẫn luôn chăm sóc hai cha con, nhưng mẹ con lại một mình ung dung sung sướng.” An Tiểu Tâm nói. “Ha ha, thời điểm đi ghen tị với mẹ con nhất, mẹ con được ngày ngày đi chung với ba con. Sau đi lại cảm ơn mẹ con, bởi vì mẹ con đưa ba con đến với đi, dĩ nhiên, còn có con nữa.” Tần Thu Huân đưa ra cánh tay, ôm vai An Tiểu Tâm. “Chẳng lẽ đi không cảm thấy ghê tởm, ba con và chị gái của mình ở chung một chỗ, còn sinh đứa bé? Đi có thể chịu được?” An Tiểu Tâm lại hỏi. “Con hỏi câu này, nếu không thể chịu được, có thể vượt qua nhiều năm như vậy sao? Thật ra thì, cũng từng đau khổ, bởi vì khi đó An Thắng Phong yêu Xuân Hinh mà không yêu đi. Hơn nữa, bởi vì nguyên nhân trong nhà, đi cũng vậy phải gả sớm, gả cho một người mình không thương. Sau lại thật vất vả có cơ hội ở chung một chỗ, thì đi đặc biệt quý trọng. So với những chuyện khác, có thể cùng người yêu ở cùng một chỗ là quan trọng nhất. Chỉ cần mình có thể được sống bên cạnh An Thắng Phong, hơn nữa người đó cũng yêu đi, thì đi còn tính toán so đo cái gì?” Tần Thu Huân lắng lắng nói. An Tiểu Tâm nhún nhún vai, cảm thấy rất bội phục dũng khí của đi, nhưng vẫn ghen tị mẹ mình vẫn khi tốt, cô lẩm bầm nói: “Thật không biết Khúc Tín Hách để ý mẹ con điểm nào? Người có địa vị giống như ông ta, phụ nữ chạy theo có mà cả đống.” “Đứa nhỏ này!” Tần Thu Huân vỗ An Tiểu Tâm một cái nói, “Sao lại nói mẹ mình như vậy, mẹ con đời này, vì Khúc Tín Hách bỏ ra cũng rất nhiều, con không biết đó thôi. Bọn họ bây giờ có kết quả tốt như vậy, con nên thay bọn họ vui về.” “Dạ!” An Tiểu Tâm cúi đầu. “Tiểu Tâm,” Tần Thu Huân ôm lấy An Tiểu Tâm nói, “Đi biết rõ con là đứa bé ngoan, không cần ầm ứ thay đi. Con xem đi bây giờ cùng ba con, không phải rất tốt sao? Con phải thông cảm cho mẹ con, bà ấy vẫn luôn yêu thương con.” “Dạ, con biết.” An Tiểu Tâm làm nũng đem đầu chôn ở trong ngực Tần Thu Huân cả xát lung tung. Tần Thu Huân ánh mắt nhìn về phía Sờ Úc vừa thay lễ phục bước ra ngoài, chợt An Tiểu Tâm nói: “Con xem Sờ Úc, tuần tú lịch sự, đối với con lại săn sóc, tại sao không cùng câu ta ở chung một chỗ?” An Tiểu Tâm nhìn qua, Sờ Úc mặc tây trang màu trắng tinh, cao lớn rắn rỏi, giờ tay nhấc chân toát ra phong thái nho nhã khiêm tốn. Tóc anh sạch sẽ đơn giản, mày kiếm đậm mà đen, khoe miệng nhếch lên, xa xa hướng An Tiểu Tâm cười. Tại sao không cùng anh ở chung một chỗ? An Tiểu Tâm cũng ở đây tự hỏi. “Con không biết, có lẽ ban đầu tổn thương quá sâu, hiện tại một chút cảm giác cũng không có.” An Tiểu Tâm lẩm bầm nói. “Ài, Tiểu Tâm, đi không biết rốt cuộc các con tại sao chia tay. Chỉ là, chuyện đã qua, dù có thế nào hãy quên đi.” Tần Thu Huân khuyên. “Đi à, đi không hiểu đâu, mặc dù quên tổn thương, nhưng cũng không tìm về được cảm giác ban đầu.” An Tiểu Tâm tâm tình xuống thấp phát hiện, trong đầu thể nhưng xuất hiện hình bóng Anh Bồi hoa tâm củ cải. Tần Thu Huân an ủi vỗ vỗ bả vai An Tiểu Tâm, loại chuyện tình yêu này, ai cũng không giúp được gì. Đinh Phở Nguyệt xa xa thấy An Tiểu Tâm cùng Tần Thu Huân thân mật ở chung một chỗ, cười nhạt một chút, đi tới, ôm chặt Tần Thu Huân, đối với An Tiểu Tâm nói: “Không được quán mẹ em.” Tần Thu Huân bị Đinh Phở Nguyệt kéo tới lao đảo, An Tiểu Tâm vội đỡ một cái, cong môi nói: “Người nào quán, em cần thận một chút có được hay không. . . .” Đinh Phở Nguyệt khẽ mỉm cười, nửa đùa nửa thật nói: “Chị họ, đừng giành đồ với em, có được hay không?” An Tiểu Tâm trong lòng đột nhiên co rút lại, sắc mặt trắng bệch, nửa ngày lắp bắp miệng thế nhưng nói không ra lời. Đinh Phở Nguyệt bật cười, xoay người lại lại ôm lên cánh tay An Tiểu Tâm nói: “Làm sao thế, khẩn trương như vậy, không phải giành đồ với em thật chứ? Thế nào mà em không biết nhỉ?” An Tiểu Tâm sắc mặt lấy lại bình tĩnh, gạt ra cười nói: “Người nào khẩn trương, chẳng qua đầu chị có chút choáng váng. Em có cái gì tốt để chị giành.” “Không có là tốt rồi! Chị họ, đi mau, đừng chậm trễ thời gian, chúng ta còn phải mua đồ đấy.” Đinh Phở Nguyệt như không có chuyện gì xảy ra dắt An Tiểu Tâm. “Mọi người đi đi, chị không thoải mái. Chị thấy đối diện có một Starbucks, chị qua đó ngồi. Mọi người đi dạo xong thì quay lại đó tìm chị.” An Tiểu Tâm dè mi tâm, “An An, sao vậy? Không thoải mái?” Nghe được lời nói An Tiểu Tâm, Sờ Úc một mực bên cạnh im lặng không lên tiếng quan tâm hỏi. An Tiểu Tâm cố gắng cong khoe miệng, lắc đầu một cái. Khúc Tín Hách lúc này mở miệng nói: “Tiểu Tâm, chú đã đặt phòng ở Peninsula Hotel, con cứ đến đó nghỉ trước đi.” “Đặt phòng?” Tần Xuân Hinh có chút nghi ngờ hỏi. “Ha ha” Khúc Tín Hách thoải mái nở nụ cười, “Anh biết mọi người hôm nay là khẳng định đi dạo chưa đã, cho nên đặt phòng, để cho mọi người tiếp tục ở đây, tôi mới trở về.” “Oa, Tín Hách anh thật tuyệt.” Tần Xuân Hinh hưng phấn nhìn qua nắm ở cánh tay Khúc Tín Hách, An Tiểu Tâm kinh hồn bạt vía nhìn mẹ của mình, sợ bà làm ra động tác kinh thế hãi tục, ví dụ như trước mặt mọi người hôn một cái. . . . . Thật may là, Tần Xuân Hinh chỉ là phe phẩy cánh tay Khúc Tín Hách nũng nịu một chút, không làm thêm bất cứ động tác gì. An Tiểu Tâm âm thầm thở ra một hơi, hoàn hảo. Bất quá, Khúc Tín Hách quả thật rất săn sóc người, sắp xếp chu đáo, tin tưởng lão mẹ nửa đời sau sẽ được chăm sóc rất tốt. “Bác trai, vậy cháu đưa Tiểu Tâm về khách sạn nghỉ ngơi, bác và đi cùng bọn họ đi dạo phố.” Sờ Úc ôm đầu vai An Tiểu Tâm. Khúc Tín Hách trước nhìn An Tiểu Tâm một cái, phát hiện cô không phản đối, mới vỗ vỗ bả vai Sờ Úc, dặn dò đôi câu sau rồi đi. Đinh Phở Nguyệt trước khi đi ở bên tai lại An Tiểu Tâm lặng lẽ nói: “Xem mẹ chị như vậy, so với em còn ôn ền hơn đấy.” An Tiểu Tâm nghiêng đầu trừng cô, Đinh Phở Nguyệt nhún nhún vai, kéo ba lô nhỏ lượn lờ bỏ đi, vừa đi vừa lẩm bầm nói: “Thật không biết hai mẹ con các người rốt cuộc đi cái vận cứt chó gì, đến đâu cũng đụng đàn ông tốt.” Nhìn mọi người đi xa, Sờ Úc vỗ An Tiểu Tâm bả vai, dùng giọng điệu dí dỏm nói: “Được rồi, chúng ta đi uống cà phê thôi.” “Ừ?” An Tiểu Tâm nghi ngờ nhìn chăm chăm anh. Sờ Úc nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng nõn, búng cái trán An Tiểu Tâm nói: “Em nhất định lại đến con nghiện cà phê, đi thôi, anh với em đi uống cà phê.” An Tiểu Tâm vuốt cái trán cười cười, Sờ Úc vẫn hiểu rõ cô, mỗi khi cô cảm thấy mệt mỏi, lại luôn muốn uống một ly cà phê. Đi tới Starbucks đối diện, hai người gọi Blue Mountains. An Tiểu Tâm lẳng lặng nghe tiếng của âm nhạc du dương, trầm mặc không nói. Hồi lâu, Sờ Úc ném thử một ngụm cà phê sau nói: “Ừ, rất thơm.” “Vậy sao?” An Tiểu Tâm cũng thường thức một hớp, cười nói: “Tạm được, chỉ là đáng tiếc không phải Blue Mountain thật.” Sờ Úc tò mò: “Làm sao em biết?” “Người Mỹ nhưng thật ra là không uống Blue Mountain, nơi này cà phê bắt quá cũng chỉ mượn danh Blue Mountain mà thôi.” An Tiểu Tâm đáp. “A, “ Sờ Úc đối với cà phê không có gì hiểu, chỉ nói là: “Thật ra anh nhiều năm không uống cà phê rồi, chỉ là có lúc ở cùng Anh Bồi kia, sẽ cùng câu ấy uống một chút. Bất quá anh chỉ cảm thấy nó đáng, câu ta lại nói anh chẳng biết cái gì nói lung tung.” “Em quả thật không hiểu tại sao hoa hoa công tử kia lại yêu thích uống cà phê.” An Tiểu Tâm cúi đầu khuấy động cà phê trước mặt mình ly, đột nhiên cảm thấy lời này có gì đó không ổn, vội bổ sung, “Anh ta bề ngoài làm cho người ta ấn tượng cái đó, đây không phải là một mình cách nhìn của em, rất nhiều người. . . . .” An Tiểu Tâm nắn chỉ cảm mồm, giống như càng tỏ càng đen “Ha ha ha” Sờ Úc lần đầu tiên nghe An Tiểu Tâm thẳng thắn đánh giá người khác như vậy, anh cười nói: “Thì ra là Anh phó tổng ở

trong lòng mọi người chính là cái ấn tượng này a, cậu ta mà biết muốn khóc chết mất. Thật ra thì cậu ấy chỉ là người cuồng công việc thôi, em không biết, cậu ta có mối tình đầu. . . . .” “Được rồi, chúng ta không nói chuyện anh ta nữa.” An Tiểu Tâm phiền não cắt đứt anh, cô đoán được cái mối tình đầu đó là ai. Sờ Úc sùng sốt, cũng tỉnh giấc mình không nên nói chuyện của người khác. Có lẽ là khó được An Tiểu Tâm chịu cùng anh bình thản an tĩnh nói chuyện phiếm như vậy, anh nhất thời không tìm được cái đề tài gì có thể không chạm đến vết thương cũ thôi. “Ừ, Anh thất bác Khúc rất săn sóc em, anh nói muốn đưa em đi, bác ấy còn phải xem ý kiến của em mới đồng ý, cảm giác giống như là người cha ruột.” Yên lặng một lát sau, Sờ Úc rút cuộc tìm được đề tài. “Có thể là yêu ai yêu cả đường đi đi!” An Tiểu Tâm không tập trung. Đôi thoại lại cắt đứt, Sờ Úc dịch chuyển thân thể, đắn đo một lúc, thật trọng hời ra miệng: “An An, chuyện năm đó, em còn hận anh sao?” An Tiểu Tâm nhắm lại mắt, cô biết vấn đề này sớm muộn gì cô cũng phải nói. “Không hận, thật ra thì chuyện này không lên quan gì đến anh. Em lúc ấy chỉ là quá đau lòng, giận lây sang anh thôi.” An Tiểu Tâm bình tĩnh nói. Sờ Úc trong lòng dấy lên một tia hi vọng, đưa tay đề lại bàn tay An Tiểu Tâm để lên, trầm thấp nói: “An An, chuyện năm đó em không chịu nghe anh giải thích. Anh cũng vậy quả thật không cách nào giải thích, để cho em nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác ở trên giường, đây đúng là anh tội đáng chết vạn lần. Anh chỉ có thể nói, không phải là anh chủ động.” An Tiểu Tâm nhìn Sờ Úc ngơ ngác không rõ, nghe được trong giọng nói của anh do dự. Cô mềm lòng, cô biết Sờ Úc thiện lương, muốn anh nói có cô gái dụ dỗ anh lên giường, anh khổ mà có thể mở miệng. Ngay cả Khúc Như Y anh còn không muốn tổn thương, huống chi là mình. “Sờ Úc, đừng nói ahhh. . . Thật ra thì cả sự kiện kia, trách em.” An Tiểu Tâm hít một hơi thật sâu, “Ngày đó em nhận được điện thoại của một cô gái gọi tới nhà, kêu em đến chỗ ở của anh đi, nói anh cùng cô gái khác đang thân mật. Vừa đúng Âm Uớt cũng ở đây, anh ấy kêu em không nên đi. Nhưng em lại không nhận được, anh ấy sợ em gặp chuyện không may, đi cùng em. Vì vậy, sau chuyện liền xảy ra.” An Tiểu Tâm nháy mắt mấy cái, cảm thấy ly kỳ phê trước mặt có vài phần nhìn qua chút mộng lung, cô nói tiếp: “Em thường nghĩ, nếu như mà em có thể nghe Âm Uớt khuyên, tin tưởng anh, không đi tìm anh, cũng sẽ không xảy ra những chuyện này rồi. Mấy năm này, em vẫn không thể quên không phải là anh phản bội, mà là Âm Uớt chết đi.” Sờ Úc nắm tay An Tiểu Tâm chặt lại chặt, anh chất tiếng nói: “Em không phải biết em lúc đó nhiều đáng sợ, mỗi lần anh đi tìm em, bộ dáng em hận không thể giết chết anh. Anh biết rõ không thể cứu vãn dư âm, cho nên quyết định rời đi. Thế nhưng lần trở lại này lại gặp được em, anh phát minh vẫn không bỏ được em, cho nên hi vọng em có thể cho anh thêm một cái cơ hội, để cho anh chăm sóc em. An An, anh yêu em, vẫn yêu em.” An Tiểu Tâm thân thể khẽ run một cái, cô chậm rãi lại dùng sức rút tay của mình ra: “Sờ Úc, em nói rồi, Âm Uớt không về được. Nếu như chỉ là lần thứ nhất phản bội, có lẽ em còn có thể cùng anh lần nữa bắt đầu. Nhưng mà Âm Uớt vì vậy chết! Anh ấy từ nhỏ ở bên cạnh em yêu em bảo hộ em, thế nhưng, cho đến khi anh ấy chết em mới phát hiện, trên thế giới này người luôn yêu và che chở em nhất thì ra là anh ấy. Vì em, anh ấy cả mạng cũng không cần. Anh có biết hay không, khi đó anh ấy còn mẹ già và em nhỏ. Bởi vì sai lầm của em, mà giờ đây bác gái và tiểu Thao sinh hoạt hết sức khó khăn.” An Tiểu Tâm nghĩ điệu tốc độ gấp hơn, không cho Sờ Úc cơ hội nói chuyện, hỗn loạn nói tiếp: “Chỉ cần em vừa thấy anh, liền nhớ lại mình phạm phải sai lầm, trong lòng liền đau đau đớn được không thể tả. Sờ Úc, nói thật, em không hận anh, chẳng qua là em không thể đối mặt với anh. Anh nói xem, em còn có thể tìm về cảm giác yêu ban đầu sao?” Sờ Úc cặp mắt đều đã đỏ, hay tay bắt vào nhau không ngừng nắm thật chặt. Hồi lâu, anh rũ bả vai xuống, chán nản ngửa về phía sau trên ghế sofa, lẩm bẩm nói: “Anh chỉ còn tồn một tia hi vọng, hi vọng em có thể quên chuyện đã qua. . . . .” “Sờ Úc, chỉ có thể nói, chúng ta hữu duyên vô phận. Những lời nói khiến anh thương tâm, vậy em xin lỗi anh. Em hi vọng có thể cùng anh làm những người bạn tốt, nhưng là, cũng giới hạn thế thôi.” An Tiểu Tâm quyết tâm muốn hôm nay nói chuyện nói rõ. “Anh. . . . . Hiểu.” Sờ Úc khó khăn trả lời, nhưng là sâu trong nội tâm, thế nhưng anh lại cảm ghét giờ phút này phần thanh tĩnh cùng hiểu này. Cả đời tình cảm chân thành như thế nào mới có thể tro mắt buông tay đây? An Tiểu Tâm, em nói không hận anh, lại làm anh cảm giác so với hận còn trừng phạt tàn nhẫn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Say rượu ới lời thật lòng. . .

Một tuần lễ sau, Khúc Tín Hách và Tần Xuân Hinh cử hành hôn lễ bữa tiệc được tổ chức ở ở lầu cuối khách sạn Weiss Thiên Tân. Hôn lễ mời tân khách cũng không nhiều, chỉ là họ hàng thân thích hai bên và bạn bè tốt của nhau. Hôn lễ áp dụng kiểu phương tây, bởi vì kích thước nhỏ, cho nên chỉ tìm hai nam hai nữ để đón khách. Ban đầu Khúc Tín Hách tìm Anh Bồi nhờ làm người tiếp khách, Anh Bồi cũng đã đồng ý. Vậy mà anh có việc tạm thời đi Anh quốc, cho đến một ngày trước hôn lễ vẫn chưa thấy quay về. Không có biện pháp, Sờ Úc tạm thời tìm một người bạn tốt thế thân cho anh. An Tiểu Tâm thật sự không có dũng khí mặc bộ lễ phục hở hang để đón khách, tự mình mặc thêm một cái áo choàng nhỏ màu hồng, dù sao cái thiết kế VV đó cũng không thấy được. Chỉ là hành động lần này rước lấy Đình Phổ Nguyệt siêu cấp xem thường và Tần Xuân Hinh tiếc nuối tiếng thờ dài. Tần Xuân Hinh lúc ấy nói một câu: “Đồ tốt, chính là muốn lấy ra cho mọi người xem!” An Tiểu Tâm trả lời một câu: “Nhà chúng ta gì đó, không thể để cho người ta tùy tiện nhìn.” Mặc dù An Tiểu Tâm mặc thêm chiếc áo choàng làm hồng hình tượng đồng bộ của dâu phụ, nhưng bốn người trẻ tuổi thanh xuân mỹ lệ đứng ở ngoài cửa đón khách, vẫn thu hút rất nhiều con mắt. Anh Nghị Trung đi qua thì hai mắt cố ý nhìn chăm chú An Tiểu Tâm, vừa nhìn vừa gật đầu. Ừ, đứa nhỏ này được, đáng đáp đoan chính, khí chất xuất chúng, quan trọng nhất là mặc thêm áo choàng che đầy thân thể. Không giống như cái cô Đình Phổ Nguyệt gì đó, tựa như yêu tinh, Anh Bồi ánh mắt đúng là có vấn đề. Cũng may chỉ là tình nhân, nếu cô ta mà là con dâu chắc ông không chịu nổi. Nhìn thêm một lần nữa, ai nha, cái váy này chẳng phải giống An Tiểu Tâm sao? Quả thật không nhìn ra, hai bộ lễ phục giống nhau. Đi ở bên cạnh Anh Nghị Trung là ba của Sờ Úc ông Lập Hằng, ông thấy Anh Nghị Trung xưa nay chưa thấy liếc mắt với cô gái trẻ nào giờ đây lại nhìn cô gái trước mặt, thấy vậy hai mắt cũng nhìn theo. Vừa thấy, cười giòn, lặng lẽ cùng Anh Nghị Trung nói: “Đó là con gái của Tần Xuân Hinh? Thật không thể tin được, cô bé này tôi cũng biết.” “Ông mà cũng quen cô gái trẻ như vậy?” Anh Nghị Trung nhạo báng. “Ông đừng có không đứng đắn, “Sờ Lập Hằng cười chụp bả vai Anh Nghị Trung.” Lúc trước đứa nhỏ này suýt làm con dâu tôi đây!” Lần này đến lượt Anh Nghị Trung kinh ngạc: “Vậy sao? Vậy bây giờ?” “Hình như Sờ Úc ra nước ngoài rồi chia tay. Khi đó Sờ Úc có vẻ thích cô bé này muốn chết, sau lại không biết làm sao mà chia tay.” Sờ Lập Hằng nhún nhún vai, chuyện bọn nhỏ, ông rất ít can thiệp. “Ài, con cháu tự có con cháu phúc, chúng ta không cần quan tâm quá nhiều.” Anh Nghị Trung oang oang cười. Điều khuôn vàng thước ngọc (ví với những cái không thể thay đổi được) này cũng không phải là ông nói tùy tiện, đây chính là khi ông cùng Anh Bồi nhiều năm đầu tranh sau tổng kết kinh nghiệm dạy dỗ. Trên tiệc cưới An Tiểu Tâm cùng Đình Phổ Nguyệt thay Tần Xuân Hinh uống không ít rượu, Đình Phổ Nguyệt là ”ngân chén không say“, trời sanh thể chất kháng rượu cồn, An Tiểu Tâm bị uống hơi nhiều. Bữa tiệc còn chưa có kết thúc, An Tiểu Tâm đã bước chân không nổi, tửu lượng bị đánh gục. Sờ Úc vội vàng kêu Đình Phổ Nguyệt mang An Tiểu Tâm tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút. Vừa vào phòng nghỉ ngơi, chỉ nghe thấy Đình Phổ Nguyệt nhỏ giọng trêu chọc nói điện thoại. Nhìn thân thái thân mật, giọng say mê, không thể nghi ngờ nhất định

là Anh Bồi. An Tiểu Tâm ực mạnh một miệng lớn nước đá, cuộc trò chuyện bàn luận xôn xao giống như là mưa a xít xối vào trong lòng cô. Anh Bồi anh được lắm, thời gian dài như vậy ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, tôi sẽ không làm nhiều com như vậy cho anh nữa. Đinh Phở Nguyệt nói chuyện điện thoại xong, vỗ An Tiểu Tâm nói: “Nhìn xem chị thật không có tiền đó, mới uống nhiều một chút . Từ người đang hoàng bây giờ thành người ngu si, đừng có chạy lung tung. Em phải xuống dưới đây, hai tui mình không thể cùng nghỉ ngơi vút cô dâu lại một mình.” An Tiểu Tâm phiền não phát phát cánh tay, “Đi , đi, đi đi.” Đinh Phở Nguyệt xinh đẹp đi ra, An Tiểu Tâm nhìn bóng lưng kia, trái tim vô cơ tức giận: “Ai mà thêm vật của em, chị không rảnh mà giành. Hừ, chỉ mình em có thể uống sao? Chị tìm một chỗ mình uống.” Cô chao đảo đứng dậy, vui mừng phát hiện mình đi giày cao gót, lại còn có thể đi thẳng tắp, hi hi. Cô từ chỗ nghỉ bước khỏi phòng tiệc, trực tiếp đi thang máy đi tới quầy bar lầu dưới khách sạn Weiss Thiên Tân . Chỗ này là cô lần đầu tiên đến, quả nhiên phong cách không tệ, thích hợp uống rượu. Cô ở trước quầy bar ngồi, gọi một ly cocktail, hất hàm nhìn nhìn bar-tender (người pha chế rượu, đồ uống) dùng những động tác tay thuần thục phức tạp sau đó rót cho cô một ly. Cô không nói hai lời, uống một hơi cạn sạch. Ừ, mùi vị ngọt ngào. “Tiếp một ly!” Cô hào sảng nói. “Cô uống như vậy..., sẽ say.” An Tiểu Tâm nghiêng đầu nhìn về phía người nói chuyện, đó là một cô gái xinh đẹp khiến người ta không thể dời mắt, ngũ quan khắc sâu chói mắt, khí chất lạnh lùng, rất có Audrey Hepburn (diễn viên nổi tiếng những năm 50-60). Đại khái cùng lứa An Tiểu Tâm, cô ấy cũng chổng cằm, nhìn bar-tender pha rượu. “Uống rượu không phải là vì say nha, hi hi.” An Tiểu Tâm nhìn này cô gái này một cái liền thích. “A, cũng đúng!” Cô gái kia làm ra dáng vẻ bưng bình, cũng đem rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch, sau đó học bộ dạng An Tiểu Tâm vỗ mặt bàn, “Thêm một ly.” bar-tender động tác pha chế thuần thục cho hai người một người một ly cocktail, hai cô nàng không quen nhau hưng phấn đụng ly, từng người uống một hơi cạn sạch. “Cô tại sao muốn uống rượu?” Cô kia gái kia ánh mắt trong suốt lóe sáng, tò mò hỏi. “Uống ngon, ừ. . . . . Tôi không biết tôi yêu người nào? Hi hi, buồn cười không.” An Tiểu Tâm để ly cách một cái. “Ha ha, tôi và cô ngược lại, tôi không biết người nào yêu tôi, ha ha.” Cô nàng kia cũng cợt nhả. An Tiểu Tâm cố gắng ném những hỗn loạn trong đầu đi, ý tưởng đột phát nói: “Vậy thì chúng ta ở chung một chỗ đi, khiến những tên đàn ông hoa tâm kia vĩnh viễn tìm khắp nơi không được vợ, như thế nào? Hi hi hi.” “A, ý kiến hay!” Cô gái kia lập tức giơ tay lên tán thành. “A, ôm ôm!” Hai cô gái nói xằng nói bậy cùng ôm nhau. Lúc này có một vóc người thon dài, người đàn ông mặt mày tuấn lạnh đi vào. Có người đi lặng lẽ đến bên cạnh anh ta rỉ tai, sử dụng ngón tay chỉ về phía An Tiểu Tâm và cô gái kia. Ánh mắt anh lướt đi, vừa đúng lúc nhìn thấy hai kia cô nàng kia đang ôm nhau. Chân mày anh ta nhũn lại thành hàng, phá hư ngũ quan tuấn mỹ. Anh ta mấy bước đi tới, đưa tay kéo cổ tay cô gái kia, nhỏ giọng quát nhẹ: “Tur Mộng, được rồi, đừng làm bừa.” Cô nàng đó giương mắt nhìn người đàn ông một chút, đưa tay đẩy anh ta ra, cười hi hi đối với An Tiểu Tâm nói: “Anh ta là người nào? Tôi không biết? Cô có biết không?” An Tiểu Tâm mắt say lơ đãng mong lung nhìn người đàn ông kia, oa, lại có một tên hại nước hại dân, ngũ quan so Anh Bồi còn tinh xảo hơn, khí chất càng thêm tà mị câu người. Cô ôm cô gái kia, tự cho là nhỏ giọng nói: “Tôi không biết. . . . . Như vậy. . . . . Gieo họa. . . . . Khẳng định anh ta so với Anh Bồi còn hoa tâm hơn.” Anh Bồi? Hoa tâm Anh Bồi? Người đàn ông giống đang suy nghĩ nhìn chòng chọc An Tiểu Tâm một cái. “Cô. . . . . Xin chào, tôi tên là. . . . . An. . . . . Tiểu Tâm, rất hân hạnh được biết cô. , để ăn mừng chúng ta gặp nhau, chúng ta uống một ly nữa.” An Tiểu Tâm ngả phải ngả trái gọi bar-tender pha rượu. “Ừ, được. Tôi tên là Tur Mộng, chúng ta uống. . . . .” Cô nàng đó cũng không nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh, dính chặt cùng An Tiểu Tâm kể vai sát cánh ở chung một chỗ. Người đàn ông bất đắc dĩ nhìn hai cô gái say như chết trước mặt, móc ra điện thoại, tạm thời thử một lần đi. Anh Bồi lúc này vừa vận chạy tới lầu cuối, tất cả mọi người ở đây, chẳng qua không thấy An Tiểu Tâm. Anh mới vừa xuống máy bay, quần áo cũng chưa kịp thay, liền muốn xem một chút An Tiểu Tâm mà theo nói VV làm cho anh chảy máu mũi. Kết quả, người đâu? Đang nhìn chung quanh, trong lòng phiền não, điện thoại vang lên. “Ty-mon, tôi là LINN.” “Người nào?” Anh Bồi kinh ngạc. “LINN!” “Người nào LINN?” “Đàn em của anh LINN.” “A, cậu còn nhớ rõ cậu là đàn em của tôi à. Tôi đang có việc, có chuyện gì hôm nào nói tiếp.” Anh Bồi rối bời tìm kiếm trong phòng tiệc, khách khứa đã bắt đầu ra về, có vẻ có chút hỗn loạn. “Tôi đoán, anh đang tìm người.” Điện thoại bên kia người đàn ông trầm thấp cười. “Làm sao cậu biết?” Anh Bồi kinh ngạc. “Ừ, ở đây vừa đúng tôi thấy một cô gái, biết anh.” “Phụ. nữ biết tôi rất nhiều. . . . .” Anh Bồi không nhận được. “Ừ, cô nàng này uống nhiều quá, đoán chừng đợi lát nữa sẽ khiến ONO sới ăn. . . . .” Người đàn ông chậm rãi nói. “Không có rảnh nghe cậu nói chuyện tào lao. . . . .” Anh Bồi đang muốn cúp điện thoại. “Cô ấy nói cô ấy là An Tiểu Tâm” Người đàn ông nhanh chóng bổ sung thêm một câu. “Hà?” Anh Bồi sững sốt, lập tức hỏi: “Ồ đâu?” “Hắc hắc, Weiss Thiên Tân, quầy bar.” “Đến ngay.” Anh Bồi lập tức xoay người xuống lầu, căn bản không nhìn thấy Đinh Phở Nguyệt đang xa xa nhìn anh. Vừa vào quầy rượu, liếc nhìn ở quầy rượu có người đàn ông đối với anh vẫy vẫy tay. Anh Bồi đi tới, người đó bất đắc dĩ nhún nhún vai, chỉ chỉ bên cạnh hai cô gái kia. Anh Bồi ánh mắt hướng bên cạnh đảo qua, con người thiếu chút nữa muốn rơi xuống. “Quá nóng!” An Tiểu Tâm không biết uống ly thứ mấy nữa, uống đến toát mồ hôi trán, cầm chiếc áo nhỏ trên người muốn cởi ra, nghĩ ném ở trên quầy bar. Nhưng lại ném không chính xác, áo choàng trượt xuống đất. Cô lại đứng lên chao đảo, xoay người nhặt lại áo choàng. “MD chết tiệt VV, thế nào chọn lễ phục kêu gọi như vậy.” Anh Bồi ở trong lòng mắng, trên tay nhanh chóng cởi xuống áo tây trang, tiến lên một bước đem An Tiểu Tâm bao lấy. Cô gái chết tiệt này, mặc váy ngắn như vậy lại dám ở chỗ đông người khom lưng! Anh Bồi một tay đỡ An Tiểu Tâm, một tay nhặt lên áo choàng. An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn anh một chút, ha ha cười khúc khích nói: “Cảm. . . . . cảm. . . . . Anh là ai?” Anh Bồi nhìn một chút người đàn ông kia, khẽ hắng giọng nói: “Tôi mang cô ấy đi trước.” “Ừ.” Người đàn ông kia gật đầu. Nhưng là hai kẻ say này không muốn tách ra, An Tiểu Tâm người đang trong ngực Anh Bồi, tay lại bị cô kia lôi kéo không thả. Anh Bồi về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đối với tên đứng cạnh đó nói: “LIN-IN, quản lý kẻ say của cậu.” Người đàn ông lúc này mới đi lên kéo cô đó, hai người đàn ông này chia ra ôm lấy hai cô gái, đem các cô tách ra. Anh Bồi ôm chặt An Tiểu Tâm đi ra ngoài. An Tiểu Tâm vẫn quay đầu lại gọi cô nàng kia. Đáng tiếc cô nàng say khướt đó đang giẫy giụa với người đàn ông, lớn tiếng kêu: “Mê Li, anh khôn khéo. . . . .” Anh Bồi kèm hai bên An Tiểu Tâm đi tới bãi đỗ xe ngầm, tìm được xe của mình, mới thả bụng tay cầm cái chìa khóa. An Tiểu Tâm lão đạo nhìn quanh bốn phía một cái, liếc nhìn chiếc Audi A8 này, say khướt đi đến trước đầu xe. Cô khom lưng trông nhìn bảng số xe, dùng tay chỉ con số trên bảng số xe đọc từng số từng chữ một: “XXX6666” “Ha, xe Anh Bồi!” An Tiểu Tâm đưa đập vào mũi xe một cái thật mạnh, thật to một tiếng, dọa Anh Bồi giật mình. “Tôi cho anh biết, “ An Tiểu Tâm đứng thẳng người tới ôm một cánh tay Anh Bồi, tiếp tục gõ xe kia nói, “Đây chính là cái xe tên đó siêu cấp vô địch hoa tâm ăn chơi Anh Bồi, khẳng định anh ta đang cùng cô gái khác hẹn hò.” Anh Bồi sờ sờ lên cái cằm, ừ, đây rồi cuộc phải làm sao? “Mẹ kiếp!” An Tiểu Tâm một câu nói tục bưng nỏ, lại hù dọa Anh Bồi giật mình. “Ăn không của tôi nhiều com như vậy, trở lại cũng không nói cho tôi biết, lại còn cùng người khác lêu lổng. Cứ như vậy còn muốn theo đuổi tôi, đời sau đi nhá.” An Tiểu Tâm dùng đôi giày cao gót của mình, hung hăng đá mấy đá vào xe, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra ngoài. Anh Bồi không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mang cô từ bãi đỗ xe ra ngoài. Nhớ tới Weiss Thiên Tân phía sau khu biệt thự có một suối phun nhỏ, cảnh sắc tuyệt đẹp lại yên tĩnh, vì vậy ôm An Tiểu Tâm đi về hướng đó. An Tiểu Tâm giẫy giụa không chịu nghe lời của anh, sau đó anh ghé sát vào tai nói ngọt dụ dỗ: “Tôi dẫn em đi xem suối phun, nhiều màu sắc, rất đẹp!” An Tiểu Tâm nghe rõ, suối phun? Âm ướ thích nhất cái này. Bên tai cô nghe nghe, quả nhiên xa xa truyền đến tiếng nước chảy róc rách. An Tiểu Tâm hưng phấn tháo giày cao gót, chân không chạy như bay. Anh Bồi bất đắc dĩ khom lưng nhặt giày cao gót màu đỏ của cô lên, chẳng lẽ uống rượu có thể làm cho người ta chạy trốn nhanh hơn? Chờ anh bước nhanh đuổi theo thì An Tiểu Tâm đã sớm nhảy vào trong nước. May nhờ suối phun cũng chưa phun ra toàn bộ, chỉ hơi phun mạnh thật thấp. An Tiểu Tâm ở trong nước đá lung tung, trên ngực khoác chiếc áo tây trang đắt giá đã sớm không biết bỏ rơi đi đâu rồi. trên bộ lệ phục của cô, trên tóc, trên mặt, trên vai, trên đùi đều có nước, từng viên một phản xạ suối phun như viên pha lê ngũ sắc. Ban đêm mát mẻ gió khẽ hôn lên gò má mềm mại của cô, bên tóc mai khẽ cài một chiếc kẹp trong làn gió nhẹ khẽ thổi phập phồng. Cô hơi xoắn mái tóc dài của mình, quay người lại, thẳng tắp nhìn vào cặp mắt sáng ngời kia của Anh Bồi. Giờ phút này, cô đứng ở trung tâm sắc màu rực rỡ, hai tay chống nạnh, khẽ nhếch cằm nhỏ, cong khoe miệng, lộ ra lúm đồng tiền, lông mày công lên, híp mắt, lộ ra hàm răng trắng nõn, hướng về phía Anh Bồi thản nhiên cười, sau đó cười khoai trà kê “Mau tới, Ấm Uớt.” Anh Bồi đứng ở đó không động, bóng dáng yêu yêu xinh đẹp trong mắt anh biến mất. Bên tóc mai cô lộ ra nửa chiếc kẹp lung linh, nhưng so ra giờ phút này cũng kém

linh động xinh đẹp so với cô. Anh thích cô bộ dáng hấp dẫn dí dỏm sức, anh thích cô bộ dáng xấu hổ chân thật này! Thế nhưng, cô lại gọi anh —— Âm Uớt! Anh Bồi nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm, cố gắng đè nén trong lòng rung động, còn có một phần chua xót khó tả kia. Thật lâu, anh mới tiến lên một bước, trầm thấp hỏi: “Em. . . . . Gọi anh?” “Đúng vậy, nhanh lên qua đây, em có bí mật nói cho anh biết.” An Tiểu Tâm giọng nói vô cùng trong trẻo, cô tìm được một chỗ đá cẩm thạch bên hồ ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Anh Bồi, cười vỗ vỗ bên cạnh vị trí. Anh Bồi chậm rãi ở bên cạnh cô ngồi xuống, An Tiểu Tâm giống như mèo nhỏ đem đầu ghé vào anh. “Âm uớt, em nên làm cái gì?” Trong thanh âm tràn đầy vô dụng, đây cũng là dáng vẻ Anh Bồi cảm thấy xa lạ. “Sao vậy?” Anh Bồi khẽ đáp lại. “Âm uớt, em không phải đang nằm mơ? Mỗi lần đều ở đây trong mộng gặp anh. Nhưng mỗi lần anh đều không nghe em kể xong liền biến mất. Lần này anh sẽ hãy nghe em nói hết chứ? Em bức bối muốn chết rồi, lần này không cho lại biến mất, nhất định phải nghe em nói hết.” An Tiểu Tâm đầu gối lên cánh tay Anh Bồi, làm nũng. “Ừ” Anh Bồi hừ nhẹ. “Em cho anh biết, có một hoa tâm đại củ cải đang theo đuổi em” An Tiểu Tâm ngồi một bên gát gát chiếc kẹp trên tóc. “Vậy sao?” Anh Bồi không biết nên làm sao đáp lại An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm phiền não nín lấy trong tay kẹp, mím mím môi nói: “Chính là cái tên hoa tâm Phó Tổng Anh Bồi ở công ty của em đó. Thật không biết anh ta theo đuổi con gái thế nào nữa, dung toàn những mảnh khốc cũ rích. Cố ý để cho em trả nợ ân tình, để em nấu cơm cho anh ta ăn. Theo em tập thể dục buổi sáng theo em đi dạo phố, uống cà phê với em, còn chuyển đồ vào nhà em nữa. Anh ta nghĩ rằng em là đứa ngốc sao, không biết ý đồ bất lương của anh ta à.” Anh Bồi nghiêng đầu nhìn cô bộ dạng biu môi, trong lòng thấp thỏm, không nhìn được hỏi: “Không thích?” “Hả. . . . .” An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn trời, “Thật ra thì. . . . . Âm uớt, em nói anh đừng tức giận nha.” “Được.” Anh Bồi đành phải đáp. “Không phải không thích, ngược lại còn có chút hưởng thụ. Anh nói xem có phải em rất xấu? Em cũng có chút xem thường mình, chỉ là giả bộ ngu, không có dũng khí từ chối.” An Tiểu Tâm cúi thấp đầu xuống. “Tại sao muốn từ chối?” Anh Bồi hỏi. An Tiểu Tâm ngơ ngác nhìn Anh Bồi một chút, một hồi cảm giác bắt đầu say, cô nấc cục một cái, sau đó quần lấy không rõ ràng nói: “Anh không biết đó thôi, chuyện này phức tạp vô cùng. Anh Bồi cái tên hoa tâm đại củ cải, bên cạnh có Đinh Phở Nguyệt còn muốn theo đuổi em, cô ấy là em họ của em đó, anh xem anh ta thật muốn ăn đòn? Còn có cái đó Khúc Như Y, hiện tại cũng là em rể của em, chỉ cần là người bên cạnh cô ta đều không để cho em tiếp xúc. Em mà cùng Anh Bồi, khiến cho cô ta ăn không ngon ngủ không yên. Nếu đúng như vậy thì cũng thôi đi, cùng lắm thì em tránh ra. Nhưng hình như em đối với Anh Bồi động lòng, anh ấy cứu em một mạng, em thích anh ấy, cho nên em không biện pháp ung dung tránh ra. Mỗi ngày em đều đau khổ, đi làm nhìn thấy Đinh Phở Nguyệt, em nghĩ muốn chạy trốn. Em vừa nghe cô ấy nói chuyện gì trên giường em liền cảm thấy ghê tởm. vậy mà đến buổi tối, em lại vẫn ngoan ngoãn đi siêu thị mua thức ăn, nấu cơm cho cái tên hoa tâm củ cải ăn. Mỗi lần anh ấy rời đi, em lại hoài nghi có phải anh ấy lại đi đến chỗ Đinh Phở Nguyệt không, trong lòng khó chịu nghĩ điên mất. Âm uớt, em có phải bị chứng phân liệt nhân cách?” Anh Bồi nhìn cô gái say sưa dựa vào người mình, chưa bao giờ cảm thấy chân chừ luẩn quẩn như vậy, tiền lui đều khó. An Tiểu Tâm, như thế này một không? “Nếu như đôi lại hoàn cảnh công việc, có thể khá hơn một chút hay không?” Anh Bồi đỡ An thân thể Tiểu Tâm, để cho cô nhìn thẳng mình. “Thì có lẽ a. . . !”, “An Tiểu Tâm mồm miệng không rõ nói, ánh mắt ở trên mặt Anh Bồi nhìn quanh, đột nhiên có chút kích động nói: “Hi hi, Âm Uớt, em phát hiện anh và hoa tâm củ cải đáng ghét có gì đó giống a!” An Tiểu Tâm lão đạo đứng lên, trên cao nhìn xuống dùng đôi tay cầm mặt của Anh Bồi, bừng tỉnh hiểu ra nói: “Em biết rồi, Âm Uớt, nhất định là bởi vì anh ấy giống như anh, nên mới thích anh ấy. Đều tại anh, anh phải luôn bên cạnh em, em sẽ không khó xử như thế này. Cho nên. . . . .” Anh Bồi phát hiện An Tiểu Tâm gương mặt đó ở trước mặt phóng đại, cô lông mi thật dài vụt sáng vụt sáng tựa hồ muốn xoạt tại chính mình trên mặt. Chỉ nghe An Tiểu Tâm nhẹ nhàng mê mẩn: “Cho nên. . . . . Em muốn trừng phạt anh.” Sau đó, có gì đó dịu dàng dán lên môi Anh Bồi, có một đôi tay tuyệt không dịu dàng hung hăng kích thích Anh Bồi trong lòng như dây cung. Anh Bồi chỉ cảm thấy trái tim một hồi co rút, anh chợt đứng dậy ôm ở trong ngực cái yêu nữ gây chuyện này, cảm lại quyền chủ động vốn nên thuộc về anh. Anh nắm thật chặt hông của An Tiểu Tâm, cảm thấy cô thuận theo xích lại gần. Anh dùng lưỡi cạy ra hàm răng cô ngọt ngào, cô chẳng những không có phản kháng, ngược lại say mê khép lại cặp mắt. Anh Bồi cảm giác mình chưa từng kích động qua như vậy, máu sôi trào, ngực thỉnh thoảng nháy, trong đầu trống rỗng. Không chế anh chỉ còn dư đầy lòng về này vừa yêu vừa hận chấp niệm, chỉ có thể thật sâu hôn, hung hăng hôn, không để cho cô và mình có khe hở nào. Anh không để cho cô hô hấp, chỉ làm cho cô càng thêm chặt chẽ dính sát, khi anh trong miệng tìm kiếm dựa vào không khí sinh tồn. Rốt cuộc, lý trí trở lại một lần nữa trong óc Anh Bồi. Anh ép mình buông An Tiểu Tâm ra, khổ sở nhắc nhở mình, cô chỉ đem lúc anh thành Âm Uớt. An Tiểu Tâm đã sớm cả người bủn rủn, tựa vào trên người Anh Bồi nửa tỉnh nửa mê khẽ nhếch miệng lên thở. Anh Bồi thở dài, giúp cô sửa sang lại lễ phục, nửa kéo nửa ôm đem cô từ suối phun ra ngoài. Bốp bốp! Trong đêm tối yên tĩnh đột nhiên phát ra mấy tiếng tiếng vỗ tay thanh thúy, một hơi giọng nữ khàn khàn truyền ra: “Mãn diễn xuất thật suất sắc!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thêm chiêu nữa, tự tay nấu cháo

Anh Bồi đỡ An Tiểu Tâm ổn định, đứng thẳng dậy, tìm kiếm chỗ phát ra âm thanh. Chỉ thấy bên cạnh suối phun, phía sau cây hoa quế nơi ánh đèn chiếu không tới được xuất hiện một bóng người cao gầy. “Đinh Phở Nguyệt?” Anh Bồi hí híp mắt. “Rất kinh ngạc sao? Ha ha!” Đinh Phở Nguyệt giễu cợt mở miệng, ánh mắt ánh lên vẻ khác thường khi nhìn Anh Bồi và An Tiểu Tâm. “Làm sao cô biết chúng tôi ở nơi này?” Anh Bồi trầm giọng hỏi. “Thế nào, chỗ các người tới, em không được phép tới sao?” Đinh Phở Nguyệt đến gần mấy bước, đầu ngón tay đem sợi tóc vén sau tai, quyến rũ liếc Anh Bồi nói, “Thật ra thì khi anh vừa vào phòng tiệc, em đã chăm chú nhìn anh rồi nên khi anh ra ngoài, em nhìn không được nên đi theo. Xem ra, tiệc cưới của dì, hai phù dâu đều có thể đỡ được phần tiền khách rồi. Haha.” “Nếu theo tới tới rồi, tại sao lại không ra giúp đỡ? Cô xem An Tiểu Tâm say như thế.” Anh Bồi như không có chuyện gì xảy ra nhìn An Tiểu Tâm ở trong lòng. “Ha ha ha, đi ra, không phải sẽ không thấy được những cảnh tốt đẹp như vừa rồi sao.” Đinh Phở Nguyệt nháy mắt mấy cái. “Sao, cô đều thấy được?” Anh Bồi lựa chọn hỏi thẳng. “Đúng vậy, nên nhìn, không nên nhìn, toàn bộ!” Đinh Phở Nguyệt cũng rất thẳng thắn nói. “Được rồi, tôi thừa nhận, hiện tại tôi đang theo đuổi An Tiểu Tâm. Tôi hi vọng cô ở trước mặt cô ấy đừng bàn tán những chuyện liên quan đến tôi.” Nếu đã biết rồi thì nên nói thẳng ra thôi. “Khen anh cũng không được?” Đinh Phở Nguyệt hỏi ngược lại. “Tốt nhất không cần!” “Ừ. . . . . Nhưng anh quên, em đã không còn là tình nhân của anh. Lời nói của anh, em không cần nghe theo. Ở trước mặt An Tiểu Tâm nói gì, nói thế nào, đều là tự do của em. Em phải nói anh ở trên giường rất dũng mãnh, nói anh thay đổi phụ nữ như thay quần áo, nói anh không muốn nữa sẽ trở mặt vô cùng tàn nhẫn, nói anh. . . . .” “Đủ rồi!” Anh Bồi quát Đinh Phở Nguyệt ngừng, anh rút cuộc hiểu được tại sao An Tiểu Tâm lại thấy ghê tởm rồi, cùng loại phụ nữ này nói chuyện thì chẳng bao giờ nhắc đến đạo lý nhưng vẫn cố nói, “Cô muốn thì cứ tự nhiên.” Anh đỡ An Tiểu Tâm đi đến bãi đậu xe, lúc lướt qua Đinh Phở Nguyệt lại bị cô ta cười khan khách kéo lấy cánh tay: “Anh Bồi, mặc dù An Tiểu Tâm đoạt người đàn ông của em, nhưng mà em

còn chưa có ngu đến mức đem con thỏ nhỏ uống rượu say giao cho đại sói xam. Em sẽ đưa chị ấy về nhà.” “Tôi nói lại một lần nữa, An Tiểu Tâm không có giành đàn ông của cô. Cô cùng cô ấy, không giống nhau.” Anh Bồi nhần tâm nói. “Được, em không nói. Nhưng mà, nếu như anh không có ý đồ gì bất lương, tốt nhất để cho em mang chị ấy về. Yên tâm đi, em sẽ không làm gì chị ấy đâu. Dù thế nào đi nữa, chị ấy vẫn là chị họ của em mà. Hôn nữa, tối nay chị ấy đã thay em trút giận rồi. Anh không thấy nha, ha ha, thời điểm chị ấy gọi anh “Âm Ướt”, nét mặt của anh quá đặc sắc, ha ha ha. . . . .” Anh Bồi lúc này muốn ghen hòng, mặt lạnh xuống, nửa ngày cứng giọng nói, “Vậy thì đi mau, tôi đưa các cô về nhà.” Đinh Phở Nguyệt trở lại hiện trường tiệc cưới, cầm tất cả đồ dùng của An Tiểu Tâm, thông báo cho đám người của Tần Xuân Hinh, sau liền trở lại bãi đậu xe cùng Anh Bồi đưa An Tiểu Tâm trở về. Trở về nơi ở của An Tiểu Tâm, Anh Bồi nhanh chóng đem cô vào phòng ngủ, cẩn thận đặt trên giường. Anh đem gối đầu đệm ở dưới đầu An Tiểu Tâm, lại kéo chăn qua cẩn thận đắp kín giúp cô, ánh mắt bình tĩnh động lại trên gương mặt đang say của cô. Đinh Phở Nguyệt dựa vào cửa phòng haha cười lạnh hạ lệnh trực khách: “Được rồi, Anh Bồi anh đi nhanh lên đi.” Anh Bồi muốn sờ An Tiểu Tâm một chút nhưng vừa định động tay đánh phải kim lại! Anh gạt đầu một cái, nói: “Cô tối nay cũng đừng đi, buổi tối cô ấy tỉnh cho cô ấy uống nhiều nước một chút.” “Về điều này thì không chắc chắn được nha, em ngủ rất say, cái này anh cũng biết nha.” Đinh Phở Nguyệt khiêu khích nói. Anh Bồi đi tới trước cửa, xoay người lại yên lặng quan sát Đinh Phở Nguyệt mấy lần, không nói lời nào. Đinh Phở Nguyệt bắt chéo tay trước ngực, nở nụ cười lạnh: “Thế nào, sợ em làm chuyện xấu sao? Ha ha, em cho anh biết, từ nay về sau, em ở trước mặt An Tiểu Tâm sẽ không nhắc đến anh một chữ nào đâu.” Anh Bồi nhủ mày lại, quả nhiên, lời nói chua ngoa của Đinh Phở Nguyệt vang lên: “Em sẽ không nói tha thứ, em sẽ không nói buông tay cũng sẽ không nói lời chúc phúc. Em sẽ nhìn chị ấy đau lòng, nhìn chị ấy gầy vò chính mình, cũng gầy vò anh. Anh Bồi, anh đừng nghĩ không có gì là làm không được, vắn đề của anh và An Tiểu Tâm không phải chỉ ở em thôi đâu, An Tiểu Tâm là một người cố chấp, anh cảm thấy, anh có thể kiên trì chờ đợi đến một ngày chị ấy hoàn toàn chấp nhận anh sao?” “Tôi không muốn cùng cô thảo luận vấn đề của tôi và An Tiểu Tâm bởi vì đó là chuyện của tôi cùng cô ấy.” Anh Bồi nhấn mạnh hai chữ “tôi và cô ấy” hết sức rõ ràng. “Quan hệ giữa tôi và cô đã sớm kết thúc. Chính cô là người quyết định bắt đầu, kết thúc cũng là theo cách thức đã thảo luận. Tôi hi vọng cô không có bất cứ tình cảm gì với tôi nữa. Đặc biệt là không có tình yêu, về phần hận, cô cứ tự nhiên cũng được.” Đinh Phở Nguyệt mở cửa chính, điều bộ cung kính, cười lạnh nói: “Được lắm, Anh Bồi Phó Tổng, tôi sẽ chống mắt chờ đợi, xem anh làm thế nào cạnh tranh với một người đã chết.” Ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ của Anh Bồi khẽ rung động, anh hơi mím môi, lặng lẽ bước ra ngoài, mặc cho Đinh Phở Nguyệt đập cửa rầm trời. Đinh Phở Nguyệt chống nạnh, đặt ngồi trên ghế sa lon, cảm giác buồn bực trong lòng đã xả ra cũng không ít. Ánh mắt của cô nhìn quanh gian phòng khách nhỏ, cảm thấy nơi này hình như có chút thay đổi. Khi ánh mắt vô tình lướt qua chiếc bàn nhỏ thì cô vô cùng kinh ngạc. Cô đưa tay cầm lấy chiếc đồng hồ quả quýt đặt trên bàn xem tí m, mặt ngoài chiếc đồng hồ có chút cũ kĩ, lâm lâm nói: “Haizz, Anh đại thiếu động lòng thật rồi, vật quan trọng như vậy cũng yên tâm để ở nơi này?” “Đột nhiên truyền tới âm thanh ầm ầm, thì ra là An Tiểu Tâm lao ra từ phòng ngủ chạy thẳng đến nhà vệ sinh. Đinh Phở Nguyệt đảo mắt, uể oải đi theo, nhìn thấy An Tiểu Tâm đang quỳ gối bên cạnh bồn cầu, cực kỳ khổ sở nôn mửa. Đinh Phở Nguyệt nhủ nhủ mày, nhán hai lần vết hầu, mới thấy đem mùi rượu ép xuống nổi. An Tiểu Tâm nôn đến chẳng biết trời trăng gì, Đinh Phở Nguyệt ở bên cạnh nói nói mát: “Chắc chắc, không thể uống cũng đừng uống. . . , thật là tự làm tự chịu mà.” An Tiểu Tâm thế nhưng nghe được cô nói chuyện, ngẩng đầu lên hỏi câu: “Cô là ai?” Sau đó lại vui đầu tiếp tục ói. Thật đúng là ai cũng không nhận ra? Đinh Phở Nguyệt tức giận đáp: “Em là Đinh Phở Nguyệt.” An Tiểu Tâm gương mặt đầy nước mũi nước miếng, sững sờ làm bầm lâu bầu nói: “Đinh Phở Nguyệt? Không biết.” “A, Âm Ướt đâu?” An Tiểu Tâm đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi bên cạnh còn có người kia mà. Đinh Phở Nguyệt thật sự không nhìn nổi, lấy khăn lông ướt giúp An Tiểu Tâm lau mặt nói: “Xem chị là bộ dáng gì đây, cái gì mà Âm Ướt, Âm Ướt, làm người ta buồn nôn, tên đó đã sớm chết rồi.” “Cô gạt người!” An Tiểu Tâm kích động kêu lên, nhéo cách tay Đinh Phở Nguyệt, lực mạnh đến kinh người. “Al!” Đinh Phở Nguyệt bị đau kêu lên, cô tức giận hất tay An Tiểu Tâm ra, “Được được, chị giữ Âm Ướt của chị cả đời đi, chị cứ như vậy ở góa luôn đi. Tốt nhất là phải hung ác nhục nhã Anh Bồi một phát, để cho anh ta ném thứ mùi vị không có được, thay em hung hăng xả giận. . . . .” “Đáng tiếc, lời của cô chưa nói xong, An Tiểu Tâm lại vui đầu tiếp tục sự nghiệp nôn mửa. Đinh Phở Nguyệt từ từ bình tĩnh lại, vô lực đem thân thể tựa vào bồn rửa tay bên cạnh, yên lặng nhìn An Tiểu Tâm ói như điên không ngừng. Trong chốc lát, trong nhà vệ sinh chỉ có tiếng nôn mửa của An Tiểu Tâm, trong không khí lại tràn đầy mùi rượu hôi thối. An Tiểu Tâm thì mặt mày nhợt nhạt, nước mắt giàn giụa. Không biết có phải nhìn chăm chăm vào An Tiểu Tâm quá lâu hay không, Đinh Phở Nguyệt cảm thấy mắt cay cay, cô lâm lâm mắng: “An Tiểu Tâm, chị đúng là ngu ngốc, ngu ngốc đến chết mất thôi.” An Tiểu Tâm tỉnh dậy vì con khát. Cô vô tri vô giác từ trên giường bò dậy, loạng choạng tới phòng bếp, nhắm mắt từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước suối. Uống ực uống hơn nửa chai, cuối cùng cũng đem cơn khát ép xuống. “A ôi” cô không chút sức lực day day thái dương, nghe rằng từ phòng bếp đi ra, đầu đau như búa bổ. Cô đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, ý thức từng điểm từng điểm khôi phục dần. Ừ. . . . . Ngày hôm qua mẹ kết hôn, sau đó uống rượu, sau đó mình lại đi uống. . . , sau đó thì sao? Cô chợt cúi đầu nhìn áo ngủ trên người, ai đã đưa cô trở về nhà? Ai thay quần áo cho mình? Sau lại xảy ra chuyện gì? Cô có làm chuyện gì mất mặt hay không? Ô, cô đem đầu đặt vào bàn thủy tinh lạnh băng, MD về sau uống rượu nữa thì ta sẽ không họ An. “Yên tâm đi, là em đưa chị về.” Một giọng nữ uể oải truyền tới. An Tiểu Tâm giật mình, vọt một cái đứng lên, nhìn về phía ghế sa lon. Lúc này mới phát hiện ra Đinh Phở Nguyệt đang đắp chăn mỏng nằm ngủ trên ghế sa lon. Bộ dáng Đinh Phở Nguyệt nhìn rõ ràng không được ngủ ngon, mắt sưng lên, vừa đuổi người vừa nói: “Quá muộn nên em không đi, chiếc giường trong phòng kia chị để đâu rồi? Hại em trên ghế sofa lăn lộn cả đêm.” An Tiểu Tâm le lưỡi một cái, sau khi Đinh Phở Nguyệt đi cô đã đem phòng kia đổi lại là thư phòng rồi, còn có giường nào nữa. Cô ngượng ngùng nói: “Em có thể cùng chị ngủ chung mà, ngủ không ngon sao? Để chị đi làm bữa sáng?” Đinh Phở Nguyệt tròn to mắt nhìn An Tiểu Tâm, ngồi dậy vén chăn lên nói: “Em mới không cần cùng chị ngủ, tránh để thói bệnh chết. Chị nhìn thời gian một chút đi, bữa sáng gì, bữa trưa cũng qua rồi. Em muốn đi về, hẹn gặp lại.” “Em không tắm qua sao?” An Tiểu Tâm nhìn cô vẫn còn bộ dạng buồn ngủ. “Không, em đi, em không muốn ở lại lâu hơn nữa.” Đinh Phở Nguyệt mở cửa chính, phất tay một cái thông thả ra ngoài. An Tiểu Tâm mặt đến độ không suy nghĩ nổi nữa, mắt thấy cửa chính khép lại, đành phải nghe theo tiếng gọi thân thể, chạy nhanh như gió vào phòng ngủ nhảy lên giường, một bên thè không bao giờ uống rượu nữa, một bên khép mắt lại tiếp tục ngủ. Không biết ngủ được bao lâu, lần này chính xác là An Tiểu Tâm bị đánh thức.

Âm thanh ồn ào làm cô mờ mắt, nghe một hồi mới phản ứng được là tiếng chuông cửa, còn có điện thoại cố định trong phòng khách kêu.

Cô choáng váng đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện ánh tà dương như lửa, đã là chạng vạng tối. Cô lão đảo đi đến phòng khách nhận điện thoại, nghe giọng nam êm dịu vang lên: “Còn đang ngủ? Nhanh lên một chút mở cửa.”

“Ai vậy?” An Tiểu Tâm không sao nghe rõ được, bên kia điện thoại đã cúp. Đầu đầu đi đến mở cửa chính, về lạnh lùng của Anh Bồi thoáng lên ý cười, sáng khoái tinh thần đứng ở đó.

An Tiểu Tâm dụi dụi con mắt, nuốt nước miếng một cái, cảm thấy não bị chập mạch cực lợi hại rồi, cô lắp bắp nói: “Anh, không phải tối dùng cơm chứ? Tôi uống nhiều quá, không có. . . . . Không chuẩn bị. . . . .”

Anh Bồi đẩy cô đang chần chừ ở trước cửa, đổi xong dép, đi vào phòng khách nhỏ giơ lên cái gì đó trong tay đặt trên bàn.

“Thứ gì vậy?” An Tiểu Tâm tò mò từ phía sau anh ngoẹo cổ nhìn, hình như là thức ăn trong siêu thị.

Anh Bồi mắt liếc nhìn An Tiểu Tâm, nói: “Đi tắm đi.”

“Vậy còn anh?” An Tiểu Tâm yếu ớt hỏi, trong lòng nghĩ, tôi lại không nấu cơm, anh ở đây làm gì?

“Thật là thú vị, An Tiểu Tâm, cô có phải hôm qua không tắm không hả?” Anh Bồi bật bật lỗ mũi, làm ra bộ mặt không thể chịu nổi được.

An Tiểu Tâm lúc này mới như ở trong mộng bừng tỉnh, nhớ tới mình làm tổ trên giường cả một ngày, say rượu xong cũng không để ý, bộ dáng bây giờ nhất định cực kỳ đáng sợ.

Mặt cô đỏ lên, như gió chạy vào nhà vệ sinh, không hề nghĩ ngờ nhìn trong gương thấy bản thân buộc tóc đuôi gà cùng đôi mắt gấu mèo 0.0, còn có áo ngủ thì nhăn nhúm. Cô than một tiếng, chạy ra ngoài lấy quần áo, trở lại vội vàng mở nước tắm rửa.

Bồn tắm rất nhanh được đổ đầy nước, cô thoải mái chui vào, thư thái trong làn nước ấm áp, bàn tay xoa bóp cơ bắp trên cơ thể, cũng buông lỏng tâm tình. Cô tựa vào trong nước nhắm mắt lại, ừ, thật sự nghĩ cứ như vậy mà ngủ.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, An Tiểu Tâm từ từ nhớ lại. Ngày hôm qua làm sao mà uống nhiều rượu như vậy đây? Giống như cùng một mỹ nữ uống rượu với nhau, sau lại. . . . . Sau lại. . . . . Sau lại có một người đàn ông tới tìm mình, người kia là Âm Ướt? Không đúng, nhất định là nằm mơ. Trong mộng, còn giống như. . . . .

An Tiểu Tâm đột nhiên mở hai mắt ra, trong mộng giống như hôn môi!

Cô sờ sờ môi của mình, đúng, nhất định là nằm mơ. Chỉ là cảm giác này cũng quá chân thật, rất hồi hộp, rất ngọt ngào, rất kích động. Cô nhớ tới loại lửa nóng ngọt ngào đó, trong lòng giống như thỏ con lo lắng, mặt nóng như nướng khoai.

Đang lúc ấy cửa phòng tắm bị gõ hai cái, Anh Bồi ở bên ngoài kêu: “Nếu không ra, thì tôi đi vào đấy.”

“À? Đừng đừng, tôi lập tức ra ngoài.” An Tiểu Tâm lập tức đề xuống một đồng hình ảnh kiều diễm trong đầu, cuống quýt bò ra ngoài sửa sang lại chính mình. Vừa hốt hoảng mặc quần áo, vừa oán giận mình, trong nhà có người đàn ông làm sao lại quên chứ? Như vậy nửa ngày Anh Bồi không biết đang giờ trò quý gì.

Vừa mới mở ra cửa phòng, cô lập tức ngửi thấy mùi cháo thơm ngào ngạt. Cô hít hít mũi, theo mùi thơm tìm được đến phòng bếp. Liếc mắt thấy Anh đại thiếu gia đang mang một tạp dề nhỏ, tay thái thức ăn.

“Anh ở đây làm gì?” An Tiểu Tâm tò mò hỏi.

“Nấu cháo, chờ một lát là được rồi.” Anh Bồi cười cười, dùng khăn lông lau khô tay.

“Anh có thể nấu cháo à?” An Tiểu Tâm mặt chất vấn.

“Cô phải sấy tóc khô nữa chứ?” Anh Bồi không để ý tới vấn đề cô hỏi, khoác hai vai An Tiểu Tâm, trực tiếp đem cô quay ngược lại nhà vệ sinh như chuẩn bị giải đoạn làm lễ rửa tội.

Anh nhanh chóng tìm ra máy sấy tóc, cắm điện vào, từ phía sau giúp An Tiểu Tâm sấy tóc.

An Tiểu Tâm không nhịn được quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: “Làm sao mà anh còn quen thuộc với những thứ này hơn cả tôi vậy?” “Đừng nhúc nhích!” Anh Bồi đem mặt cô quay trở về, nghiêm túc giúp cô sấy tóc. “Uống rượu, tóc lại không sấy khô, đầu sẽ càng đau. Tình huống xấu hơn nữa có thể sẽ bị đau nửa đầu. . .” Tiếng ồn ào của máy sấy tóc khiến cho lời nói của Anh Bồi bị đứt quãng. An Tiểu Tâm nghe cảm giác mình như vật cứng được cứng chiều, trong lòng không khỏi vui sướng, tuy nhiên cô cũng không dám khẳng định. Anh Bồi chen ngón tay thon dài vào tóc An Tiểu Tâm, đầu ngón tay khẽ day day da đầu của cô, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng xẹt qua vành tai cô như có như không.

An Tiểu Tâm cảm thấy những chỗ da được chạm qua như có dòng điện chạy qua toàn bộ tứ chi cơ thể, làm cô miệng đắng lưỡi khô, tâm khí hoảng loạn. Cô giành máy sấy từ trên tay Anh Bồi nói: “Không cần, để tôi tự mình làm được rồi.”

Anh Bồi tránh ra, tắt máy sấy trên tay, nói: “Được rồi.”

Sau đó, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ ửng của An Tiểu Tâm, bất ngờ búng một phát trên trán cô, nói: “Đừng có đoán mò, bản nhân tôi đối với cô cũng không có gì hứng thú đâu. Đơn giản vì không nhìn quen bộ dạng dơ bẩn của cô thôi.”

An Tiểu Tâm tức giận nhìn bóng lưng của Anh Bồi, nhỏ giọng nói thầm: “Không đánh đã khai, tự cho là đúng!”

Anh Bồi trở lại phòng bếp múc cháo ra, còn bung thêm một đĩa rau xanh trộn tươi ngon. An Tiểu Tâm chop lấy chiếc đũa, ngồi ở bên cạnh bàn thêm nhỏ dãi nhìn.

Cháo thơm nức mùi gạo và trứng gà, đồ ra nồi còn thêm chút mật ong, hương vị ngọt lịm, vào miệng tan ra.

Đĩa rau xanh trộn gồm măng được chần qua nước sôi, bên trên là dầu mè trộn với tỏi, thêm vài giọt mù tạt, mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái, thích hợp ăn với cháo.

An Tiểu Tâm tới hôm qua ăn cái gì cũng đều nôn ra hết rồi, đói bụng cả ngày, nhìn thấy đồ ăn ngon như vậy sớm đã không nhìn được. Húp sùm sụp một lúc hai chén cháo, cơ hồ đem nửa gương mặt cũng vui lấp trong chén. Đồ ăn ngon cũng bị cô ăn hơn phân nửa, vừa nhai vừa phát âm thanh biểu thị sự hài lòng của mình ô ô.

Anh Bồi buồn cười gõ gõ bàn: “Cô là chó sao?”

An Tiểu Tâm ngẩng đầu không thể tưởng tượng nổi nhìn Anh Bồi: “Cái gì? Chó?”

“VẬY CÔ Ô Ô CÁI GÌ?”

“Haha” An Tiểu Tâm xấu hổ cười cười, “Anh Bồi, anh làm đồ ăn ngon thật.”

“VẬY SAO?” Anh Bồi hỏi ngược lại, sau đó thấy mắt của An Tiểu Tâm không ngừng đảo thành vòng tròn.

Chỉ nghe cô nói: “Anh Bồi, anh làm đồ ăn ngon như vậy, cần gì còn phải bắt tôi nấu cho anh ăn nha. Nếu không, 80 bữa cơm của chúng ta liền hủy bỏ đi, tôi lại nghĩ biện pháp khác đền ơn cứu mạng của anh?”

“Không được!” Anh Bồi quả quyết từ chối, anh lười biếng gấp lên một miếng măng, hài lòng gật đầu một cái, sau đó thông thả ung dung nói: “Không có cô làm đồ khó ăn như vậy, tôi làm sao có thể nấu ăn ngon như thế này được?” An Tiểu Tâm phồng má, trong lòng suy nghĩ tìm lời ác độc để nguyên rủa anh. Cuối cùng, cô quyết định ăn hết cháo, khiến Anh Bồi không có cháo để uống.

Ăn xong chén thứ ba, cô đã no rồi, nhưng vẫn còn muốn ăn tiếp nữa. Đang do dự có nên tiếp tục ăn hay không, Anh Bồi giành cái chén và đũa trong tay cô

An Tiểu Tâm trừng anh, anh trừng ngược mắt lại: “Đột nhiên ăn nhiều như vậy, dạ dày sẽ chịu không nổi, buổi tối sẽ bị đau bụng.”

Anh cầm tạp dề mặc vào cho An Tiểu Tâm, vỗ vỗ đầu cô, giống như dụ cún con nói: “Ngoan, đi rửa chén.”

An Tiểu Tâm ăn của người ta rồi, cam tâm tình nguyện đi rửa chén.

Dọn dẹp xong ra ngoài, quả nhiên đèn đã mở, khúc nhạc vi-ô-lông êm dịu vang lên. Anh Bồi đã pha xong cà phê, bên trong ngào ngạt hương thơm tinh khiết, nhàn nhã nằm trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần.

An Tiểu Tâm theo thói quen trượt trên sàn nhà đến ghế sofa, bưng ly “Sắc quý” lên, nhấp một miếng.

“Ồ? Thế nào không phải cà phê?” An Tiểu Tâm kinh ngạc, trong miệng là nước mật ong âm ẩm, hương bưởi thơm ngát phả vào mặt.

“Là trái bưởi mật. Cà phê đối với bao tử không tốt. Cô uống rượu, dạ dày không thể chịu kích thích nữa, uống chút nước mật ong sẽ tốt hơn, lại xoa dịu con nhức đầu.” Anh Bồi nằm ở kia, mắt không mở mà nói. An Tiểu Tâm vô cùng khao khát Anh Bồi chính là cái ly kia, chấp nhận uống một ngụm. Cô mặt không nhìn được thoải mái, hương vị không tệ, ngọt vừa phải

Anh Bồi nâng nâng mí mắt, đột nhiên phun một câu: “An Tiểu Tâm, cô muốn làm việc ở bộ phận nào nhất trong công ty chúng ta?”

An Tiểu Tâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hành trình mình cực khổ bước vào công ty, đầu môi nói: “Tổ sếp tổng! Tôi thật vất vả mới có thể vào được.”

“Tổ tổng giám đốc có cái gì tốt?”

“Người làm trong tổ sếp tổng đều là tinh anh nha, tôi chỉ có một chuyên môn, vừa không biết kỹ thuật, vừa không biết bán hàng, dĩ nhiên vào làm ở tổ sếp tổng là tốt nhất” An Tiểu Tâm cảm thấy Anh Bồi hỏi kỳ quái.

“Sao vậy? Anh hỏi cái này để làm gì?” An Tiểu Tâm mãi mới phát hiện hỏi, Anh Bồi ở chỗ cô, chưa bao giờ nói chuyện công việc. Anh Bồi đặt tay lên đầu, nhìn chăm chăm An Tiểu Tâm mảnh mai trong ánh sáng mờ mờ, thì thầm hỏi nhỏ: “Cô không cảm thấy làm việc ở tổ tổng giám đốc mệt chết à? Nếu không, đổi sang bộ phận khác đi.”

An Tiểu Tâm cảm thấy tim mình đập bang bang như muốn nhảy ra ngoài, Anh Bồi, không muốn cho mình tiếp tục làm chung ở tổ sếp tổng sao?

“Công việc nha, nơi nào cũng . . . . Một môi. Tôi vẫn cố. . . . .” An Tiểu Tâm không biết đến tột cùng mình muốn gì, trên góc độ công việc mà nói, cô muốn làm ở tổ sếp tổng. Nhưng sâu trong nội tâm, cô lại khao khát muốn rời xa cái tổ sếp tổng phiền toái kia. Nhất thời An Tiểu Tâm lâm vào mâu thuẫn.

“Ừ” Anh Bồi đáp một tiếng, nửa ngày cũng không nói đoạn sau.

An Tiểu Tâm quay đầu nhìn anh, “Ừ” là có ý gì à? Vô duyên vô cớ hỏi chuyện công việc, lại không nói hết.

Cô đặt tay trên ghế sa lon phía sau Anh Bồi, anh nhắm mắt lại không có động tĩnh gì. Cô đem tay hướng lên trên lắc lắc người Anh Bồi.

An Tiểu Tâm dứt khoát xoay người lấy tay bắt được cánh tay của Anh Bồi: “Anh vẫn chưa trả lời, hỏi tôi cái này làm gì? Có phải hay không Khúc chủ nhiệm . . . .” Ngồi dậy, tay An Tiểu Tâm bị bàn tay vững vàng của Anh Bồi cố định lại. An Tiểu Tâm kinh ngạc ngẩng đầu, đáy mắt đen lay lay của Anh Bồi khiến người ta bất an, anh bình tĩnh ngưng mắt nhìn cô.

Ánh mắt anh nhìn An Tiểu Tâm, cô như đắm chìm vào dải ngân hà xa xăm. Ở nơi ấy như có cái gì? Một chút bí ẩn, lại như có chút mâu thuẫn, hay có chút bất đắc dĩ, có chút. . . . .Đau? Hay có chút. . . . .Yêu?

An Tiểu Tâm kinh ngạc muốn đem tay của mình từ tay Anh Bồi rút ra, nhưng Anh Bồi không thả, ngược lại đem tay cô nắm chặt vào trong lòng bàn tay.

An Tiểu Tâm càng hoảng hốt giãy giụa, không dám nhìn Anh Bồi, chỉ nghe Anh Bồi nói: “An Tiểu Tâm, sở trường của cô là giả bộ ngu, đúng không?”

Lời nói của Anh Bồi chậm chạp mà êm ái, nhưng mỗi âm cũng rõ ràng đến khiến An Tiểu Tâm cảm thấy âm thanh chấn động cả không khí. Những lời này từng tiếng từng tiếng tràn vào trong lòng cô, những thứ căng thẳng trong lòng như dây cung bắt đầu không tự chủ được rung động, rung động, vĩnh viễn rung động, gần như lập tức muốn bẻ gãy.

“Leng keng!” Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên, phá vỡ sóng ngầm giữa hai người. An Tiểu Tâm rút tay về, đứng dậy, chạy thẳng tới cửa chính.

Cô mở đèn lớn lên, quay đầu lại xem Anh Bồi. Anh Bồi chậm rãi ngồi dậy trên ghế salong, vuốt lại tóc, trở lại bình thường.

Ánh mắt của hai người giao nhau trong yên lặng, An Tiểu Tâm nhanh chóng dời đi. Cô sắp xếp lại tinh thần, cất giọng hướng ngoài cửa hỏi: “Người nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mớ bòng bong

“Là em, Tiểu Thao.” Âm thanh nghe thoải mái tự nhiên vang lên, là Đặng Dịch Thao.

Trái tim đang lơ lửng của An Tiểu Tâm cuối cùng thả lỏng xuống

Cửa vừa mới mở ra, Tiểu Thao liền hăng hái bước vào, hai tay nắm chặt bả vai An Tiểu Tâm, cặp mắt nhìn chăm chăm vào An Tiểu Tâm nhiệt liệt mà nói: “Tâm Tâm, em thật hạnh phúc!”

Nói xong, cậu lập tức đem An Tiểu Tâm kéo vào trong ngực. Cánh tay dài của cậu đem An Tiểu Tâm ôm thật chặt, cúi xuống, gương mặt dán vào cổ An Tiểu Tâm, trong miệng lẩm bẩm nói: “Tâm Tâm, em rất vui, em thật sự rất vui.”

“Chuyện gì vui vẻ như vậy, buông ra rồi nói, cậu siết tôi, khụ khụ khụ.” An Tiểu Tâm dùng sức đẩy cậu.

Thế nhưng Tiểu Thao lại càng ôm chặt hơn: “Không thả không thả, em nói cho chị biết, em có thể đi Đức du học.”

“Vậy sao?” An Tiểu Tâm vui mừng, cũng vui vẻ ôm ngược trở về “Trời ạ, thật tốt quá!”

Tiểu Thao rốt cuộc kéo dài khoảng cách giữa hai người, nhưng đôi tay nhưng vẫn đặt ở trên vai An Tiểu Tâm: “Mới vừa rồi thầy giáo gọi điện thoại cho em, nói công ty tài trợ hai sinh viên trường chúng em đi đến Đức để nghiên cứu dịch thuật tiếng Đức và tiếng Anh, em đã được chọn đi rồi. Em còn chưa tới trường học liền chạy tới nơi này nói cho chị biết đấy.”

“Thật tốt quá thật tốt quá! Cậu yên tâm đi, chị sẽ giúp cậu chăm sóc đi.” An Tiểu Tâm vui vẻ vỗ Tiểu Thao. Phiên dịch Đức Anh, bình thường yêu cầu tiếng mẹ đẻ là Anh ngữ mới được. Bây giờ Tiểu Thao có cơ hội đến Đức để nghiên cứu sâu hơn, tiếng Anh của cậu ấy cũng rất tốt. Bình thường không phải tiếng mẹ đẻ là tiếng Anh, cũng khó để phiên dịch hai tiếng nước ngoài này.

Đột nhiên, nét mặt Tiểu Thao khựng lại. Bởi vì cậu phát hiện sau lưng An Tiểu Tâm, là người đàn ông đang đứng yên lặng. Người đàn ông vóc người thon dài, ngũ quan xuất sắc và lại sắc sảo rõ ràng, khí chất trầm ổn lại tự tin, làm cho người ta nhìn một cái cũng biết là người sinh ra trong môi trường ưu việt lại còn được trau dồi thành nhân vật ưu tú hơn người.

Người này, Tiểu Thao gặp một lần, là Đinh Phổ Nguyệt mang về Phó Tổng Anh Bồi.

Sắc mặt Tiểu Thao không tự chủ được tái nhợt, trực giác nói cho cậu biết, chuyện mà cậu lo lắng nhiều năm qua, khả năng đã xảy ra.

Nhìn thấy Tiểu Thao cứng ngắc, An Tiểu Tâm quay đầu lại, phát hiện Anh Bồi mím môi, ôm vai đứng ở phía sau mình, như đang quan sát mình và Tiểu Thao.

An Tiểu Tâm không khỏi chột dạ, nhẹ nhàng rời khỏi tay Tiểu Thao, phát hiện ánh mắt của Anh Bồi dừng lại trên tay kia sau đó chuyển về mặt của mình.

Tiểu Thao cũng quan sát mọi cử động giữa An Tiểu Tâm cùng Anh Bồi, cậu họ khan một cái, An Tiểu Tâm lúc này mới phát giác không khí dường như có chút quỷ dị. Tiểu Thao và Anh Bồi tựa hồ vẫn không lên tiếng, chẳng qua cùng nhìn nhau. “Ừ ừ, Tiểu Thao, vị này là Phó Tổng công ty chị, Anh Bồi.” An Tiểu Tâm giới thiệu. Tiểu Thao trầm mặt, cũng không có tiến đến bắt tay chỉ nhẹ giọng đáp: “Em biết rõ, lần trước, Đình Phổ Nguyệt mang về chúng ta đã gặp qua rồi.”

Đình Phổ Nguyệt mấy chữ dường như có ma lực gì, làm cho không khí đột ngột tăng lên rất nhiều.

“Ừ. . . . .” An Tiểu Tâm luống cuống chỉ vào Tiểu Thao nói: “Đây là Đặng Dịch Thao, sinh viên trường Đại học Ngoại ngữ, sắp tốt nghiệp. . . . .”

Anh Bồi cũng không động đậy, gật đầu một cái, không chút để ý cắt đứt lời nói An Tiểu Tâm nói: “Tôi biết, là em trai Đặng Dịch Triều.”

Đặng Dịch Triều! Cái tên này từ trong miệng Anh Bồi nói ra, mặt Tiểu Thao cùng An Tiểu Tâm trắng bệch không còn chút máu.

Nhìn sắc mặt của An Tiểu Tâm, chân mày Anh Bồi lập tức nghiêm lại. Chỉ là, biểu hiện đó chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, anh liền thân mật vỗ vỗ đầu An Tiểu Tâm, cười nói: “Cô có khách, vậy tôi đi trước.”

Đột nhiên, Anh Bồi như nhớ ra điều gì nói: “A, đúng rồi, trái bưởi mặt phải để vào tủ lạnh.”

Nói xong, anh xoay người lại đi đến bàn ăn cầm lên một bình lớn bưởi mặt, đi vào phòng bếp. Sau một hồi ra ngoài, đi tới trước cửa, thay xong giày, đối diện với mặt ngọc ngà của An Tiểu Tâm nhếch miệng cười một tiếng, rồi hướng Tiểu Thao gật đầu một cái, mở cửa chính đi ra ngoài.

“Két” cửa nhẹ nhàng được khép lại.

Tiểu Thao vẫn nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của An Tiểu Tâm, cố gắng kìm nén bản thân nổi giận hỏi: “Anh ta tại sao ở chỗ này?”

“Hả. . . . .” An Tiểu Tâm nhìn Tiểu Thao một cái, cố gắng bình tĩnh nói: “Tối dùng cơm, mau vào ngồi.”

Tiểu Thao ngó phòng bên trong xem một chút, hỏi: “Đình Phổ Nguyệt đâu?”

“Hả?” An Tiểu Tâm không hiểu.

“Đình Phổ Nguyệt không có ở đây, anh ta tới làm gì?” Tiểu Thao giọng điệu cực kém.

An Tiểu Tâm day day lông mày, đứa nhỏ này làm sao mà lại khó đối phó như vậy nhỉ: “Anh ấy là bạn chị, ở Châu Phi đã cứu mạng của chị nên chị thỉnh thoảng mời anh ấy ăn bữa cơm?”

“Thỉnh thoảng? Vậy là không phải chỉ một lần hai người một mình ở cùng nhau!” Giọng điệu Tiểu Thao hung hăng, nhìn bên ngoài như đang chất vấn vợ mình.

An Tiểu Tâm bị hỏi đến nổi trợn mắt, không khách khí rằng: “Đặng Dịch Thao, tại sao lại hỏi tôi như vậy? Cậu là gì của tôi hả? Chẳng lẽ tôi cùng người nào ăn cơm, cũng phải được cậu cho phép?”

Tiểu Thao nhìn An Tiểu Tâm chống nạnh rống mình, sắc mặt không ngừng biến đổi, nửa ngày hỏi một câu: “Chị không phải yêu anh tôi sao?”

Chỉ một câu nói, An Tiểu Tâm như bong bóng hoàn toàn bị xẹp xuống, mặt mày xua tay: “Lỗi anh cậu vào làm gì?”

Tiểu Thao cũng nhỏ giọng xuống: “Tâm Tâm, em là lo lắng cho chị. Anh Bồi là bạn trai Đình Phổ Nguyệt, chị và anh ta ở cùng nhau, Đình Phổ Nguyệt sẽ nghĩ sao? Năm đó, Đình Phổ Nguyệt cùng anh em cũng bởi vì chị. . . . .”

Tiểu Thao thu miệng, biết mình nói nhiều. An Tiểu Tâm lúc này sắc mặt đột ngột thay đổi, cô nín lấy Tiểu Thao hỏi: “Cậu nói cái gì? Làm sao cậu biết Đình Phổ Nguyệt thích anh cậu?”

“Ừ ừ, chỉ là biết chút ít thôi.” Tiểu Thao nói quanh co. “Không có chuyện khác?” An Tiểu Tâm hỏi.

Tiểu Thao ngượng ngừng cười: “Mọi ý nghĩ của anh ấy đều ở trên người chị rồi, có thể có chuyện gì à?”

An Tiểu Tâm buông tay Tiểu Thao ra, ngã ngồi ở trên ghế sofa, suy nghĩ lâm vào mớ bòng bong. Cô nói, Anh Bồi vì sao cố tình chọc phải Đình Phổ Nguyệt đây? Trước kia Đình Phổ Nguyệt thích Ấm Ướt là mình không biết, hiện tại. . . . .

Cô xoa mái tóc rối mù, cảm giác đầu óc thật hỗn loạn chỉ muốn ngất đi cho xong.

“Tâm Tâm, chị cùng anh ta, thật không có gì?” Tiểu Thao ở bên cạnh thận trọng hỏi. An Tiểu Tâm nhìn Đặng Dịch Triều cũng có năm phần giống gương mặt ấy, trong lòng cảm giác dâng lên một nỗi xót xa.

Cô vỗ vỗ vai Tiểu Thao: “Chị hiểu cậu quan tâm chị, chị cùng Anh Bồi chỉ là bạn bè bình thường.”

“Thật?” Tiểu Thao nửa tin nửa ngờ.

“Thật!” An Tiểu Tâm hét lớn một tiếng, đứa nhỏ này thế nào đáng ghét như vậy a !

Tiểu Thao bị rống mặt mày lại hớn hờ .

Ngày hôm sau là thứ hai, An Tiểu Tâm một đêm không có ngủ ngon, sáng sớm đã đến sân vận động để chạy bộ. Điều làm cô không ngờ là, Anh Bồi cũng ở đây chạy bộ rèn luyện thân thể. Giống như thường ngày, hai người không lên tiếng, cả hai đều tập trung chạy.

Chỉ là lúc gần đi, An Tiểu Tâm không nhịn được hỏi: “Nhìn anh tinh thần không tốt chút nào?”

“Ừ, ngủ không ngon!” Anh Bồi day day huyệt thái dương.

Ngủ không ngon? An Tiểu Tâm nhún nhún vai, câu này thật đúng là không biết làm sao đáp.

Cô chỉ nói: “A, tôi đi trước.”

Anh Bồi nhìn bóng lưng của cô, nói một câu: “Tôi muốn uống cà phê của cô.”

An Tiểu Tâm làm bộ như không nghe thấy, không quay đầu lại.

Ăn sang xong, trong đầu An Tiểu Tâm vẫn còn lượn lảng vang lên câu nói của Anh Bồi: “Tôi muốn uống cà phê cô pha.”

Cô vừa thay quần áo, vừa nghĩ, Anh Bồi nhìn qua rất mệt mỏi, ban ngày còn phải đối phó với một đồng công việc, có lẽ cà phê thật sự có thể giúp đỡ anh.

Nghĩ tới đây, cô tự giễu nói: “An Tiểu Tâm, chớ tùy tiện quan tâm người khác, nhất là Anh Bồi.”

Ra cửa, một đường đi thẳng đến phòng làm việc, cách giờ làm việc còn chừng 1 tiếng. Cô ngồi ở chỗ ngồi của mình, quý thần xui khiến lấy cà phê ra cho Anh Bồi. Sau đó, nghiền nhỏ cà phê cho hai người, tới phòng giải khát đi pha. Không bao lâu, cà phê nấu xong, cô nhìn chất lỏng màu nâu trong bình cà phê cười khò, nấu phần cho hai người!

“Ừ, thơm quá, tôi biết ngay cô sẽ đến pha cà phê cho tôi mà!” Đột nhiên một cánh tay lướt qua vai cô, lấy bình cà phê kia.

An Tiểu Tâm sợ hết hồn, kinh ngạc quay đầu lại nhìn. Anh Bồi ở ngay sát cạnh, thân thể thon dài gần như dán phía sau lưng của cô. Cô bị bao vây giữa anh với bàn trong phòng giải khát, muốn tránh cũng không được. Anh Bồi chớp chớp mắt như truyền tới ngàn ánh sáng rực rỡ, nhìn chăm chú. An Tiểu Tâm chỉ hận không thể tìm cái hang chui vào đó.

May nhờ Anh Bồi kịp thời kéo dài khoảng cách của hai người, anh đem cà phê rót vào hai cái ly, đặt ở trong khay, nhét vào trong tay An Tiểu Tâm.

Sau đó ở bên tai cô hài hước nói: “An thư ký, đem cà phê bùng vào tới phòng làm việc của tôi nhé.”

Nói xong, anh ung dung xoay người, An Tiểu Tâm không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt theo đuôi đi theo anh vào phòng làm việc. Anh Bồi chỉ chỉ ghế sa lon nói: “Ngồi đi.”

An Tiểu Tâm nhú nhú mày, buổi sáng cô quét dọn còn chưa tới, trong phòng vẫn còn lưu lại mùi thuốc lá của ngày hôm qua.

Cô đi tới phía trước mở cửa sổ ra, quay trở lại nói: “Thật ra thì uống quá nhiều cà phê cùng hút thuốc lá, đối với thân thể cũng không tốt.”

Anh Bồi cởi áo khoác ra, dựa vào sofa trầm thấp cười: “Ha ha, chỉ có thể bỏ một thứ thôi.”

“Vậy thì cai thuốc đi, hút một điếu thuốc giảm bớt 5 phút tuổi thọ. Cà phê thật ra thì đối với thân thể con người không hoàn toàn có hại.” An Tiểu Tâm thoải mái nói.

“Ừ.” Anh Bồi gật đầu, chỉ là cười.

An Tiểu Tâm lúc này mới cảm giác được giọng điệu của mình dường như có chút khác thường. Hơn nữa ở trong phòng làm việc, hoàn cảnh không khí cũng rất quý dị.

Cô đứng ở đó đột nhiên cảm thấy luống cuống.

Anh Bồi vừa chỉ chỉ ghế sa lon, cười cười ngẩng đầu nhìn cô nói: “Ngồi đi.”

“Không, tôi đi ra ngoài trước. Nếu để người khác tới, thấy được sẽ không tốt.” An Tiểu Tâm lo lắng nói.

Anh Bồi gật đầu: “Cũng đúng, cô uống xong cà phê rồi hãy đi.”

Vì vậy, An Tiểu Tâm ngồi xuống lẳng lặng uống cà phê.

Không khí yên lặng, mùi thơm cà phê tràn ngập trong không khí, tim An Tiểu Tâm từ từ lắng xuống. Thật tốt, sáng sớm yên bình, tinh khiết và mùi thơm cà phê, khe đưa làn gió mát, Còn nữa..., đối diện là người đàn ông đang trầm tư. Giờ phút này, tất cả làm cho người khác cảm giác rất thoải mái.

Không biết thế nào An Tiểu Tâm đột nhiên nhớ đến khối đồng hồ quả quýt kia, cô nói: “Anh Bồi, cái đồng hồ kia vẫn còn ở chỗ tôi.”

Anh Bồi giương mắt nhìn An Tiểu Tâm, trầm tư một chút nói: “Tạm thời cô cứ giữ nó đi! Chi là, đừng làm mất. Cái đó không phải của tôi, về sau có cơ hội, tôi vẫn muốn trả lại cho chủ nhân của nó.”

“Cái kia bề ngoài nhìn rất cũ kỹ rồi.” An Tiểu Tâm tò mò nói.

“Ừ, chủ nhân của nó là người con gái, có một câu chuyện xưa cũng lâu rồi, rất lâu trước kia.” Mặt Anh Bồi dường như nhớ về những hồi ức đó. Tựa hồ, có chút thần thờ.

An Tiểu Tâm bùng cà phê quan sát anh, trong lòng cảm giác một tia khác thường.

Anh Bồi chú ý tới An Tiểu Tâm chuyên tâm nhìn mình, cười cười hỏi: “Muốn nghe sao? Tôi có thể nói cho cô nghe. . . . .”

An Tiểu Tâm sùng sốt một chút, đem cà phê ly để xuống, đột ngột đứng dậy nói: “Anh phó tổng, tôi muốn đi ra ngoài làm việc.”

Không đợi Anh Bồi tỏ thái độ, cô đi nhanh ra ngoài, cô mới không cần, nhất định là câu chuyện về mối tình đầu mà.

An Tiểu Tâm đi ra khỏi phòng làm việc của Anh Bồi, qua bàn Đình Phở Nguyệt, đi tới đại sảnh làm việc ở ngoài. Một thân mỹ nữ ăn mặc xinh đẹp, đang đi giày cao gót, chóng nhanh, đối với cô hắc hắc cười lạnh. An Tiểu Tâm một hồi chột dạ, vội vàng cười ngênh đón: “Chị Anh Ái, sớm như vậy đã tới rồi à!”

Lí Anh Ái vòng quanh An Tiểu Tâm, lên lên xuống xuống quan sát, trong miệng hắc hắc cười lạnh.

An Tiểu Tâm bị cô ta xem đến sợ hãi: “Chị rốt cuộc làm sao vậy?”

“Chị thế nào không phát hiện ra? Chắc chắc chắc, thì ra là cái người này cô rất có bản lĩnh nha, rất phức tạp rất phức tạp.” Lí Anh Ái híp mắt lăm lăm bầu.

“Trời ơi, được rồi, chị nói gì vậy?” An Tiểu Tâm không nhìn được.

Lí Anh Ái mở to hai mắt, bất mãn nói: “Cô còn rống chị? Em không biết em luôn là người đến sớm nhất công ty à. Chị sang sớm cố gắng chạy tới công ty để cùng em nói chuyện cho vui. Thế nhưng chị thấy được cái gì nhỉ? Em lại có thể từ phòng làm việc của Anh phó tổng đi ra. Nói thẳng xem, các người rốt cuộc có chuyện gì?”

An Tiểu Tâm tròn trĩnh mắt: “Nhàm chán, em pha cho Anh phó tổng ly cà phê thôi.”

Lí Anh Ái nhìn An Tiểu Tâm, thương hại nói: “Em còn không biết à? Nhìn em có sắc đỏ, tím rồi lại nhanh chóng hóa đen. Chị đoán chừng, vừa đi làm, bất cứ ai trong công ty đều biết chuyện của em đấy.”

“Hả?” An Tiểu Tâm không hiểu nổi.

“Em qua đây.” Lí Anh Ái kéo cô đến mấy bàn xử lý văn kiện.

Lí Anh Ái nhanh tay mở máy vi tính ra, vào trang web nội bộ công ty, thường xuyên được mọi người cập nhật, mở ra phía trên đầu có bài đăng. Bài đăng ghi tiêu đề to màu đỏ “Chị em mới của Khúc chủ nhiệm.”

Phía dưới đều là hình ảnh rõ ràng, hiệu quả có thể so với phòng chụp ảnh. Bức thứ nhất là An Tiểu Tâm mặc váy ngắn đứng trước cửa phòng tiệc đáng vẻ xinh đẹp, da trắng nõn, mặt mày như vẽ, xinh đẹp như ngọc thạch. Bức thứ hai là An Tiểu Tâm và Sở Úc đứng chung một chỗ, nữ cao gầy động lòng người, nam phóng khoáng tuấn lãng, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ, cảnh tượng thật xinh đẹp. Tấm thứ ba là An Tiểu Tâm nghiêng cổ thon dài, Sở Úc đang giơ tay lên giúp cô chỉnh lại kẹp tóc trên đầu. Bức thứ tư, bức thứ năm, bức thứ sáu. . . . . Tất cả các dáng vẻ của An Tiểu Tâm và Sở Úc, còn có hình ảnh trong bữa tiệc chú rể cùng cô dâu. Mỗi tấm hình ảnh bên cạnh còn có chữ viết minh họa, nói rõ mối quan hệ giữa các nhân vật.

Phần dưới gồm vài tấm ảnh chỉ có một mình Khúc Như Y, cùng vài tấm Khúc Như Y và Khúc Tín Hành chụp chung. Kéo xuống cuối cùng là ảnh An Tiểu Tâm và Đình Phở Nguyệt chụp chung. Một xinh đẹp, một cá tính, thật sự là một đôi chị em xinh đẹp.

An Tiểu Tâm đứng ở sau lưng Lí Anh Ái đầu óc choáng váng nhìn, Lí Anh Ái vừa nhìn vừa cảm thán: “Oa, An Tiểu Tâm, không nhìn ra em thật là ăn ảnh nha. Còn nữa..., mẹ em trông thật trẻ tuổi, lớn tuổi như vậy mà còn có thể gả cho rùa vàng. Bất quá, ba của Khúc Như Y cũng rất hấp dẫn. Lần này tốt rồi, em thành chị của Khúc Như Y.”

“Những thứ nhàm chán này, đăng lên làm gì?” An Tiểu Tâm tức giận muốn chết.

“Làm gì? Đây chính là đề tài mà toàn bộ phụ nữ công ty bàn tán cả nửa năm nay rồi. Em còn chưa phát hiện ra em tạo ra hiệu ứng giải trí lớn đến cỡ nào

sao? Em là chị họ của tình nhân Anh Bồi Phó tổng, bây giờ lại thành chị kế Đại Lão Bà của công ty. Hơn nữa, em và Sở Phó Tổng của chúng ta quan hệ mập mờ, mà Sở Phó Tổng là bạn trai ở nước ngoài trong truyền thuyết của Khúc chủ nhiệm nha

Lý Anh Ái ngồi xuống giường cặp mắt rõ phiền não nhìn An Tiểu Tâm: “Cái này cũng chưa tính, còn cho chị xem một màn sáng sớm sớm tỉnh mơ em và Anh phó tổng tài uống cà phê. Chắc chắn chắc, An Tiểu Tâm, chị làm sao lại không nhìn ra, bên cạnh chị thì ra là một hồ ly tinh ngàn năm nha. Sở Úc và Anh Bồi, bất kể là ai, em đều giành người đàn ông của em mình, coi như là tiếng xấu lưu truyền rồi.”

An Tiểu Tâm cảm thấy tay chân phát run, nhịp tim vô cùng hỗn loạn, mặt nóng lên, tay rét run, trong cổ họng giống như bị nghẹn lại, một đồng lời nói trước ngực không ra được cũng không xuống được, kìm nén đến sắc mặt trắng bệch.

Lúc này các đồng chí đã lục tục bắt đầu vào phòng làm việc, nhân viên của Tổ tổng giám đốc cũng bắt đầu đến phòng làm việc có lẽ mọi người cũng xem qua bài này rồi, thấy Lý Anh Ái và An Tiểu Tâm, đều đến trước bất chuyện, sau đó mấy người sắp lại gần châu đầu ghé tai bàn luận xôn xao.

Lý Anh Ái đồng tình nhìn An Tiểu Tâm, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Tốt nhất là cứ giả vờ như không có việc gì xảy ra, chỉ là tan việc em đừng đi trước, chị có việc hỏi em”

An Tiểu Tâm nhìn màn hình máy vi tính kia đến gần ngăn người, người đăng cái này lên là muốn làm gì? Là ai?

“Mau trở về thôi, đứng góc ở chỗ này, em chệ độ chú ý của cô còn chưa đủ à!” Lý Anh Ái đẩy An Tiểu Tâm, An Tiểu Tâm như ở trong mộng mới tỉnh, xoay người tính toán trở lại chỗ ngồi.

“An Tiểu Tâm!” Một thanh âm cực kỳ tức giận truyền tới, Lý Anh Ái và An Tiểu Tâm đồng thời xoay người, nhìn thấy Khúc Như Y ăn mặc thời trang đang vọt tới.

Khúc Như Y khí thế hùng hăng vọt tới trước mặt, bắt luận ai cũng không thể phản ứng kịp, bao gồm người xui xẻo là An Tiểu Tâm. Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, An Tiểu Tâm bị Khúc Như Y giáng một bạt tai.

“Không biết xấu hổ, cô cho rằng mẹ cô gả cho ba tôi, cô thật sự thành chị tôi rồi hả? Đề tiện, dung thủ đoạn này để nổi danh, cô với mẹ cô cùng một dạng đề tiện như nhau thôi.” Khúc Như Y mặt đỏ lên, phẫn hận nói.

“Bốp” thanh âm cực kỳ thanh thúy vang lên, lại làm cho mọi người không kịp phản ứng, bao gồm cả Khúc Như Y.

An Tiểu Tâm tái mặt, đáp lễ một cái khác. Chỉ một thoáng, trong phòng làm việc yên lặng như tờ, tất cả mọi người không nghĩ tới được xem trực tiếp của phim tin đồn mấy ngày nay, còn được đặc quyền chứng kiến, mong chờ cảnh sinh động tiếp theo.

“Cô đánh tôi một cái, tôi có thể không đề tâm, coi như chị hiền nhường đứa em láo thôi. Còn cái tát này, là thay mẹ tôi đánh, thay bà ấy giáo dục cô con gái mới chưa hiểu chuyện. Tôi thấy là nếu bác Khúc ở đây, sẽ tự ra tay đấy.” An Tiểu Tâm thẳng người lên, cực kỳ bình tĩnh nói.

“Cô!” Khúc Như Y giận đến mặt mày biến dạng vung tay lên cánh tay lên muốn đánh lại cái nữa. Đáng tiếc, tay còn ở giữa không trung, thì bị một người nắm chặt lấy.

“Khúc chủ nhiệm, xin cô chú ý một chút, đây là phòng làm việc, có chuyện riêng gì cô có thể tự mình giải quyết yên lặng đi.” Sở Úc một tay nắm cánh tay Khúc Như Y, mặt trầm tĩnh như nước, ánh mắt sắc nét nhìn chăm chăm Khúc Như Y.

“Oa!” Khúc Như Y luôn luôn thấy Sở Úc ôn hòa, trước mặt nhiều người như vậy quát lớn mình, ngăn người một chút sau đột nhiên khóc ầm lên. Giống như khi còn bé ở chung một chỗ chơi bị khi dễ, khóc bù lu bù loa. Sở Úc lần này lúng túng, thu tay không biết phải làm sao. An Tiểu Tâm vừa giận vừa buồn cười nhìn Khúc Như Y, cô gái này rốt cuộc đang làm gì? Cho công ty là nhà hát à? “Khụ khụ khụ.” Có người đằng sau cổ tình lên tiếng.

Toàn thể nhân viên chuyển sang nhìn nguồn gốc âm thanh, thì ra là Anh Bồi, đoán chừng từ đầu đến cuối đều nhìn thấy màn đùa giỡn vừa rồi, khóe miệng nhếch lên không rõ vui hay giận.

“Còn đứng đây làm gì?” Anh Bồi thông thả nói, giọng nói vô cùng lãnh đạm, nhưng tất cả mọi người đều cảm như hén lạnh lẽ trở lại trên bàn làm việc.

Anh Bồi chậm rãi quét một vòng, trừ nhân vật chính ra, không có chướng ngại vật ở trước mắt anh.

Anh cúi đầu kêu một tiếng: “Khúc chủ nhiệm, cùng tôi đi vào.”

Khúc Như Y từ lúc nhìn thấy Anh Bồi, liền lập tức ngừng kêu la. Cô ta biết sang nay mình đã bốc đồng, chỉ đành yên lặng theo Anh Bồi vào phòng làm việc của anh.

Sở Úc nhìn chăm chăm một mặt đỏ sùng, một mặt mặt tái nhợt của An Tiểu Tâm, trong đáy lòng âm thầm thờ dài.

An Tiểu Tâm cứng ngắc xoay người đi, chỉ nghe Sở Úc cũng thấp giọng nói: “An Tiểu Tâm, đi với anh.”

A, ông trời a, còn ngại chuyện không đủ phức tạp sao? An Tiểu Tâm nghĩ muốn ngửa mặt lên trời thở dài. Không có biện pháp, ngay trước nhiều đồng nghiệp như vậy, cũng không thể nói không đi. Buộc lòng phải lê bước theo Sở Úc từ từ đi vào.

Vừa ra đại sảnh, chỉ nghe thấy khu vực đằng sau “Oang” một tiếng, nghe như tiếng đập nổi. Có thể biết những người vừa nãy cảm như hén cần phát tiết

đến cỡ nào. Làn sóng âm thanh vô tình kia đổ đến làm An Tiểu Tâm lao đảo một cái. Sở Úc vội vàng đỡ cô lên, An Tiểu Tâm hướng về phía Sở Úc cười khò: “Tôi đây, thật đúng là nổi danh rồi.”

“Khúc Như Y, tôi hoài nghi cô có hiểu tư cách cơ bản để đảm nhiệm chức vụ quản lý tổ tổng giám đốc của Công ty Thần Sâm hay không.” Anh Bồi mặt mày tối sầm, vẻ mặt thường ngày khó phân biệt vui buồn, vừa vào phòng làm việc, lập tức sắc bén chỉ trích Khúc Như Y.

“Anh Bồi à. . . . .”Khúc Như Y muốn làm nũng.

“Đây là phòng làm việc, xin gọi tôi là Anh phó tổng.”Anh Bồi nghiêm giọng cắt đứt lời cô.

“Anh cũng phải biết An Tiểu Tâm quá mức đến cỡ nào, đem chuyện mẹ cô ta cùng ba em đang trên mạng nội bộ của công ty.Còn không phải muốn mượn cơ phục vụ cho mục đích cá nhân của cô ta sao.Công tư bất phân chính là cô ta.”Khúc Như Y bĩu môi nói.

“Bài viết nào?”Anh Bồi hỏi.

“Anh không thấy à? Để em vào cho anh xem.” Khúc Như Y vội vàng mở trang web đó trong máy tính của Anh Bồi.

Anh Bồi nhanh chóng ngó xuống, nhìn thấy những hình kia, chân mày càng lúc càng nhíu lại.

“Làm sao em biết là An Tiểu Tâm đăng?”Anh Bồi hỏi.

“Cái này còn phải nói sao?Ai biết chuyện mẹ cô ta và ba em? Ai có thể chụp được nhiều hình như vậy?”

“Hừ, theo anh được biết, An Tiểu Tâm không phải là người như thế.” Anh Bồi trầm ngâm nói, “Lại nói, coi như là cô ấy đăng, cũng không thể trở thành cái cớ để em đánh người. Đây là công ty, hơn nữa em còn là cấp trên của cô ấy”

“Cô ta cũng đánh em lại mà!”Khúc Như Y kêu.

“Đáng đời em!Em không động thủ trước, cô ấy có thể đánh em sao? Hơn nữa em còn ăn nói vô lễ, nhục mạ bẽ trên!” Anh Bồi nghiêm túc nói.

Khúc Như Y giương mắt nhìn Anh Bồi, tay chân run rẩy, không rõ ràng nói: “Anh. . . .Anh bởi vì An Tiểu Tâm như vậy mắng em? Anh không phải đã để ý cô ta chứ? Uống công chị Đường Tâm nhờ anh chăm sóc cho em. . . . .”

“Để anh chăm sóc em, không cho anh dung túng em.”Anh Bồi ngắt lời cô ta.

“Ồ. . . . .”Khúc Như Y nhỏ giọng nghẹn ngào .

“Em đi ra ngoài đi, xảy ra chuyện như vậy lần nữa, anh tuyệt không tha thứ.” Anh Bồi khoát khoát tay.

Khúc Như Y hận trừng mắt nhìn Anh Bồi, dậm chân một cái, xoay người đi ra ngoài, đem cửa mạnh mẽ đóng sầm.

Vừa quay người ra thấy Đinh Phổ Nguyệt ngồi ở vị trí thư kí nhẹ nhàng nhìn cô ta cười. Hừ, cô ta đi như gió, để lại Đinh Phổ Nguyệt đang run rẩy vai, cười hết cỡ.

Anh Bồi ngồi ở trên ghế làm việc, mắt không chớp nhìn chăm chăm bộ dạng xinh đẹp của An Tiểu Tâm trên màn hình. Cô gái này, ở không cười như vậy làm gì ? Rồi hướng về phía Sở Úc, thật là không để cho người ta bớt lo về phụ nữ.

Bất quá, cuối cùng cũng còn biết đánh lại, không coi là quá ngu. Cũng không biết bị đánh một cái có sao không.

“Cốc cốc cốc” có tiếng gõ cửa.

“Đi vào.”Anh Bồi lên tiếng.

Sở Úc đẩy cửa đi vào: “Nhìn cái gì vậy?”

Anh Bồi buông tay ra, đem máy tính xoay qua chỗ khác cho Sở Úc nhìn.

Sở Úc nhìn thoáng qua, ánh mắt cùng Anh Bồi coi qua hai giây, sau đó hai người đàn ông này đồng thời nhếch miệng bất đắc dĩ cười .

Anh Bồi đứng lên, lôi Sở Úc ngồi xuống ghế sofa.

“Phụ nữ thật phiền phức!”Anh Bồi trước tiên nói.

“Vậy cậu còn thường mang phụ nữ ở bên người.”Sở Úc cười nhạo báng anh.

Anh Bồi há mồm nghĩ giải thích, Sở Úc cười nhìn anh nói: “Đừng nói ahhh. . .Tôi biết rõ Logic của cậu.Dùng một phụ nữ, giúp cậu làm bia đỡ đạn, ngăn vô số những phụ nữ khác có vọng tưởng trào cao.”

“Thằng nhãi” Anh Bồi cho Sở Úc một đấm, “Nào có như cậu nói khoa trương vậy, chỉ là, từ khi cậu về, phiền toái đến thật không ít.”

“Đâu có?” Sở Úc không chấp nhận cái tội danh này.

“Cậu xem, An Tiểu Tâm an toàn ở Thần Sâm mấy năm, yên lặng làm một nhân viên vô danh. Cậu vừa tới cô ấy lập tức trở thành nguồn gốc cho đám bắt quái trong công ty. Gần đây giống như chuyện gì cũng đều có chút quan hệ với cô ấy.” Anh Bồi nhún nhún vai.

“Ừ” Sở Úc trầm tư, nhíu nhíu mày nói: “Hình như là tôi mang đến cho cô ấy không ít khó khăn, là tôi không tốt.”

“Cậu còn đang suy nghĩ cùng cô ấy gương vỡ lại lành?” Anh Bồi cẩn thận thử dò xét.

Sở Úc miễn cưỡng cười cười, lắc đầu một cái, không trả lời.

“Tôi xem, muốn đem An Tiểu Tâm điều đi mới được. Cô ấy quan hệ với Đinh Phổ Nguyệt, Khúc Như Y, sẽ không phù hợp trụ lại ở tổ tổng giám đốc.” Anh Bồi nói

“Cái gì? Điều An Tiểu Tâm đi? Cô ấy lại không phạm sai lầm, cậu bây giờ điều cô ấy đi, không phải cố ý bỏ qua cho Khúc Như Y sao? Cậu như vậy không phải nói giáo cho giặc à.” Sở Úc lập tức phản đối.

“Sở Úc, Khúc Như Y làm chủ nhiệm tổ tổng giám đốc, chuyện khác để qua một bên, năng lực của cô ấy vẫn có con mắt nhìn. Vì có thể khai triển công việc tốt hơn, chỉ có đem An Tiểu Tâm điều đi. Lại nói, Khúc Như Y cũng là từ nhỏ cùng chúng ta lớn lên, chúng ta không thể làm tổn thương cô ấy quá được.” Anh Bồi chậm rãi nói.

“Tôi thấy, cậu nên đem Đinh Phổ Nguyệt điều đi mới đúng.” Sở Úc nổi đóa.

“Cô ta. . . . rất nhanh sẽ đi thôi, chúng tôi đã không còn mối quan hệ kia nữa rồi.” Anh Bồi mặt không chút thay đổi.

Sở Úc kinh ngạc nhìn Anh Bồi, đưa ngón tay cái lên: “Được, cậu lợi hại, một chút cũng không dài dòng dây dưa.”

“Quyết định như vậy đi, điều An Tiểu Tâm đến bộ phận khác. Mấy ngày trước phó quản lý Hà ở phòng quan hệ công chúng nói qua việc cứu tế lần trước rất hài lòng năng lực của An Tiểu Tâm, muốn cho cô ấy qua đó. Cậu cảm thấy như thế nào?” Anh Bồi hỏi.

“Phòng quan hệ công chúng? Có thể sẽ có nhiều áp lực công việc hơn nữa môi trường lại phức tạp?” Sở Úc do dự.

“Cậu đừng xem thường An Tiểu Tâm, năng lực sinh tồn mạnh lắm. Tiêu biểu cho việc dùng phương pháp đóng vai. Nhân tài như vậy cần phải được phát huy nha.” Anh Bồi mặt nở nụ cười.

Sở Úc cho anh một đấm, tức giận nói: “Tôi thấy cậu làm như thế để ít phiền muộn hơn thì có.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ghen

Buổi chiều đi làm, Lí Anh Ái bị Anh Bồi gọi vào phòng làm việc. Không bao lâu, cô ừ ừ cúi đầu ra ngoài.

Đứng ở cửa đại sảnh làm việc, cô xa xa nhìn quanh, thấy An Tiểu Tâm đang yên tĩnh vui đầu công việc. Có lẽ là gặp phải chuyện gì khó xử, An Tiểu Tâm đang cau mày khổ sở suy nghĩ đây.

Lí Anh Ái thờ dãi, cô là thật không muốn làm ái tướng đắc lực kiêm mật thám a.

Cô chậm rì rì bước đi thông thả đến bên cạnh An Tiểu Tâm, gõ lên bàn làm việc một cái nói: “An Tiểu Tâm, đi vào với chị một chút.” An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn cô, không khỏi vuốt vuốt mi tâm, biết chính xác là không có chuyện gì tốt, nhưng là chỉ có thể đi theo Lí Anh Ái vào phòng tiếp khách.

Lí Anh Ái xoay người đóng kỹ cửa lại, sắc mặt nặng nề: “Khụ khụ khụ, “ cô chà xát chà xát tay, “Mới vừa rồi Anh phó tổng kêu chị đi vào. . . .”

An Tiểu Tâm không sao cả tìm cái ghế ngồi xuống: “Thế nào?”

“Chúc mừng em, bắt đầu từ ngày mai, em được điều đến làm thư ký quản lý bộ phận quan hệ xã hội, coi như là thăng chức rồi.” Lí Anh Ái cố ý dùng thanh âm vui sướng nói, vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt An Tiểu Tâm. Không có ai so với cô rõ ràng hơn, An Tiểu Tâm đã mất bao nhiêu sức lực để chen vào làm ở tổng giám đốc, tốn bao nhiêu tinh thần mới đứng vững gót chân. Hiện tại tốt hơn một chút, thì dính đến Đinh Phổ Nguyệt gieo họa, lại đến đại tiểu thư Khúc Như Y, hai người bọn họ không thì sao cả, lại đem An Tiểu Tâm giầy vò thảm.

An Tiểu Tâm nghe Lí Anh Ái nói, mặt tái xanh léc. Sau đó cúi đầu, trầm ngâm không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tiểu Tâm, chị cảm thấy được Anh phó tổng là vì muốn tốt cho em. Em nói xem quan hệ của em và Đinh Phở Nguyệt còn có Khúc Như Y, làm dư luận huyền não xôn xao, thật sự không thích hợp ở cùng một ngành công tác” Lí Anh Ái cố gắng giúp ông chủ tìm một lý do thỏa đáng.

An Tiểu Tâm lãnh đạm nói tiếp một câu: “Chị nói, Anh Bồi này có phải hay không là đang ra oai? Mặc kệ là người nào, mặc kệ ai đúng ai sai, người ở trong đầu của anh ta tốt, người nào thì phải rời đi?”

“Cái gì trong lòng?” Lí Anh Ái bắt được đề tài tám chuyện cực kỳ nhạy bén, “Làm sao em biết Khúc Như Y ở trong lòng của Anh Bồi là quan trọng?”

“Em nói Lí Anh Ái, chị cũng vừa phải thôi. Chị đây là đang an ủi em đó sao? Vừa nghe thấy chuyện bát quái cái gì cũng quên hết.” An Tiểu Tâm không hài lòng oán trách.

“Hắc hắc, “ Lí Anh Ái chê cười, “Có gì mà an ủi, người ta là ông chủ, em lại là lính quèn, bảo em đi tới đâu liền phải đi đến đó. Lại nói, hiện tại em thăng lên một cấp, em còn có cái gì không hài lòng. Ra ngoài công tác, nếu như chuyện này cũng uất ức không chịu nổi, vậy thì dứt khoát về nhà sinh con đi.”

An Tiểu Tâm mất lạnh quan sát Lí Anh Ái, hồi lâu thờ dài nói: “Chị nói thật là thẳng thắn, thẳng đến em không còn lời nào để nói, đúng là trái tim băng giá.”

Lí Anh Ái vỗ vỗ bả vai An Tiểu Tâm, thành thật nói: “Tiểu Tâm, chuyện này là sờ sờ ra đây, em và Anh Bồi không quen không biết, còn người ta là Khúc Như Y cấp trên của em, về công về tư, nhất định là muốn đem em điều đi. Chị là Anh Bồi, cũng sẽ làm như vậy.”

“Nhưng chị không phải là Anh Bồi?” An Tiểu Tâm tiếp lời, ít nhất, cô cho là Anh Bồi đối với cô sẽ có đặc biệt.

“Ha ha, chẳng lẽ em đối với Anh Bồi còn có ý nghĩ không an phận? Em cho rằng em là ai?” Lí Anh Ái hỏi ngược lại?

An Tiểu Tâm nghe Lí Anh Ái nói vô luận như thế nào cũng không giữ được vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, Lí Anh Ái dùng khí lực toàn thân vỗ cô một chưởng nói: “Chị nói An Tiểu Tâm, em cũng đã cho người ta một cái tát a, còn cái gì không vui hay sao? Chẳng lẽ em hi vọng Anh Bồi chỉ vì em lại đem Khúc Như Y điều đi, em dựa vào cái gì? Đổi lại thành Đinh Phở Nguyệt cũng không được a.”

An Tiểu Tâm bị cô vỗ một chưởng thiếu chút nữa ngã úp sấp xuống, không thể làm gì khác hơn là gơ tay đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, em hiểu rõ rồi.”

“Được để an ủi, buổi tối chị đến nhà em ăn cơm.” Lí Anh Ái nói.

“Không cần, muốn ăn đi ra ngoài ăn.” An Tiểu Tâm phản công Lí Anh Ái, tại sao đều đem mình là nữ đầu bếp.

“Bên ngoài đắt quá a, chị nấu, có được hay không?” Lí Anh Ái dụ dỗ.

“Không được, chính là không được.” An Tiểu Tâm cãi lại.

“Quyết định như vậy.” Lí Anh Ái mặc kệ An Tiểu Tâm, lắc lắc eo nhỏ đi ra ngoài.

An Tiểu Tâm ủ rũ cúi đầu trở lại chỗ ngồi của chính mình, cảm giác tức giận lan tràn khắp cả, chưa đến cả lòng ngực của mình cũng giống như là đang ngâm dấm, khó chịu làm cô đứng không nổi.

Thấy cô phờ phạc gục ở chỗ này, bên cạnh những người kia buổi sáng nhìn kịch hay cũng sợ hãi nói nhỏ. An Tiểu Tâm không cần nhìn, cũng biết bọn họ đang hung phấn khoa trương về mặt. Không cần nghe, cũng biết họ đang nói những thứ quá xa vời kia. Sự tình cùng cấp trên tát nhau, sếp tổng chắc cũng sẽ chú ý. Chuyện cho tới bây giờ, có lẽ rồi đi, thật sự là lựa chọn tốt nhất.

An Tiểu Tâm vui đầu vào trong cánh tay, cảm thấy trong dạ dày chua giống như lan tràn đến tận ánh mắt. Cô nhắm lại mắt, an ủi mình. Thật ra thì, không phải mình đã từng nghĩ tới đổi lại hoàn cảnh sao?

Nhưng vừa nghĩ lại, cô lập tức bắt đầu tức giận bức mình. Buổi sáng mới cùng Khúc Như Y mâu thuẫn nào loạn, buổi chiều liền đem mình điều đi, về phần gấp như vậy hướng người của toàn thể giới tuyên bố, cô ta là người được cấp trên yêu quý nhất hay sao? Cũng không phải là lỗi của mình, muốn như vậy yêu thương che chở sao? Anh Bồi, anh khôn kiếp, tôi coi như là nhìn rõ anh, anh đến đây đi, tôi đã chết anh.

Đang suy nghĩ miên man, “Tít tít” thanh âm của điện thoại di động báo có tin nhắn vang lên.

An Tiểu Tâm vừa mở ra nhìn, là tin nhắn của Anh Bồi: “Buổi tối đến nhà cô ăn cơm, tôi có việc muốn nói với cô.”

Cô ném điện thoại di động ra, tiếp tục nằm xuống.

Qua mười phút, tin nhắn lại tới: “Không nhận được sao? Buổi tối đến nhà cô ăn cơm, nhận được thì trả lời tôi.”

An Tiểu Tâm dứt khoát tháo pin điện thoại di động ra.

Một tiếng sau, Anh Bồi cầm cặp văn kiện từ trong phòng làm việc đi ra. Đi tới đại sảnh làm việc, trực tiếp đi về phái khu vực tiểu tổ làm việc của Lí Anh

Ái đi tới. Lí Anh Ái thấy Anh Bồi đi tới, vội vàng đứng lên nghe anh chỉ thị. Anh Bồi tùy ý dận dò mấy câu, ánh mắt lại liếc một cái chỗ ngồi của An Tiểu Tâm bên cạnh. An Tiểu Tâm không có làm việc ở vị trí, chỉ có pin cùng vỏ điện thoại bị tách ra ném ở trên bàn làm việc. Lí Anh Ái ranh mãnh giống như quỷ, thấy Anh Bồi liếc chỗ ngồi của An Tiểu Tâm cau mày, vội vàng giải thích: “An Tiểu Tâm dạ dày có chút không thoải mái, đi vào phòng vệ sinh rồi.”

“Ừ?” Anh Bồi gật đầu một cái, xoay người đi đến phòng làm việc của Sở Úc.

Không bao lâu sau, An Tiểu Tâm trở lại, Lí Anh Ái lập tức lôi kéo với cô nói: “Tiểu bà cô, em lên tinh thần một chút đi, mới vừa rồi Anh phó tổng thấy em không có ở chỗ ngồi, cau mày 5 giây?”

“Vậy sao?” An Tiểu Tâm không còn hơi sức che dạ dày ngồi xuống, đáng vẻ như không có gì.

Lí Anh Ái âm thầm than thở, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Sở Úc từ trong phòng làm việc đi ra ngoài cùng Anh Bồi, đang như có điều suy nghĩ xa xa nhìn bên này. Làm cô sợ tới mức khẽ run rẩy, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng trở lại vị trí làm việc.

An Tiểu Tâm một lòng mong đợi hết giờ, tư tưởng không tập trung cố gắng phiên dịch một phần văn kiện. Nhưng mà, lại có thanh âm “Tít tít” vang lên. Lúc này là thanh âm trong máy vi tính nhắc nhở, cô nhìn xem, thì ra là phần mềm chat trong nội bộ công ty.

Cô mở ra: “An Tiểu Tâm, lập tức tới phòng làm việc của tôi, Anh Bồi.”

An Tiểu Tâm bĩu môi, thoát khỏi phần mềm máy tính.

Mất thấy sắp đến giờ tan việc, Đinh Phở Nguyệt đột nhiên xuất hiện ở trước mặt An Tiểu Tâm. Cô về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “An Tiểu Tâm, Anh phó tổng bảo chị đi vào phòng làm việc của anh ấy.”

“Vậy sao?” An Tiểu Tâm đứng lên tựa vào bàn làm việc nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Lúc này, túi sách của cô đã khoác trên người, mặt bàn đã dọn dẹp xong hết.

Nhìn chằm chằm kim chỉ giây chạy một vòng, kim chỉ giờ chỉ đúng số 5. An Tiểu Tâm ngẩng đầu đối với Đinh Phở Nguyệt cười một tiếng: “Được rồi, đã tới giờ tan việc. Em hãy nói với Anh phó tổng, chị tan việc đúng giờ.”

Nói xong, cô ngênh ngang rời đi. Gấp đến độ Lí Anh Ái một bên dọn dẹp túi sách một bên kêu: “An Tiểu Tâm chết tiệt, chờ chị một chút.”

Lí Anh Ái thờ hờn hờn đuổi theo bước đi như bay của An Tiểu Tâm: “An Tiểu Tâm, em chạy trốn à, chạy nhanh như vậy làm gì.”

“Không nhanh chạy đi, còn ở lại làm nữ đầu bếp cho chị à?” An Tiểu Tâm tức giận.

“Chị đã nói tất cả chị sẽ làm mà. Thật là, phải đi siêu thị đã.” Lí Anh Ái hết sức kéo An Tiểu Tâm đi tới siêu thị gần nhà cô mua thức ăn.

An Tiểu Tâm lúc này mới nhớ tới, chết rồi, ngộ nhớ Anh Bồi buổi tối tới làm thế nào? Cô vội vàng hấp tấp lấy điện thoại di động ra, đem pin lắp vào, từng chữ từng chữ nhắn tin: “Buổi tối tôi có khách khác.”

Gửi xong tin nhắn, An Tiểu Tâm âm thầm nghĩ, Anh Bồi thông minh như vậy, biết mình có khách chắc là không tới nhỉ? Lúc này Lí Anh Ái đã lựa đồ ăn xong rồi, đem đồ nhét vào giỏ mua đồ trên tay An Tiểu Tâm nói: “Ngăn người cái gì vậy, giúp chị một tay nhanh. Đi, đi tính tiền.”

An Tiểu Tâm số khổ cảm rở lên đi đến quầy tính tiền, vừa đi vừa mắng: “Em kêu chị đẩy xe, chị không chịu, kết quả mua nhiều đồ như vậy . . . . .”

“Tôi đến đây.” Đột nhiên một cái tay đưa ra, không cần tốn nhiều sức liền cướp giỏ trong tay An Tiểu Tâm.

Cô ngẩng đầu, trước mặt có một người đàn ông anh tuấn, nhìn về phía cô chớp chớp cặp mắt đào hoa câu dẫn người. An Tiểu Tâm ngẩng đầu, giương mắt ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt này, mới vừa rồi có phải hoa mắt hay không? Rõ ràng không phải mắt đào hoa, vì sao lại cảm thấy giống như loại mắt đào hoa câu dẫn người thế không biết? Nhìn hồi lâu, cô mới nhớ tới nói: “Anh. . . . . Anh không nhận được tin nhắn của tôi sao?” Anh Bồi cười, lắc lắc điện thoại di động trong tay: “Mới vừa nhận được, sao vậy, có khách? Là ai?” Anh nhìn sang bên cạnh đúng lúc này Lí Anh Ái đã hóa đá, cười híp mắt hỏi: “Chị Lí, khách của An Tiểu Tâm là chị à?” “À? A, không. . . . .” Đây là tình huống gì? Mặc dù Lí Anh Ái trong lòng thét lên nghĩ khai thác bát quái, nhưng trực giác thông minh của cô nghĩ phủ nhận. Đáng tiếc, An Tiểu Tâm không cho cô cơ hội, ôm cánh tay của cô nói: “Đúng vậy, đúng vậy a, hôm nay chị Lí Anh Ái muốn làm món ngon cho tôi, chúng tôi có một số chuyện bí mật của phụ nữ muốn chia sẻ với nhau”. “Vậy sao?” Anh Bồi chỉ để ý nghiêng đầu hỏi Lí Anh Ái. “Đâu. . . . . Nào có. . . . .” Lí Anh Ái trong lòng kêu khổ thấu trời, trên mặt bấp thính đều không tự giác co rút. An Tiểu Tâm ở trên eo cô véo một cái, Lí Anh Ái lập tức hét lên một tiếng sửa lời nói: “Ừ. . . . . Có. . . . ., không. . . . . Không nhiều lắm.” “Chị Lí không ngại tôi được hưởng sái của An Tiểu Tâm chứ, ném thử một chút tài nấu nướng của chị? Bình thường chỉ thấy chị công việc xuất sắc như vậy, còn không biết chị có một tay nghề nấu nướng giỏi.” Anh Bồi nhắm ngay vật hy sinh Lí Anh Ái. Lí Anh Ái bình thường thì sợ Anh Bồi, lúc này thấy anh vẻ mặt ôn hòa khích lệ chính mình, cặp mắt đào hoa kia quyến rũ làm hồn cô cũng bị bắt mất. Cô nhất thời mơ màng gật đầu: “Tốt tốt, hoan nghênh hoan nghênh, chỉ sợ không hợp khẩu vị của anh.” “Ừ, không sao, An Tiểu Tâm biết khẩu vị của tôi, để cô ấy nói cho cô nghe một chút.” Anh Bồi khoác lác vô sỉ nói. “Khụ khụ khụ” “Khụ khụ khụ” An Tiểu Tâm và Lí Anh Ái đồng thời ho lên, Lí Anh Ái liếc mắt nhìn Anh Bồi khắp nơi đại thần, má ơi, rốt cuộc tình huống này là thế nào? An Tiểu Tâm hung tợn nhìn chằm chằm Anh Bồi, đáy lòng thét lên: “Vô lại, không biết xấu hổ.” Gây sức ép trở về nhà An Tiểu Tâm, hai người phụ nữ cùng nhau chen vào phòng bếp chật hẹp. Anh Bồi mở máy vi tính của anh ra, xử lý công sự. Vừa vào nhà, Lí Anh Ái liền phát hiện không đúng. Anh Bồi thật sự quá tự nhiên, tự nhiên thay dép vừa chân, tự nhiên mở cửa sổ, mở máy tính, uống nước, giống như là ở nhà mình. Thật vất vả chờ đến vào phòng bếp, cô đưa tay ôm cổ An Tiểu Tâm nói: “Em thăng thần được khoan hồng, còn kháng cự bị nghiêm trị?” “Buông ra buông ra, nghệt thờ rồi.” An Tiểu Tâm mặt đỏ lên nói. “Em rốt cuộc có nói hay không, chuyện gì xảy ra? Anh sếp tổng của chúng ta, thế nào đến nơi này giống như ở nhà mình? Hai người quan hệ thế nào?” Lí Anh Ái một bộ hỏi không được thế không bỏ qua. “Chị vừa nấu ăn, em ở một bên nói cho chị, như thế

nào?” An Tiểu Tâm thiện ý khuyên. “Ừ?” Lí Anh Ái lúc này mới buông lỏng tay nói: “Được, chị làm, em nói. Bất quá tóm tắt ngắn gọn, người kia vẫn còn ở bên ngoài đây.” “Ừ.” Vì vậy, An Tiểu Tâm liền đơn giản đem chuyện tình cùng Anh Bồi ở Châu Phi mấy tháng gần đây nói. Lí Anh Ái vừa nghe xong, chợt gõ xuống trán An Tiểu Tâm, hàm hồ nói: “Em đúng là ngu ngốc, anh ta để ý em, theo đuổi em, vậy mà em cũng không biết?” “Biết, “ An Tiểu Tâm thanh âm thật thấp, “Chẳng qua em thấy anh ấy không làm rõ, nên giả bộ không biết.” “Em đùa nhỏ ngu ngốc, chuyện này có thể giả bộ ngu thì xong sao? Anh Bồi là người nào? Anh ta vừa ý ai đó có thể để cho em cứ giả bộ ngu ngốc như vậy à? Thái độ của em phải kiên quyết vào.” Lí Anh Ái đưa đầu ngón tay đâm An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em biết rõ, nhưng . . . . .” Lí Anh Ái thấy An Tiểu Tâm bộ muốn nói mà lại không dám, bộ dạng phiền não, trong nội tâm hiểu rõ ràng: “Tiểu Tâm, không phải chứ, em cũng thích anh ta?” An Tiểu Tâm lắc đầu một cái: “Em không biết.” Lí Anh Ái sờ sờ cái trán, than thở một tiếng: “Xong rồi, cô nương ngốc, em có biết anh ta là ai hay không? Anh ta trong miệng em là tay ăn chơi siêu cấp hoa tâm, tên đó là kim chủ của em họ em đấy, em . . . . .” “Em biết rõ. . . . .” An Tiểu Tâm thanh âm đủ thấp làm cho người ta có cảm giác như đùa nhỏ mắc nổi nức nở nghẹn ngào. Nhìn cô như vậy, Lí Anh Ái có chút không đành lòng, đành phải nói: “Thôi, cái kia quy định Anh Bồi thì không thể cùng em ở cùng một chỗ sao? Phụ nữ của anh ta nhiều thì thế nào, về sau chỉ có một mình em là được rồi. Đinh Phở Nguyệt cũng đừng ngại, dù sao cô ta vốn chỉ là tình nhân, Anh Bồi sớm muộn gì có vợ của mình, không phải em cũng là người khác.” An Tiểu Tâm nghe Lí Anh Ái nói, đầu càng cúi thấp. Mình là người cuối cùng sao? Trời mới biết. Lí Anh Ái nhất thời cũng không hiểu rõ này mớ bong bong, đẩy An Tiểu Tâm nói: “Nhanh lên một chút, chúng ta làm thức ăn xong. Chờ chị về, giúp em suy nghĩ một chút xem nên làm thế nào.” Hai người một hồi bận việc, thật vất vả đem bốn mẹt một canh bùng lên bàn, kêu Anh Bồi ăn cơm. An Tiểu Tâm cùng Lí Anh Ái giống như trong lòng có quỷ, ăn được không nhiều lắm, lời nói cũng ít. Anh Bồi ăn cũng không nhiều, nhưng tự nhiên nhất, nói năng nói cuối một chút các chủ đề rêu rĩa. Lí Anh Ái tình thần khó chịu thì khỏi nói, rốt cuộc đợi được điện thoại di động của mình vang lên, cũng không quản đối phương là người nào, cô nhận luôn nói: “Này? Thế nào? Ba không thoải mái muốn lên bệnh viện? A, được, chị sẽ trở lại ngay.” Sau đó cô cúp điện thoại, đứng dậy xin lỗi nói: “Ồi chào, Anh phó tổng, thật ngại quá, tôi phải đi trước. Ba tôi không khỏe, tôi phải về xem một chút.” Anh Bồi trong mắt của mang theo nụ cười, gật đầu một cái. An Tiểu Tâm đứng lên nói: “Vậy sao? Có nghiêm trọng không, em đi với chị.” Bà cô của tôi ơi, Lí Anh Ái ở trong lòng gào khóc. Cô vội ấn An Tiểu Tâm ngồi trở lại ghế, khoát khoát tay nói: “Không cần không cần, vấn đề nhỏ, em không cần phải đi.” Sau đó, cô giống như bay trốn khỏi cửa chính nhà An Tiểu Tâm. Đi tới bên ngoài tiểu khu, cô choáng váng đầu nghĩ tới mình nhìn thấy tất cả, sau đó, thật lòng thay An Tiểu Tâm cảm thấy bị ai. Yên lặng ăn cơm xong, An Tiểu Tâm đứng ở trong phòng bếp rửa chén. Rửa được một nửa, Anh Bồi đi vào, liền đứng ở sau lưng cô, ở trong không gian nhỏ hẹp hơi thở đặc hữu người đàn ông này hoàn toàn bao phủ cô. Anh Bồi hô hấp mang theo khí đang ở trên cô của cô quanh quẩn, An Tiểu Tâm lưng cứng ngắc, cảm thấy toàn thân mỗi một cọng lông tơ đều bị dựng lên, cô một cử động cũng không dám. “Đau không?” Anh Bồi trầm giọng thanh âm dán chặt vành tai của cô, tựa hồ anh đang quan sát nửa gương mặt bị đánh kia của cô. An Tiểu Tâm đột nhiên đã cảm thấy có đồ vật gì đó lập tức vọt tới trong ánh mắt mình, cô lắc đầu một cái, liếc mắt trừng mắt nhìn, làm bộ tìm kiếm khăn lông lau tay. “Cho cô.” Anh Bồi đem khăn lông đưa cho cô, An Tiểu Tâm yên lặng nhận lấy, không dám quay đầu lại, rõ ràng đang háng, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Cà phê pha được rồi?” “Không được. Buổi chiều có phải cô không thoải mái đứng không? Đừng uống cà phê nữa, có hại cho dạ dày.” Anh Bồi thanh âm thật thấp mềm mại, lòng của An Tiểu Tâm càng thêm rối loạn. “Ừ, được.” An Tiểu Tâm hướng bên cạnh bước một bước, thoát khỏi nơi bị Anh Bồi vô hình giam cầm, trở lại phòng khách. “Anh Bồi, tôi mệt mỏi, nghỉ sớm nghỉ ngơi một chút.” An Tiểu Tâm xoay người, nhìn chăm chú vào Anh Bồi đang theo sau. Anh Bồi dùng ánh mắt thâm thúy yên lặng nhìn chòng chọc An Tiểu Tâm hồi lâu: “Cô tức giận? Bởi vì tôi điều cô rời khỏi tổ tổng giám đốc? Bởi vì cô cảm thấy tôi có tình đứng về phía Khúc Như Y?” An Tiểu Tâm hít một hơi thật sâu, nói: “Tôi không có lập trường gì để tức giận cả. Cùng người lãnh đạo trực tiếp xung đột, không bị đuổi việc đã là may mắn lắm rồi.” Anh Bồi nhún nhún vai: “Tôi biết rõ, chuyện này không phải cô sai. . . . .” Biết còn để cho tôi đi? An Tiểu Tâm đột nhiên cảm thấy tức giận, hơi thở không yên cắt đứt lời Anh Bồi: “Nếu không phải lỗi của tôi, tại sao để cho tôi đi? Coi như là điều tôi đi, nhưng tôi cho là, anh sẽ nói trước với tôi một tiếng. Thế nhưng, chẳng qua anh lại kêu Lí Anh Ái truyền đạt lại cái chỉ thị lạnh băng đó.” “Tôi có trung cầu qua ý kiến của em, ở chỗ này, có nhớ không? Lúc ấy cô không có phản đối. Tôi cho là, cô đồng ý rời khỏi phòng tổng giám đốc, đối với mọi người đều là chuyện tốt.” Anh Bồi nói. “Đối với mọi người? Hay chỉ với mình anh?” An Tiểu Tâm cười lạnh. Anh Bồi thở dài thật sâu, quyết định ép An Tiểu Tâm đối mặt: “An Tiểu Tâm, nếu không thì cô thử suy nghĩ lại coi, cô vì cái gì giận tôi? Có phải cô cảm thấy quan hệ giữa tôi và cô có gì đó đặc biệt, trước đó hẳn là tôi phải trung cầu qua ý kiến của cô?” “Tôi và anh không có quan hệ gì.” An Tiểu Tâm trả lời cực kỳ nhanh chóng. “Hoặc là, cô ghen tỵ Khúc Như Y? Cô cho là tôi đối xử với cô ấy tốt hơn cô?” Anh Bồi nói tiếp. “Anh nói những cái gì đó? Tôi và Khúc Như Y, không thể so sánh.” “Vậy cô tức cái gì?” Anh Bồi theo đuổi không bỏ. “Tôi không tức giận.” An Tiểu Tâm giả mồm “Không tức giận? Không tức giận sao không trả lời tin nhắn của tôi, không nhận điện thoại của tôi, gọi cô vào phòng làm việc của tôi cô cũng không vào, bây giờ còn đối với ta hờ hững?” Anh Bồi cười hỏi. “Anh đừng nói chuyện mập mờ như vậy có được hay không? Anh cảm thấy tôi nhấn tin lại cho anh, nghe điện thoại của anh, vào phòng làm việc của anh, bao gồm hiện tại để cho anh ở nhà tôi ăn cơm, bình thường sao? Nếu như bị người khác biết sẽ nói bao nhiêu chuyện xấu?” An Tiểu Tâm tức giận hỏi ngược lại. “Không bình thường.” Anh Bồi rất khẳng định trả lời, sau đó đuổi sát một câu, “Thì ra là cô biết không bình thường.” “A. . . . .” An Tiểu Tâm lập tức bị ngăn chặn, nói không được. “Cô có nghĩ tới hay không, chúng ta tại sao không bình thường? Cô không cảm thấy tôi có dụng ý khác sao?” Anh Bồi cảm thấy cơ bản đã đem An Tiểu Tâm bức đến chết rồi, nhìn cô như thế nào giả ngu. An Tiểu Tâm hít một hơi thật sâu, cảm thấy trong lòng náo động đó như sợi dây buộc cũng muốn đứt, cô cường bách mình uốn ngược, ngắc đầu lên, chua ngoa nói: “Tôi đã sớm cảm thấy không bình thường. Hơn nữa, Đinh Phở Nguyệt em họ tôi là tình nhân của anh, cùng em kế của tôi Khúc Như Y cũng đây dưng không rõ, tôi với anh thật không nên có bất kỳ tiếp xúc làm cho người ta hiểu lầm.” Anh Bồi đứng ở nơi đó, ngũ quan khác sâu hiện lên cảm giác lạnh lùng. Anh hắc hắc cười lạnh, thật sâu nhìn lên cô gái chết tiệt quái cường này. Nếu anh không ép cô, cô liền giả bộ ngu, vĩnh viễn làm cho mình không biết lòng cô thật ra ở đâu. Nếu anh ép cô, cô liền hoàn toàn tránh vấn đề, khiến mình không cách nào chạm vào vấn đề đó. Anh trong lòng mất tinh mịch ánh sáng chớp thành một mảnh, gian nan vênh lên khóe miệng, cắn răng nói: “An Tiểu Tâm, tôi thật sự nghĩ bóp chết cô.” “Tôi cũng vậy nghĩ thay những người phụ nữ bị anh làm tổn thương giết chết anh.” An Tiểu Tâm cứng cổ không chịu thua cái lại. Anh Bồi đột nhiên tiến lên một bước, hai tay giam lấy hông của An Tiểu Tâm, đi phía trước một bước, liền đem An Tiểu Tâm, chặt chẽ ôm vào trong ngực. An Tiểu Tâm cảm thấy có một tiếng trống to ở trong lòng kinh thiên động địa gõ, làm đầu cô choáng váng hoa mắt, ù tai run sợ. Đôi tay cô nỗ lực đẩy lồng ngực Anh Bồi, người ngửa ra sau, cố gắng kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Vậy mà, eo bị Anh Bồi nắm giữ thật chặt, trên người người phía trước càng dựa vào càng gần. Có chút nguồn nhiệt khả nghi, đang gát gao dán vào cô. An Tiểu Tâm miệng đắng lưỡi khô, cảm giác mình đời này cũng chưa từng có hốt hoảng qua như bây giờ. Rõ ràng rất khản trương, rõ ràng nên kháng cự, nhưng thân thể lại mềm nhũn, không làm được gì. Giờ hô hấp tất cả đều là hơi thở Anh Bồi, sâu trong đáy lòng tựa hồ có một giọng nà quý đang nhẹ nhàng đối với cô thì thầm: “*Buông tha đi, đừng giẫy giữa nữa. Mì xem người đàn ông này nhiều ưu tú, mì thích anh ta, mệt mỏi rồi, phải dựa vào đi.*” An Tiểu Tâm trừng cả hai mắt ngẩng đầu nhìn Anh Bồi, vừa choáng váng đầu cùng mà quý trong lòng kia phấn đấu, vừa cảm lạnh làm thỉnh nói: “Anh. . . . . Anh Bồi, anh làm gì đấy?” “Cô cứ nói đi? Chúng ta không phải lần đầu tiên đến gần như vậy, có nhớ không? Toàn thân của cô tôi đều xem qua.” Anh Bồi bàn tay đặt tại sau lưng cô, cường bách cô càng hướng về chính mình, bụng đụng tới bụng, ngực dán ngực, lỗ mũi chia vào lỗ mũi, mất khoảng cách gần đối phương. An Tiểu Tâm tựa hồ nhìn thấy cái gì kích động sâu trong đáy mắt anh nhưng có chút khiếp sợ chính mình. “Vậy. . . . . Không giống nhau, anh bây giờ, là vô lễ với tôi.” An Tiểu Tâm nuốt nước miếng một cái, cảm giác giọng mình của có chút cường ngạnh, giống như không có lực sát thương. “Ừ, “ Anh Bồi từ từ nghiêng đầu, lỗ mũi cùng lỗ mũi cùng lỗ, hơi thở cùng hơi thở dây dưa, môi cùng môi cách nhau một đường. “Anh. . . . .” An Tiểu Tâm lần này nhưng luống cuống, cô dùng hết hơi sức toàn thân đẩy Anh Bồi. Nhưng Anh Bồi lại vẫn không nhúc nhích, một cái tay nắm cả hông của cô, một cái tay cố định cổ của cô, ở cô kêu lên thứ nhất thì nhanh chóng

chặn lại miệng của cô. An Tiểu Tâm khiếp sợ trợn to hai mắt, chưa kịp khép lại môi thì bị Anh Bồi môi lưỡi tiến quân thần tốc. Môi cùng môi tiếp hợp, lưỡi cùng lưỡi truy đuổi. Giây giụa ở bên trong, lưỡi An Tiểu Tâm vẫn không thể chạy trốn bị cuốn lấy, số mạng bị hút lấy. Oanh một tiếng, có chút gì đó tựa như nước lũ không thể kháng cự trong nháy mắt che mắt cô. Quả thật quá nhiệt tình rồi, Anh Bồi căn bản không cho cô thời gian thích ứng, giống như là muốn hút khô cả linh hồn của cô, ném cô vào hỏa lò dục vọng, muốn cô lập tức bị thiêu đốt thành tro tàn. Anh lửa nóng môi, linh hoạt lưỡi, thân hình cường tráng, cánh tay có lực, mùi đàn ông đặc thù, không một chút chèn ép lý trí phản kháng cuối cùng của cô. Lặng lẽ, tay cô từ từ buông thõng xuống. Dần dần, đầu cô mềm xuống, chỉ có thể bám vào trên người anh, thừa nhận anh lửa nóng làm cho người khác hoảng hốt lại ngọt ngào hành hạ. Môi của anh tiếp tục do dự đến cổ của cô, một đường nhỏ vụn nhẹ gặm, da thịt trắng nõn mềm mại không thể tin được, làm anh nghĩ phải thương thức nhiều hơn. Xuống phía dưới, xuống phía dưới, nụ hôn của anh ở bên ngoài xương bả vai An Tiểu Tâm lưu luyến, tay của anh thật chặt ghim chặt hông của An Tiểu Tâm, đem cô hướng trong ngực mình, hướng nữa vào, hận không thể đem cô tiến vào trong lòng ngực. “Uhm” An Tiểu Tâm đau lên tiếng, Anh Bồi dừng lại, rồi cuộc ngừng hôn, đem đầu An Tiểu Tâm đặt tại trong ngực mình, thật chặt ôm lấy cô, vững vàng hơi thở của mình. Chui đầu vào trong lòng ngực Anh Bồi, An Tiểu Tâm từ nhanh chóng từ trong nam nữ thân mật tỉnh lại. Vô sỉ, hạ tiện, An Tiểu Tâm ở trong lòng cho mình định nghĩa. Nước mắt, tràn ra mi. Không thể nghĩ ngờ, Anh Bồi hôn kỹ thuật cực kỳ cao. Cô chưa bao giờ biết giữa nam nữ thật sự có thể mạo hiểm nhiệt tình như vậy, nếu như Anh Bồi nghĩ, tối nay lửa gạt mình lên giường cũng không phải là không thể nào. Nhưng là, Đinh Phổ Nguyệt nằm qua trong khuỷu tay Anh Bồi, nằm qua bất kỳ nữ nhân nào cô không biết, có lẽ, còn có cả Khúc Như Y từng nằm qua. Chẳng lẽ, cô cũng muốn trở thành một trong các cô ấy, trở thành tình nhân của anh, chờ hân thương hại, cho đến khi anh chán ghét vứt bỏ chính mình ngày đó sao? An Tiểu Tâm, thì ra là mi cũng chẳng có đặc biệt gì đâu. Anh Bồi thật vất vả vững vàng lại, nhẹ nhàng đem An Tiểu Tâm từ trong ngực đỡ dậy, nâng mặt của cô lên, đối với cô đầu độc cười. Tuấn lãng lại thâm sâu khắc ngũ quan, bị nụ cười cảm giác nhu hòa, dưới ánh chiếu ấm áp nhu nhu tình. Lòng của An Tiểu Tâm giống như bị kim châm đau nhức. Giọt vào tầm mắt Anh Bồi, là nước mắt ràn rụa của cô. “Thế nào?” Anh Bồi đề lại hai vai của cô, tâm không ngừng trầm xuống, “Không có gì” An Tiểu Tâm xoa một chút lệ trên mặt, cổ buông lỏng hỏi, “Tôi có gì đặc biệt sao? Anh thử qua, tôi so những người phụ nữ khác ngọt hơn sao?” “An Tiểu Tâm!” Anh Bồi cắn răng, sắc mặt thâm trầm giống bão táp ở dưới biển rộng. “Ừ” An Tiểu Tâm lui về phía sau một bước, cứng nhắc nói: “Nụ hôn của anh cũng không có gì đặc biệt lắm, chỉ là kỹ thuật khá hơn một chút mà thôi. Sở Úc so với anh dịu dàng hơn nhiều. Ấm ướt tôi chưa từng thử qua, thật đáng tiếc. Tôi nghĩ nếu anh ấy còn sống, có lẽ tôi sẽ thích nụ hôn của anh ấy hơn.” “An Tiểu Tâm, cô cái gì cũng không cảm thấy sao?” Anh Bồi tức giận hỏi. “Cảm thấy cái gì, tôi nghĩ, tôi cùng Đinh Phổ Nguyệt, Khúc Như Y, còn có những người phụ nữ trước kia đêm không hết của anh cảm giác giống nhau như một chữ? Hân có cái gì khác nhau?” An Tiểu Tâm cười lạnh hỏi ngược lại. Anh Bồi đề nén trong lòng sóng to gió lớn, nheo lại mắt, ánh mắt bén nhọn trên trên dưới dưới chân chân quan sát cô ba phút. Cô cảm thấy này ba phút so một năm còn dài hơn, cô ở dưới ánh mắt của anh không chỗ nào che giấu, chỉ sợ bộc lộ yếu ớt trong lòng. Cô cứng ngắc lưng, tái nhợt đứng ở đó, không biết bao nhiêu lần tự nói với mình, người đàn ông trước mắt này không được, tuyệt đối không được. Anh Bồi trong cuộc đời lần đầu tiên sinh ra cảm giác bó tay hết sức, cảm giác bất lực. Anh không biết làm sao ứng đối cảm giác xuất hiện mới mẻ này, cảm giác nóng rất thiêu đốt anh, chỉ có thể cố gắng bình phục tâm tình, chậm rãi đổi đề tài: “Tổng giám đốc là một trung tâm thị phi, rồi đi nơi đó, năng lực của cô có thể bộc lộ toàn diện ra ngoài.” “Tôi không cần phát huy năng lực gì, tôi cảm thấy được tình hình như bây giờ rất tốt.” An Tiểu Tâm ngữ điệu lạnh lùng chống đỡ. “Rất tốt? Cô cứ như vậy giả bộ ngu ngốc lưỡi biếng sống qua ngày? Cô tính toán nửa chết nửa sống như vậy, lãng phí sinh mạng tới khi nào? Cái tên Đặng Dịch Triều, thật đáng giá như vậy với cô sao?” Anh Bồi đề cao thanh âm, thất bại phát hiện An Tiểu Tâm nói những câu đó đâm trúng chỗ yếu của anh, làm cho anh nghĩ tình tảo cũng tình tảo không được. Đặng Dịch Triều ba chữ này từ trong miệng anh nói ra khó khăn như vậy, giống như có cây đao từng nhát từng nhát lăm lăm tri lòng của anh. “Đáng giá!” An Tiểu Tâm mặt không có vẻ gì trả lời lớn tiếng. Anh Bồi khuôn mặt không một chút máu, nhìn An Tiểu Tâm quật cường lui hai bước, xoay người rời đi. Cửa không tiếng động khép lại, An Tiểu Tâm như là bị cái gì kích động, không tự chủ được bước về trước bước đến cạnh cửa. Sau đó, cô một tay đỡ cạnh cửa, một tay che miệng lại, nước mắt, tuôn rơi chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Giả bộ nai tơ . . .

Buổi sáng, An Tiểu Tâm không giống như ngày thường chạy bộ, cô sợ ở đó nhìn thấy Anh Bồi, cũng sợ ở đó không thấy được Anh Bồi.

Lưỡi biếng rời giường, cô phờ phạc nướng hai cái bánh bao, nấu một ly cà phê. Không biết thế nào, bánh bao ăn ở trong miệng giống như nhai sáp nến, ngay cả bình thường cảm thấy hết sức hương thuần cà phê, cũng đột nhiên khổ sở khó có thể nuốt xuống.

Đi tới phòng tắm, trong gương là một cô gái mắt gấu mèo 0.0 dơ dáy làm bầm lẫu bầu quờ trách: “An Tiểu Tâm, mi xem một chút cái dáng vẻ ma quỷ của mình xem? Người khác không biết còn tưởng rằng người cách xa phòng sắp tổng liền không sống được!”

Không được, không thể để dơ dáy như vậy đi làm, làm cho người ta chế giễu. An Tiểu Tâm lập tức quyết định muốn trang điểm cho mình một chút.

Đầu tiên cô nhảy vào trong bồn tắm nước nóng, toàn thân lỗ chân lông cũng đều mở ra, tắm xong lúc đi ra gương mặt đều đỏ bừng. Sau đó, cô cầm lên lược to cùng máy sấy, đem tóc dài chải vừa thẳng vừa đen. Dùng lược nhọn, cô phân ra trên trán một ít tóc, ngang qua tới kẹp tại phía trên nào trái, vẫn thành một bánh bao nhỏ đáng yêu, lại dùng một cái cài tóc xinh đẹp thủy tinh cố định lại, còn lại tóc là thả ở phía sau lưng.

Xem một chút trong gương rõ ràng là một cô gái trẻ lại không ít, An Tiểu Tâm đem đồ dùng trang điểm đã lâu không dùng lấy ra. Nhìn một chút ngày tháng sản xuất, ừ, hoàn hảo chưa có hết hạn. Cô ở trên mặt đánh tầng phấn lót thật mỏng, ở má quét một tầng má màu hồng nhàn nhạt, đuôi mắt nơi chà một chút xiu cùng màu bóng mắt, lại đang trên môi tô lên một lớp son nước màu nhẹ. Phương pháp trang điểm này là An Tiểu Tâm khi học đại học cùng Sở Úc ở thời điểm còn yêu nhau học, năm đó học còn mất chút công sức. Không nghĩ tới chuyện cách nhiều năm, cô vẫn trang điểm thuận buồm xuôi gió. Bất quá. Chẳng qua, cô chỉ biết trang điểm loại thiếu nữ ngây thơ, bây giờ nhìn lên, hiệu quả sau trang điểm, có chút chưa đủ kinh nghiệm. Cô soi gương nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, cuối cùng quyết định, cứ như vậy.

Xoay người trở lại phòng ngủ, đến trong ngăn tủ tìm ra một cái váy màu trắng thêm một đôi giày cao gót cũng màu trắng. Đây là trang phục và đạo cụ lúc tốt nghiệp đại học năm ấy tìm việc làm, từ Tần Xuân Hinh cho cô mấy cái kia, coi như là trang phục đắt tiền nhất của cô rồi.

Mặc xong tất cả, cầm lên túi xách của mình, An Tiểu Tâm hướng về phía gương to nhìn mình một lần cuối cùng, sau đó đi ra cửa nhà.

Đi ra khỏi cửa xuống lầu, giữa ánh mặt trời mùa hè đặc biệt rực rỡ chiếu xuống, An Tiểu Tâm hí hí mắt, mơ hồ nhìn thấy có người đứng ở cách đó không xa đối với mình mỉm cười.

“Sở Úc?” An Tiểu Tâm kinh ngạc.

Sở Úc tay kéo áo khoác tây trang, nhìn thấy An Tiểu Tâm đầu tiên liền ngo ngắc không kéo thần trí về được.

“Sở Úc, anh xem em trang điểm như vậy xinh đẹp không?”

“Sở Úc, anh cảm thấy em mặc váy nhìn được không?”

“Sở Úc, đỡ em một chút, chân của em thật là đau nha.”

. . . . . Thanh âm thiếu nữ non nớt lại ngây thơ giống như xuyên thấu năm tháng hướng tới lần nữa vang vọng ở bên tai, An Tiểu Tâm váy áo trắng nõn như hạt cát nhỏ không nhiễm bụi trần, tựa như nhiều năm trước vậy nhanh nhẹn đi về phía mình, nhưng Sở Úc ở trong lòng lại bi ai biết, tất cả đều đã thay đổi. Anh hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc đó, hai người chưa bao giờ chia lìa, chưa bao giờ tổn thương.

“Sở Úc? Ngần người cái gì vậy?” An Tiểu Tâm hỏi.

“A, không có gì, em hôm nay nhìn qua giống như là trở lại lúc học đại học, vẫn trẻ trung xinh đẹp như thế.” Sở Úc đáp. “A? Vậy sao? Muốn đi phòng quan hệ xã hội nha, nghe nói nơi đó thường tiếp đãi khách hàng, đương nhiên là phải xinh đẹp một chút. Đúng rồi, làm sao anh lại ở đây?” An Tiểu Tâm cười nói, đối với Sở Úc, cô thật cảm kích. Ngày hôm qua cùng Khúc Như Y xảy ra chuyện không vui, may mà nhờ Sở Úc giải vây. Hơn nữa, anh là người trước tiên an ủi mình.

Sở Úc nghe sững sốt: “Em đã biết à? Ha ha, hôm nay dậy sớm, thời điểm đi ngang qua bảo tài xế về công ty trước, anh muốn đợi em.”

“Ừ, đi thôi.” An Tiểu Tâm gật đầu.

“An An, chuyện công việc rất xin lỗi không nói trước nói cho em biết.” Sở Úc nói.

“Có gì mà phải xin lỗi? Anh lại không biết.” An Tiểu Tâm không sao cả buông buông tay.

“Không phải, Anh Bồi trước đó đi tìm anh trao đổi, anh cũng vậy cho rằng em rời phòng tổng giám đốc sẽ tốt hơn một chút. Phòng quan hệ chỗ đó, đặc biệt rèn luyện người, sau này sẽ trợ giúp tiền đồ cho em.” Sở Úc chậm rãi bước chân đi thong thả, liền để An Tiểu Tâm mang giày cao gót đi với tốc độ không nhanh.

An Tiểu Tâm gật đầu một cái, a, thì ra các người nhất trí ý kiến, mình còn tưởng rằng Anh Bồi muốn như vậy. Cô không lên tiếng.

“Anh không nghĩ tới Anh Bồi nhanh hạ lệnh điều động như vậy, còn tưởng rằng sẽ hoãn lại mấy ngày. Cậu ta, chính là mạnh mẽ vang dội.” Sở Úc nói tiếp.

“Đúng vậy, cũng không suy nghĩ đến cảm thụ của người khác.” An Tiểu Tâm ở trong lòng yên lặng nghĩ.

Đang ở trong lòng chỉ trích, thì nghe phía sau đột nhiên có tiếng còi xe ben nhon ngắn ngủi vang lên hai tiếng, Sở Úc theo bản năng nắm An Tiểu Tâm hướng bên cạnh tránh.

“Két” một tiếng, một chiếc xe màu đen cao cấp thẳng gấp lại khiến hai người không kịp phản ứng. Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, mặt Anh Bồi tuần lễ nhưng rõ ràng lạnh như băng lộ ra ngoài.

Sở Úc lúc này mới buông An Tiểu Tâm ra, tiến lên một bước cười nói: “Đi làm à?”

Anh Bồi không trả lời, ngồi ở trong xe khuôn mặt đen lại, ánh mắt đặt ở trên người An Tiểu Tâm lên lên xuống xuống quan sát. Dưới ánh mặt trời mặt của An Tiểu Tâm mềm mại giống như có thể nhéo ra nước, ngoài cái trán tròn bóng đầy đặn, tóc thật dài trong gió mát ve vẩy. Mặc váy màu trắng thân thể nhỏ nhắn thật thích hợp, bắp chân thon dài mà mượt mà đường cong.

An Tiểu Tâm ở dưới ánh mắt của anh co rúm lại một chút, sau đó ưỡn ngực, đứng thẳng.

Anh Bồi con mắt tinh mịch sắc sâu hơn, ánh mắt lướt qua An Tiểu Tâm khẽ ngửa cổ lên, trầm giọng nói một câu: “Lên xe.”

Sở Úc đối với thái độ của Anh Bồi có chút quái lạ, cười nói: “Không cần, mình và An An đi bộ cũng được.”

“Lên xe, đến công ty còn có việc giao cho cậu.” Anh Bồi lạnh lùng.

Sở Úc nhún nhún vai, quay đầu lại nhìn An Tiểu Tâm nói: “Lên xe đi, em không phải là sợ nhất mang giày cao gót đi bộ à?”

An Tiểu Tâm cắn cắn môi, yên lặng đi theo Sở Úc lên xe.

An Tiểu Tâm lấy ánh mắt len lén liếc chỗ ngồi tài xế – Anh Bồi, Anh Bồi rất ít khi dùng tài xế, đều là tự mình lái xe. Anh một tay điều khiển vô-lăng, một cái tay chống cằm. Thông qua kính chiếu hậu, An Tiểu Tâm nhìn thấy anh mi tâm nhíu lại, tựa như đang suy nghĩ cái gì.

“Chuyện gì à? Gấp như vậy?” Sở Úc đánh vỡ trầm mặc.

“Cũng không có gì chuyện, mình hôm nay muốn đi châu Úc công tác, có một số việc cùng cậu bàn bạc một chút.” Ánh mắt Anh Bồi liếc kính chiếu hậu một cái, An Tiểu Tâm ngồi ở hàng ghế sau đem tầm mắt dời đi.

“Sao đột nhiên muốn đi châu Úc?” Sở Úc nói.

“Đã sớm nói muốn đi rồi, gần đây vẫn có chuyện nên trì hoãn.” Anh Bồi ánh mắt lần nữa liếc về phía kính chiếu hậu, An Tiểu Tâm lần này đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mặt không chút thay đổi.

An Tiểu Tâm mới vừa vào đại sảnh phòng làm việc, thì thấy mấy người chen lấn lên trước xem thông báo. Cô đi tới, các đồng nghiệp cũng lấy ánh mắt kinh ngạc nhìn cô. Lí Anh Ái chen ra ngoài, ngạc nhiên nói: “Ông trời của tôi ơi, An Tiểu Tâm, em còn giả bộ ngây thơ nữa à.”

An Tiểu Tâm liếc một chút thông tin trên thông báo, là chỉ thị chuyển công tác của cô. Cùng mấy đồng nghiệp gật đầu một cái, cười đối với Lí Anh Ái nói: “Thật vất vả không cần nghe chị mắng, đương nhiên là phải mặc xinh đẹp.”

“Chắc chắn chắc, không trách được Hoa Nhan Hà luôn nói em có phong cách, xem ra ánh mắt của cô ta đúng là độc. Em nhìn lại cái bộ dạng này của em coi, có chỗ nào giống người đã công tác nhiều năm không, hoàn toàn như thiếu nữ thanh xuân trong đại học.” Lí Anh Ái tiếp tục vây quanh An Tiểu Tâm lượn vòng quanh.

“Được rồi được rồi, tem bị chị lượn quanh đầu cũng muốn hôn mê rồi, hôm nay công việc phải giao tiếp, rất nhiều chuyện đấy.” An Tiểu Tâm hướng bàn làm việc của mình đi tới.

“An Tiểu Tâm, chị cho em biết, cái dáng vẻ này của em, không thích hợp đi phòng quan hệ. Phụ nữ ở đó là phải khéo léo, quyến rũ kêu gọi, cũng không phải là loại như em ấu trĩ. Tan việc, chị muốn đại cải tạo từ đầu đến chân cho em. Tránh cho người khác nói cấp dưới của Lí Anh Ái đi ra ngoài, chất lượng không tốt.” Lí Anh Ái nói năng hùng hồn.

“Trẻ tuổi có gì không tốt, chị cầu xin còn không cầu được đấy.” An Tiểu Tâm cũng thích cùng Lí Anh Ái nói chuyện nhẹ nhõm thoải mái.

Lí Anh Ái mở trừng hai mắt, hạ thấp giọng nói: “Buổi tối, thuận tiện đại bức cung, đem chuyện ngày hôm qua sau khi chị về nói cho chị biết. Ừ, cô bé quảng khăn đỏ không bị sói xám lớn ăn hết à?”

“Cút.” An Tiểu Tâm đỏ mặt, không để ý tới cô, vội vàng đi thu thập đồ đạc. Sở Úc nói muốn tự mình mang theo An Tiểu Tâm đến phòng quan hệ báo cáo.

Anh Bồi mặt lạnh lùng, đi tới trước phòng làm việc, nhìn thấy Đinh Phở Nguyệt đang an an ổn ổn ngồi tại chỗ vội vàng cái gì đó.

“Đinh Phở Nguyệt, đi vào.” Anh Bồi không nhìn cô, trực tiếp đi vào phòng làm việc.

Đinh Phở Nguyệt khoe miệng hàm chứa một tia cười, không chút nào khăn trương đi vào theo.

Anh Bồi ngồi ở bàn làm việc lớn phía sau, đôi tay giao bắt chéo trước ngực, nhìn chăm chăm Đinh Phở Nguyệt đứng ở trước mặt trầm tư hồi lâu.

“Là cô đúng không?” Anh Bồi rút cuộc mở miệng.

“Cái gì?” Đinh Phở Nguyệt cười.

“Những hình kia, những bài đăng đó.”

“Dạ, không sai.”

Anh Bồi gật đầu một cái, nhếch miệng, đột nhiên thay đổi đề tài: “Công việc, cô tìm xong rồi sao?”

“Nhanh. Thế nào? Không kiên nhẫn được nữa?” Đinh Phở Nguyệt vuốt ve bên tai mình, nghiêng đầu hỏi.

“Hai tuần lễ tôi sẽ ở châu Âu, hi vọng tôi lúc trở lại, cô thu dọn tốt tất cả.” Anh Bồi không vấn vế.

“Được, không thành vấn đề.” Đinh Phở Nguyệt sáng khoái đáp.

“Cô có thể đi ra ngoài.” Anh Bồi cúi đầu, chuẩn bị làm việc.

“Tại sao không hỏi tôi vì sao đăng những tấm hình kia?” Đinh Phở Nguyệt ngược lại tò mò.

“Không phải là vì An Tiểu Tâm, thì chính là vì Khúc Như Y. Đối với những thứ tính toán nhỏ nhặt này, tôi không có hứng thú.” Anh Bồi cũng không ngần ngại lên nói.

“Như thế nào? Cùng người chết tranh cảm giác ra sao? Tôi thấy sắc mặt anh không tốt lắm.” Đinh Phở Nguyệt nhẹ nhàng cười.

“Đi ra ngoài!” Anh Bồi rút cuộc ngừng đầu, trong tròng mắt đen có ngọn lửa nguy hiểm.

“A, được, đi ra thì đi ra.” Đinh Phở Nguyệt nhún nhún vai, xinh đẹp đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Làm ra vẻ thành thực . . .

An Tiểu Tâm đến phòng quan hệ trình diện sau, mới sâu sắc cảm nhận được ở phòng sếp tổng là ung dung tự tại cỡ nào.

Thần Sâm phòng quan hệ nói ra cho oai là quan hệ xã hội, nhưng thực chất những thứ kia chỉ là muốn thúc đẩy mở rộng sản phẩm, là hình tượng tuyên truyền của công ty, xử lý nguy cấp xác thực hạng mục công việc quan hệ xã hội cũng giao cho phía ngoài chuyên nghiệp công ty làm.

Phòng quan hệ chân chính làm, nói đơn giản một chút, phụ trách đối ngoại tiếp đãi khách hàng, phụ trách đối nội tổ chức các hạng mục hoạt động cho nhân viên. Phức tạp mà nói, công ty chỉ cần dính đến hai ngành này trở lên, bọn họ cũng có thể nhúng tay vào.

An Tiểu Tâm mới tới ngành này, chưa quen cuộc sống nơi đây, là đối tượng vừa gần gũi nóng công ty, tồn một phen hơi sức mới sáp nhập vào phòng quan hệ riêng biệt. Người lãnh đạo trực tiếp của cô là phó quản lý Hà là một người năng động khoẻ mạnh, đàn ông trung niên, là người sáng khoái hào phóng, cùng người giao tiếp thủ đoạn hạng nhất, những vấn đề trên bàn rượu là sở trường của ông. Thế nhưng, đối với hoạt động sắp xếp tổ chức, ông ấy lại không mạch lạc. Tổ chức hoạt động gì, liền đem cấp dưới chính là người chỉ điểm phải xoay vòng vòng, không có hiệu suất công việc.

Ngay từ lúc ở Tứ Xuyên cứu tế, phó quản lý Hà xác định An Tiểu Tâm trầm ổn, nhanh nhẹn. Lúc này Anh Bồi đem An Tiểu Tâm làm trợ lý cho ông, khiến ông quá đổi vui mừng, chỉ xem xét hai ngày, liền thả tay đem công việc giao cho An Tiểu Tâm làm.

Sự thật chứng minh, Anh Bồi quả thật không nhìn lầm. An Tiểu Tâm làm việc đặc điểm lớn nhất chính là kế hoạch kín đáo, mạch lạc rõ ràng, đồng thời cô còn giỏi về suy tư, thường sửa cũ thành mới. Hơn nữa An Tiểu Tâm người này có chút thông minh, rất biết hạ thấp chính mình hòa đồng cùng với các đồng nghiệp khác. Kết quả, trải qua hai tuần thích ứng, An Tiểu Tâm ở phòng quan hệ cũng coi như là đứng vững gót chân.

Khi An Tiểu Tâm lần đầu tiên độc lập và lại thành công hoàn thành một hoạt động công việc tổ chức to lớn sau, nội tâm quả thật tràn đầy cảm giác thành tựu. Cô không thể không thừa nhận, Anh Bồi nói đúng, như vậy khiến cuộc sống của cô phong phú hơn.

Chẳng qua là, chuyện làm An Tiểu Tâm nhức đầu nhất chính là tiếp khách hàng ăn cơm. Hơn nữa, là bởi khách hàng Nhật Bản ăn cơm. Khách hàng Nhật Bản nổi tiếng là ăn mặn, sau khi cơm nước xong là nhất định phải sắp xếp đến câu lạc bộ đêm uống rượu ca hát. Mỗi lần thật vất vả đợi đến bọn họ tận hứng, An Tiểu Tâm vừa buồn ngủ còn phải cầm một chồng lớn tiền mặt phát tiền bo cho những nữ tiếp viên xinh đẹp.

Khoảng thời gian gần đây, Thần Sâm và Nhật Bản muốn đưa vào hoạt động ở Nhật Bản thành lập phòng thí nghiệm LET tân tiến nhất trên thế giới, phía bên kinh doanh Nhật Bản cử Phó Tổng tới Thần Sâm tổng bộ khảo sát công việc. Công việc tiếp đãi, phòng quan hệ dĩ nhiên đứng mũi chịu sào.

Hôm này, An Tiểu Tâm sáng sớm đi cùng tài xế, dùng xe tiếp đón quý khách của công ty, đến phi trường đón vị khách hàng Nhật Bản tôn quý. Nhưng mà đợi đến buổi trưa, máy bay của đối phương vẫn chưa đến nơi. Lúc này, đột nhiên tài xế mở ô tô chạy đầy mặt chạy vào tìm cô, nói là vợ ông ta bị tai nạn xe cộ, phải lập tức chạy tới bệnh viện. An Tiểu Tâm đành phải kêu tài xế trở về, mình lại gọi điện thoại để cho công ty lập tức phái một tài xế tới đây.

An Tiểu Tâm đứng ở cửa đón khách yên lặng cầu nguyện, lúc này cô hy vọng là không phải khách hàng Nhật Bản nhanh lên một chút đến, mà là chậm một chút hãy đến. Nếu như tài xế không đến kịp, cô cũng không khả năng đem chiếc xe Limousine đón khách quý để trở lại. Nhưng tài xế từ công ty đường đến sân bay, ít nhất còn phải mất 50 phút nữa. Cô buồn bực kéo kéo kiểu tóc bị Lí Anh Ái cưỡng chế thay đổi, lại theo bản năng sờ sờ váy lụa trên người, không nhịn được đi nhanh về phía cửa sân bay nhìn quanh, vội vàng muốn tìm kiếm bóng dáng tài xế.

Đột nhiên, An Tiểu Tâm hai mắt tỏa sáng, là tài xế của công ty! Người kia có lúc sẽ thay Anh Bồi lái xe, cho nên biết anh ta. Cô vui mừng chạy qua kéo tay người tài xế kia nói: “Trương tài xế, tôi là An Tiểu Tâm ở phòng quan hệ, là công ty gọi anh tới đón người hả?”

Người tài xế kia đột nhiên bị An Tiểu Tâm kéo kéo khiến cho giật mình, cuống quýt nói: “Đúng, là đón người, nhưng . . . .”

“Giao cho anh, thật tốt quá, may nhờ anh đến, nếu không xe này tôi không lái được. Anh đừng vội, chờ một chút, máy bay rất nhanh sẽ hạ cánh”. An Tiểu Tâm căn bản không nghe hết lời của tài xế, liền trực tiếp cầm chìa khóa xe nhét vào trong tay Trương tài xế.

Trương tài xế nhìn về phía cô gái đột nhiên nhào ra rõ ràng có chút hưng phấn, kinh ngạc nhưng chưa kịp nói thì.

Anh Bồi từ cửa quốc tế đi ra ngoài ra ngoài, ngay lập tức nhìn thấy có một cô gái cùng tài xế của mình dây dưa không rõ. Cô gái kia có một đầu tóc quần xinh đẹp, mặc trên người váy đen tơi vàng sườn xám, trên chân đi một đôi giày cao gót màu đen. Cô hình như ở trong tay Trương tài xế nhét cái gì đó.

Anh Bồi đến gần, nhẹ nhàng ho một tiếng.

Cô gái kia quay đầu lại, nhìn thấy Anh Bồi một thoáng kia, mắt hạnh tròn tròn, khẽ nhếch miệng. Anh Bồi trong mắt thoáng hiện tia sáng, hơi híp mắt lại.

Thình, thịch, thình, thịch, An Tiểu Tâm đột nhiên rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập, từ chậm tới nhanh, nhanh đến độ giống như có đôi tay đang không ngừng khẽ động trái tim của cô, sắc mặt không khỏi từ hồng sang trắng. Từ lần trước tranh xảy ra việc kia sau, Anh Bồi lập tức đi, hơn nửa tháng không gặp, như vậy lơ đãng nhìn thấy, giống như là đặc biệt vì khảo nghiệm ý chí của cô. Có phải hay không, có chút vui mừng? Có phải hay không, có chút nhớ nhung?

Anh Bồi híp mắt, quan sát An Tiểu Tâm. Cô lại có thể đem một đầu tóc thẳng uốn thành lộn thật to, cong cong thả sau lưng. Cô mặc sườn xám không tay bởi vậy nguyên một đường cong từ bả vai mượt mà chạy thẳng đến cổ tay trắng, trắng muốt sáng ngời. Cô mảnh khảnh mềm mại của cô được bọc bởi lớp cổ áo dựng đứng, nhưng thẳng dọc vị trí trước ngực lại là diện tích lớn lớp vải trong suốt màu đen, da thịt trắng nõn ở phía dưới lớp vải đen mỏng manh đó như ẩn như hiện. Hơn nữa càng quá đáng là, váy hai bên còn xẻ tà, đi lại đứng lên sẽ từng cử chỉ một làm người ta không nhìn được mông lưng.

Anh Bồi hừ lạnh một tiếng. An Tiểu Tâm cô nàng này có ý gì? Trước khi đi giả bộ nai tơ, hiện tại lại giả bộ thành thực? Thay đổi khác nhau nhưng cả hai anh đều không thích!

Lúc này Trương tài xế khúm na khúm núm kêu một tiếng: “Anh phó tổng, xe đang ở bên ngoài.”

An Tiểu Tâm lúng túng nhìn Trương tài xế một chút, như ở trong mộng mới tỉnh, 囧, thì ra là tới đón Anh Bồi.

Lúc này, trong radio của sân bay bắt đầu phát ra tin tức máy bay hạ cánh, máy bay của khách hàng Nhật Bản ngồi đã hạ cánh.

Anh Bồi dùng lỗ mũi hừ một tiếng, đối với Trương tài xế nói: “Đi thôi.”

Trương tài xế đem chìa khóa trong tay trả lại cho An Tiểu Tâm, xoay người đi theo Anh Bồi đi ra ngoài.

An Tiểu Tâm lòng như lửa đốt, há mồm hô một tiếng: “Trương tài xế. . . .”

Anh Bồi xoay người liếc cô một cái, ánh mắt lạnh giống như ngày mùa đông hàn băng. Làm An Tiểu Tâm sợ tới mức cúi thấp đầu, cảm như hén.

Mất thấy Anh Bồi thẳng tắp bóng lưng biến mất tại cửa, An Tiểu Tâm thờ dài. Thái độ người đàn ông này, cương quyết dùng tới lạnh băng như vậy sao?

Cô chấp nhận số phận chờ ở cửa đón hành khách suy nghĩ lung tung. Không bao lâu, hai người khách hàng Nhật Bản đi ra. An Tiểu Tâm trước đó đã xem qua hình của bọn họ, vội vàng nhiệt tình nghênh đón. Nhật ngữ của cô cũng chỉ là đại diện mấy câu thôi, may nhờ hai vị người Nhật Bản Anh ngữ cũng rất tốt, vì vậy đổi thành trao đổi bằng tiếng anh.

Nhanh chóng đưa hai vị khách tới xe Limousine trước mặt kêu bọn họ lên xe, cô cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi. Mặc dù cô có bằng lái từ nhiều năm trước, nhưng vẫn chưa từng lái xe. Hiện tại, đột nhiên muốn cô lái chiếc xe Limousine đi lại giữa trung tâm thành phố, nhưng mà cô một điểm nắm chắc cũng không có. Quan trọng nhất là, cô căn bản không đem bằng lái ở trên người. Nhưng, cũng không thể cùng khách hàng Nhật Bản nói, xin ngài chờ một chút, tôi không biết lái xe, chờ tài xế đến đây đi?

Cô đi tới chỗ tài xế ngồi bên kia, để tay trên cửa xe, thở một hơi thật dài, lái thì lái, bằng bất cứ giá nào.

“An trợ lý!” Có người gọi cô.

Cô quay đầu nhìn lại, là Trương tài xế đi tới. Cô quả thật giống thấy được ân nhân cứu mạng, khẩn cầu nhìn Trương tài xế.

Trương tài xế cười: “Anh phó tổng nói để cho tôi tới đây giúp cô lái xe về. Xin hỏi đi đâu?”

” Weiss Thiên Tân. Trương tài xế, thật cảm ơn.” An Tiểu Tâm quá đổi vui mừng.

“Cô nên cảm ơn Anh phó tổng.” Trương tài xế nhận lấy cái chìa khóa, ngồi vào chỗ tài xế.

An Tiểu Tâm xoay người đi về phía chỗ ngồi kế tài xế, chú ý tới một chiếc Audi A8 gào thét từ bên cạnh sát qua, người điều khiển khía cạnh mặc dù chỉ là kính hồng thoáng nhìn, cũng hướng về phía người khác truyền đạt ý vị lạnh băng.

Anh Bồi đi ô-tô trực tiếp trở lại công ty, nhìn thấy Đinh Phổ Nguyệt vẫn ngồi ở vị trí thư ký, chân mày không khỏi vừa nhíu. Đinh Phổ Nguyệt đi vào theo, cười cười nói: “Yên tâm đi, tôi đã làm thủ tục từ chức, ngày mai sẽ rời đi.”

Anh Bồi liếc cô một cái, sau đó gật đầu.

“Sở Phó Tổng nói có chuyện tìm anh, bây giờ có thể thông báo anh đã trở lại cho anh biết hay không?” Đinh Phở Nguyệt giải quyết việc chung hỏi.

“Không cần, tôi tự đi tìm cậu ấy.” Anh Bồi suy nghĩ một chút, xoay người đi đến phòng làm việc của Sở Úc.

Sở Úc thấy Anh Bồi trở lại thật cao hứng, một tay nắm ở trên đầu vai Anh Bồi nói: “Thằng nhãi này, đi lâu như vậy, có phải hay không vui đến quên cả trời đất rồi hả ? Minh thì gấp muốn chết đây.”

“Không có, đi vòng Mỹ quốc xem tình hình Đường Tâm, chị ấy đang cùng Ngô Lân giận nhau.” Anh Bồi dè huyệt Thái Dương.

“Ha ha, chị Đường Tâm vẫn như vậy làm cho người ta nhức đầu?” Sở Úc cười hỏi.

“Ừ, chị ấy có thai đứa thứ hai rồi, còn không chịu kết hôn, làm cho Ngô Lân giận sống nổi điên.” Anh Bồi cười.

“Anh Bồi, cậu không phải vẫn còn bận khoan Đường Tâm đấy chứ? Vậy Khúc Như Y làm thế nào?” Sở Úc hơi nhíu mày hỏi.

“Cậu đừng lo lắng chút là ghép đôi, chị em các cô ấy cùng mình cũng không có duyên. Lại nói, cậu và Khúc Như Y chuyện năm đó, đừng cho là mình không biết, đừng vọng tưởng hướng trên người mình đổ thừa?” Anh Bồi vội vàng khoát tay.

“Cậu biết? Như Y nói cho cậu hay sao?” Sở Úc sắc mặt nắm thật chặt.

“Mình đoán.” Anh Bồi mở trừng hai mắt.

Sở Úc nhìn Anh Bồi, bất đắc dĩ thở dài mà nói: “Thật đúng là cái gì cũng không thể giấu được cậu, mình và Như Y là không thể nào . Đừng vì chuyện trước kia ảnh hưởng tới hai người phát triển, mình biết rõ Đường Tâm vẫn hi vọng cậu có thể cùng Như Y ở chung một chỗ.”

“Đừng cho là như vậy, Khúc Như Y cũng không biết chính cô ấy nghĩ muốn cái gì. Đường Tâm nghĩ mình việc làm nhiều, cô ấy còn hi vọng mình và Ngô Lân nổi sóng đánh một đoàn đây.” Anh Bồi lắc đầu một cái.

Sở Úc cười hắc hắc, chuyển đổi đề tài: “Anh Bồi, Nhật Bản điện báo giao dịch (thương mại) Phó Tổng của họ hôm nay đã đến, người của phòng quan hệ đã sắp xếp bọn họ vào ở Weiss Thiên Tân. Buổi tối chúng ta nhất định phải đón tiếp thiết yếu , đến lúc đó hai ta tính ra là được một bữa tiệc.”

“Cậu đi được rồi, mình có chút mệt mỏi, buổi tối muốn nghỉ ngơi.” Anh Bồi tựa vào trong ghế thở ra một hơi.

“Cậu mà cũng có lúc mệt mỏi? Như vậy đi, tối nay mình đi, ngày mai có thể đến phiên cậu. Người Nhật Bản coi trọng nhất là tiếp đãi, cậu cũng không phải không biết.”

“Dạ” Anh Bồi gật đầu.

“Thật là muốn sửa đổi một chút cái tật xấu này , mọi người đều là làm ăn nhá, tại sao nhất định phải trên bàn rượu, trong câu lạc bộ đêm lôi kéo thương lượng?” Sở Úc nói.

“Được rồi, từ xưa đến nay, vô luận buôn bán làm cái gì, đều phải xã giao , cậu nhịn một chút thôi.” Anh Bồi ngược đầu dựa vào lưng sofa, nhắm mắt lại nói.

“An Tiểu Tâm đi phòng quan hệ mình mới biết, thì ra là nơi đó tiếp đãi nhiệm vụ nặng như vậy. Mình nhiều lần buổi tối tìm cô ấy, cô ấy đều ở hộp đêm bên ngoài . Sớm biết, không nên đồng ý với cậu điều cô ấy đi phòng quan hệ .” Sở Úc oán giận.

“Vậy sao?” Anh Bồi mở mắt.

“Sao lại không phải, cái gã phó quản lý Hà nhiệm vụ xã giao nhiều nhất, An Tiểu Tâm là trợ lý của ông ta, tự nhiên cũng chạy không thoát. Có một lần mình đi hộp đêm gặp cô ấy, đi vào vừa thấy, ánh mắt của cô ấy chịu đựng đến đỏ bừng, đang cầm một xấp tiền mặt lần lượt phát tiền bo cho mấy tiếp tân.”

“Phòng quan hệ nữ trợ lý cũng phải đi ra ngoài xã giao?” Anh Bồi hỏi.

“Này, đừng giả bộ ngu, công việc phòng quan hệ không phải là tiếp đãi à.” Sở Úc trừng Anh Bồi.

Anh Bồi ôm lấy hai cánh tay hừ hừ, anh dĩ nhiên biết phòng quan hệ làm cái gì, chẳng qua là phó quản lý Hà người này chắc nào bị ăn rồi, anh kêu An Tiểu Tâm đi phòng quan hệ là rèn luyện năng lực , không phải là cho cô nàng đi tiếp rượu.

Sắc mặt của anh càng phát ra thâm trầm , trầm ngâm một chút, vỗ vỗ bả vai Sở Úc nói: “Như vậy đi, buổi tối chúng ta cùng nhau bồi khách hàng Nhật Bản, thuận tiện xem một chút phòng quan hệ xã giao thế nào , được không?”

Anh Bồi chính mình trở lại phòng làm việc, vui đầu nhìn văn kiện. Một lát sau, Khúc Như Y đi vào báo cáo công việc.

“Anh phó tổng , lịch trình buổi tối của anh đã sắp xếp xong rồi, em và Sở Phó Tổng tiếp khách, anh có muốn kêu Đinh thư ký đi cùng hay không?” Khúc Như Y hỏi, từ lần trước Anh Bồi rồng cô, cô ở trước mặt Anh Bồi tuân theo quy định hơn.

“Không cần,tôi đi một mình.” Anh Bồi lắc đầu một cái.

“Ừ. . . . .” Khúc Như Y cắn cắn môi, không tìm được đề tài gì.

“Đúng rồi,chị của em kêu anh gửi cho em.” Anh Bồi từ trong túi da lấy ra một cái hộp bằng giấy đưa cho Khúc Như Y, đóng gói vô cùng xinh đẹp.

“Anh gấp chị của em? Là cái gì?” Khúc Như Y vui vẻ nhận lấy.

“Không biết, em đem về xem đi.” Anh Bồi cúi đầu nhìn văn kiện.

“Chị em sống thế nào?” Khúc Như Y nhỏ giọng hỏi.

Anh Bồi ngẩng đầu liếc cô một cái: “Em có thể tự mình đi hỏi cô ấy.”

Khúc Như Y đứng ở đó, mắt mở thật to nhìn chăm chăm Anh Bồi cúi thấp đầu. Gian phòng yên tĩnh lại, chỉ nghe tiếng bút Anh Bồi ở trên văn kiện ký tên soàn soạt soàn soạt.

Nửa buổi, Anh Bồi ngẩng đầu, thấy cô vẫn đáng thương đứng đấy, thở dài, khoe miệng kéo ra một nụ cười nói: “Được rồi được rồi, mau đi làm việc thôi.”

Khúc Như Y lúc này mặt mới giãn ra cười lên, đi nhẹ nhàng bước đến ra ngoài.

Anh Bồi thở ra một hơi, trong đầu không tự chủ được nhớ đến bộ dáng An Tiểu Tâm ở sân bay, tóc quăn, thân hình thướt tha, màu da trắng muốt, đôi môi đỏ thắm, còn có vẻ mặt kia vừa mờ mịt lại vừa kinh ngạc. . . . .

“*Hận không thể đem cô ấy ôm đến tận xương.*” Trong đầu óc anh đột nhiên hiện ra một câu đối thoại trước đây từ lâu lắm đã từng nghe qua, khi đó anh nghe chẳng qua là cảm thấy văn nghệ khoa trương, hiện tại anh dường như có chút hiểu được cảm giác đó.

Anh vuốt vuốt mi tâm của mình, tối hôm nay, phải đi xem xem cô đi theo phó quản lý Hà làm những thứ gì.

“Cốc,cốc,cốc” có người gõ cửa, Anh Bồi nhú nhú mày, làm cho người ta an tĩnh một chút cũng không được.

“Đi vào.” Anh ngồi thẳng thân thể.

Đinh Phở Nguyệt đẩy cửa đi vào, đứng ở trước mặt Anh Bồi trình trọng nói: “Nghe Khúc chủ nhiệm nói, anh tối nay có xã giao, muốn một mình đi tiếp khách?”

“Ừ, có vấn đề gì?” Anh Bồi hỏi ngược lại.

“Hôm nay là ngày cuối cùng em làm thư ký của anh, em muốn đi với tư cách tư cách là thư ký của anh ngày cuối cùng.” Đinh Phở Nguyệt bình tĩnh nói.

Anh Bồi ngẩng đầu nhìn Đinh Phở Nguyệt nửa ngày, chậm rãi nói: “Chỉ là như vậy?”

“Ừ, em còn có thể làm gì?” Đinh Phở Nguyệt cười.

“Được, có thể.” Anh Bồi sáng khoái đáp.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tranh chấp vô lễ. . .

Lần này chiều đãi khách hàng Nhật Bản thật đúng là rất sang trọng.

Cơm tối được đặt ở nơi đắt tiền nhất sang trọng nhất – quán Quảng Đông, Anh Bồi cùng Đinh Phở Nguyệt, Sở Úc và Khúc Như Y, hơn nữa còn có phó quản lý Hà và An Tiểu Tâm, chung quanh hai người khách hàng Nhật Bản ngồi ở giữa. Hai vị khách hàng Nhật Bản ,một người ước chừng hơn 40tuổi chính là Phó Tổng kinh doanh điện tín Nhật Bản – Inoue, một người khác trẻ tuổi hơn ngồi bên cạnh là trợ lý đi cùng ông ta.

Trong bữa tiệc, phó quản lý Hà dùng Anh ngữ lưu loát tiếp rượu, đem không khí khuấy động vô cùng náo nhiệt. Dần dần, rượu quá ba lượt, rượu vào lời ra, Inoue bắt đầu hơi hột. Liên tiếp tán dương thư kí ngồi bên cạnh, so với mình tình Nhật Bản còn nhìn đẹp hơn.

Phó quản lý Hà đã sớm nhìn quen sắc mặt những khách nhân này , bình thường thì sau khi ăn xong ông sẽ dẫn mấy người này đi tiếp tăng hai đến hộp đêm, An Tiểu Tâm là nữ trợ lý có thể không vào cũng được, chỉ cần ở bên ngoài chờ đến cuối buổi đi vào tính tiền khác phục hậu quả là được. Nhưng ở bữa tiệc, thật sự không tránh thoát, nữ trợ lý cũng phải giả tạo một chút. Nhưng hôm nay trên bàn com cũng không thể tùy tiện yêu cầu cô gái này bôi rượu cho khách , ông khổ sở nhìn An Tiểu Tâm một chút, ý bảo An Tiểu Tâm mời rượu.

Lúc này Đinh Phở Nguyệt đứng lên, xem ra cô đi với Anh Bồi thường thấy trường hợp này, cô cười duyên nâng chén lên nói: “Inoue tiên sinh ngài quá khen,nào , tôi mời ngài một ly, hi vọng ngài ở chỗ này chơi vui về.”

Phó quản lý Hà thấy Đinh Phở Nguyệt phóng khoáng, cũng bất trước mò nẳm ồn ào lên: “Đinh thư ký,ai lại mời rượu cách cái bàn kính.”

Đinh Phở Nguyệt bật cười, liếc xéo phó quản lý Hà một cái cười đôi dùng tiếng Trung mắng: “Ông thật nhiều chuyện.”

Sau đó, cô đi tới bên cạnh Inoue cười nói: “Inoue tiên sinh, tôi mời ngài.”

Inoue cũng đứng lên, mắt một mí cười đến tít lại. Hai người vừa cùng ly, đem ly rượu cầm trong tay uống một hơi cạn sạch. Lúc này, trợ lý trẻ tuổi ngồi ở bên cạnh Inoue thức thời đứng lên, Inoue thuận thể muốn mời Đinh Phở Nguyệt ngồi xuống. Đinh Phở Nguyệt không thêm đề ý chút nào thoải mái ngồi xuống.

An Tiểu Tâm len lén quay đầu nhìn Anh Bồi, đụng vào một đôi mắt sâu thăm thẳm của Anh Bồi đang nhìn sang, làm cô sợ tới mức vội vàng dời tầm mắt đi.

Kế tiếp, phó quản lý Hà cổ động mỗi người đang ngồi cũng kính Inoue cùng trợ lý của ông ta một ly. Không khí càng uống càng nhiệt liệt, Đinh Phở Nguyệt mặt càng đỏ, Inoue thân thể bắt đầu như có như không hướng Đinh Phở Nguyệt đến gần, có lúc nói xong cao hứng, còn đem tay đặt ở trên bả vai lả lợ của Đinh Phở Nguyệt.

An Tiểu Tâm có chút ngồi không yên, giả vờ gọi Đinh Phở Nguyệt theo cô cùng vào phòng vệ sinh, ra khỏi phòng tiệc, hai người tới phòng rửa tay, Đinh Phở Nguyệt cười hắc hắc nắm bả vai An Tiểu Tâm nói: “Chị họ, chị thật muốn em à, đi rửa tay còn không quên gọi em.”

“Đinh Phở Nguyệt, em ngu à? Không phát hiện người Nhật Bản kia lúc nào cũng muốn sàm sỡ em sao?” An Tiểu Tâm bỏ tay Đinh Phở Nguyệt ra, mặt trầm xuống nói.

“Biết chứ, sàm sỡ thì sàm sỡ đi, dù sao không mất một miếng thịt nào.” Đinh Phở Nguyệt chẳng hề để ý.

“Đinh Phở Nguyệt, em nên trở lại ngồi bên cạnh Anh Bồi đi, em chạy qua bên cạnh người Nhật Bản kia làm gì?” An Tiểu Tâm tức giận mắng cô.

“Ha ha, chị không thấy Anh Bồi không có ý em về sao?Loại phụ nữ như em, chính là phát huy tác dụng vào lúc này . Đối nội có thể giúp anh ta ấm giường, đối ngoại có thể giúp anh ta xã giao. Anh ta là người làm ăn, mất tiền vào vật gì cũng phải có trị mới được.” Đinh Phở Nguyệt soi gương sửa sang lại mình.

An Tiểu Tâm tức giận tới mức run run: “Đinh Phở Nguyệt, làm sao em lại buông thả như vậy.”

“Vậy sao?” Đinh Phở Nguyệt ngược đầu nhìn An Tiểu Tâm, cười lạnh nói: “Đây là cách sống chính tôi tự chọn. Có một ngày tôi mệt mỏi, tự nhiên lại muốn có cuộc sống mới. Ngược lại chị xem lại mình đi,suốt ngày giả tạo thanh cao? Làm tôi thấy ón.”

“Em!” An Tiểu Tâm giận đến nói không ra lời.

“Được rồi, chị họ, chúng ta nhanh vào đi thôi.” Đinh Phở Nguyệt vỗ vỗ bả vai An Tiểu Tâm, bước chân loạng choạng đi ra khỏi phòng rửa tay.

An Tiểu Tâm không có biện pháp, đi theo Đinh Phở Nguyệt trở lại phòng tiệc, tro mắt nhìn Đinh Phở Nguyệt lần nữa cười đùa ngồi vào bên cạnh Inoue. Ánh mắt An Tiểu Tâm chuyển sang Anh Bồi, Anh Bồi quả nhiên không có phản ứng gì, chỉ là bí ẩn ngồi ở đó.

Phó quản lý Hà thấy An Tiểu Tâm tới đây, vội nói: “An trợ lý, mau, kính Inoue tiên sinh một ly, còn thiếu mình cô thôi đó.”

An Tiểu Tâm nhắm mắt cầm lên chén rượu đắt giá MEUKOW XO trước mặt , cảm giác ánh mắt Anh Bồi lạnh lẽo bắn qua, làm cô như có gánh nặng ở sau lưng.

Inoue thấy An Tiểu Tâm mời rượu, trước đứng lên, mặt mũi tràn đầy tươi cười. An Tiểu Tâm cũng không biết đang nói cái gì, trực tiếp đem rượu uống cạn. Inoue thẳng khen An Tiểu Tâm từ lượng giỏi, An Tiểu Tâm vượt ngực mặt đỏ tới mang tai ngồi xuống. Ly rượu này uống quá nhanh, An Tiểu Tâm cảm thấy tim đập rộn lên, đưa tay định cầm khăn lông bên cạnh xoa mặt, nhưng tay lại không nghe sai bảo làm khăn lông rơi xuống đất.

An Tiểu Tâm lắc đầu một cái, xoay người lại muốn nhặt. Khăn trải bàn bằng nhung màu đỏ treo rèm tua thật dài, làm cho cô không nhìn thấy được khăn lông rơi đi đâu rồi. Không còn cách nào khác, cô đành ngồi chồm hổm xuống, vén rèm tua dưới bàn lên, tìm khăn lông. Cô khẽ hướng dưới bàn nhích lại gần, ánh mắt lơ đãng đảo qua, cả người nhất thời liền cứng lại.

Đối diện dưới chỗ cô ngồi là một đôi chân phụ nữ thon dài khêu gợi, váy ngắn ngắn liền che trên bắp đùi, theo An Tiểu Tâm từ góc độ này nhìn qua, gần như có thể thấy màu sắc quần lót. Làm người ta khiếp sợ chính là, trên cặp đùi trắng nõn mượt mà kia, đột nhiên có tay của một người đàn ông vuốt ve sờ xoạc. Cái tay kia từ từ mò vào trong váy đi, sờ tới một nửa, một tay phái nữ dè xuống , ngăn cản nó không cho thâm nhập. Nhưng bàn tay kia của

người đàn ông không chút khách khí mạnh mẽ sờ vào bên trong, tay của cô gái căn bản không ngăn được.

An Tiểu Tâm giương mắt nhìn nhìn, nhìn thấy bàn tay xấu xí kia rút cuộc sờ soạng đi vào, đầu của cô oanh một tiếng nổ, một cỗ nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu.

Cô run rẩy đứng lên, nhìn thấy mặt Đình Phổ Nguyệt mặt từ trắng chuyển sang hồng, Inoue trên mặt là đồng ghê tởm cười nham nhở, hai người đều có một bàn tay ở dưới mặt bàn. An Tiểu Tâm nhìn về phía Anh Bồi, Anh Bồi về mặt như không uống lấy rượu trong tay.

An Tiểu Tâm dồn sức cầm một chén lớn nước baptism còn ấm trước mặt, xông xáo một tiếng hất về phía đối diện. Chát lỏng sênh sênh vàng óng ánh, ở giữa không trung vẽ một đường vòng cung hoàn mỹ, vừa đứng hất ở trên người Inoue, Đình Phổ Nguyệt bên cạnh cũng chịu một chút người vô tội gặp họa.

Bên trong phòng chợt yên tĩnh lại, quá yên lặng, chỉ mới vừa rồi không khí nóng liệt mang theo mùi rượu tiếp tục hun mọi người. An Tiểu Tâm sau khi hất xong cũng không động, trừng mắt nhìn Inoue. Inoue là hoàn toàn ngây ngẩn cả người, không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trợ lý của gã vội vàng cầm khăn lông giúp gã lau mặt. Sở Úc, Khúc Như Y, phó quản lý Hà cũng sợ tới mức há to miệng, chỉ có Anh Bồi, lạnh lùng nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm, tựa hồ muốn nghe giải thích của cô.

Lúc này Đình Phổ Nguyệt lung tung xoa xoa nước baptism trên người, đi tới bên cạnh An Tiểu Tâm, hướng về phía mọi người cười khanh khách nói: “Này cũng không trách chị họ tôi, là ông ta quá đáng.”

Ngón tay nhỏ nhắn giương lên, ánh mắt của mọi người đều nhìn về Inoue, Inoue làm một vẻ mặt vô tội không giải thích được.

“Chị, chúng ta đi.” Đình Phổ Nguyệt nắm tay An Tiểu Tâm đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Anh Bồi quát nhẹ một tiếng, ngăn trở bước tiến của các cô.

Anh Bồi đứng lên, sai mấy bước đi tới bên cạnh An Tiểu Tâm, một tay kéo lấy cô nói: “Cô thật là quá đáng, không có giải thích gì đã muốn đi sao?”

An Tiểu Tâm nhìn Anh Bồi ngữ quan lạnh lùng, tức giận nói: “Còn phải để tôi nói sao? Anh không nhìn thấy sao?”

“Tôi cái gì cũng không thấy, tôi muốn nghe giải thích của cô. Cho dù có chuyện gì đi nữa? Cô cũng không thể mạo phạm khách hàng của công ty như vậy.” Anh Bồi trầm giọng nói.

An Tiểu Tâm tức giận quát, “Anh Bồi, anh rốt cuộc đem Đình Phổ Nguyệt trở thành cái gì?”

“Cô ấy đối với tôi mà nói, cái gì cũng không còn.” Anh Bồi nguội lạnh đáp.

“Anh Bồi, anh là tên khốn kiếp!” An Tiểu Tâm cắn hận mắng.

Anh Bồi đẩy con người đen như mực thoát qua một mảnh quang, dừng chốc lát, anh trầm giọng nói: “An Tiểu Tâm, cô sao có thể coi trời bằng vung như vậy? Có phải hay không. . . . . ý vào. . . . . Tôi thích cô?”

Trong phòng nhất thời vang lên tiếng rút khí, một mực xem náo nhiệt Khúc Như Y không thể tin nhìn Anh Bồi. Vốn là lo lắng nghĩ kéo hai người ra – Sở Úc, cũng đột nhiên cứng lại thân thể, giống như không biết Anh Bồi nhìn anh chằm chằm.

Mặt của An Tiểu Tâm lập tức mất đi huyết sắc, dưới tình huống này, tại trước mặt nhiều người như vậy nhất là trước mặt Đình Phổ Nguyệt, anh tại sao có thể thân nhiên nói ra thích mình?

“Bốp!” An Tiểu Tâm giơ tay lên một cái tát đánh vào trên mặt Anh Bồi, thanh âm thanh thúy cơ hồ cắt nát thân kinh của tất cả mọi người trong phòng. Toàn bộ mọi người, cũng ngây ngốc cứng lại. Bao gồm cả An Tiểu Tâm vừa đánh người, bao gồm cả người bị đánh Anh Bồi.

An Tiểu Tâm kinh ngạc nhìn tay của mình một chút, dạ dày mãnh liệt co rúc lại, lực phủ ngũ tạng trong nháy mắt bị áp thành một trang giấy. Ánh mắt của cô chậm rãi chuyển tới trên mặt Anh Bồi, Anh Bồi vẫn không động đậy, lông mi nhú chặt, một đôi mắt hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Ở đó đầy mắt đen nhánh tĩnh mịch, An Tiểu Tâm thấy được khó có thể tin, thấy được mâu thuẫn giằng giũa, thấy được đau đớn, cũng nhìn thấy tái nhợt cứng ngắc nhìn mình. Một hồi bén nhọn đau đớn từ trong thân thể nhanh chóng vọt vào đầu óc của cô, cô trừng mắt nhìn, không hiểu tại sao đánh người, ngược lại đau thế này. Lực tác dụng hỗ trợ lẫn nhau, cô sâu sắc cảm nhận được.

Hồi lâu, An Tiểu Tâm khàn khàn cổ họng nói: “Inoue thật vô sỉ, ông ta vô lễ với Đình Phổ Nguyệt, tôi tận mắt nhìn thấy, tùy anh tin hay không.”

Nói xong, cô kéo Đình Phổ Nguyệt chạy như bay ra khỏi phòng bao.

Anh Bồi dường như còn chưa tỉnh hồn bị đánh trong khiếp sợ, tiêu điểm ánh mắt còn tụ ngay vị trí vừa rồi của An Tiểu Tâm. Một phòng người, đều là nhìn anh, không dám nói lời nào.

Một lát sau, anh đột nhiên tỉnh giấc, bước nhanh ra ngoài. Đi được một nửa, anh xoay người bén nhọn nhìn chằm chằm Inoue, lạnh lùng mở miệng: “Inoue tiên sinh, hợp tác của chúng ta hủy bỏ.”

“Anh tiên sinh, anh đừng tin lời nói của người phụ nữ kia.” Inoue chia vào một đầu còn chưa lau sạch sẽ nước baptism giải thích.

“Lời nói của cô gái kia, tôi tin.” Anh Bồi từng chữ từng chữ nói ra, sau đó nhìn phó quản lý một cái Hà, xoay người đi nhanh đi ra ngoài.

Phó quản lý Hà đã sớm làm sợ tới mức ngây người, đây rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?

Ông đi nhanh về phía Sở Úc, muốn tìm anh hỏi chủ ý. Vậy mà Sở Úc đẩy ông ra, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Vì vậy, phó quản lý Hà chỉ có thể chuyển sang Khúc Như Y. Mà Khúc Như Y đang che miệng, trong đôi mắt to che lệ quang, không nói một lời nhìn cửa ngăn người. Phó quản lý Hà không có biện pháp, chỉ có thể hướng về phía hai vị Nhật Bản mặt đen hơn than, ha ha cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Anh em phản bội chị em thành thù . . .

Anh Bồi nhanh chóng đuổi theo ra khỏi cửa chính khách sạn, một cơn gió đêm đập vào mặt, khiến anh càng cảm nhận được đau đớn vì cái tát bóng rât ở mặt, trong đầu suy nghĩ hồ hê ngày càng loạn lên.

An Tiểu Tâm vừa tát anh một cái đến choáng váng. Con bực tức lập tức dâng lên, từ -lúc nào thì có phụ nữ dám đánh anh? Sau đó anh thất vọng, thì ra là An Tiểu Tâm nghĩ anh là loại người này. Cuối cùng anh lại cảm giác đau lòng, bởi vì anh nhìn ra đằng sau tấm mặt nạ của An Tiểu Tâm là bao nhiêu yếu đuối cùng mâu thuẫn.

Anh cũng không biết mình đuổi theo đến đây làm gì, anh mờ mịt nhìn hàng xe chạy vùn vụt trên đường, ánh sáng của đèn nê-ông chớp tắt chớp mở lập lòe vào mắt. Thế nhưng, ở nơi nào mới thấy được bóng dáng An Tiểu Tâm?

Fuck! Anh Bồi một phát đá bay hòn đá nhỏ trên đường, cảm thấy lồng ngực lúc nóng lúc lạnh như nước lũ đè nén trong không khí đến nghẹt thở.

“Anh Bồi!” Một giọng nói tức giận vang đến.

Anh quay đầu lại, thấy Sở Úc đang từ trong khách sạn chạy đến, không khỏi nhếch miệng lộ ra một nụ cười khổ sở. Một giây sau, quả đấm của Sở Úc đã ở trước mặt Anh Bồi. Anh muốn tránh ra, nhưng trong chớp mắt, anh lại đứng im, kiên quyết lựa chọn chịu một đấm mạnh mẽ này.

Một đấm này vừa ra sức vừa mạnh, Anh Bồi cảm thấy vừa buồn bực vừa đau đớn, thân thể không khống chế được lao đảo ra sau mấy bước. Sau đó, chất lỏng ấm áp sền sệt ở trong mũi chậm rãi chảy xuống. Sở Úc không chút lưu tình, ngay sau đó đi lên cho anh hai đấm liên tiếp. Từng đấm đều hung ác, đánh cho trước mắt anh một mảng mơ hồ. Khi quả đấm thứ tư của Sở Úc đánh đến thì Anh Bồi vờn tay nắm lấy tay của Sở Úc.

Anh thở dốc một hơi, nói: “Đủ rồi.”

Sở Úc mặt đỏ tía tai ithub lại quả đấm của mình, nhưng quả đấm bị Anh Bồi giữ ở trong tay vẫn không động đậy. Sở Úc nhìn lỗ mũi chảy máu của Anh Bồi, tiết chế buông lỏng nắm tay. Sở Úc biết, chẳng qua Anh Bồi không né tránh, không muốn đánh lại mà thôi. Nếu như Anh Bồi muốn, anh sớm đã bị quật ngã rồi.

Anh Bồi thấy Sở Úc đã trút giận xong, buông quả đấm của anh ra, từ trong túi áo của mình lấy khăn tay ra, lau miệng liền nói: “Sở Úc, cậu lên con gì đấy? Mẹ nó, hôm nay cậu đánh tôi thành nghiện rồi phải không?”

“Cậu còn mặt mũi hỏi tôi à? Tôi rõ ràng đã nói, cậu mà có tình cảm với An Tiểu Tâm, chúng ta không làm anh em nữa.” Sở Úc nhìn chăm chăm Anh Bồi hung hăng nói.

“Ồi!” Anh Bồi đem khăn tay đầy máu tùy tiện nhét trong túi quần, tức giận nói: “Cậu nghĩ tôi muốn chặc? Cậu nói quá muộn rồi, nếu cậu cảnh báo tôi trước khi tôi mang An Tiểu Tâm tới Châu Phi, có lẽ đã hữu dụng rồi.”

“Anh Bồi!” Sở Úc tiến lên nắm áo Anh Bồi, cắn răng nói, “Cậu động đến An Tiểu Tâm?”

“Hừ, thu hồi suy nghĩ của cậu lại đi. Tôi không phải cô ý thu hút sự chú ý của An Tiểu Tâm, tôi và cô ấy cùng nhau sống chết ở Châu Phi, tôi thật sự yêu cô ấy.” Anh Bồi hất tay Sở Úc ra.

“Cậu cách An Tiểu Tâm xa ra một chút, cô ấy không phải là đối tượng của hoa hoa công tử như cậu đâu.” Sở Úc cau mày nói.

“Sở Úc” Anh Bồi nhìn thẳng anh, nghiêm túc nói: “Lần này, tôi thật lòng.”

“Nói giỡn, người nào không biết cậu là hoa hoa công tử nữ nhân vô số? Cậu cho rằng tôi sẽ tin tưởng là cậu thật lòng?” Sở Úc chê cười.

“Sở Úc, cậu nên biết, phụ nữ của tôi rất nhiều, nhưng tôi chưa bao giờ động lòng, An Tiểu Tâm là người đầu tiên.” Anh Bồi tận lực muốn hướng Sở Úc

giải thích rõ, bởi vì Sở Úc là anh em từ nhỏ đến lớn của anh.

“Tại sao là An Tiểu Tâm, cậu có biết cô ấy là người yêu của tôi? Cậu tại sao lại cố tình muốn cướp cô ấy?” Sở Úc lớn tiếng gào thét, khàn cả giọng, tựa hồ muốn đem sự tuyệt vọng và bất lực trong lòng hét ra ngoài.

Người đi đường bên cạnh gặp phải hai người đàn ông đứng gào thét làm cho sợ hãi, liền đi đường vòng ra ngoài để cách xa một chút.

“Cậu quên sao, cô ấy đã không phải là người yêu của cậu nữa rồi? Hai người đã sớm chia tay. Tôi cũng không có giành.” Anh Bồi lạnh lùng nhắc nhở.

“Cô ấy sẽ tha thứ cho tôi.” Sở Úc cãi chày cãi cối.

“Cô ấy sẽ không!” Anh Bồi cắt đứt lời của Sở Úc, “An Tiểu Tâm thích tôi.”

Sở Úc khó có thể tin nhìn Anh Bồi.

Anh Bồi nhìn thẳng mắt của Sở Úc, chân thành nói: “Sở Úc, cậu là anh em của tôi, tôi một chút cũng không muốn cùng người phụ nữ của cậu đánh đấm. Nếu như sớm biết như vậy, bất kể cô ấy có thích cậu hay không, tôi sẽ giữ khoảng cách với cô ấy. Đùng là Đinh Phổ Nguyệt đã từng đã cảnh cáo tôi như vậy, trên người An Tiểu Tâm có một loại phí phách khiến cho đàn ông dám mạo hiểm tính mạng của mình, tôi đã thử qua, không thể buông tay. Cho nên, hy vọng cậu có thể tha thứ.”

Sở Úc nhìn chằm chằm Anh Bồi nhìn hồi lâu, ánh mắt phức tạp khổ sở, sau đó anh cười lạnh nói: “Anh Bồi, bản thân cậu hơi tự tin quá. An Tiểu Tâm không phải là người cậu vậy là tới, đuổi thì đi, với cô ấy, tình yêu chân chính phải là . . . .”

“Biết, tôi đều biết, coi như là cùng người chết tranh giành không thắng, chỉ cần cô ấy chịu sống ở bên cạnh tôi là được.” Anh Bồi cúi kính cắt đứt lời Sở Úc

“Sống ở bên cạnh cậu? Cậu bảo cô ấy như thế nào sống bên cạnh cậu? Giống như Đinh Phổ Nguyệt vậy à?” Sở Úc trả lời lại một cách mỉa mai, hắc hắc cười lạnh.

Anh Bồi ngậm ngẫn cả người, Đúng vậy, An Tiểu Tâm ở bên cạnh anh với thân phận, tư cách gì đây?

Hai người đàn ông ngực phập phồng, thờ dừ dờ, mắt đỏ nhìn chằm chằm lẫn nhau. Cờ chừng hai phút cũng không nói câu gì nữa.

Rốt cuộc, Sở Úc mở miệng trước: “Tôi mới nhất mong chờ, tự cậu giải quyết cho tốt.”

Nói xong, anh xoay người bước đi, còn lại một mình Anh Bồi, mờ mịt cô đơn đứng giữa gió đêm.

Đinh Phổ Nguyệt đi theo An Tiểu Tâm gần đúng đúng sau lưng, trở lại căn phòng nhỏ của An Tiểu Tâm. Vừa vào phòng, An Tiểu Tâm vút giơ trên ghế sofa, rốt cuộc không chịu nổi lửa giận trong người, lớn tiếng mắng Đinh Phổ Nguyệt: “Đinh Phổ Nguyệt, người ta vô lễ với em, sao không tránh? Sao không kêu? Sao không đánh ông ta? Tại sao cứ chịu đựng như vậy?”

Đinh Phổ Nguyệt nhú nhú mày, không nhịn được nói: “An Tiểu Tâm, chị thanh cao quá đấy? Trong xã hội lẩn lộn này, phụ nữ nào mà không bị sờ vài lần? Chị cho rằng mọi người đều tốt số như chị, đàn ông đều vây quanh chị, chạm vào đều sợ là có ý xấu.”

“Đinh Phổ Nguyệt, em có biết hay không, cũng bởi vì thái độ của em, đàn ông mới coi thường em. Chính em không đặt bản thân mình lên đầu, làm thế nào mà người ta tôn trọng em được?” An Tiểu Tâm nói không kịp nghĩ, đem sự thật nói ra ngay.

“Chị họ à, chị nói, Tôi không xinh đẹp hay không đáng yêu bằng chị sao? Tại sao đàn ông tôi yêu đều không yêu tôi?” Đinh Phổ Nguyệt đột nhiên thay đổi thái độ đang thờ ơ, nghiêm túc hỏi.

“Bởi vì em không có tự ái!” An Tiểu Tâm đã sớm đã muốn mắng Đinh Phổ Nguyệt rồi, “Em trẻ tuổi xinh đẹp, có trí tuệ có trình độ học vấn, em tình thông Anh văn, năng lực xuất chúng, chị không hiểu, tại sao em lại dùng cơ thể để trao đổi, làm tình nhân cho người ta chứ?”

“Bởi vì cho dù tôi có năng lực cũng không thể chỉ một đêm có thể có được tất cả những thứ mình muốn. Tôi muốn sống trong môi trường đặc biệt, muốn sống theo cách mình thích. Tôi chỉ có thể trả giá bằng cơ thể mình là có thể lấy được thứ mình muốn. Đây là tư chất của tôi, người khác muốn như vậy còn không được đấy. Huống chi, tôi là tình nhân của anh ấy, có lẽ có thể buộc lại tim của anh ta, trở thành vợ của anh ta, từ đó đi vào Xã Hội Thượng Lưu. Đây chính là những gì tôi nghĩ, hiện tại tôi tất cả đều nói cho chị biết.” Đinh Phổ Nguyệt bình tĩnh lạ kì, đem những ý nghĩ chân thật nhất của mình nói ra.

An Tiểu Tâm bị lời nói của cô ta làm sững sờ, nửa ngày mới nói: “Nhưng em nói với chị là em yêu Anh Bồi mà.”

“Yêu hả, không sai. Anh ta đẹp trai tiền nhiều, mị lực vô cùng, đi theo anh ta một đời không lo ăn mặc, như vậy phụ nữ nào không thương?” Đinh Phổ Nguyệt chẳng hề để ý nói.

“Vậy em cùng những phụ nữ vì tiền bán rẻ thân thể có gì khác nhau chứ?” An Tiểu Tâm tức muốn nổ khói, nếu đi biết Đinh Phổ Nguyệt như vậy, không phải là tức chết mới là lạ.

“Chị nói không sai, Tôi cùng kỹ nữ không có gì khác nhau cả, chỉ là giá tiền mắc hơn một tí.” Đinh Phổ Nguyệt khoé miệng nhếch lên, âm thanh có chút

khẽ run nói.

“Chị không phải có ý này.” An Tiểu Tâm ý thức được mình nói nặng, “Phổ Nguyệt, em và Anh Bồi căn bản cũng không phải là người của cùng một thế giới, em như vậy là tự hạ thấp giá trị của bản thân mình, anh ta sẽ không để ý em.”

“Ha ha, lời này chị phải nói cho mình nghe chứ? Chị lấy tôi ra làm ví dụ phản diện, tự nâng giá trị con người của mình và Anh Bồi, chơi trò chơi mèo bắt chuột à? Tôi cho chị biết, tôi là kỹ nữ, Anh Bồi chính là khách làng chơi tiêu tiền vào phụ nữ, so với tôi cao thượng không được bao nhiêu đâu.” Đinh Phổ Nguyệt lạnh lùng nói.

Những lời này giống như một cây châm nhỏ bén nhọn, lập tức đâm vào trái tim đang mừng mủ của An Tiểu Tâm, thoáng chốc máu chảy ra.

“Chị không có, Phổ Nguyệt, chị thật sự không nghĩ đến cùng Anh Bồi phát triển bất kỳ mối quan hệ gì.” An Tiểu Tâm tái mặt giải thích.

“Tôi hiểu biết rõ, trên lý trí không muốn, nhưng trong lòng thì nghĩ đi. Thật ra thì, tôi đã sớm biết chuyện Anh Bồi thích chị, tôi thích xem An Tiểu Tâm thanh cao tự hành hạ mình thế nào, sau đó lại hành hạ Anh Bồi chết tiệt kia thế nào.” Đinh Phổ Nguyệt giống như đang nói chuyện không liên quan vậy, giọng nói bình tĩnh.

“Em biết?” An Tiểu Tâm khiếp sợ.

“Thật ra thì, Anh Bồi từ Châu Phi trở lại liền kết thúc mối quan hệ với tôi rồi. Chị biết anh ta cho tôi bao nhiêu tiền? Phòng ốc thêm tiền mặt, một trăm ngàn. Thật ra thì, ngắt đầu bỏ đuôi thời gian tôi cùng anh ta cũng chưa tới ba tháng, bởi anh ta qua đêm số lần chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Cuộc mua bán này, Anh Bồi thua lớn rồi. Nếu như không phải là bản khoản cảm nhận của chị, anh ta làm sao sẽ cho tôi nhiều như vậy. Nhất là, anh ta cho tôi ưu đãi đặc biệt, không ở ngoài công bố anh ta bỏ tôi, thời gian rồi đi do tôi quyết định. Những chuyện này đều nhờ chị a, tôi cần chân thành cảm tạ chị đây.” Đinh Phổ Nguyệt cười cợt.

“Vậy em cùng chị thỉnh thoảng nói những lời đó, tất cả đều là giả?” An Tiểu Tâm hoàn toàn sợ ngây người, trước mặt là Đinh Phổ Nguyệt, là người cùng mình lớn lên sao?

“Tôi cố ý nói đấy. Bài trên web đó, cũng là tôi đăng đấy.” Đinh Phổ Nguyệt thẳng thắn nói.

An Tiểu Tâm khiếp sợ nhìn Đinh Phổ Nguyệt, cảm thấy lời nói của cô so đậm rỗng hang hồ còn khó làm người ta tin, cô ngập ngừng nói: “Phổ Nguyệt, em rốt cuộc đang nói cái gì? Vậy biểu hiện tối nay của em giải thích thế nào? Em nói Anh Bồi kêu em đi lấy lòng khách cũng là giả?” “Ha ha, tối nay là cuộc thăm dò cuối cùng của tôi, xem Anh Bồi đối với tôi còn một chút quan tâm nào không. Kết quả, anh ta cả đêm suy nghĩ đều ở trên người chị, tôi cùng người Nhật Bản kia như thế nào, anh ta cũng không quan tâm chút nào. Như vậy thì, tôi có thể không hề lưu luyến mà đi nha.” Đinh Phổ Nguyệt tự giễu cười.

“Đi?”

“Ừ, ngày mai tôi sẽ không xuất hiện ở Thần Sâm. Cảm ơn Anh Bồi cho tôi, tự do, thích làm cái gì liền làm cái đó đi.”

An Tiểu Tâm cố gắng tiêu hóa lời nói Đinh Phổ Nguyệt, một lúc sau cuối cùng gật đầu hỏi lại: “Em tại sao muốn nói cho chị biết những thứ này, em không phải sợ chị biết, sẽ cùng Anh Bồi ở chung một chỗ sao?”

“Tôi đã sớm suy nghĩ cẩn thận rồi, chị và Anh Bồi ở chung một chỗ cũng không có gì không tốt. Ít nhất tôi về sau không có tiền, còn có thể đi tìm anh rể. Chẳng qua là, chị họ à, Tôi hiểu rất rõ chị. Anh Bồi đối với chị càng tốt, chị lại càng mâu thuẫn. Đặng Dịch Triều ở trong lòng chị thành một trở ngại khó qua được, Tôi chỉ muốn cho Anh Bồi thêm ít thời gian, xem xem chị thế nào cần nhắc. Chị họ của em, chị cần phải chịu đựng nha, đừng làm cho Đặng Dịch Triều dưới đất không ngẩng đầu được.” Đinh Phổ Nguyệt bén nhọn nói.

“Phổ Nguyệt, em hận chị! Tại sao?” An Tiểu Tâm khiếp sợ nhìn Đinh Phổ Nguyệt, nếu như không phải là hận, Đinh Phổ Nguyệt tại sao phải đối đãi mình như vậy.

“Hận? Không sai, về phần nguyên nhân, trước mắt tôi còn không muốn nói cho chị biết. Thật ra thì nhiều khi, tôi cũng thương xót chị, chị luôn giữ nỗi đau buồn của chị, cô độc quăng đời còn lại thôi.” Đinh Phổ Nguyệt cầm lên túi của mình lên, chuẩn bị kết thúc nói chuyện.

“Phổ Nguyệt, chúng ta nói chuyện một chút, em đến tốt cùng tại sao hận chị?” An Tiểu Tâm cầu khẩn.

“Không cần, hiện tại tôi chỉ muốn nói —— hận gặp lại.” Đinh Phổ Nguyệt lạnh lùng nói xong, xoay người đi.

Cô ta mở cửa chính, ngoài cửa đột nhiên thấy Anh Bồi đang đứng.

Đinh Phổ Nguyệt nhìn mặt mũi sưng vù của Anh Bồi, hắc hắc cười lạnh: “Ai nha, Anh phó tổng đây là đánh nhau với ai nha? Bị thương thì về chăm sóc đi, còn chạy tới đây nghe lén?”

Anh Bồi mặt không chút thay đổi, cau mày nói: “Chính thanh âm của cô lớn, lại trách móc người ta nghe lén? Hơn nữa về chuyện của cô, tôi căn bản không muốn biết. Cô phải đi sao? Tạm biệt.”

“Ha ha, anh cho rằng anh là nam chủ nhân ở đây sao? Đừng vui mừng quá sớm. Cái tát đó có đau không? Ha ha ha.” Đinh Phổ Nguyệt quay sang Anh Bồi, cười một tràng rồi đi.

Chương 36: Cắt đứt . . .

Anh Bồi chậm rãi vào cửa, vòng tay ra sau đóng cửa lại, không có bước lại gần nữa, chỉ đứng ở nơi đó nhìn chăm chăm An Tiểu Tâm. Cặp mắt của An Tiểu Tâm đỏ lên, không nhìn thấy Anh Bồi cũng không biết là đang nghĩ gì.

“Tiểu Tâm.” Anh Bồi gọi.

“Đình Phở Nguyệt nói, anh đều nghe được sao?” An Tiểu Tâm ngỡ ngác, ánh mắt mờ mịt chuyển sang Anh Bồi, hỏi.

“Ở ngoài cửa, nghe không rõ. Nhưng cô ta nói gì, anh đại khái cũng đoán được.” Anh Bồi

“Đình Phở Nguyệt cảm ơn tôi, nói bởi vì tôi, anh mới cho cô ấy nhiều tiền như vậy. Ha ha ha” An Tiểu Tâm mặt mày cười.

Anh Bồi sờ sờ lỗ mũi bị thương, không nói nên lời.

“Các người đã sớm kết thúc tại sao chưa nói ra?” An Tiểu Tâm nhẹ giọng hỏi.

“Ừ. . . . .Anh muốn để cho cô ấy đi được. . . . . Đẹp mắt một chút, anh sợ. . . . .Em đối với khúc mắc của cô ấy. . . . .Quá nặng. Anh muốn. . . . . Tận lực giảm thiểu. . . . .đồn đại.” Anh Bồi cố gắng giải thích, không tìm được từ thích hợp để giải thích hành động của mình.

“Đồn đại? Ảnh hưởng gì? Để cho người tiếp theo, ví dụ như tôi, có thể yên tâm thoải mái đi theo anh?” An Tiểu Tâm giễu cợt hỏi ngược lại.

“Uh, em nói đúng, chính là vì tận lực giảm bớt gánh nặng trong lòng của em, cuối cùng có thể đi tới bên cạnh anh. Nếu như em hỏi anh, đời này điều gì khiến anh hối hận nhất? Đó chính là việc thân kinh dẫn em đi Châu Phi. Anh nhớ được ở Châu Phi anh và em đã nói qua, cùng phụ nữ duy trì quan hệ tiền bạc, để cho anh cảm thấy an toàn. Sự thật chứng minh, tình cảm rồi rã cùng em không liên quan đến quan hệ tiền bạc, quả thật làm anh kiệt sức, cực nhọc đầu. Hơn nữa, còn có cái gì Đình Phở Nguyệt, Sở Úc một đồng người xung quanh quá nhiều. Tiểu Tâm, tình cảm với em, anh cũng chưa thích ứng được. Nhưng em bày tỏ thái độ, hoàn toàn chính là càng chạy xa càng tốt vậy.” Anh Bồi lộn xộn nói xong, chưa từng giống như bây giờ không có từ nào diễn tả ý được.

“Đình Phở Nguyệt nói, nếu như cô ấy chính là kỹ nữ cao cấp, vậy anh chính là khách làng chơi.” An Tiểu Tâm lạnh lùng, “Tôi cảm thấy, cô ấy nói đúng.”

Anh Bồi nghẹn họng, mắt từ từ đỏ lên. Anh móc ra một điều thuốc hút một miếng lớn, phun khói trắng nói: “Tại sao luôn một mực nói xoay quanh Đình Phở Nguyệt? Đình Phở Nguyệt chỉ là một trong những người phụ nữ đã ở cạnh anh trong quá khứ. Quá khứ của anh anh không thể phủ nhận cũng như em không thể phủ nhận quá khứ của em được. Nếu như Đình Phở Nguyệt không phải em họ em, em hiện tại cũng sẽ không dấy đưa như vậy? Em nói anh là khách làng chơi? Thì ra là em nhìn anh là như vậy à!”

“Tôi mặt mày rồi, mời anh đi trước.” An Tiểu Tâm nhắm mắt lại, giọng nói run rẩy, chậm rãi thong thả bước vào phòng ngủ của mình.

Sau đó, cửa phòng khép chặt.

Một đêm này, An Tiểu Tâm liên tiếp gặp ác mộng.

Trên con đường nhỏ sân trường Thanh Thanh, Đặng Dịch Triều áo trắng quần lam đứng ở dưới tàng cây hoa đào nhẹ nhàng gọi: “Tâm Tâm, anh thi trường Thanh Hoa rồi, em cũng thi vào trường học ở Bắc Kinh, có được hay không?” An Tiểu Tâm nhảy cao lên hái một đóa hoa anh đào, rắc cánh hoa trên mặt mình, cười hi hi trả lời: “Không thành vấn đề, anh phụ trách giúp em học bổ túc, thi không đậu sẽ là trách nhiệm của em.” . . . . . Mưa phùn trong sương mù, Sở Úc mỉm cười cầm dù nhẹ nhàng đi đến. An Tiểu Tâm ôm cặp sách, thẹn thùng núp ở dưới của anh, hưởng thụ hương vị mối tình đầu ngây ngô mà đẹp đẽ. . . . . Anh Bồi đột nhiên nhào đến, mạnh mẽ đẩy cô ra, mà chính anh lại ngã trong vũng máu. Cô sợ hãi, cô hốt hoảng, cô điên cuồng khóc. . . . . Cảnh tượng vừa chuyển, người trong mộng lại thay đổi.

An Tiểu Tâm khe khẽ đẩy mở cửa, rõ ràng nhìn thấy Sở Úc xích lửa thân thể, trên người của anh là một cô gái trần truồng đang ngồi. Đó là Sở Úc cùng Khúc Như Y, bọn họ thậm chí không phát hiện có người đi vào, chỉ cuồng nhiệt dấy đưa. . . . . Đình Phở Nguyệt đang cười duyên dáng, cô ta nằm trong ngực Anh Bồi, nháy mắt với An Tiểu Tâm: “Cũng muốn tới thử sao? Kỹ thuật của anh ấy trên giường là hạng nhất.” . . . . Cuối cùng, cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện. Bóng đêm tối đen, ngã tư ồn ào, tấp nập, bánh xe quay điên cuồng. Đặng Dịch Triều ngã trong vũng máu, hướng về phía An Tiểu Tâm thống khổ mỉm cười, miệng không ngừng phun ra máu tươi nói: “Tâm Tâm. . . . . Anh yêu em. . . . .”

“Ấm ướt. . . . . Ấm ướt. . . . .” An Tiểu Tâm gào thét, rốt cuộc cũng tỉnh lại.

“Hò. . . . .” An Tiểu Tâm lau nước mắt, thật may mắn mình tỉnh lại. Xem đồng hồ báo thức đầu giường, đã là bảy giờ sáng.

Mở cửa phòng đi ra, cả trong phòng khách khói mù lượn lờ, cô bị nghẹn đến ho lên. Cái mùi này cô rất quen thuộc, là mùi vị của loại thuốc lá mà Anh Bồi thường xuyên hút.

Anh Bồi không đi? Trái tim An Tiểu Tâm cực bản loạn, cô hướng vào trong phòng khách bước đến hai bước, quả nhiên thấy Anh Bồi ngồi ở trên ghế salon. Góc mắt phải của anh sưng lên, bầm bầm tím tím. Vết máu ở khóe miệng cũng chưa lau sạch sẽ, trong miệng ngậm lấy điếu thuốc, hút.

Anh Bồi nghe được động tĩnh, chậm rãi ngó mắt nhìn An Tiểu Tâm, dừng một chút, gờ tay đặt thuốc lá trong gạt tàn thuốc. An Tiểu Tâm theo tay của anh nhìn sang, chỉ thấy trong gạt tàn thuốc thủy tinh kia, cắm đầy tàn thuốc, không dưới mười mấy cây. Tim An Tiểu Tâm như co rút lại, mắt bắt đầu rơi lệ xúc động. Cô biết, từ lần trước cô vô tình nói hút thuốc lá không tốt, Anh Bồi đã rất ít hút rồi. Xem ra, anh đã ngồi đây suốt đêm.

Đề nén kiềm chế muốn giúp Anh Bồi xử lý vết thương, cô đi tới trước cửa sổ, mở cửa ra, khiến gió mát mẽ thổi vào.

Tay của cô còn chưa có rời cửa sổ, giọng Anh Bồi khàn khàn vang lên: “An Tiểu Tâm. . . . Chúng ta kết hôn đi.”

An Tiểu Tâm lập tức hóa đá, cô vịn lấy cửa sổ, đưa lưng về phía Anh Bồi, một cử động cũng không dám.

“An Tiểu Tâm, chúng ta kết hôn đi.” Anh Bồi lần nữa lớn tiếng nói. Kết hôn? Là từ trên sao Hỏa à? An Tiểu Tâm rõ ràng còn nhớ, lúc ở Châu Phi Anh Bồi nói qua: “Không có phụ nữ nào có thể hướng tôi nói tới yêu cầu kết hôn, bởi vì một khi họ nói, cũng liền mất đi tư cách ở bên cạnh tôi.”

Hiện tại, cái yêu cầu này thế nhưng lại từ trong miệng anh nói ra, đối tượng lại là mình!

An Tiểu Tâm không rõ ràng lắm nội tâm mình rốt cuộc là cảm giác cái gì, là cảm động? Là vui mừng? Là cười nhạo? Hay là bi ai? Anh Bồi đứng lên, đi tới kéo tay An Tiểu Tâm: “Đi lấy chứng minh và hộ khẩu, chúng ta lập tức đi đăng ký.”

An Tiểu Tâm không thể tin ngẩng đầu nhìn Anh Bồi, trong mắt mang lệ: “Anh Bồi, anh đùa gì thế? Kết hôn? Anh có thần kinh không. Anh nghĩ cùng tôi kết hôn, thì tôi phải cùng anh kết hôn sao? Cha mẹ của tôi, chị em của tôi, bạn bè của tôi làm thế nào để giải thích với họ? Nói tôi nhất thời âm mưu, gả cho một người mà tất cả đều biết là hoa hoa công tử sao? Mà hoa hoa công tử này thậm chí bao nuôi qua em họ của tôi?”

“An Tiểu Tâm, đối với phụ nữ, anh chưa bao giờ nghiêm túc. Anh là đàn ông trưởng thành, anh lựa chọn dùng tiền bạc để thỏa mãn những thứ mình cần, anh cho là làm như vậy cũng không có gì quá đáng. Ở Châu Phi thái độ của anh với Đinh Phổ Nguyệt em cũng đã rất rõ ràng. Được, anh con mẹ nó không may mắn thích em, cho dù hối hận đến liều mạng, chuyện đã qua cũng không có cách nào khắc phục được. Anh đã nghĩ suốt đêm, việc duy nhất khiến em tin tưởng anh, chính là kết hôn. An Tiểu Tâm, xin em tin tưởng, cái quyết định này đối với anh mà nói cũng không dễ dàng. Anh đối với hôn nhân, vẫn không có lòng tin.” Anh Bồi nắm hai vai An Tiểu Tâm, đem từng câu từng chữ từ trong lòng nói ra.

“Anh cũng không lòng tin, tại sao muốn tôi có lòng tin? Kết hôn, anh cũng có thể giống người khác, đi nuôi dưỡng vô số tình nhân.” An Tiểu Tâm phản bác.

“Anh không biết, anh cũng không biết anh trông như thế nào trong hôn nhân, anh không dám bảo đảm. Nhưng mà, anh muốn em ở bên cạnh anh, cũng chỉ có một phương pháp này.” Anh Bồi cả đêm không ngủ trong đôi mắt hiện lên đầy tia máu, đối với lời nói thật, chưa từng giống như bây giờ thấp thòm qua.

“Ha ha ha, “ An Tiểu Tâm nở nụ cười: “Anh Bồi, anh không cảm thấy anh ở đây bàn luận với tôi vấn đề hôn nhân thật sự buồn cười sao? Giữa chúng ta chưa bao giờ nói qua tình cảm, chúng ta quan hệ gì cũng không có.”

“Không có sao? Chúng ta tự hỏi lòng mình em thật đối với anh không có tình cảm? Từ lúc ở Châu Phi, tình cảm của em anh đã thấy rất rõ ràng rồi, đừng tự dối lòng mình nữa.” Anh Bồi trực tiếp vạch trần. An Tiểu Tâm không thích cái cảm giác bị nhìn thấu này, cô nhất định phải phản bác: “Anh Bồi, anh biết, tôi không thương anh, tôi yêu Đặng Dịch Triều.”

“Anh biết rõ, coi như em thích nhất Đặng Dịch Triều. Anh cũng không để ý, có được hay không? Em không thể nhớ người chết cả đời được.” Anh Bồi cảm giác mình đã bị An Tiểu Tâm dồn đến ranh giới cuối cùng.

“Anh không để ý, tôi để ý. Trừ phi tôi có thể tìm một người giống như Đặng Dịch Triều có thể toàn tâm toàn ý chỉ thích một mình tôi, nếu không, tôi cả đời không lấy. . . . . Ừ. . . . .”

Anh Bồi không thể nhịn được nữa, anh giận chính mình thế nhưng không thể quay đầu lại, anh chỉ có thể chặn lại cái miệng đang liên tiếp đâm vào trái tim mình

“Thả. . . . . Ừ. . . . .ra. . . . .” An Tiểu Tâm liều mạng đẩy Anh Bồi.

“Không thả.” Anh Bồi cũng nổi lên cổ chấp, đôi tay giữ chặt An Tiểu Tâm, ép buộc cô tiếp nhận lửa giận của mình.

Anh Bồi giống như là một thanh đuốc đang hừng hực cháy, những chỗ tiếp xúc giữa hai người như có lửa. Từng đốm từng đốm bùng lên ngọn lửa một cách nhanh chóng, da An Tiểu Tâm như vật liệu dễ cháy, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên cao cũng bắt đầu không cách nào ngăn chặn lan tràn.

An Tiểu Tâm vô lực giùng giàng, cô sợ, cô cảm thấy mình giống như một cục gỗ khô, bị người ném vào lò lửa, vừa chạm vào đã bốc cháy. Lửa nóng thiêu đốt làn da cô, cô nhanh chóng bị đốt đến không còn. Cô thật là sợ, sợ thiêu đốt đến hài cốt cũng không còn.

An Tiểu Tâm trần trọc trong đau đớn, trước mắt một mảnh sương mù, không có phương hướng, cũng không tìm được đường ra. Anh Bồi không cho cô

bất kỳ cơ hội thờ đóc, quyết tâm phải đem cô đốt thành từng mảnh, chen thành không.

An Tiểu Tâm chóng mặt, hơi thở Anh Bồi tràn ngập chớp mũi, cô vừa thống khổ, lại vui vẻ. Thân thể nói cho cô biết cô đã bị hút vào. Lý trí lại nói cho cô biết phải tiếp tục giãy giụa. Nhưng, trong biển lửa mênh mông, rốt cuộc nơi nào mới có thể thẳng đến thiên đường đây? Nước mắt, dọc theo hai má chảy xuống. An Tiểu Tâm cũng không biết mình đến tột cùng muốn làm gì, kháng cự một người đàn ông, thì ra là thống khổ như thế.

Anh Bồi nhìn gương mặt cô khổ sở rơi lệ, anh chậm rãi ngừng đầu, ngọn lửa rút đi, vô lực cùng một mối ập vào lòng. Lần thứ hai, lần thứ hai, anh hôn cô, cô rơi lệ.

“Tại sao khóc?” Anh Bồi trầm giọng hỏi.

“Tôi bị anh cưỡng bạo mạnh như thế, chẳng lẽ không khóc sao?” An Tiểu Tâm dùng cổ họng khô khan, phát ra âm thanh yếu ớt.

“Mạnh như vậy? Em dám nói em không thích?” Anh Bồi đè ép An Tiểu Tâm, cắn răng nói.

“Kĩ thuật của anh không tồi. Chẳng qua, nếu như Đặng Dịch Triều còn sống, tôi sẽ thích hơn.” An Tiểu Tâm cảm giác mình nhất định là điên rồi, hiện tại chẳng những có thể thoải mái nói ra ba chữ Đặng Dịch Triều, hơn nữa ba chữ này còn trở thành vũ khí để cô đã kích Anh Bồi.

Anh Bồi dùng mắt đe dọa nhìn An Tiểu Tâm, giống như trôi qua một thế kỷ, anh mới từ từ buông cô ra, ngồi dậy.

Một mối, không nói ra được thật một mối. Chỗ anh đã làm phẫu thuật đang có cảm giác đau âm ỉ, nhưng anh không biết là đau lòng càng làm cho vết thương đau nhức.

Trắng đêm chưa ngủ khiến cho anh choáng váng đầu hoa mắt, anh khẽ lắc đứng dậy, đi tới cửa bên, đi giày vào, kéo cửa ra, đi ra ngoài. Cửa nhẹ nhàng khép lại, An Tiểu Tâm kinh ngạc nhìn chằm chằm cửa kia mười phút, sau đó, cô rút cuộc đau khóc thành tiếng, lần này, là thật cắt đứt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Vắng mặt . . .

An Tiểu Tâm cho rằng, con người đem thời gian của mình trôi qua một cách lãng phí.

Lúc ngọt ngào thì thời gian lại qua mau, khi đau khổ thì thời gian lại trôi qua chậm chạp. Thật ra thì, bất kể là đau khổ còn hay ngọt ngào, một ngày 24 giờ đều là giống nhau trôi qua. Thay vì khổ sở, không bằng để cho mình vui vẻ. Nếu như thật sự không vui, hãy tìm chuyện khác để dời đi lực chú ý. An Tiểu Tâm không muốn lại đi tìm hiểu nguyên nhân tại sao Đinh Phổ Nguyệt lại hận cô như vậy, càng không muốn ép mình đi phân tích cân cân tình cảm của mình đến tột cùng nghiêng về người nào. Cô tập trung vào công việc, liều mạng làm việc.

Không biết vì sao, phó quản lý Hà không hề mang theo cô đi xã giao khách hàng nữa, cô chủ yếu phụ trách nội bộ công ty hoặc là công ty cùng những đơn vị khác hoạt động tổ chức.

Gần đây Thần Sâm tổ chức hội nghị thường niên, An Tiểu Tâm bận rộn tới mảy mòi mất. Ở công ty, cô và các đồng nghiệp chọn địa điểm, đặt khách sạn, sắp xếp chương trình hội nghị. Nửa đêm về đến nhà, một mối đi nằm ngủ. Cái gì Khúc Như Y, Sở Úc, cô làm đến không thấy gì cả. Cái gì Đinh Phổ Nguyệt, Anh Bồi, cô hết thấy không có thời gian nghĩ đến. Cái gì Tần Xuân Hinh, Khúc Tín Hách mời dự tiệc, cô một mực từ chối. Cũng chỉ có Sở Úc, lần thứ nhất bị cô làm như không thấy sau do do dự dự gọi điện thoại tới đây, bị cô lấy lý do bận rộn công việc cúp máy.

Cô cố nhưng những người khác thì không như vậy, chỉ có thể một người, vui đầu lên trước.

Bận rộn như vậy một tuần lễ, rốt cuộc tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng. Đêm khai mạc chính thức của cuộc họp thường niên, Thần Sâm tổ chức buổi tiệc xa hoa long trọng chiều dài ở tầng trên cùng, tiệc mời đồng nghiệp cùng các đối tác viễn thông. An Tiểu Tâm chuẩn bị tốt tất cả, bụng đói kêu vang, từ khu thức ăn cầm chút gì để ăn. Cô đi tới trong góc, tựa vào đá cẩm thạch trên bệ cửa sổ, vừa buông lỏng chân mang giày cao gót, vừa nhìn chung quanh.

Cho đến lúc này, cô mới thất vọng không thể không thừa nhận, cả buổi tối, cô đều theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Anh Bồi. Khi sắp đặt chỗ ngồi cũng tìm, lúc hướng dẫn khách cũng tìm, lúc sắp xếp camera cũng tìm, thời điểm lấy bài phát biểu cho anh cũng tìm. Cô nhìn thấy rất nhiều người trong công ty, Sở Úc, Khúc Như Y, Lý Anh Ái, thậm chí Tần Xuân Hinh cùng Khúc Tín Hách, chẳng qua không thấy Anh Bồi.

Cô nhai trong miệng một mảnh chân giò hun khói mà ăn không biết ngon, cảm thấy nuốt có chút khó khăn. Đúng lúc này, chủ trì hội nghị tuyên bố do Tổng giám đốc Anh Nghị Trung đọc diễn văn. Toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, một lát sau yên tĩnh lại, tất cả mọi người muốn nghe nhà cung cấp hàng đầu của ngành du lịch viễn thông này sẽ nói những thứ gì. Chỉ có Hà phó quản lý đối diện điên rồi, nhân cơ hội đến bên cạnh An Tiểu Tâm, dùng dao cắt vài miếng chân giò hun khói, gan ngỗng nhét vào trong miệng, vừa phồng má ăn liên tục vừa nói: “Ăn ngon, ăn ngon thật, Mẹ nó, đói chết tôi rồi, vừa uống một bụng rượu.”

An Tiểu Tâm đem cái đĩa kín đáo đưa cho chị, ngừng đầu chuyên tâm nghe Anh Nghị Trung phát biểu. Anh Nghị Trung đứng ở trên bục cao, dáng vẻ

đường đường, phong thái trầm ổn, thanh âm trầm trầm, ngôn ngữ đơn giản, cả người tràn đầy sự thành công nét quyền rũ và sự thông minh của bậc trưởng giả, làm mọi người ở chỗ này không khỏi đáng lòng kính ngưỡng.

Hà phó quản lý thấy cô chuyên tâm nghe như vậy, thao thao bất tuyệt ở bên cạnh cô nói: “Nhìn Anh tổng giám đốc phát biểu có ý gì? Năm nào cũng nghe. Nhân viên trong công ty nhất là nhân viên nữ, đáng lẽ đều mong đợi lần này có thể nhìn thấy bóng dáng Anh Bồi Phó Tổng đấy. Nghe nói lúc đầu đã được sắp xếp như vậy, Chủ tịch hội đồng quản trị đã dự định bàn giao, đáng tiếc, Anh phó tổng lúc này lại nhập viện rồi.” Tim đột nhiên như muốn rơi xuống. An Tiểu Tâm khó khăn đem miệng đang mím chặt hé ra, thận trọng hô hấp không khí. Hơi thở lạnh lẽo từ máy điều hòa phả ra không khí trong phòng tiệc chậm rãi tiến vào lồng ngực cô, từng tia đau đớn cắt thành từng mảnh nhỏ. Lưng An Tiểu Tâm cứng ngắc, cổ phải thẳng lên, ép buộc bản thân không quay đầu, không nên hỏi.

Nằm viện? Tại sao? Lúc nào?

Người tốt như Hà phó quản lý một bên quan sát sắc mặt xanh trắng của An Tiểu Tâm, dường như vô tâm câu nhảm: “Nghe nói còn chưa có xuất viện đây.”

An Tiểu Tâm cảm thấy một khắc cũng không thể nữa tiếp tục ở đây nữa, xoay người rời đi.

Chạy nhanh đến cửa hội trường, có người kêu cô lại.

Gọi cô rõ ràng là tiếng đàn ông, nhào tới lại là mùi thơm ngào ngạt của phụ nữ. Người nọ ôm cổ cô nói: “Tiểu Tâm, làm sao con cũng không để ý đến mẹ. Mẹ hưởng tuần trăng mật về, con cũng chưa theo mẹ ăn một bữa cơm đấy.”

Trên đài Anh Nghị Trung nói chuyện còn chưa có kết thúc, hội trường yên tĩnh, không ít người chú ý đến cảnh xôn xao này. Ngay cả Anh Nghị Trung cũng đưa mắt đảo qua, hướng về phía An Tiểu Tâm cười thầm.

Mặt An Tiểu Tâm lập tức đỏ mặt, cô vội đẩy Tần Xuân Hinh ra nhỏ giọng nói: “Suyt, mẹ, nhỏ giọng một chút.” Tần Xuân Hinh nhún vai một cái, nắm cánh tay An Tiểu Tâm không thả, hạ thấp giọng nói: “Không được, sau đó theo mẹ đi ăn cơm.”

An Tiểu Tâm thờ dãi mà nói: “Mẹ, mẹ xem đồ ăn ngon đây nhiều như vậy, cái gì cần có đều có, mẹ muốn ăn, có thể ở nơi này ăn.”

“Mẹ muốn gọi con ăn cơm, mẹ vẫn chăm chú nhìn vào con, chạy tới chạy lui thật là làm không hết việc chứ đừng nói gì ăn. Thức ăn nơi này chỉ đẹp mắt, đều đã nguội lạnh, bỏ đi mẹ dẫn con đi ăn đồ nóng hôi ngon hơn.” Tần Xuân Hinh không hài lòng bĩu môi.

An Tiểu Tâm trong lòng âm áp, vừa quay đầu, phát hiện Khúc Tín Hách đang yên lặng đứng ở bên cạnh, như có điều suy nghĩ nhìn mẹ con cô.

Lúc này toàn hội trường tiếng vỗ tay như sấm vang, Anh Nghị Trung diễn giảng xong. Ông mỉm cười từ trên đài đi xuống, phía dưới một đồng kí giả của tạp chí kinh tế tài chính vây quanh ông. Nhưng mà ông chỉ trả lời mấy câu, liền thoát khỏi ký giả, hướng Khúc Tín Hách đi tới.

Ông đến gần vỗ vỗ bả vai Khúc Tín Hách nói: “Khúc Lão đệ, tìm thời gian cùng nhau ăn bữa cơm đi, chuyện của công ty còn muốn cùng chú thương lượng một chút.”

“Ôi trời, chớ cùng tôi thương lượng. Tôi chỉ muốn hàng năm lấy hoa hồng là được, chuyện khác đừng tìm tôi.” Khúc Tín Hách hắng giọng cười.

Anh Nghị Trung chuyển ánh mắt trên người An Tiểu Tâm một cái, đột nhiên nói: “Con gái rượu có thể làm mà, cậu xem lần này họp thường niên công việc căn bản do cô ấy phụ trách hoàn thành. Cô bé rất giống phong thái của cậu năm ấy, tôi thật sự hâm mộ cậu.” Con gái rượu? An Tiểu Tâm tròn tròn cặp mắt, người nào? Minh à?

Khúc Tín Hách cười haha: “Quá khen quá khen. Cậu có cái gì hâm mộ tôi sao? Cậu đừng cho là tôi không biết, cậu tính toán xong cho Anh Bồi rồi.”

Anh chủ tịch khe khẽ thở dài nói: “Vốn là muốn như vậy, chẳng qua Anh Bồi sau khi từ Châu Phi trở lại thân thể rất yếu. Bác sĩ nói sau khi cắt bỏ lá lách khiến sức miễn dịch giảm sút, dễ dàng lây bệnh tật, sợ mệt nhọc. Đây không phải là, mấy ngày trước không biết làm sao bị viêm phổi, cho đến bây giờ vẫn nằm ở trong bệnh viện. Cái bộ dáng này, tôi sao có thể đem nhiều chuyện như vậy đè ở trên người nó chứ?”

“Không quan trọng, người trẻ tuổi thân thể tốt, cố gắng chăm sóc sẽ tốt thôi. Hơn nữa cậu ấy càng lớn càng dẻo dai, về hưu sớm như vậy sẽ lại sinh ra nhàm chán mà thôi.” Khúc Tín Hách an ủi ông.

“Ha ha, chỉ có thể nghĩ như vậy. Vẫn là cậu tốt, người giàu rảnh rồi, hiện tại bà xã cũng đều trở lại bên cạnh, tôi thật là hâm mộ.” Ánh mắt Anh Nghị Trung lại chuyển hướng tới Tần Xuân Hinh cùng An Tiểu Tâm.

Nhưng ánh mắt An Tiểu Tâm ngốc trệ, đối với ánh mắt của Anh Nghị Trung một chút phản ứng cũng không có. Lời nói của Anh Nghị Trung như một thanh sắt nóng đỏ đang cháy, mỗi một câu nói, liền ủi lên lòng của cô, phát ra tiếng vang, tỏa khói trắng, lưu lại thật to hai chữ “Anh Bồi”.

Tần Xuân Hinh lo lắng liếc mắt nhìn An Tiểu Tâm, lại cầu cứu nhìn Khúc Tín Hách. Khúc Tín Hách ánh mắt nghi vấn liếc về phía Anh Nghị Trung. Anh Nghị Trung cười khở một cái, nhún nhún vai, buông buông tay.

“Ai! Con cháu tự có phúc của riêng mình”. Ông vỗ vỗ bả vai Khúc Tín Hách, xoay người tránh ra. Khúc Tín Hách cũng cười khở, cha mẹ yêu con cái, đều giống nhau đó thôi.

Tần Xuân Hinh kêu lên An Tiểu Tâm vài tiếng không thấy cô trả lời lại, không nhìn được kéo cô một phát. An Tiểu Tâm lao đảo, tiếng vang hiện trường rớt cuộc lần nữa tràn ngập trong tai, khuôn mặt thanh tú của Tần Xuân Hinh cuối cùng chiếu vào mắt, cô chậm rãi nở nụ cười.

Bận rộn giúp dọn dẹp xong hội trường đã gần 11 giờ đêm rồi. Tần Xuân Hinh ngồi ghế trong phòng bữa tiệc dựa vào Khúc Tín Hách, buồn ngủ. Bà một mực chờ An Tiểu Tâm, khuyên như thế nào cũng không chịu về nhà.

Thấy An Tiểu Tâm hết bận, Tần Xuân Hinh Khúc Tín Hách mang An Tiểu Tâm đi tới quán ăn Trung Quốc Weiss đi ăn khuya. Từ lần trước cùng Sở Úc ở chỗ này húp cháo gặp gỡ Anh Bồi và Khúc Như Y, An Tiểu Tâm chưa từng tới đây. Một bước đi vào, trong đại sảnh vẫn huyền ảo như cũ, từng cỗ xe bánh ngọt qua lại không dứt. Chỉ là tâm tình của người ta, lại hoàn toàn bất đồng.

Ba người tìm một gian phòng, gọi cháo hạnh nhân để tiêu, thêm vài đĩa nhỏ đồ nhắm thức ăn.

Tần Xuân Hinh vẫn nhìn An Tiểu Tâm, giống như có lời gì muốn hỏi lại không hỏi ra miệng. Đợi đến Tần Xuân Hinh đi ra ngoài đi vệ sinh, An Tiểu Tâm đối với Khúc Tín Hách cười cười nói: “Chú Khúc, mẹ cháu thế nào? Giống như có chuyện gì muốn nói với cháu?”

“Khụ khụ khụ” Khúc Tín Hách thanh âm rõ ràng, ngưng mắt nhìn An Tiểu Tâm, cân nhắc nói: “Là như vậy. . . . . Ủ. . . . . Mấy ngày trước Như Y trở lại, cùng ta khóc lóc kể lể một phen. Mẹ cháu nghe được, có chút lo lắng.”

An Tiểu Tâm khẽ chép miệng, Khúc Như Y khóc lóc kể lể cái gì?

Khúc Tín Hách cười khổ một cái nói: “Tiểu Tâm, con và Như Y, đều là những người ta không muốn nhìn thấy bị thương tổn. Nhất là Như Y, bề ngoài nó rất đẹp, tài giỏi, đôi lúc còn tùy hứng, nhưng kỳ thật, nội tâm của nó vô cùng yếu ớt.”

An Tiểu Tâm bĩu môi cười, cúi đầu húp cháo. Cái gì không muốn cả hai bị thương tổn, là không muốn Khúc Như Y bị thương tổn mới là đúng chứ?

Khúc Tín Hách nhìn ra biểu tình An Tiểu Tâm không đồng ý, chậm rãi nói: “Thật ra thì, Như Y không phải là của con ruột của chú.”

An Tiểu Tâm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Khúc Tín Hách.

“Chú mất vợ, không thể sinh con. Vợ chú và mẹ Anh Bồi một lần đến Cô Nhi Viện, nhìn một đôi chị em thật sự đáng yêu lại vừa đáng thương, liền nhận nuôi đứa chị đi theo nhà Anh Bồi bọn họ, đứa em đi theo nhà chúng ta, cũng chính là Như Y.” Khúc Tín Hách bình tĩnh giải thích.

An Tiểu Tâm tròn to hai mắt, nghe Khúc Tín Hách kể tiếp đoạn sau.

“Như Y có thể là bởi vì những kinh nghiệm sống khi còn nhỏ, vô luận đối với người hay đối với vật đều có một loại độc chiếm rất mạnh, không thể tiếp nhận chia sẻ cùng xa cách với ai. Thêm nữa, vợ chú lại rất nuông chiều nó, dần dần nuôi dưỡng nó thành cá tính ngang ngược bốc đồng. Sau vợ chú lại mất đi, chị của nó ra nước ngoài, nó bị kích thích rất lớn, ngược lại nắm thật chặt chú không thả. Sau lại, nó biết được Xuân Hinh. . . . . Ủ. . . . . Còn có sự tồn tại của con, đã náo loạn một thời gian. Nhưng sau lại không biết bởi vì sao, chính con bé lại muốn cùng Sở Úc đi ra nước ngoài du học. Lần này trở về nước, ta xem con bé tựa hồ đối với Anh Bồi có chút ý tứ. Anh Bồi mặc dù nhiều phụ nữ, nhưng đem Như Y giao cho thằng bé, chú cũng yên tâm, xóa đi nỗi băn khoăn của chú. Kết quả, mấy ngày trước con bé trở lại khóc lóc nức nở, nói Anh Bồi bị con đoạt đi. Mẹ con ở bên cạnh cũng nghe thấy, lo lắng vô cùng. Nhưng mà cô ấy cảm thấy thời gian ở bên cạnh khi con trưởng thành quá ít, không dễ dàng mở miệng hỏi con được.”

Khúc Tín Hách một hơi nói xong, yên lặng nhìn phản ứng An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn Tần Xuân Hinh đứng ở cửa nghe lén nửa ngày, trên mặt cô mang theo vẻ mặt do dự. An Tiểu Tâm cười đối với bà vẫy vẫy tay, muốn bà trở lại ngồi. “Tiểu Tâm, con và Anh Bồi. . . . .” Tần Xuân Hinh thận trọng hỏi, bà không biết An Tiểu Tâm cùng Anh Bồi rốt cuộc xảy ra, chuyện gì nhưng lời nói của Anh chủ tịch hôm nay, rõ ràng cho thấy cô ý nói cho An Tiểu Tâm nghe. Phản ứng An Tiểu Tâm, cũng thật sự là làm cho người ta lo lắng.

“Chú Khúc, chú nói cho Khúc Như Y, con và Anh Bồi. . . . .” An Tiểu Tâm khó khăn nuốt nước miếng nói tiếp, “Quan hệ gì cũng không có.”

Khúc Tín Hách suy nghĩ sâu xa nhìn An Tiểu Tâm, không chắc chắn hỏi: “Chú thật sự, có thể nói cho Như Y như vậy?”

An Tiểu Tâm cười, gật đầu một cái.

Tần Xuân Hinh lúc này cũng không cao hứng kêu: “Khúc Tín Hách, dựa vào cái gì mà bảo Tiểu Tâm nhượng bộ? Ngộ nhớ Tiểu Tâm cũng thích Anh Bồi làm sao bây giờ? Làm sao anh không rõ ràng xa gần, rốt cuộc ai mới là người ruột thịt. . . . .”

Khúc Tín Hách chăm chú Tần Xuân Hinh, Tần Xuân Hinh bĩu môi, không hề nói tiếp nữa.

“Tiểu Tâm, Anh Bồi có phải cũng thích con hay không?” Khúc Tín Hách nhẹ giọng hỏi.

“Không biết.” An Tiểu Tâm nhúc đầu. “Tiểu Tâm, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, tìm bạn trai nói yêu thương là chuyện bình thường. Nếu như, có gì xung đột với Khúc Như Y, con có thể tới tìm ta, ta giúp con giải quyết.” Khúc Tín Hách ôn hòa mà nói.

An Tiểu Tâm cau mày, này thái độ gì vậy? Mới vừa rồi nghe giống như nghiêng về Khúc Như Y, hiện tại lại cảm thấy nghiêng về mình.

Lời nói này lại làm Tần Xuân Hinh mất hứng, bà trừng mắt cùng An Tiểu Tâm nói: “Tiểu Tâm, đừng nghe ông ta, con còn chưa tới 27 đâu, một đồng đàn ông tốt ở phía sau chờ con. Hơn nữa cái cậu Anh Bồi đó, vừa nhìn là biết là một người không tình tâm, chỉ có phụ nữ theo đuổi nó, làm gì có chuyện nó chạy theo theo đuổi con? Mẹ cho con biết, con phải tìm đàn ông luôn đuổi theo con, không thể tìm một người phải ngược đầu lên ngó hân. Cái dạng kia,

không thích hợp với con. . . . .”

Khúc Tín Hách dờ khóc dờ cười nhìn Tần Xuân Hinh, này đang dạy con gái sao? Mới vừa nói con gái có thể sẽ thích Anh Bồi, lập tức lại dạy con gái không cần Anh Bồi.

An Tiểu Tâm liếc nhìn Khúc Tín Hách một cái, trong lòng cười nhạo Tần Xuân Hinh, bà lượn quanh một vòng trái đất, chạy hai mươi năm, cuối cùng còn không phải là cũng đã ngồi đằng hoàng bên cạnh người đàn ông này sao?

Cô cầm tay Tần Xuân Hinh, an ủi nói: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, những chuyện này tự con sẽ xử lý tốt.”

Cô quay đầu hướng Khúc Tín Hách nói: “Chú Khúc, thật ngại để cho mọi người lo lắng.”

Ánh mắt Tần Xuân Hinh cùng Khúc Tín Hách bắt đầu chạm nhau trên không, những chuyện này, bọn họ cũng thật sự không thể xen vào được.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Phát sinh phiền phức . . .

huyện lớn được giải quyết xong, phó quản lý Hà cho An Tiểu Tâm hai ngày nghỉ.

Ngày thứ nhất, cô vui đùa vào ngủ, ngủ đến quên cả trời đất.

Ngày thứ hai, cô tổng vệ sinh. Toàn bộ góc vách trong nhà đều quét sạch sẽ, thật sự không có chỗ nào không sạch nữa, cô quỳ gối trên nền gạch cứng lạnh, cầm khăn hung hăng lau, không biết bao nhiêu lần chùi chỗ ngồi. Chùi đến khi cô mồ hôi đầm đìa, đầu tóc rối bù. Đoán chừng nếu ông chủ bán ghế nhìn thấy rồi, tương lai chắc chắn sẽ có thêm một cái hợp đồng: “Không thể làm sạch quá mức, nếu không có hư hại gì các thương gia sẽ không phạt trách.”

Đang bê bọn nảo rơi vào trạng thái trống rỗng, chuông cửa vang lên. Người nào? Ai biết cô ban ngày ở nhà?

An Tiểu Tâm ngồi ở đó nghe một lúc, chuông cửa từ đầu đến cuối kiên trì không ngừng vang. Cô đỡ người ngồi dậy, vuốt vuốt hai chân quỳ đã tê rần, từng bước nhỏ ra cửa.

Cửa vừa mở ra, người phụ nữ khuôn mặt già nua đập vào mi mắt.

An Tiểu Tâm kinh ngạc gọi: “Dì à?”

Mẹ Tiểu Thao đứng ở ngoài cửa, áy náy cười: “Tiểu Tâm, đi đến công ty của con tìm con, đồng nghiệp nói con ở nhà nghỉ ngơi, đi liền tìm đến nơi này. Không có. . . . . Không có quấy rầy con nghỉ ngơi chứ?”

An Tiểu Tâm ân cần nghênh đón bà đi vào: “Không có không có, dì mau vào đi. Trong khoảng thời gian này con vẫn bận, cũng không thể đi thăm dì được. Dì tới, phải gọi cho con trước một tiếng chứ.”

“Ha ha, điện thoại của con tắt máy.” Mẹ Tiểu Thao ngồi ở trên ghế sa lon.

An Tiểu Tâm lấy điện thoại di động ra nhìn, đúng vậy, ngày hôm qua lúc ngủ tắt máy đến bây giờ cũng chưa có mở.

Cô lấy cho mẹ Tiểu Thao một ly nước trái cây, ngồi ở đối diện hỏi: “Dì à, đi đến tìm con, có việc gấp sao?”

“Ừ. . . . . Cũng không coi là. . . . . Gấp.” Mẹ Tiểu Đào lo lắng xoa xoa đôi bàn tay, nhẹ nói.

“Dì à, đi nói đi, đừng ngại.” An Tiểu Tâm cầm tay mẹ Tiểu Thao, nhẹ nhàng vuốt ve vết chai trên đôi bàn tay.

“Ừ. . . . . Chuyện Tiểu Thao đi nước ngoài, có biến cố rồi.” Mẹ Tiểu Đào cúi đầu nói.

“À? Không phải nói tháng sau là có thể làm xong thủ tục sao?” An Tiểu Tâm lo lắng hỏi.

“Vốn sự việc đã tốt rồi, nhưng công ty tài trợ kia đột nhiên chỉ định một đứa học sinh khác. Tiểu Thao tự mình nghe ngóng một chút, học sinh ấy là con trai của trưởng bộ phận công ty.” Mẹ Tiểu Đào cúi đầu kể lại. “Tại sao có thể như vậy? Con đến trường học tìm bọn họ tranh luận phải trái.” An Tiểu Tâm giận dữ đứng lên.

“Vô dụng, đi đã đi qua rồi.” mẹ Tiểu Thao kéo An Tiểu Tâm, “Trường học nói, việc tài trợ vốn chính là công ty hành động, kinh phí không trợ cấp, trợ cấp cho ai cũng không có tiêu chuẩn nhất định. Lại nói đứa nhỏ kia, thành tích cũng không kém hơn Tiểu Thao bao nhiêu.”

“Bụp” một tiếng, An Tiểu Tâm ngã ngồi ở trên ghế sofa, việc Tiểu Thao mơ ước gần như có thể thành sự thật chẳng lẽ cứ như vậy xong rồi? Tiểu Thao bây giờ buồn như thế nào a! An Tiểu Tâm kinh ngạc hỏi: “Vậy cũng không thể cứ như thế, nhất định chuyện sẽ tốt thôi. . . . . Tiểu Thao, có phải rất buồn hay không?”

Mắt mẹ Tiểu Thao đỏ lên, yên lặng ngồi không nói lời nào.

An Tiểu Tâm không đành lòng an ủi bà: “Di à, không quan trọng, chúng ta sẽ nghĩ ra cách thôi.”

“Biện pháp. . . . . Có một.” Mẹ Tiểu Thao khô sở nhìn An Tiểu Tâm

“Vậy đi mau nói đi, xem con có thể giúp một tay hay không.” An Tiểu Tâm lo lắng hỏi.

“Cái công ty tài trợ gọi Thần Hâm (Năm :ax tên gì kì kì)(Fany : ta b’ vì công ty này là đệ nhất thần kinh”),giờ thôi hâm ở đây nghĩa là giàu có), là công ty con của công ty Thần Sâm của con, là do Phó Tổng Anh Bồi công ty của các con trực tiếp quản lý, nếu như cậu ta chịu gạt đầu, chuyện này có thể thay đổi.” Mẹ Tiểu Thao liếc qua An Tiểu Tâm, chú ý quan sát sắc mặt của cô.

An Tiểu Tâm càng nghe sắc mặt càng trắng bệch, vô thức buông lỏng tay mẹ Tiểu Thao ra.

“Di tới, là muốn cầu xin con. . . . .Con có thể hay không giúp một tay đi cùng Anh Bồi Phó Tổng nói một chút?” Mẹ Tiểu Thao rút cuộc ngập ngừng nói ra mục đích của chuyến đi này.

An Tiểu Tâm nhìn chăm chăm mẹ tiểu Đào, kinh ngạc mở miệng. Cô không lên tiếng một lúc, sau mở miệng, khàn giọng nói: “Di à, Anh Bồi Phó Tổng cao cao tại thượng, con nói. . . . .Làm sao mà được. . . . .”

“Ài! Di cũng là muốn tìm thêm một cơ hội. Phở Nguyệt nói, chuyện này, chỉ tìm con mới có thể được.” Mẹ Tiểu Thao thất vọng lau mắt.

“Phở Nguyệt? Di gặp qua Phở Nguyệt? Các người vẫn luôn liên lạc?” An Tiểu Tâm kinh ngạc hỏi.

“Ừ. . . . . Không có. . . . . Chính là thỉnh thoảng nhìn thấy. . . . .” Mẹ Tiểu Đào áp ứng đối đề tài, bà nắm lấy tay An Tiểu Tâm, cầu khẩn, “Tiểu Tâm, chuyện này, có thể nghĩ một chút biện pháp gì hay không? Di chỉ còn lại một đứa con là Tiểu Thao, cũng thật sự là không có cách nào. . . . .” Nói xong, giọng nói đã nghẹn ngào.

Nước mắt của mẹ Tiểu Thao giống như axit sunfuaric loại mạnh tạt vào lòng An Tiểu Tâm, cô ghen ngào trả lời: “Di à, di đừng như vậy, con. . . . . Con. . . . . Con sẽ thử một chút.”

“Thật? Thật tốt quá.” Mẹ Tiểu Thao nín khóc mỉm cười, “Vậy đi đi trước, trong tiệm buôn bán không người trông coi. Tiểu Tâm, có thời gian tới ăn món ăn đi làm nha.”

“Vâng, có thời gian con sẽ tới.”An Tiểu Tâm miễn cưỡng cười.

Tiền mẹ Tiểu Thao xong, An Tiểu Tâm ngã xuống ghế sofa. Vừa ngẩn người, vừa vô thức lấy tay vuốt ve mặt ngoài ghế sa lon. Mặt nhưng màu xám bạc, vừa đẹp lại vừa mạnh mẽ, đây là Anh Bồi chọn.

Không biết nhìn về phía ghế sa lon ngây người bao lâu, cô giật mình tỉnh lại thì bên ngoài sắc trời đã tối. Cô khẽ cắn răng, đem tóc buộc lại đơn giản, mặc bộ quần jean cùng áo T-shirt tay ngắn, ra cửa.

Dọc theo con đường nhỏ rợp bóng cây, cô từ từ hướng đến khu nhà của Anh Bồi sống một mình ở lầu dưới đi tới. Đi xuống lầu dưới, cô ngược cô ngẩng đầu nhìn lên trên, trên lầu phần bên cửa sổ đều có những ngọn đèn ấm áp. Rốt cuộc, Anh Bồi ở lầu mấy đây?

Giờ tay xem đồng hồ một chút, đã gần 7 giờ tối rồi, cô quyết định ở dưới lầu ôm cây đợi thỏ. Cô trước khi nghỉ nghe phó quản lý Hà nói, Anh Bồi đã xuất viện. Hai ngày nay không biết anh có đi làm không, có lẽ, sẽ về nơi này cũng không chừng.

Cô trốn ở góc cây tòa cao ốc, sau cây Bạch Ngọc Lan, lặng lẽ nhìn chăm chăm ga ra cổng vào, muốn nhìn một chút xem có thể nhìn thấy xe Anh Bồi không. 8 giờ, 9 giờ, 10 giờ, 11 giờ. . . . .

An Tiểu Tâm mệt mỏi tựa trên cây khô, mắt đau nhức. Xe của Anh Bồi, vẫn không thấy trở về.Cô không muốn buông tha, tự nói với mình, 12 giờ, đợi đến 12 giờ.

Ban đêm gió mát mẽ dễ chịu mang chút ẩm ướt của vùng á nhiệt đới, trên đỉnh đầu cây Bạch Ngọc Lan lá cây xanh biếc ở trong gió phát ra âm thanh tất tất tạt tạt. An Tiểu Tâm mắt hờn nghe tiếng gió cùng tiếng lá cây, trong lòng trống trải, thân thể cũng cảm thấy nhẹ nhàng.

Kim chi giờ rốt cuộc chỉ đến 12 giờ, An Tiểu Tâm buộc lòng từ bỏ, từ từ trở về đường cũ. Vừa đi vừa suy nghĩ lung tung, Anh Bồi có phải hay không đang ở trong một gian phòng trên lầu rồi, mình tới chậm sao? Hoặc là, anh về sau đều không trở về nơi này ở? Hoặc là, thân thể anh còn chưa có hồi phục?

Nghĩ tới đây, An Tiểu Tâm dùng sức đấm đấm lồng ngực của mình, giảm bớt cảm giác buồn bực trong lòng. Cô thật là ngu ngốc, thời gian dài như vậy bị Anh Bồi bề ngoài mạnh mẽ lừa. Cho đến ngày đó cô nghe trong lời nói của Anh Nghị Trung, mới tỉnh con mơ. Về nhà ở trên máy tính điều tra mới biết,

thì ra là cắt lá lách đối với người khỏe mạnh nguy hại rất lớn. Sẽ làm suy giảm sức miễn dịch của cơ thể, dễ dàng lây các loại tật bệnh, đặc biệt là một căn bệnh gọi là phế cầu khuẩn gây tử vong nhiễm trùng huyết. Nhớ tới mấy chữ này, cô sợ hết hồn hết vía, dưới chân bước tăng nhanh rất nhiều.

Bóng rừng rất nhanh đến đầu đường nhỏ, chỉ cần quẹo một cái liền đến dưới lầu nhà cô rồi. Nhưng là vừa mới khúc quanh, cô liền nhìn đến phía trước cách đó không xa dưới đèn đường, đang có một chiếc màu đen xe dừng ở lề xe cơ giới trên đường.

Lòng của cô một hồi cuồng loạn, dưới chân nhẹ chạy theo, thận trọng đến gần, mượn ánh đèn đường, mơ hồ nhận ra đó là một chiếc Audi A8, bảng số xe số đuôi hình như là mấy 6. An Tiểu Tâm theo bản năng đến trốn sau bụi cây, tỉ mỉ nhìn xe kia.

Xe lặng lẽ đậu ở chỗ đó, từ góc chỗ An Tiểu Tâm nhìn sang, không nhìn thấy người ngồi chỗ tài xế, nhưng lại có thể thấy rõ ràng, có khói trắng đang không ngừng từ chỗ cửa sổ tài xế ngồi bật ra. Những khói trắng kia trong bóng đêm đen nhánh không ngừng biến đổi hình dáng, bị bao lại bởi ánh đèn đường yếu ớt, giấy dựa rồi tan biến.

Đột nhiên, tay nâng lên cao, từ chỗ tài xế ngồi trong đưa ra ngoài, hoàn toàn đặt trên cửa kính. Đốt thuốc lá kẹp ở tay dài nhỏ, lóe ra ánh sáng đỏ thắm. An Tiểu Tâm khẩn trương kéo áo trước ngực, mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng khớp ngón tay quỳ rũ, bàn tay mịn màng sạch sẽ lại rõ ràng hiện ra trong đầu của cô.

An Tiểu Tâm lẳng lặng trốn trong bóng cây, ngừng thở, cũng không nhúc nhích. Ánh mắt nỗ lực muốn nắm bắt tay kia. Trong bàn tay kia thuốc lá không ngừng đốt, một cây đốt xong rồi, lập tức sẽ thay một cây khác. Mỗi khi một tàn thuốc rơi xuống đất, lòng của An Tiểu Tâm cũng không khống chế bị kéo xuống một lần. Mỗi một cây đốt lên, An Tiểu Tâm cố gắng ép buộc bản thân mình không lao ra lấy hết thuốc trên bàn tay kia.

Cứ như vậy không biết đứng bao lâu, rốt cuộc, cái tay kia ở trên cửa bất động. Trong tay khói phả từ từ, khói trắng từ bên cửa không tràn ra nữa. Một thời gian qua, khói đốt rơi xuống hết, chỉ còn dư cái tay kia chần nần đặt ở nơi nào.

An Tiểu Tâm lê chân cứng nhắc, lau mắt, chậm rãi đi vòng qua từ sau xe.

Gương mặt người điều khiển chiếu vào tầm mắt, An Tiểu Tâm che miệng lại, đột nhiên cảm thấy thỏa mãn. Thật ra thì, từ ngày đó khi cô biết được anh nằm viện, cô tựa như điên vậy đều muốn gặp anh. Tới nay đợi lâu như vậy, thật ra thì, cũng chỉ là muốn gặp mặt anh mà thôi.

Anh Bồi tựa vào trên ghế tài xế, đầu nghiêng về một bên, mắt khẽ nhắm, chân mày khẽ vặn, khoe miệng cứng ngắc mím môi. Ban đêm gió thổi rối loạn tóc anh, dưới mắt quảng thâm rõ ràng như vậy, gò má hóp lại rất nhiều, thần sắc rõ ràng ốm yếu.

An Tiểu Tâm không chớp mắt nhìn, cho đến trước mắt mơ hồ thành một mảnh. Cô xoa xoa mặt, tay run run nghĩ về tay anh vẫn đặt ở trên cửa kia.

Nhưng , thời khắc sắp chạm đến tay anh cô đột nhiên dừng lại. Có lẽ, cô cùng anh, vĩnh viễn chỉ cách nhau một khoảng cách như thế.

Cô cắn cắn môi, xoay người vào nhà mình. Lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho an ninh tiểu khu “Xin chào, dưới lầu căn XX, người trong chiếc xe giống như ngu thiếp đi bên trong, các anh đi xem một chút được không?”

An Tiểu Tâm một đêm không ngủ, mắt sưng đi lắm. Lý Anh Ái tan việc tìm đến cô, bị bộ dáng của cô sợ hết hồn.

“Nói mau, em rốt cuộc làm sao? Nhìn như đi hai của Gấu Trúc, nói nhanh một chút.” Không nhìn An Tiểu Tâm mệt mỏi, Lý Anh Ái quần chặt lấy hỏi tới tấp.

An Tiểu Tâm không chịu nói cô dây dưa, cũng thật sự cần tìm người tâm sự, vì vậy nói đầu đuôi chuyện ra.

Lý Anh Ái nghe xong, chắc chắc đầu lười, tức giận bất bình mà nói: “An Tiểu Tâm em tại sao như vậy, em bộ dáng cũng chỉ khá, năng lực cũng tạm được, gia thế càng thêm bình thường. Anh Bồi lại còn nói muốn cùng em kết hôn? Làm cho mọi người bức mình là, em NND lại cự tuyệt người ta rồi.”

An Tiểu Tâm lại bị dáng vẻ căm phẫn của cô làm cho tức cười, xem ra có một bạn xấu, đúng là cách tốt để thư giãn tinh thần. Cô vỗ vỗ Lý Anh Ái nói: “Bớt giận, bớt giận.”

“Em nói đàn ông có phải hay không đều giá rất rẻ à. Nhiều như vậy đưa tới cửa không tìm, đừng tìm em sống chết mặc kệ như thế. Đỗ ngọt không đi, đánh mới đi, xem ra phụ nữ phải nắm giữ giống như em vậy.” Lý Anh Ái mạnh mẽ vỗ bả vai An Tiểu Tâm nói, “Muội muội, từ trên người muội, tỷ tỷ học được rất nhiều.”

“Biến, ai giữ chứ.” An Tiểu Tâm đá cô.

Lý Anh Ái tránh được, hồi phục quay lại ôm vai An Tiểu Tâm, nghiêm túc nói: “Chỉ là tỷ tỷ cũng khuyên cô, mọi việc phải có mức độ thôi. Cô kết thúc tệ như thế đến lúc đó Anh Bồi không chơi với cô nữa, cô liền lỗ ló. Tâm trí của cô, chị đã nhìn ra từ trước. Sớm thích người ta, chẳng qua là sống chết cũng không chịu thừa nhận thôi.”

An Tiểu Tâm không nói lời nào, cắn môi cúi đầu, hồi lâu ngẩng đầu nói: “Chị đi với em đến một nơi nhé.”

“Đi đâu?” “Đi đến chỗ mô giới ở tiểu khu của em, em muốn bán nhà.” An Tiểu Tâm nói.

“Mẹ nó, em điên rồi, bán nhà? Đây là cái quái gì thế? Giá phòng tăng cao, em còn bán nhà?” Lý Anh Ái tròn to hai mắt.

“Em đem tiền bán nhà cửa cho Tiểu Thao, để cho cậu ta ra nước ngoài học.” An Tiểu Tâm bình tĩnh nói.

” Chị nói An Tiểu Tâm, em cho rằng em là Thánh mẫu Maria sao?Chị thật sự đủ phiền rồi. Em đi cùng Anh Bồi nói một chút, không được sao.” Lý Anh Ái thật muốn đem đầu óc An Tiểu Tâm đập ra, xem bên trong rốt cuộc có gì.

“Em không muốn tổn thương Anh Bồi nữa.” An Tiểu Tâm khó khăn nói, chuyện này, chính là lí do tối hôm qua cô cả đêm không ngủ được.

“Cái này thì có gì có thể tổn thương, anh ta giúp em giải quyết chuyện này, em cùng anh ta sẽ tốt đẹp không được sao?Em cũng không thiếu Đặng Dịch Triều nhà bọn họ cái gì.”

“Chị không biết, trước, em cùng Anh Bồi đã cãi nhau rất to. Anh ấy nói kết hôn, em đuổi anh ấy đi. Hiện tại bởi vì chuyện của Tiểu Thao, em lại đi tìm anh ấy, anh ấy sẽ cho rằng em vừa vì âm uất, anh ấy. . . . .Có thể sẽ khó chịu. Lại nói, em không chắc chắn có thể cùng anh ấy ở chung một chỗ, em sợ.” An Tiểu Tâm nhẹ nhàng nói.

“Chị nói An Tiểu Tâm, cô sợ cái gì? Cô thật là kỳ quặc .Chị không chịu nổi, chính cô đang gây vò cô thôi.”Lý Anh Ái gior túi của mình lên, hận không thể cắn An Tiểu Tâm hai cái, xoay người đi.

An Tiểu Tâm cười khổ, cả Lý Anh Ái cũng không chịu nổi mình. Có lẽ Anh Bồi, cũng tự động chấm dứt với cô thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tiền có thể mua được cái gì? . . .

An Tiểu Tâm trở lại cửa tiểu khu, đi vào một gian phòng mô giới. Hỏi thăm giá phòng, An Tiểu Tâm sợ hết hồn, thì ra là có thể bán được nhiều tiền như vậy. Nhưng nhân viên phục vụ lễ phép cũng nói cho An Tiểu Tâm biết, giá tiền rất cao, nhưng có tiền chưa chắc mua được, thật sự rất ít người mua được. An Tiểu Tâm để lại phương thức liên lạc của mình, thông tin phòng ốc cụ thể, nói giá tiền thương lượng tốt, có tin tức thì thông báo cho cô. Ra khỏi nơi mô giới, cô cúi gằm đầu, lười biếng đi về phòng mình. Đột nhiên, cô cảm thấy khác thường, theo con tim hướng nhìn sang phía ven đường. Ven đường là một cửa hàng tiện lợi 7/11, phía trước là cửa sổ lớn sát đất, Anh Bồi đang đứng ở nơi đó chăm chú nhìn cô. Sau buổi sáng cắt đứt quan hệ hôm đó, bọn họ đã bao lâu không gặp nhau? Anh mặc quần short vàng nhạt, áo T-shirt màu xanh sẫm, thân thể cao to đứng ở nơi đó ưu nhã mà lãnh đạm. Trong tay anh cầm hộp cơm tiện lợi cùng một chai nước suối, nhìn đáng đáp mới vừa từ trong quán tiện lợi ra ngoài. An Tiểu Tâm duy trì động tác nghiêng đầu, cứng ngắc đứng ở đây, vô cùng khẩn trương nhìn chằm chằm Anh Bồi, sẽ không nháy mắt, cũng sẽ không cười. Ánh mắt của Anh Bồi vẫn sáng như vậy, gò má hơi lõm vào càng làm sâu thêm hình dáng gương mặt anh. Mặt mày anh đã dễ chịu hơn, như không có bất kỳ khúc mắc nào cả. Ánh mắt trầm tĩnh, giống như người của anh, thủy chung sóng nước chẳng xao, nhưng lại khó có thể nắm lấy. Hai người nhìn nhau, giằng co không nói gì. Rốt cuộc, Anh Bồi toét miệng, chậm rãi nở nụ cười. Ý cười trên mặt anh từ từ hé mở trong bầu không khí nặng nề, giống như đám lá xanh của cây liễu đón mùa xuân đầu tiên, mới mẻ lại làm người ta vui mừng. Trái tim của An Tiểu Tâm, bỗng chốc như tan chảy ra. Cô đột nhiên di chuyển, nháy mắt mấy cái, không hiểu chuyện gì xảy ra khi nào, đã vô thức đi tới. Anh Bồi mỉm cười nhìn cô ngỡ ngàng đi tới, đứng ở trước mặt mình, lẳng lặng nhìn, không nói một lời. Anh ha ha cười ra tiếng, hỏi: “Muốn nói cái gì?” An Tiểu Tâm ngăn người một chút, đột nhiên mặt đỏ tới mang tai, tay chân luống cuống. Đứng vậy a, tới đây làm gì? Cô khi trong ánh mắt anh cười khanh khách cảm thấy không chỗ nào che giấu, lắp bắp nói: “Anh xuất viện rồi sao?” “Ừ, thì ra là em biết.” Anh Bồi gật đầu, cổ ý thờ dài. “Khụ. . . . . Khụ, anh còn chưa ăn cơm à?” An Tiểu Tâm vội vàng nói sang chuyện khác, ánh mắt liếc hộp cơm tiện lợi trên tay anh. “Ừ, một người, cũng không có khẩu vị gì.” Anh Bồi nhún nhún vai. “Anh mới ra viện, không thể ăn cái này chứ? Nếu không. . . . .” An Tiểu Tâm cắn cắn môi, do dự. Anh Bồi thờ dài, đành phải chủ động nói: “An Tiểu Tâm, em còn thiếu anh rất nhiều bữa cơm đầu rồi, vừa đúng hôm nay gặp được, vậy thì làm cơm cho anh ăn đi.” An Tiểu Tâm thờ dài ra một hơi, Anh Bồi quá khéo hiểu lòng người, hóa giải lung tung của cô. Bằng không, muốn cô chủ động mời anh ăn cơm, thật là khó khăn mở miệng. Lần đầu tiên An Tiểu Tâm cam tâm tình nguyện nấu cơm cho Anh Bồi như vậy. “Vậy thì, đi mua thức ăn đi.” Anh Bồi đặt tay ở trên bả vai An Tiểu Tâm, để cho cô tại chỗ vòng 3600, đẩy cô theo đi bộ theo hướng bên ngoài siêu thị. “Thân thể của anh đã khỏe hoàn toàn chưa? Bác sĩ có dặn dò phải kiêng kỵ cái gì không?” An Tiểu Tâm quay đầu lại hỏi, cảm giác theo lửa nóng của bàn tay đặt trên vai cô. “Không có. Thật là kỳ quái, đột nhiên cảm thấy đặc biệt đói. Hôm nay làm cho anh ăn ngon một chút, mau, đi mua món ăn.” Anh Bồi từ phía sau đẩy cô, thúc giục cô đi mau. An Tiểu Tâm tròn mắt, người này thật đúng là không khách khí. Cô bất giác cười cong lên, trên tay ngăn Anh Bồi lại, cổ ý không nhịn được nói: “Anh đừng đẩy nữa, hay là đi ăn hộp cơm tiện lợi của anh là được rồi.” “Không ăn, em phải chấp nhận làm cho anh thôi.” Anh Bồi tiện tay đem túi cơm hộp trên tay ném vào thùng rác ven đường. An Tiểu Tâm tà tà liếc anh, Anh Bồi đáp lại cô cười một tiếng. An Tiểu Tâm rõ ràng hiểu được, tìm mình bao nhiêu ngày lẳng xuống, đột nhiên bình tĩnh trở lại rồi. An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu lớn “Quán ăn gia đình mẹ Triều Thao”, lại ngó vào trong tiệm nhìn xung quanh một chút. Cửa hàng không lớn, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy bên trong gọn gàng sạch sẽ bày mười mấy cái bàn. Mới chừng 10 giờ sáng, trong tiệm không có khách, chỉ có một nữ nhân viên trẻ tuổi đang lau bàn. An Tiểu Tâm hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào. Mẹ Tiểu Thao đứng lúc vừa từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy An Tiểu Tâm, lập tức cười tiến lên đón: “Ôi trời, Tiểu Tâm tới. Mau mau, nhanh ngồi. Tiểu Quyên, nhanh đi rót trà. “Di à, không vội, con không khát.” An Tiểu Tâm lôi kéo mẹ Tiểu Thao ngồi xuống. “Di à, con tới, là có chút chuyện cùng đi trao đổi.” An Tiểu Tâm từ trong túi lấy ra một quyển sổ tiết kiệm, đặt ở trên mặt bàn, đẩy qua cho mẹ Tiểu Thao, “Di à, thật xấu hổ, chuyện ngày trước đi đến nhờ con, con. . . . . không làm được. Con suy nghĩ mãi, Tiểu Thao ra nước ngoài học, khỏi cần công ty tài trợ, con tới giúp đỡ. Con đã hỏi bạn bè, lấy thành tích của Tiểu Thao, nếu như không tính đến tiền học bổng, ra khỏi nước không thành vấn đề. Hiện tại làm thủ tục, mùa xuân sang năm mà có thể đi được rồi. Trong sổ tiết kiệm, có 10 vạn, là tiền con làm mấy năm nay gửi ngân hàng. Còn lại, con đang gom góp.” Mẹ Tiểu Thao ngưng nụ cười trên mặt lại, ánh mắt nhìn chằm chằm sổ tiết kiệm không động, nửa ngày mới nói một câu: “Con có nhiều tiền như vậy?” “Con. . . . .Con có thể đem bán căn nhà, nhưng hiện tại thời điểm không tốt lắm, phải chờ một chút. . . . .” An Tiểu Tâm giải thích. Mẹ Tiểu Thao nhìn An Tiểu Tâm một chút, chậm rãi đem sổ tiết kiệm đẩy trở về: “Đây không phải là vấn đề tiền. Công ty đề cử, phải đi nước Đức học phiên dịch Đức anh. Không có đề cử của bọn họ, nước Đức sẽ không tiếp nhận học sinh không phải Tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ sang học tập chuyên ngành

này.” “Đi à, con hiểu rõ, trước hết để cho Tiểu Thao đi ra nước ngoài, sau đó chuyên ngành có thể từ từ đòi. . . . .” An Tiểu Tâm nhìn sắc mặt thất vọng của mẹ Tiểu Thao, lo lắng nói. “Ài!” Mẹ Tiểu Thao thở dài một tiếng. “Tiểu Tâm à, thật không cần. Thật ra thì, Tiểu Thao vẫn không muốn ra khỏi nước. Anh nó không có, nó cũng không muốn để đi lại một mình trong nước. Lấy thành tích của nó, nếu như sớm xin đi, có thể đã sớm được học bổng ra nước ngoài rồi. Lần này nó có thể vui vẻ như vậy đồng ý đi ra ngoài, thì ra là vì chuyên ngành này vẫn là mơ ước của nó.” Mắt mẹ Tiểu Thao bắt đầu đỏ. “Đi à. . . . .” An Tiểu Tâm khó chịu kêu. “Kể từ anh nó chết rồi, nó chính là toàn bộ hi vọng của di. Di không hy vọng bởi vì di, làm trễ nải tiền đồ của nó. Con không biết di hạnh phúc thế nào khi nó có một cơ hội tốt như thế này đâu. Làm sao nghĩ đến, cơ hội này, nói không có sẽ không có. . . . .” Mẹ Tiểu Thao nói đến khúc sau, kéo theo chuyện thương tâm trong người, nức nức nờ nờ khóc. “Đi. . . . . Đi à. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . . .” An Tiểu Tâm nhìn mẹ Tiểu Thao trải qua bao gió sương trên mặt nước mắt giàn giụa, trong lòng khó chịu như dao cắt. “Chuyện không liên quan con, Tiểu Tâm. Di biết con là đứa bé ngoan, những thứ này đều không liên quan tới con. Thật ra thì đi tìm con, cũng chỉ là thử vận may một chút. Lần đó ở cửa hàng bách hoá, đi xem Anh Bồi chủ động gọi lại con, còn tưởng rằng con và anh ta có quan hệ thân thiết. Vì vậy lúc Phó Nguyệt nhắc nhở một chút, di liền thấy bệnh loạn tìm thầy chữa, chạy đi tìm con. Tiểu Tâm, thật ngại, làm khó cho con rồi.” Mẹ Tiểu Thao dùng tay thô ráp lau lệ trên mặt. An Tiểu Tâm ngẹn ở nơi nào nói không ra lời, mắt nhìn chằm chằm số tiết kiệm hình như là đang nhìn quái vật. Tiên, có thể mua mạng âm ưt về sao? Hiện tại, chính mình đang dùng tiền mua lương tâm sao? Không phải là muốn tìm Anh Bồi nắn ni một chút thôi sao? Ít nhất nên thử một lần a! “A di, di đừng gấp gáp, con lại đi. . . . . Thử một lần.” An Tiểu Tâm ngẹn ngào nói. “Không cần. . . . .” Mẹ Tiểu Thao còn chưa nói hết lời, Tiểu Thao bên ngoài đây cửa vào cự tuyệt. Thấy An Tiểu Tâm ở đây, gương mặt trẻ tuổi của Tiểu Thao nở ra nụ cười rức rờ, cao hứng chạy tới gọi: “Tâm Tâm, làm sao chị ở đây?” Đi tới bên cạnh, liếc nhìn sổ tiết kiệm trên bàn, sắc mặt của cậu trầm xuống. Cầm lên sổ tiết kiệm lên lật xem một chút, Tiểu Thao hướng về phía mẹ cậu mắng: “Mẹ, mẹ lại đi tìm Tâm Tâm? Con không phải nói cho mẹ biết không nên đi tìm chị ấy! Lời nói của Đinh Phó Nguyệt tại sao có thể tin tưởng được? Mẹ rút cuộc muốn Tâm Tâm vì nhà chúng ta làm bao nhiêu chuyện nữa?” “Tiểu Thao, sao em có thể nói chuyện với di như vậy. Chuyện này ngay từ đầu em nên nói cho chị biết, chị sẽ nghĩ biện pháp giúp em, chị xem em bây giờ hoàn toàn coi chị như người ngoài rồi.” An Tiểu Tâm đứng lên, không hài lòng mắng lại Tiểu Thao. “Tiểu Thao, mẹ là không có cách nào. . . . .” Mẹ của Tiểu Thao cố gắng giải thích. Nhưng là Tiểu Thao căn bản không nhìn bà, chỉ nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ chị không phải người ngoài sao? Chị là chị dâu tôi? Hay là con dâu bà ấy? Chị cho rằng chị là ai? Chị cùng chúng tôi không có bất cứ quan hệ gì.” “Đặng Dịch Thao, cậu nói đủ chưa.” An Tiểu Tâm vỗ mạnh cái bàn, thanh âm chói tai gay gắt. Sắc mặt của Tiểu Thao từ hồng chuyển sang trắng, tức giận đem sổ tiết kiệm nhét về cho An Tiểu Tâm: “Tôi cho chị biết, lần này không thể ra nước ngoài, tôi tuyệt không khờ sớ. Không ra, tôi cũng có thể một tay làm được sự nghiệp. An Tiểu Tâm, tiền chị lấy về, cũng đừng bận tâm. Tôi là đàn ông con trai, không cần phụ nữ như chị tới giúp một tay.” Nói xong rồi, Tiểu Thao cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Mẹ Tiểu Thao tức giận ngồi trên ghế, chỉ vào cánh cửa vẫn còn đóng đưa nói với An Tiểu Tâm: “Con xem thằng nhóc ngu ngốc kia, một chút cũng không hiểu chuyện, mọi người không phải cũng vì tốt cho nó sao. Nếu là anh nó còn sống, di liền. . . . .” “Đi à, đừng nóng giận, Tiểu Thao còn nhỏ. Chỗ Anh Bồi Phó Tổng, con lại đi. . . . . thử một lần.” An Tiểu Tâm cắt lời mẹ Tiểu Thao. “Tiểu Tâm, con không cần khó xử, con xem Tiểu Thao như vậy, quên đi.” Mẹ Tiểu Thao nản lòng khoát khoát tay. An Tiểu Tâm đem sổ tiết kiệm cất xong, vỗ vỗ tay mẹ Tiểu Thao nói: “Đi, người đừng lo lắng, con đi trước.” “Ăn cơm trưa rồi hãy đi.” Mẹ Tiểu Thao giữ lại. “Không, Di à, con còn có chuyện, con đi trước.” An Tiểu Tâm một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này nữa, chỉ muốn thật nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Quân lính tan rã . . .

Cả một buổi chiều, trong đầu An Tiểu Tâm tất cả đều là hình ảnh mẹ của Tiểu Thao lệ tràn đầy mặt. Cô trái lo phải nghĩ, nghĩ tới tìm Sở Úc. Nhưng quan hệ của cô với Sở Úc, khiến cô không muốn có chuyện mới đến tìm Sở Úc. Cô nghĩ tới tìm Khúc Tín Hách, nhưng trong lòng cô có một ý niệm bí ẩn, càng thêm không muốn phiền toái Khúc Tín Hách. Cùng so với hai người trên, cô thà trực tiếp đi tìm Anh Bồi hơn. Lại nói, Thần Hâm là công ty con Anh Bồi phụ trách, vô luận tìm ai, cuối cùng cũng vẫn phải có sự chỉ đạo của Anh Bồi, những người khác cuối cùng vẫn phải tìm Anh Bồi nói chuyện mới được. Khi đó Anh Bồi nếu biết cô vì chuyện này hồi hã, thay vì để Anh Bồi biết chuyện này từ trong miệng người khác, không bằng cô trực tiếp đi nói. Nghĩ tới đây, cô hạ quyết tâm. Thế nhưng vừa nghĩ lại, rồi lập tức do dự dè. Nhớ đến Anh Bồi tới dùng cơm, mặc dù không khí không tệ, nhưng hai người rõ ràng đều cẩn thận, tránh đàm luận phải đề tài nhạy cảm. Anh Bồi cũng không như bình thường uống cà phê xong mới đi, mà sau khi ăn xong không lâu liền lễ phép khách sáo tạm biệt. Xem ra, vết rách quả thật đã tạo thành, An Tiểu Tâm khổ sở nghĩ. Cứ như vậy nghĩ tới nghĩ lui đến trời tối, cô vẫn bấm số điện thoại của Anh Bồi. Máy tiếng “tút..tút” vang lên, thanh âm quen thuộc truyền đến “A lô.” “Là em, An Tiểu Tâm.” An Tiểu Tâm có chút nhát gan. “Biết, anh đang họp. Nếu không phải là em lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho anh, anh sẽ không nhận.” Anh Bồi cười nói. Anh cười, giống như ngay bên tai, An Tiểu Tâm gần như có thể cảm thấy hơi thở lưu động. Cô đè nén lòng mình đang cuồng nhiệt nhảy lên, lắp bắp nói: “Buổi tối, có thể. . . . . Tôi dùng cơm sao?” “Ừ?” Anh Bồi kỳ quái, “Sáng sớm hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao? Em thế nhưng chủ động mời anh ăn cơm? Không phải là chồn chúc tết gà chứ, không có ý tốt hả?” “Thì. . . . . Chính là hỏi một chút.” An Tiểu Tâm chột dạ. Anh Bồi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, trầm ngâm một chút, tiếc nuối nói: “Anh ở ngoại thành rồi, chạy về sẽ rất muộn. Hôm nay. . . . . Không được rồi.” “A, thế thì thôi vậy.” An Tiểu Tâm không nói nhiều nữa, cúp điện thoại. Đang ảo não, Lý Anh Ái gọi điện tới. “An Tiểu Tâm, chuyện của em xử lý như thế nào rồi?” Lý Anh Ái đi thẳng vào vấn đề hỏi. “Chuyện gì?” “Em đừng giả ngu, em nói xem chuyện gì? Chị cho em biết, chị giúp em tìm hiểu. Trưởng bộ phận công ty Thần Hâm, là cậu họ xa của Anh Bồi. Con trai ông ta, lần này làm danh sách số người được Thần Hâm cử đi du học. Nghe nói, du học điều kiện vô cùng ưu việt. Chỉ cần cùng Thần Hâm ký hợp đồng, Thần Hâm chẳng những phụ trách chi trả toàn bộ học phí, còn cho vay tiền phụ cấp cuộc sống nhất định.” Lý Anh Ái lú lú nói. “A, biết.” An Tiểu Tâm không hứng thú nói. “Cái gì biết rồi hả? Em nhanh nói chuyện với Anh Bồi đi, anh ta nhất định có thể giúp em. Em giúp Đặng Dịch Thao đại ân này, đem khúc mắc trước kia buông xuôi đi.” Lý Anh Ái kêu. “Được rồi, em không muốn nói nữa.” An Tiểu Tâm muốn cúp điện thoại. “Mẹ nó, cô cho rằng chị muốn cùng cô nói làm à? Tôi ăn no rồi việc.” Lý Anh Ái mất hứng, “Chị cho cô biết, An Tiểu Tâm, em như vậy hai bên không đều không đạt kết quả mong muốn. Nếu không, em đi cầu xin Anh Bồi. Còn không thì, em hạ quyết tâm không cần lo chuyện của Đặng Dịch Thao nữa. Người này cũng không muốn tồn thương, người kia cũng không muốn buông ra, cô cho rằng cô là ba đầu sáu tay sao? Tôi thấy cô dứt khoát chết đi coi như xong, đi xuống bồi thường Đặng Dịch Triều, mọi người ai cũng không cần phiền nữa.” Pằng một tiếng, bên kia cúp. An Tiểu Tâm nhìn điện thoại một chút, hướng về phía ống nghe giận dữ mắng: “Đến nỗi nào, một lời không hợp, thì đối với tôi cấu kinh. Cũng xem tôi làm quả hồng mềm mại bốp.” An Tiểu Tâm hướng về phía TV cũng không biết nói gì nhìn ra ngoài một hồi, giờ cô tay nhìn đồng hồ một chút, đã mười giờ rưỡi đêm rồi. Cô thất

sự không thể ngồi yên, trong lòng giống như có lửa đốt, đứng dậy liền chạy ra khỏi nhà. Trong gió đêm chạy một hơi đến dưới nhà Anh Bồi, An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn trên tầng có một ánh đèn, ngực phập phồng mãnh liệt thở gấp. Hơi thở vẫn chưa có hoàn toàn bình tĩnh, lại có cơ hội nghe thấy thanh âm mờ của xe ô tô. An Tiểu Tâm quay đầu lại, đèn lớn của xe ô tô chói mắt làm cho cô không mở mắt ra được, từ tai truyền đến âm thanh xe ô tô dừng lại bên cạnh mình. “Sao em lại đến đây?” Ánh mắt An Tiểu Tâm chưa mở ra, tiếng nói của Anh Bồi đã truyền tới. Cô mở nửa mắt nhìn sang, Anh Bồi đứng xe ở bên cạnh cô, người ngồi ở chỗ tài xế xe đối với cô cười nói. “A. . . . A, đi dạo, em đi dạo ngang qua đây, hắc hắc.” An Tiểu Tâm khẩn trương nói. “Anh thấy em giống như là chạy bộ. Em ngẩng đầu nhìn cái gì đấy?” Anh Bồi hỏi. “Khụ, em đang đoán anh ở tầng mấy. Ha ha, em chỉ biết anh ở nơi này, nhưng không biết tầng mấy.” An Tiểu Tâm nói thật. Anh Bồi chân mày cau lại nhẹ nhàng hạ xuống, như có điều suy nghĩ quan sát An Tiểu Tâm, không biến sắc hỏi: “Muốn biết?” An Tiểu Tâm gật đầu một cái, suy nghĩ một chút không đúng, lại lập tức lắc đầu. Anh Bồi cười: “Muốn biết, thì đi lên xem một chút.” “Ừ. . . .” An Tiểu Tâm do dự, đã trễ thế này, nhưng mà chuyện của Tiểu Thao không thể trì hoãn, cắn cắn môi nói, “Được rồi.” Mí mắt của Anh Bồi, lại lần nữa cau lại. Đi theo Anh Bồi vào phòng, An Tiểu Tâm tò mò hết nhìn đồng tới nhìn tây. Không tưởng tượng được xa hoa như thế, gian phòng lắp đặt thiết bị đơn giản mang hơi hướng mạnh mẽ, tông màu chủ đạo là màu tro và màu xám sang trọng, đồ dùng trong nhà là màu trắng, chính là phong cách Anh Bồi thích. Anh Bồi cởi áo khoác, tháo cả vạt ra, bảo An Tiểu Tâm ngồi xuống, còn mình thì đi vào trong phòng đổi lại quần áo đơn giản thoải mái, thuận tiện rửa mặt. Lại ra ngoài, trên người anh thoải mái hải lỏng, trên tóc còn dính một chút nước không lau sạch, làm cho lập thể ngũ quan thêm một tia gợi cảm. Anh đi tới quầy rượu, bắt đầu pha coffee. An Tiểu Tâm rất không tự nhiên, lại không dám khắp nơi lộn xộn, chỉ có thể đứng ở cửa sổ sát sàn phòng khách nhìn quanh ra ngoài. “Nhìn cái gì chứ?” Anh Bồi vừa pha cà phê vừa hỏi. “A, không có gì, thì ra phía dưới này chính là sân thể dục trường trung học.” An Tiểu Tâm không biết nói chuyện gì. “Đúng, ban ngày ở chỗ này nhìn người ở trong sân thể dục vô cùng rõ ràng. Bọn họ động tác kỳ kỳ quái quái, thật khiến cho người ta xem thế là đủ rồi.” Anh Bồi hơi hột nói. An Tiểu Tâm im lặng, mặt đỏ lên. Chẳng lẽ, cô bình thường mặc quần áo, ở trong sân thể dục thừa dịp bốn bề vắng lặng làm động tác tức cười, tất cả đều bị anh thấy được? Anh thấy cũng không sao, có phải những hộ gia đình khác trên tầng này cũng nhìn thấy hay không? A, không còn mặt mũi gặp người khác nữa. “Tối đây, cà phê pha xong rồi.” Anh Bồi gọi. “Ừ, tối.” An Tiểu Tâm từ từ xoay lại, cùng Anh Bồi cách quầy rượu nhỏ, ngồi đối diện. Anh Bồi dùng điều khiển ti vi mở nhạc, âm thanh đàn vi-ô-lông du dương triền miên vang lên, hai người thưởng thức cà phê, cũng không nói chuyện. Anh Bồi nâng mí mắt liếc An Tiểu Tâm một cái, cô rõ ràng có tâm sự. Bình thường vừa uống cà phê vừa chuyện tâm thưởng thức âm nhạc, sau đó sẽ thoải mái thở ra một hơi. Nhưng hôm nay, cô lại không có loại biểu hiện này. Anh Bồi thưởng thức cà phê không nói lời nào, chờ An Tiểu Tâm nói. Quả nhiên, ánh mắt An Tiểu Tâm ở trong phòng nhìn từ trên xuống dưới mấy lần, rốt cuộc ho nhẹ một tiếng nói: “Cà phê uống rất ngon.” “Đúng.” Anh Bồi gật đầu. “Anh hôm nay rất bận?” An Tiểu Tâm lại hỏi. “Ừ, vẫn phải đi họp. Đứng rồi, em gọi điện thoại cho anh, có chuyện gì sao?” Anh Bồi thử hỏi. “Không có. . . . Không có gì.” An Tiểu Tâm đáp. “Hả.” Anh Bồi còn chưa hỏi tới. “Ừ. . . . Anh Bồi, công ty chúng ta, sẽ giúp đỡ một số sinh viên ở trường học xuất sắc ra nước ngoài du học sao?” An Tiểu Tâm thận trọng mở đề tài. Anh Bồi xoay vòng vòng cái chén trong tay nói: “Trước kia không có, gần đây công ty con, bắt đầu có một số.” “Em nghe nói, công ty chúng ta giúp đỡ sinh viên xuất sắc đi nước Đức học phiên dịch tiếng Đức-Anh, việc này đối với công ty chúng ta có ích lợi gì?” An Tiểu Tâm hỏi. “Ba anh thích nhất kỹ thuật của nước Đức, chúng ta ở nước Đức thành lập rất nhiều phòng thí nghiệm, số lượng kỹ sư người Đức ở đây cũng không ngừng tăng lên. Chúng ta bây giờ nhu cầu cấp bách là nhân tài tinh thông cả ba ngoại ngữ: Trung, Anh và Đức, tốt nhất là người Trung Quốc. Người như vậy khó tìm, thay vì thuê lương cao, không bằng chính mình tự bồi dưỡng.” “Ồ, “ An Tiểu Tâm trầm tư, nghĩ tới như thế nào mới có thể dẫn đề tài đến trên người Đặng Dịch Thao. Đang có điểm mất hồn, An Tiểu Tâm đột nhiên cảm giác có ngón tay dịu dàng, ở trên mặt mình vuốt ve. “Lại mất hồn rồi, nghĩ gì thế?” giọng nói của Anh Bồi nhẹ nhàng vang lên, xen lẫn trong giai điệu của tiếng đàn vi-ô-lông, như có như không ám áp lòng người. An Tiểu Tâm cứng đờ, không dám ngẩng đầu nhìn anh, hô hấp lập tức trở nên dồn dập, cảm thấy tay Anh Bồi đang từ từ đem tóc cô vén ra sau tai, sau đó khéo léo ở vành tai cô lấy ngón tay cái và ngón trỏ xoa nắn vuốt vuốt. Một tiếng “dụ dỗ”, ngọn lửa từ tai chuyền lên, lan tràn tới gương mặt, đốt lên đến tận cổ. An Tiểu Tâm nghĩ phải sạch đôi tay đang phóng hỏa kia, nhưng tay cô làm thế nào cũng không giờ lên được, giống như có ngàn cân nặng vậy. Anh Bồi không biết đứng lên từ lúc nào, đi vòng qua sau lưng An Tiểu Tâm. Cánh tay dài ôm lấy hông của cô, An Tiểu Tâm đang ở trên ghế bị kéo xuống, hoàn toàn dựa vào trong ngực Anh Bồi. Phía sau lưng của cô đã dính sát vào lồng ngực Anh Bồi. Da cùng da ở giữa chỉ cách có hai tầng vật liệu may mặc mỏng manh, tim Anh Bồi mạnh mẽ đập, từng tiếng tiến vào trong lòng cô. Hơi thở của anh, phun ở trên cổ cô trắng nõn, càng ngày càng nóng. Mũi của anh, từ phía sau ngậm vành tai của cô, tinh tế gặm, cắn. An Tiểu Tâm chân như nhũn ra, vô lực dựa vào anh, hai cánh tay của anh ở trên eo cô quấn quýt thật chặt, giống như muốn đem cô tiến vào trong cơ thể. “Đừng. . . .” An Tiểu Tâm vô lực quay đầu, muốn tách rời khỏi tai kích thích. Nhưng môi Anh Bồi lại lập tức chặn tới đây, cưỡng bách cô nghiêng đầu, tiếp nhận anh dịu dàng. An Tiểu Tâm theo thói quen muốn tránh thoát, nhưng mà trong lòng mơ mơ màng màng kịch liệt, ý niệm chợt lóe lên, tay giơ, thế nhưng xoa hai tay đặt ở bên hông mình. Anh Bồi cảm nhận được cô ngoan ngoãn, được cô khích lệ, dứt khoát đem cô quay lại càng thêm chặt chẽ dính vào trong ngực, dễ dàng tiếp nhận yêu cầu của anh. Ngọn lửa quen thuộc giống như là dầu đốt sạch cô, so với lần thứ nhất vô cùng lo lắng, so lần thứ nhất kia cũng hơn hoàn toàn. Cô ở trong biển lửa chặt chẽ leo lên một chút mát mẻ, không chút nào giữ lại thiêu đốt mình, hiển dạng hết sạch cùng ngọn lửa nhiệt tình. “An Tiểu Tâm, đừng giẫy giụa nữa, hãy nghỉ ngơi đi”. An Tiểu Tâm, quá khứ cũng quên đi, mi cần người đàn ông này.” Trong lòng như có ma quỷ đang nói chuyện, Lần này, An Tiểu Tâm quân lính tan rã, cô mệt mỏi, không bao giờ nghĩ chống cự nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Rốt cuộc là ai nổi cáu với ai . . .

Ngay tại thời điểm An Tiểu Tâm cảm giác mình lập tức muốn hóa thành nước, đốt thành tro, trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe được thanh âm Anh Bồi ở bên tai vang lên: “An Tiểu Tâm, cô có thể nói, yêu cầu của mình.” “Ừ?” An Tiểu Tâm khẽ hừ nhẹ một tiếng, mở nửa mắt mờ mịt nhìn lên. Anh Bồi buông An Tiểu Tâm ra, lật người ngồi dậy, lạnh lùng nói: “Luôn luôn giữ mình trong sạch An Tiểu Tâm đột nhiên khuya khoắt chạy đến nhà đàn ông, hơn nữa còn là trong nhà người đàn ông vừa mới kiên quyết chống cự, cô cảm thấy như vậy bình thường sao?” Lời nói của Anh Bồi gỡ tỉnh An Tiểu Tâm, cô cúi đầu nhìn nhìn bản thân, áo đã nửa mở, nằm ngang ở trên ghế sofa. Cô hô một tiếng ngồi dậy, vội vàng hấp tấp sửa soạn lại quần áo chính mình, xấu hổ ảo não quả thật muốn chết đi. “Thật ra thì, hôm nay cô gọi điện thoại cho tôi, ở dưới tầng chờ tôi, tôi biết ngay cô nhất định có chuyện. Làm tôi tò mò là, rốt cuộc là chuyện gì, có thể làm cho cô khó mở miệng như vậy, thậm chí không tiếc ôm ấp yêu thương? Nếu như mà tôi không dừng lại, cô cứ như vậy nghĩ sẽ hiến thân đúng không?” Anh Bồi dùng giọng điệu nhàn nhạt nói xong, nhưng An Tiểu Tâm lại cảm thấy thấy lạnh cả người theo từ trong đáy lòng dâng lên. “Em. . . .” An Tiểu Tâm nghĩ giải thích, cô không phải cố ý nghĩ ôm ấp yêu thương, chỉ là không kìm hãm được trầm luân, chẳng qua là

một môi không muốn chống cự nữa. Thế nhưng chuyện này, nói với Anh Bồi như thế nào đây? “Nói đi, tôi muốn nghe rốt cuộc là chuyện gì.” Anh Bồi sửa sang lại tốt quần áo của chính mình, ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế sofa. An Tiểu Tâm cắn răng, trong đầu lần nữa hiện lên mặt mẹ Tiểu Thao, việc đã đến nước này, chỉ có thể bất cứ giá nào. “Anh Bồi, công ty Thần Hâm giúp đỡ học sinh ra nước ngoài học tiếng Đức, ban đầu danh sách là cho Đặng Dịch Thao. Kết quả, sau lại bị trường bộ phận công ty Thần Hâm cho con thay thế.” An Tiểu Tâm nói. “Ha ha ha, ha ha ha” Anh Bồi ôm hai cánh tay, đứng ở nơi đó nhìn An Tiểu Tâm, một tràng tiếng cười lạnh. “Cô nghĩ như thế nào?” Cười xong rồi, Anh Bồi lạnh lùng hiển rõ trên mặt mây đen giăng đầy, lông mày nhanh nhúu chặt lại. “Em muốn cầu xin anh, có thể không thay đổi quyết định hay không, đem danh sách này trả lại cho Đặng Dịch Thao.” An Tiểu Tâm nuốt nước miếng một cái. “Nếu như tôi không đáp ứng?” Anh Bồi đứng dậy hỏi ngược lại. “Anh Bồi, em cầu xin anh.” An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn Anh Bồi, khó khăn nói. “Cầu xin tôi? Kiểu ngạo như An Tiểu Tâm, bất kể như thế nào cũng không muốn đi cầu xin tôi? Chuyện này, liên quan gì tới cô? Đặng Dịch Thao quan hệ với cô như thế nào?” Anh Bồi từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng chất vấn. “. . . . . Anh Bồi, em cầu xin anh.” An Tiểu Tâm rung rung lặp lại, thật sự không biết làm sao trả lời. Anh Bồi híp híp mắt, rốt cuộc bộc phát nói: “An Tiểu Tâm, cô nói cho tôi một lý do có thể thuyết phục tôi. Nói một cách hợp lý, lý do đầy đủ, giải thích tại sao vì để cho Đặng Dịch Thao đi du học, cô ngay cả thân thể cũng có thể bán?” “Em không có.” An Tiểu Tâm âm ức kêu, cô cũng không biết phải nói làm sao với Anh Bồi. Từ lần từ chối anh vào buổi sáng đó, cô lập tức hối hận. Anh nhập viện rồi, cô mới giật mình hóa ra từ trước đến giờ đối với anh là coi thường, đau lòng đến hận không thể giống như chưa từng nói những lời đó. Anh ở dưới tầng chờ cô ngủ thiếp đi, An Tiểu Tâm ở bên cạnh xe lần đầu tiên nhìn thấy anh, không thể không thừa nhận, là động lòng, là vui vui mừng. Nhưng rốt cuộc có phải là yêu không? Có thể yêu không? Yêu như thế nào? Những vấn đề này lại làm cô sợ. Lần này là chuyện của Tiểu Thao, cô chậm chạp không thể mở miệng, cũng là bởi vì cô thật sự không muốn sẽ ở trước mặt Anh Bồi nói tới âm mưu. Cô vì chuyện của Tiểu Thao đi cầu Anh Bồi, anh nhất định sẽ hiểu lầm, nhất định sẽ khó chịu. Thế nhưng chính mình cũng không làm rõ ràng suy nghĩ lộn xộn lung tung của mình, thế nào giải thích với Anh Bồi? “Để tôi giúp cô nói.” Anh Bồi hít một hơi thật dài, “Bởi vì cô cho rằng chính mình là người thân của Đặng Dịch Triều, em trai của cậu ta, đương nhiên cũng là em trai của cô. Vì cậu ta, cô cái gì cũng có thể làm, thậm chí chạy đến chỗ tôi người mà cô hoàn toàn từ chối yêu thương nhưng nhớ? Cô thật là vĩ đại.” “Em không nghĩ bán đứng thân thể của mình, em không có, em vốn là muốn suy nghĩ thật kỹ rồi cùng anh nói chuyện.” An Tiểu Tâm nóng nảy, đứng lên mắng lại. “Cô nói tôi nên tin tưởng thế nào đây, thời điểm cô cự từ chối tôi nói rất nhiều lời tuyệt tình. Tôi nói kết hôn cô cũng không đồng ý, tôi nằm viện cô cũng thờ ơ. Ngày hôm trước đến chỗ của cô ăn cơm, cô đối với tôi cũng dè dặt cẩn thận, một bộ dạng sợ tôi ăn cô. Cô coi thường tất cả cố gắng tôi làm ra! Nhưng bây giờ thái độ lại đột nhiên chuyển biến lớn, nếu như không phải là có mưu đồ khác, cô cho là tôi có tin hay không? Hay là, cô cảm thấy đùa giỡn với tôi rất vui vẻ?” Anh Bồi mặt âm trầm nói. “Anh Bồi, anh hãy nghe em nói, em không coi thường cố gắng của anh, anh cho em chút thời gian suy nghĩ. Em biết rõ là em không đúng, không nên luôn lấy âm mưu ra để giảo anh.” An Tiểu Tâm vội vàng giải thích. Nhưng mà cô càng giải thích, Anh Bồi nhìn về mặt của cô càng thương tâm. “An Tiểu Tâm, nếu như cô tới nay tới chỉ để nói mấy câu này, tôi sẽ rất vui vẻ. Đáng tiếc, cô lại kèm điều kiện khác.” Anh Bồi khổ sở vuốt vuốt mi tâm. An Tiểu Tâm càng vội càng giải thích không rõ ràng, hò hét loạn hét đầu óc lên thế nào cũng không tỉnh táo được. Chính là cảm thấy, chuyện của cô và Anh Bồi có thể từ từ làm rõ, chuyện của Tiểu Thao mới là việc cấp bách. Cô cắn cắn môi, quật cường nhìn Anh Bồi nói: “Anh Bồi, chuyện của chúng ta về sau sẽ từ từ nói. Chuyện của Tiểu Thao không thể kéo dài được nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng kỳ nhập học vào mùa thu của cậu ấy. Coi như anh giúp em một lần, có được hay không, em cầu xin anh đó.” Anh Bồi nhìn An Tiểu Tâm thật sâu, từ từ mở miệng: “Cô tại sao muốn tôi giúp cô? Cho tới bây giờ đều là tôi cứu cô, cô nợ tôi, cô có tư cách gì lại đến cầu xin tôi?” “Anh Bồi, danh sách kia ban đầu thuộc về Tiểu Thao, là quản lý phía anh đối người. Tiểu Thao ưu tú như vậy, công ty bồi dưỡng nhân tài như vậy nhất định có lợi. Anh đừng bởi vì lý do cá nhân, làm chậm trễ tiến độ của Tiểu Thao, cũng làm cho công ty phải chịu tổn thất.” An Tiểu Tâm nói đó. “Người tài có rất nhiều, không phải chỉ có Đặng Dịch Thao.” Anh Bồi lạnh lùng. “. . . . .” An Tiểu Tâm trầm mặc, không khí trong phòng nặng nề cơ hồ muốn ngưng kết thành sương. Hồi lâu, cô đen mặt, nhìn chằm chằm Anh Bồi nói: “Vậy, anh nói điều kiện đi. Bất luận là cái gì, em . . . . . Đáp ứng.” Trên trán Anh Bồi gân xanh nổi lên, trong tay quả đấm nắm thật chặt, trong miệng thông thả mà lạnh lùng nói: “Đáng tiếc, cô không phải là người có thể cùng tôi nói điều kiện. Phụ nữ cùng tôi nói điều kiện đều là vừa có tài vừa có sắc, lại nhiệt tình, quan trọng nhất, là có thể lấy lòng tôi. Tôi chỉ cần ở trên giường, cô sẽ sao?” An Tiểu Tâm há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Anh Bồi, phần hận nắm tay cũng run rẩy. Cô chờ Anh Bồi nói xong điều kiện, trong lòng cho là Anh Bồi sẽ đối với cô đặc biệt, khẳng định là nấu cơm cái gì cái gì đó. . . . . Sẽ không nói đến chuyện lên giường này nọ để cho cô phải khó chịu. Sự thật chứng minh, cô nghĩ sai rồi. Anh Bồi không nhìn An Tiểu Tâm nữa, nói một câu: “Tôi không tiền, hẹn gặp lại.” Sau đó anh cũng giống An Tiểu Tâm đã làm những động tác kia, quay trở về hướng phòng ngủ mình đi thẳng, để An Tiểu Tâm một mình ở lại phòng khách. An Tiểu Tâm nhìn cánh cửa đã đóng kia, giống như nhìn thấy được hình ảnh Anh Bồi đứng ở trong phòng khách của mình, nhìn mình đóng cánh cửa kia lại. Tức giận, khinh bỉ, uất ức, thất vọng, thống khổ, như thủy triều chảy vào tim cô. Cô mất không chế chạy về phía cửa phòng Anh Bồi đá lung tung. Sau đó có lớn tiếng quát: “Anh Bồi, anh NND khôn kiếp! Là anh sàm sỡ tôi trước, còn hôn tôi, tôi không có cơ hội cùng anh nói chuyện đứng đắn. Anh còn trả thù tôi, nói tôi bán đứng thân thể, nghĩ hay quá nhỉ. Anh là tên siêu cấp hoa hoa công tử, hoa tâm, là cây củ cải thói rũ, tìm những tình nhân kia của anh đi, tôi nguyện rửa anh mắc phải bệnh AIDS. Từ nay về sau, tôi còn để ý đến anh nữa, tôi sẽ không mang họ An!” “Rầm rầm” cô hết sức lại đập thêm hai phát nữa, lúc này mới đi nhanh ra khỏi nhà của Anh Bồi. Đem cửa chính nhà Anh Bồi đang rung trời, xoay người lại lại đập hai phát nữa, lúc này mới cảm thấy một ngụm ác khí. Ra khỏi tòa nhà của nhà Anh Bồi, cô đứng ở dưới tầng ngơ ngác để mặc gió thổi, hồi lâu phát hiện trên chân giống như có giọt nước nhỏ xuống, lúc này mới phát hiện ra mình đang nước mắt ràn rụa. Nhìn thấy trên tay ẩm ướt, cô thật sự nhìn không được ô ô mà khóc lên. Vừa khóc vừa muốn, thật là mất mặt, vì một hoa tâm thói nát mà khóc. Cô lau nước mắt, giống như một cô bé nhỏ lạc đường được ô ô mà khóc. Tuyệt không có chú ý tới Anh Bồi từ trong nhà đuổi tới, đứng ở đằng sau lưng cô bắt đầu cười. Anh Bồi cảm giác mình nhất định là có khuynh hướng thích ngược, An Tiểu Tâm đá mấy đá vào cửa nhà anh, nắn anh mấy câu làm trong lòng anh thế nhưng kỳ lạ không còn cảm thấy khó chịu nữa. Nhớ tới hành động, việc làm của An Tiểu Tâm, còn có chút buồn cười. Anh nhìn bóng đêm đen thui, lầm bầm nói: “An Tiểu Tâm, em có thể dừng cảm thêm một chút nữa không.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 42: Chú em dễ dàng thích chị dâu . . .

Bốp” Lý Anh Ái đánh một cái trên đầu An Tiểu Tâm “Em ngu à? Anh ta nói em không phải phụ nữ có thể cùng anh ta nói điều kiện, đây không phải nói rất rõ ràng sao?” “Này, chị mà còn đánh em nữa, em sẽ không nói với chị nữa đâu.” An Tiểu Tâm xoa đầu đau, tức giận nhìn Lý Anh Ái. Hôm nay vừa

đúng vào thứ bảy, ban ngày cùng với Lý Anh Ái đi dạo phố, buổi tối mua đồ về nấu ăn. Vừa ăn vừa ở Lý Anh Ái từng bước dụ dỗ, đem chuyện của mình và Anh Bồi kể lại. Gần đây cô cũng không biết mình bị sao nữa, trong lòng nghẹn nghẹn lại khó chịu, có cái gì đó đang muốn thoát ra. Tâm tình lo được lo mất, cái gì cũng không nắm được chủ ý, quả thật giống như cô gái nhỏ đang trong giai đoạn mới tình đầu. Vì vậy, Lý Anh Ái thành người tốt nhất có thể lắng nghe cô nói. Dĩ nhiên, cái người lắng nghe hết sức tận trách, đem ngừng điều cô muốn nói và không muốn nói mọi hết ra. “Ý tứ của anh ta quá rõ ràng còn gì, em so với những người phụ nữ kia đặc biệt hơn, em không phải là người cùng anh ta nói điều kiện, mà là người phụ nữ anh ta muốn nói chuyện yêu đương.” Lý Anh Ái tận tình khuyên bảo nói. An Tiểu Tâm tròn to hai mắt, không thể tin nói: “Thôi đi, chị từ câu này phân tích ra nhiều như vậy? Chị lại không phải con giun trong bụng anh ta (*hay là đi guốc trong bụng*)? Hơn nữa, anh ta muốn cùng em nói yêu đương, em còn lấy làm lạ đấy. Để cho anh ta đi tìm những người kia có sắc có tài, lại nhiệt tình đi.” Nói xong, lại hung tợn bổ sung thêm một câu: “Sớm muộn gì bị AIDS.” “Chắc chắc, xem em ăn dấm kia, chỉ giới khoác lác thôi.” Lý Anh Ái cười nhạo cô. “Lý Anh Ái!” An Tiểu Tâm hoài nghi nhìn cô, “Có cái gì không đúng, tại sao lại nói giúp Anh Bồi?” “Khụ khụ khụ” Lý Anh Ái đang uống nước, sặc một cái, cô để ly xuống cười hi hi nói: “Tiểu Tâm, nói cho em biết một tin tức tốt, chị và Hàn Mai đổi chỗ, chị làm tổ trưởng tổ thư ký của Anh Bồi rồi.” “Chị từ tổ trưởng tổ thư ký của tổng giám đốc lại trở thành tổ trưởng tổ thư ký của phó tổng, có cái gì mà đặc ý.” An Tiểu Tâm đã kích cô. “Em biết cái gì, chủ tịch ấy sớm muộn gì cũng nghỉ hưu. Anh Bồi là người kế nhiệm, như vậy người bên cạnh anh ta mới có hy vọng thăng tiến nhất. Nhìn chuyện gì cũng phải nhìn về lâu về dài, không thể chỉ nhìn trước mắt.” Lý Anh Ái xem thường An Tiểu Tâm. “Vậy chị cách em xa một chút, nói không chừng chị cũng dính bệnh gì vào người. Chị không phải nói muốn bỏ tiền mua một đêm của Anh Bồi sao? Lúc này có cơ hội.” An Tiểu Tâm lắm bả, như thế rất tốt, chỉ có duy nhất một người bạn thân, lại chạy đến bên cạnh Anh Bồi làm việc. Như vậy chẳng phải bắt đầu nói giúp Anh Bồi sao. “An Tiểu Tâm” Lý Anh Ái đem chiếc đũa gỗ vào trên mặt bàn, hai cái tay bấm vào trên mặt An Tiểu Tâm, dùng sức véo thịt trên hai gò má cô. An Tiểu Tâm đau đến mau chảy nước mắt, vội cách xa Lý Anh Ái thích cái véo cấp cứu mặt của mình. Hai người hi hi ha ha đang nháo, điện thoại của An Tiểu Tâm vang lên. An Tiểu Tâm đẩy Lý Anh Ái ra, hơi thở bình tĩnh, mới nhận điện thoại. Hóa ra là mẹ Tiểu Thao. Tiếng nói của mẹ Tiểu Thao vừa hưng phấn lại lo lắng: “Tiểu Tâm, hôm nay công ty Thần Hâm cho chúng ta biết, Tiểu Thao có thể được bọn họ giúp đỡ cho đi du học. Dĩ nhiên đây đều là công lao của con, thật không biết cảm ơn con như thế nào.” “Có thật không? Thật tốt quá. Dĩ nhiên, chuyện này con không giúp được gì cả, dĩ nhiên phải cảm ơn con. Nếu nói như vậy, cách ngày Tiểu Thao xuất ngoại cũng không xa. Ngày mai là chủ nhật, con và đi đi mua cho Tiểu Thao chút đồ.” An Tiểu Tâm vui vẻ ra mặt nói, tựa hồ không phải chỉ riêng chuyện của Tiểu Thao được giải quyết mà vui vẻ. “Ừ, Tiểu Tâm, nhưng mà Tiểu Thao hình như không vui vẻ lắm, nó có lẽ sẽ đi tìm con. Nếu mà nó nói từ bỏ đi nước Đức, con nhất định phải thay đi khuyên bảo nó. Dĩ nhiên hiểu nó, thằng bé chắc chắn sẽ nghe lời con.” Mẹ Tiểu Thao lo lắng nói. “Tại sao? Có thể được đi nước Đức là chuyện tốt mà.” An Tiểu Tâm kỳ quái. “Ừ, dĩ nhiên không biết, dù sao, con hãy thay đi khuyên bảo nó.” Mẹ Tiểu Thao dặn dò. An Tiểu Tâm không giải thích được cúp điện thoại, Tiểu Thao tại sao không muốn? An Tiểu Tâm lắc lắc điện thoại, nhìn Lý Anh Ái ăn uống thả cửa, hé miệng cười nói: “Chuyện của Tiểu Thao, xong.” Lý Anh Ái bĩu môi, nhìn cô về mặt vui vẻ khinh bỉ nói: “Em đặc ý đi, không cùng Anh Bồi lên giường, chuyện vẫn được giải quyết. Thật không biết Anh đại thiếu gia nghĩ thế nào, lại duy trì vụ buôn bán lỗ vốn này.” “Lý Anh Ái, em nói chị có thể thuận khiết một chút hay không? Em lúc nào muốn cùng Anh Bồi lên giường. . . .” An Tiểu Tâm tâm tình tốt, chống nạnh chuẩn bị cùng Lý Anh Ái tranh cãi. Nhưng mà lời còn chưa nói hết, thì nghe cửa chính bị kịch liệt đập, thanh âm to lớn làm Lý Anh Ái và An Tiểu Tâm giật nảy mình. Lý Anh Ái vội vàng chạy đến ghế sa lon trong phòng khách ôm cái đệm dựa bên trong co rụt lại, lắm bả nói: “Nếu là Anh phó tổng đến, xin làm như chị tàng hình.” An Tiểu Tâm trừng cô, chạy đến cửa phòng xuyên thấu qua mắt mèo nhìn ra ngoài, thì ra là Tiểu Thao. Cô thở phào nhẹ nhõm, cười mở cửa ra: “Khiếp chưa, cậu phải ra nước ngoài học, cũng không cần gõ nát cửa nhà chị nha. Mau vào. Mới vừa rồi Di cũng nói cho chị biết.” Đặng Dịch Thao đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái xanh, ngực thở gấp, nhìn chăm chăm An Tiểu Tâm không nói ra lời. “Đứng đó làm gì, còn không đi vào.” An Tiểu Tâm lôi cậu ta đi vào. Vừa định buông tay, cổ tay mảnh khảnh của cô đột nhiên bị Tiểu Thao mạnh mẽ chộp lại trong tay, đau đến muốn gãy vậy. Tiểu Thao mặc kệ An Tiểu Tâm, biểu tình nhe răng nhếch miệng, ngữ điệu trầm thấp đến mức khiến lòng người kinh sợ, giống như là dưới mặt biển phẳng lặng ẩn chứa sóng ngầm hung mãnh nhất: “Chị và Anh Bồi được lắm? Chị cùng anh ta lên giường?” An Tiểu Tâm trầm mặt: “Em nói linh tính gì đó?” “Chị bởi vì chuyện của tôi, đi cầu Anh Bồi có đúng hay không?” Tiểu Thao có chấp hỏi. “Cậu hỏi cái này để làm gì?” An Tiểu Tâm hỏi ngược lại. “An Tiểu Tâm, chị không phải là chị dâu tôi, chị và nhà chúng tôi một chút quan hệ cũng không có. Không cần chị quan tâm chuyện của tôi, chị rút cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần? Chị nói đi, chị cầu xin Anh Bồi như thế nào? Cùng anh ta lên giường?” Tiểu Thao một lòng muốn hỏi. “Đặng Dịch Thao, miệng của cậu nói chuyện sạch sẽ cho tôi. Tôi và Anh Bồi không có bất cứ quan hệ gì.” An Tiểu Tâm mắng cậu ta. “Chị cho tôi là kẻ ngu sao? Ngày đó tôi ở chỗ này nhìn thấy Anh Bồi, cũng biết anh đối với chị dụng tâm bất lương. Mẹ tôi nhờ chị đi cầu xin, ngay lập tức chị đồng ý, chị ngu à?” Tiểu Thao tiếp tục chất vấn. “Hắc, chị nói tên nhóc này rút cuộc là để ý cái gì hả? Để cho cậu ra nước ngoài, là chuyện tốt à? Tại sao lại còn càn quấy?” An Tiểu Tâm vừa nóng vừa giận. “Vừa bắt đầu biết là không thể được tài trợ đi du học. Nhưng mà tôi đã sớm nghĩ thông suốt, tôi không muốn xuất ngoại. Nhất là nhờ chị đi cầu tình để tôi xuất ngoại.” Tiểu Thao nguội lạnh nói. “Không xuất ngoại?” An Tiểu Tâm muốn ói máu, cô đi cầu Anh Bồi dễ dàng sao? Cô đánh một cái vào người Tiểu Thao, “Cậu không ra nước ngoài thì làm gì? Đây là cơ hội tốt cỡ nào, cậu bỏ lỡ cơ hội này, ở lại trong nước làm cái gì? Cậu nói, cậu muốn làm gì?” “Ở lại trong nước tôi vẫn có thể làm nên sự nghiệp, tôi muốn chăm sóc chị và mẹ tôi.” Tiểu Thao lớn tiếng nói. “Mẹ cậu tôi có thể chăm sóc, tôi càng không cần cậu chăm sóc.” An Tiểu Tâm tức giận phản bác cậu ta. “An Tiểu Tâm, tôi thích chị. Chuyện ta muốn làm nhất chính là chăm sóc chị, chăm sóc chị cả đời.” Tiểu Thao mặt đỏ lên, ngực bắt đầu phập phồng, bằng bất cứ giá nào nói: “Tôi biết rõ chị coi tôi như em trai, nhiều năm như vậy, tôi chờ đợi tốt nghiệp rồi tự lập, chờ chị nhìn tôi như một người đàn ông.” An Tiểu Tâm lắc đầu này ngốc thật rồi, một hồi ghen lại, ngờ ngác nhìn Tiểu Thao nửa ngày, giống như không biết cậu ta là người nào. Tiểu Thao mặt hơi nói xong, cũng yên tĩnh lại, khuôn mặt trẻ tuổi bởi vì kích động mà ửng hồng, nhưng ánh mắt lại trong suốt nhìn thẳng ánh mắt của An Tiểu Tâm. An Tiểu Tâm mặt đỏ lên, bị chấn động lắp bắp nói: “Đặng Dịch Thao, thực buồn cười, làm sao cậu lại có loại ý nghĩ này?” “Tôi thích chị, có gì buồn cười?” Tiểu Thao đúng lý hợp tình nói. “Cậu có biết hay không, nếu như anh cậu còn sống, tôi chính là chị dâu cậu. . . .” An Tiểu Tâm lấy ra vũ khí cô thường dùng nhất. “Chị vĩnh viễn cũng phải là chị dâu tôi! Nếu như anh tôi còn sống, chị dâu của tôi chính là Đinh Phổ Nguyệt mà không phải chị.” Ông ông ông! An Tiểu Tâm trong đầu một hồi lắc lư, lời Tiểu Thao mới vừa nói giống như máy khoan điện chui vào đầu óc cô, cô không cảm thấy đau, lại lập tức mất thính giác cùng thị giác. “Cậu nói cái gì?” Ánh mắt An Tiểu Tâm không có tiêu điểm, vô ý thức hỏi. Mặt Tiểu Thao đỏ một trận, trắng một hồi, nhìn về mặt An Tiểu Tâm mờ mịt luống cuống, trong lòng có chút hối hận, nhưng lại quyết định phải nói cho An Tiểu Tâm biết tất cả: “An Tiểu Tâm, tôi cho chị biết, thời điểm anh tôi cứu chị, đã sớm cùng Đinh Phổ Nguyệt yêu đương rồi. Tôi biết rõ, mẹ tôi cũng biết, ba chị và đi của chị cũng biết, toàn thế giới chỉ có mình chị không biết.” Thế giới trong nháy mắt liền dừng lại, lời nói của Tiểu Thao tự động ở trong đầu của An Tiểu Tâm phóng đại lại phóng đại, lại lần nữa tiếp tục lan truyền trong đầu cô. Cô lui nửa bước, lắp ba lắp bắp hỏi: “Cậu nói cái gì? Phổ Nguyệt cùng âm ướm? Làm sao có thể? Âm ướm lúc đi, nói. . . . Nói yêu tôi.” “Đúng vậy lúc trước anh tôi yêu chị, anh ấy ở bên cạnh chị nhiều năm như vậy, nhưng chị lên đại học liền cùng Sở Úc yêu nhau. Mà Đinh Phổ Nguyệt, lại ở bên cạnh anh tôi đã lâu rồi, làm cho anh tôi cảm động, cho nên bọn họ ở cùng một chỗ. Anh tôi vẫn muốn tìm cơ hội nói cho chị, nhưng mỗi lần gặp chị, lời còn chưa kịp ra khỏi miệng.” “Tại sao không thể nói? Tại sao?” An Tiểu Tâm bén nhọn kêu lên, nhiều năm quen biết, đột nhiên toàn bộ bị đảo ngược. Người con trai vì cứu cô mà chết ở trong lòng cô, trước khi đi luôn miệng nói yêu của cô, thế nhưng sớm có bạn gái? Cô còn ngây thơ cho là Đặng Dịch Triều vẫn luôn ở bên cạnh cô, cô vẫn hối hận không thể sớm một chút phát hiện ra tình yêu của Đặng Dịch Triều. Vô số lần trong mơ, cô mơ thấy cùng Đặng Dịch Triều trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Nếu như những lời Tiểu Thao nói là sự thật, vậy cô nhiều năm bày ra phong thái như vậy buồn cười đến cỡ nào, Đinh Phổ Nguyệt nhìn ở trong mắt sẽ ghê tởm cỡ nào! “Tôi không tin, Đặng Dịch Thao, lời nói của cậu, một câu tôi cũng không tin. Cậu đi cho tôi, cậu đi đi.” An Tiểu Tâm đẩy Tiểu Thao đi ra ngoài. “Chị có thể đi hỏi Đinh Phổ Nguyệt.” Tiểu Thao bình tĩnh

đứng ở nơi đó, mặc cho cô xô đẩy. Đi hỏi Đình Phở Nguyệt? An Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn mặt của Tiểu Thao, ngây người. Lúc này trên ghế sa lon Lý Anh Ái rất cuộc hiểu rõ, cô chạy tới nắm ở bả vai An Tiểu Tâm, nhẹ giọng khuyên: “Trời ạ, thôi đi, chuyện đã qua lâu rồi, hỏi cũng không còn ý nghĩa. Đừng suy nghĩ nhiều. . . . .” An Tiểu Tâm đẩy Lý Anh Ái ra, trên mặt kiên quyết, “Được, chúng ta đi hỏi Đình Phở Nguyệt”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chân tướng . . .

Đình Phở Nguyệt nhận được điện thoại của Tiểu Thao, khoe miệng hiện lên một nét thoáng cười lạnh. Thằng ngốc này, lừa gạt cả đời cũng được chứ sao, lại nói ra làm gì? Cô ôm cánh tay, đứng ở trong phòng khách lớn rộng rãi xa hoa đưa mắt nhìn quanh. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh khổng lồ, có thể thấy ở bên hai bờ sông Châu Giang nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, ở giữa đó nước lằng lằng chảy ngang qua sông Châu Giang. Lúc này trong phòng khách có mấy người của công ty dọn nhà đang ra ra vào vào, một người từ trong phòng ngủ của Đình Phở Nguyệt ôm một thùng giấy màu tím đi ra. “Khoan, chờ một chút.” Đình Phở Nguyệt gọi anh ta lại, bảo anh ta đem thùng giấy đặt ở trên ghế sa lon. Công nhân dọn xong đi ra, Đình Phở Nguyệt ngồi xuống, từ từ mở nắp thùng giấy ra. Trong thùng không có bụi bặm gì, Đình Phở Nguyệt theo bản năng nghiêng đầu, chuyện cũ của Trần Phong lại hiện ra trước mắt. Bên trong thùng đều là đồ mà Đình Phở Nguyệt không bỏ được. Cô từ từ lật, mở ra một con búp bê. Con búp bê đã rất cũ rồi, chân đứt dùng sợi chỉ trắng nối lại trên thân thể. Đầu ngón tay của cô từ từ vuốt ve qua mặt búp bê loang lổ cũ kỹ, con búp bê này là của cha ruột cô đưa cho cô. Khi còn bé, cô vẫn đem nó là vật tùy thân mang ở trong túi xách. Có một lần, một bạn nam cùng lớp đoạt đi búp bê, kéo đứt chân nó. Là An Tiểu Tâm giúp cô đuổi đi bạn học đó, đoạt lại con búp bê, còn dùng chỉ vá lại. Cô lại lật, lật tới một cái tóc thủy tinh xinh đẹp. Đó là lúc trường cấp 3, An Thắng Phong lần đầu tiên đi Hongkong, mua quà tặng cho hai chị em. Đình Phở Nguyệt chưa từng gặp qua cái tóc tinh xảo như vậy, ngày thứ hai cô vụng về mang theo đi học. Chẳng qua ở trong lớp học thể dục thì cái tóc rơi xuống, bị cô dẫm một bước vỡ. An Tiểu Tâm sau khi biết, lặng lẽ đưa cái tóc này đặt ở trên bàn học của Đình Phở Nguyệt. Cô lại lật, lật tới mấy tờ vé xe lửa cũ đi tới Bắc Kinh. Khi đó cô luôn là kiểm soát viên học đi Bắc Kinh tìm Đặng Dịch Triều. Không có tiền, không muốn An Tiểu Tâm nhúng tay vào. An Tiểu Tâm luôn tin là cô lấy có những thứ ngổn ngang kia, đem phí sinh hoạt học đại học của mình tiết kiệm lại đưa cho cô. . . . . Từng cái từng cái nhìn đi xuống, Đình Phở Nguyệt cười khổ. Thật không biết rốt cuộc là người nào thiếu người nào, chị em cùng nhau lớn lên, An Tiểu Tâm đối với cô thật sự rất tốt. . . . . Cô lại lật, hiện ra một đĩa CD được đóng gói tỉ mỉ kỹ càng. Đình Phở Nguyệt nhìn chăm chăm cái đĩa, nhìn một chút, trong đôi mắt bắt đầu rơi lệ. Cô lầm bầm nói: “An Tiểu Tâm, chị luôn là người cướp đi những thứ quan trọng nhất. Những thứ rêu rĩa kia, chị tiếp tục hào phóng, tôi cũng không lạ gì.” Cửa có tiếng bước chân vội vã, cô ngẩng đầu, thấy Đặng Dịch Thao và An Tiểu Tâm đang đứng ở trước cửa chính. Các công nhân vẫn còn lục tục khuôn đồ hướng ra phía ngoài. Đình Phở Nguyệt đứng lên, đi tới trước tivi, đem CD trong tay cho vào máy đầu đĩa DVD. Nhấn mở đầu đĩa, cô nghiêng đầu gọi: “Vào đi.” Đặng Dịch Thao cùng An Tiểu Tâm đi vào, An Tiểu Tâm nhìn chăm chăm Đình Phở Nguyệt, không lên tiếng. Yên lặng, vô cùng yên lặng, chỉ có tiếng bước chân của công nhân dọn nhà đi tới đi lui. “Trời ạ, Phở Nguyệt, đừng ồn ào nữa. Yên lặng một chút, cả cũng bị em hù dọa chạy mất.” Đột nhiên, trong TV truyền ra thanh âm sang sảng du dương của một chàng thanh niên, . Thân mình An Tiểu Tâm kịch liệt chấn động một cái, người nào? Giống như lại trải qua những năm tháng sâu không đến đáy, thanh âm thân thiết quen thuộc sinh sôi, xuyên qua thân thể của cô. Cô không thể tin nhìn vào TV. “Không được, em thật vất vả mới mượn được máy ảnh của bạn học. Nhanh lên một chút, mau bày tư thế đẹp trai nhất cho em xem.” Là tiếng cười đùa của Đình Phở Nguyệt. “Được rồi, đừng âm ỉ, chờ anh câu được cá xong, anh sẽ bày cho em, có được hay không?” Trong TV một người thanh niên, áo trắng quần lam, tay cầm cần câu, bắt đầu cười. Người đó ánh mắt tuấn tú như vậy, khoe miệng như ẩn như hiện một má lúm đồng tiền nhỏ, nụ cười ấm áp trên có thể làm tan chảy những tâm hồn lạnh lẽo nhất thế giới. Trong nháy mắt, nước mắt An Tiểu Tâm thi nhau trào ra. Cô với ẩm ướt, thậm chí ngay cả ảnh chụp chung cũng không có. Không biết bao nhiêu lần, cô khát vọng mãnh liệt có thể lại lần nữa nghe được tiếng nói của ẩm ướt, nhìn lại một chút khuôn mặt ẩm ướt. Ẩm ướt, gần đây ở trong mộng của cô càng ngày càng không thấy rõ mặt, đột nhiên cứ như vậy lại rõ ràng lần nữa chiếu vào trong tầm mắt cô. An Tiểu Tâm che miệng lại, để cho mình không khóc thành tiếng. Người ấy đang ở trong TV cười, tự nhiên, ấm áp như vậy, thanh niên áo trắng dưới tàng cây hoa đào giống như đang sống, có thể đụng tay đến. “Được, em không làm khó anh nữa, nhưng anh phải đáp ứng điều kiện của em.” Trong TV tiếp tục phát hình. “Điều kiện gì?” “Để cho em hôn anh, hi hi.” Ông kính nhanh chóng lại gần, chụp ảnh cô gái ở trên mặt người thanh niên nhanh chóng hôn một cái. “Đình Phở Nguyệt, em thật không biết xấu hổ.” Nam thanh niên bắt đầu đi, đi lên gây tóc cô gái. Ông kính bắt đầu hỗn loạn, cần câu, mặt hồ, trời xanh, hỗn loạn xẹt qua, nam thanh niên cùng cô gái tiếng cười đùa bên tai vang lên không dứt. Đình Phở Nguyệt chuyển chú nhìn, mỉm cười, lắng nghe, cả tinh thần cũng giống như bay trở lại thời điểm đó. An Tiểu Tâm từng bước từng bước hướng TV đi lại gần, tựa hồ muốn nhìn rõ ràng hơn, muốn vừa sờ trên màn ảnh vừa chạm vào gương mặt kia. Không đợi đầu ngón tay của cô chạm đến, hình ảnh phát xong. Trên màn ảnh chỉ còn lại từng đoàn từng đoàn bông tuyết màu trắng, phát ra tiếng vang nhỏ vụn ồn ào. An Tiểu Tâm cứng đờ, nhìn chăm chăm TV im lặng. Hồi lâu, cô đưa tay lau nước mắt trên mặt, xoay người lại nhìn về phía Đình Phở Nguyệt. Hai chị em người đối mặt cách xa, yên lặng đưa mắt nhìn. Đình Phở Nguyệt trên mặt bị ai càng lúc càng thịnh, đáy mắt lệ càng để lâu càng nhiều. An Tiểu Tâm khàn khàn mở miệng: “Phở Nguyệt, chị rốt cuộc biết em tại sao hận chị, thật xin lỗi!” “Là chính bản thân anh ấy nguyện ý, coi như là xin lỗi, cũng là anh ấy xin lỗi tôi.” Đình Phở Nguyệt lạnh như băng nói. “Tại sao không sớm nói cho chị biết?” An Tiểu Tâm cảm thấy không đất dung thân. “Lúc đầu, mẹ tôi không để cho tôi nói. Bọn họ còn tưởng rằng trong lòng chị thích Đặng Dịch Triều, sợ nói ra chị không chịu nổi.” Đình Phở Nguyệt giễu cợt cười một tiếng, “Sau đó, tôi không muốn nói. Nếu Đặng Dịch Triều có thể vì chị chết, vậy chị vĩnh viễn nhớ anh ấy đi, cũng coi như anh ta không chết uống.” “Phở Nguyệt, thật xin lỗi, chị không nên tự cho mình là đúng. Nếu như, chị có thể phát hiện trước khi chuyện xảy ra, có lẽ, ẩm ướt cũng không phải chết.” An Tiểu Tâm ngoài xin lỗi, thật không biết cùng Đình Phở Nguyệt nói gì cho phải. “Chị người này, chính là buồn cười như vậy. Luôn nghĩ chăm sóc tốt mỗi người, nhưng mà chị thật ra thì chưa bao giờ biết người khác trong lòng chân chính nghĩ cái gì. Đặng Dịch Triều thích chị lâu như vậy, chị lại không hề có cảm giác, còn đi theo Sở Úc. Tôi thích Đặng Dịch Triều, cả ngày quán chị hỏi tin tức của anh ấy, thể nhưng chị một chút cũng không có phát hiện. Việc xảy ra sau, chị chỉ biết lo thương tâm của mình, bày ra một bộ dạng chỉ tam tình bình lặng như hồ nước, lại không phát hiện mẹ tôi và ba chị vì chị lo lắng nhiều, không phát hiện tôi cũng đau khổ muốn chết. An Tiểu Tâm, tôi thật sự không biết nói với chị cái gì mới tốt!” Đình Phở Nguyệt hắc hắc cười lạnh nói. An Tiểu Tâm đầu óc hỗn loạn thành một đoàn, đối với quá khứ hai mươi mấy năm của mình, hoàn toàn hoài nghi cuộc sống từ khi sinh ra. Đúng vậy, cô rốt cuộc là đang làm gì? Cô mọi việc đều không ra mặt, mọi việc đều do do dự dự, mọi việc đều sợ hãi cố gắng sau sẽ là công dã tràng. Cô không muốn tổn thương người khác, cũng không muốn tổn thương mình. Kết quả, cô chẳng những đã thương người khác, cũng làm bị thương chính mình. “Ha ha” An Tiểu Tâm cười mà rom róm nước mắt, “Phở Nguyệt, em nói rất đúng, chị hi vọng em có thể cho ta một cơ hội, để cho chị đền bù.” “Đền bù cái gì? Tôi không lạ gì tình

chị em của chị. Nếu không, chị đem Anh Bồi cho tôi?” Đinh Phở Nguyệt nghiêng đầu hỏi. An Tiểu Tâm ngẩn ngơ? Anh Bồi? Trong lòng đau xót, trong đầu loạn hơn. “Không bỏ được? Ha ha” Đinh Phở Nguyệt đứng ở gian phòng đưa tay, nói, “Tôi không lạ gì, chị xem phòng này đi, là Anh Bồi hào phóng mua cho tôi. Tôi đã bán, cầm tiền, tôi muốn đi chu du vòng quanh thế giới, muốn đến từng nơi từng nơi một. Tôi muốn sống một cuộc sống hoàn toàn mới, tôi muốn đem tất cả mọi chuyện quên hết đi, bao gồm Anh Bồi, bao gồm cả. . . . . Đặng Dịch Triều.” “Phở Nguyệt. . . . .” An Tiểu Tâm ngập ngừng kêu lên. “An Tiểu Tâm, chị đi đi. Chị nên cảm ơn tôi, cho chị biết những chuyện này, là giúp chị giải thoát. Chị đi tìm người đàn ông tốt gả đi, đừng làm cho mẹ tôi và ba chị vì chị lo lắng.” Đinh Phở Nguyệt nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm, ánh mắt bén nhọn, cơ hồ nhìn xuyên thấu An Tiểu Tâm. “Phở Nguyệt, em phải đi đâu?” An Tiểu Tâm hỏi. “Ha ha, đi tôi muốn đi một nơi. Chị đi đi, tôi không tiễn.” Đinh Phở Nguyệt xoay người từ đầu đĩa DVD lấy ra CD. Ánh mắt An Tiểu Tâm dừng ở trên đĩa CD, nhìn nó được Đinh Phở Nguyệt cẩn thận gói kỹ, bỏ vào trong bốp da mang theo bên người. An Tiểu Tâm cắn răng, đó là thuộc về Đinh Phở Nguyệt, cô không thể lưu luyến. Cô cắn cắn môi, chậm rãi nói: “Phở Nguyệt, không thể kịp thời phát hiện chuyện của em và âm ướm, là lỗi của chị. Nhưng vô luận như thế nào, âm ướm là vì chị mà chết. Chị vẫn sẽ cảm ơn anh ấy, còn có thể tưởng niệm anh ấy, còn có thể chăm sóc mẹ của anh ấy và Tiểu Thao. Em sống cuộc sống mới của em đi, hi vọng em có thể quên, có thể sống vui vẻ. Phở Nguyệt, trước khi đi, cùng đi và ba, chúng ta một nhà bốn người tụ họp, được không? Đừng làm cho di thương tâm, chị đi trước.” Cô xoay người đi ra cửa chính, Tiểu Thao không nói được lời nào cũng muốn đi theo. Đinh Phở Nguyệt gọi Tiểu Thao lại: “Đặng Dịch Thao, cậu thật đúng là giống Đặng Dịch Triều, ngu muốn chết. Tại sao muốn nói cho An Tiểu Tâm chuyện anh cậu và tôi? Cho dù muốn nói, cũng để chậm một chút. Phải chờ tới ngày cậu có năng lực chăm sóc An Tiểu Tâm mới được?” Tiểu Thao mặt rét lạnh, xoay người lại hỏi: “Chị vẫn không để cho tôi nói, chính là vì nguyên nhân này? Tôi trước kia còn nhỏ tuổi, vẫn không hiểu tại sao. Hiện tại tôi mới hiểu, chị là vì để cho Tâm Tâm sống trong đau khổ, sống trong yêu thương tự cho là đúng, vĩnh viễn chịu hành hạ, vĩnh viễn không thể tiếp nhận đoạn tình cảm khác. Tôi không giống người hèn hạ như vậy.” “Ha ha, thôi, dù sao việc đã đến nước này, về sau cậu đừng hối hận là được.” Đinh Phở Nguyệt khoát khoát tay, “Hẹn gặp lại.” “Gặp lại!” Tiểu Thao nhìn Đinh Phở Nguyệt thật sâu một lần cuối cùng, xoay người chạy đuổi theo An Tiểu Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Đàn ông cùng đàn ông đối thoại ....

Đặng Dịch Thao ở bên ngoài trường đại học ngoại ngữ dưới con đường rợp mát bóng cây bước đi chậm rãi, sau cơn mưa ướt át ướt ướt hơi nước đang giữa ánh nắng sáng sớm mùa hè từ từ bay lên, hương cỏ tràn ngập khắp mọi nơi, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim nhỏ liu lo riu rít. Đặng Dịch Thao cả người từ từ trầm tĩnh lại. Đã trải qua kỳ thi tốt nghiệp trước khi du học, tìm việc làm chờ đủ loại sự kiện, cậu cảm thấy cả người trưởng thành không ít, nhìn người nhìn vật ở góc độ hoàn toàn mới. Hiện tại đặt mình trong ở nơi này sân trường xanh mượt, nhìn đàn em khóa dưới trẻ tuổi đi ngang qua mình, trong lòng vừa có hâm mộ, lại có cảm khái. Hâm mộ bọn họ vẫn có thể ở trong tháp ngà làm giấc mộng ngũ sắc, cảm khái cuối cùng có một ngày muốn đi ra ngoài đối mặt trời cao biển rộng bao la. Nhìn đồng hồ, cậu tăng nhanh bước chân đi tới phòng thầy làm việc chủ nhiệm. Lần trước cậu từ chối quyết định giúp đỡ du học lần nữa của công ty Thần Sâm, thầy chủ nhiệm vẫn cảm thấy hết sức đáng tiếc. Hôm nay lại gọi cậu trở về trường học, đại khái là muốn nói chuyện này thôi. Sai bước chạy vào tầng giáo vụ, lên tầng năm, đứng ở trước phòng nhiệm làm việc thầy chủ, cậu thoáng thở một cái hô hấp bình thường, giờ tới lên gõ cửa. “Đi vào.” Bên trong có thanh âm dịu dàng sáng khoái của đàn ông truyền tới, Tiểu Thao nghi ngờ nhìn biển tên phòng một chút, không sai, là phòng làm việc của thầy chủ nhiệm. Cậu khe khẽ đẩy cửa mở, một bên đẩy một bên lễ phép nói: “Xin hỏi, Chung chủ nhiệm có ở đây không? Tôi là Đặng Dịch Thao.” Không có người trả lời, cậu đi vào mấy bước, phóng mắt nhìn sang, nhìn thấy có một người đàn ông thon dài cao ngất đang đưa lưng về phía cậu, mặt quay hướng cửa sổ. Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chói mắt không lưu tình chút nào xuyên thấu qua thủy tinh chiếu thẳng tới đây, Đặng Dịch Thao hí hửng, chỉ có thể nhìn rõ hình dáng người nọ đường nét mạ vàng. Cậu khẳng định, người này không phải thầy chủ nhiệm. Trên thân người này có một loại khí phách trầm ổn, một loại tinh táo quý khí, một loại nhuệ khí bức người. Những loại hơi thở này, cũng không phải ở trên một người dạy học không biết mệt trong đại học sẽ có. Có một loại người sẽ có, đó chính là người trên thương trường sát phạt quyết đoán, ví dụ như, Anh Bồi! Đặng Dịch Thao ánh mắt lại hí hửng một cái, một lòng nhắc nhở, nắm tới thật chặt, cố gắng để cho mình không cần khản trương. Người bên cửa sổ rốt cuộc xoay người lại, ánh mặt trời màu vàng buộc vòng quanh anh tới như được đao khắc bên mặt. Đôi mắt lõm sâu, mũi thẳng, môi mím chặt. Anh khẽ mỉm cười, nói một câu: “Đã lâu không gặp.” Đặng Dịch Thao người lạnh trả lời: “Tôi không cảm thấy vậy.” Anh Bồi cười, xoay người đi ra khỏi phía trước cửa sổ kia ánh nắng vàng, dùng ngón tay chỉ ghế sa lon tiếp khách nói: “Ngồi.” “Không cần, tôi tìm Chung chủ nhiệm, nếu ông ấy không có ở đây, vậy tôi đi.” Đặng Dịch Thao xoay người rời đi. “Chính tôi nhờ ông ấy gọi cậu đến, muốn cùng cậu nói chuyện một chút.” Anh Bồi ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, chân bắt chéo, thần thái nhàn nhã. Tới Tiểu Thao đặt ở trên tay nắm cửa, cũng không quay đầu lại: “Không có gì để nói.” “Cậu sợ cái gì? Không dám nói?” Anh Bồi thanh âm thật bình tĩnh, không có ý vị khiêu khích, thế nhưng sự tự tin lại làm cho Tiểu Thao nghe được khí huyết dâng trào. Cậu hít một hơi thật sâu, xoay người mấy bước đi tới trước sofa, ngồi ở trước mặt Anh Bồi: “Nói đi.” Nụ cười khóe miệng Anh Bồi sâu hơn, một tay chống cằm, nhìn Tiểu Thao không nói lời nào. “Nói chuyện gì?” Tiểu Thao thiếu kiên nhẫn. “Ừ, cậu cảm thấy tôi nên cùng cậu nói chuyện gì?” Anh Bồi hỏi ngược lại. “Không có chuyện vậy tôi đi.” Tiểu Thao làm bộ phải đi. “Rốt cuộc là trẻ tuổi, nóng nảy như vậy.” Anh Bồi chậm rãi nói. “Anh đang ở đây khoe khoang với tôi sao? Khoe khoang anh có tất cả, khoe khoang anh có thể tùy ý điều khiển cuộc sống của người khác người khác? Tôi cho anh biết, tôi không cần anh bố thí, tôi muốn tự bằng năng lực của mình giành lấy thành công.” Tiểu Thao lớn tiếng nói. “Coi như tôi khoe khoang thì sao. Tôi muốn biết, cậu làm thế nào thành công? Chỉ bằng trình độ học vấn này và năng lực này của cậu? Hiện tại trên thị trường sinh viên giống như cậu vừa nắm một bó to, cậu phải thế nào liều mạng đứng đầu? Cậu có thể nói cậu chịu khổ nhọc vất vả, nhưng nhà cậu không có tiền không có bối cảnh, dựa hết vào chính mình cố gắng là có thể vượt trội sao?” Anh Bồi bén nhọn nói. Đặng Dịch Thao quật cường đánh mặt, phản bác nói: “Anh thật là người thực tế đáng sợ. Thành công bây giờ của anh, cũng là dựa lưng vào gia cảnh tiền tài sao?” Anh Bồi nhìn thẳng ánh mắt của: Đặng Dịch Thao “Tôi thừa nhận, nếu tôi không có một người cha tốt, nếu tính bằng năng lực của tôi có thể cũng không có được vị trí như ngày hôm nay. Nhưng như tôi đã nói qua, nếu như mà tôi không có khả năng, vị trí này tôi cũng ngồi không vững. Cho nên, thành công là tổng hợp nhiều phương diện nhân tố kết hợp, dựa hết vào năng lực của mình không được, dựa hết vào tiền bạc bối cảnh cũng không được. Vấn đề của cậu là ở, cậu không thiếu năng lực, nhưng cũng không có thang để một bước lên mây. Hiện tại, tôi có thể cung cấp cho cậu một cái thang như vậy, coi như cậu dùng hết rồi vứt bỏ, tôi cũng không có ý kiến gì.” “Đây là vụ buôn bán lỗ vốn sao? Anh tại sao muốn cung cấp cho tôi không cần đền bù đây?” Đặng Dịch Thao biết trên đời này không có cái bánh nào tốt từ trên trời rơi xuống như thế. Anh Bồi nhìn thật sâu Đặng Dịch Thao, thờ dãi một hơi, bắt đầu dĩ vuốt vuốt mi tâm nói: “Bởi vì, có vài người coi cậu so với cái gì cũng quan trọng hơn, nhìn cậu mỗi ngày giống như một con kiến bận rộn, nhưng xung quanh lại vấp phải trắc trở, xung quanh xem

thường, khẳng định muốn chăm lo mù quáng.” “Vậy quan hệ gì tới anh?” Đặng Dịch Thao không cách nào tỉnh táo, không cần suy nghĩ cũng biết Anh Bồi nói tới ai. “Ừ, tôi với cậu không có quan hệ gì, nhưng quan hệ của tôi và cô ấy ước chừng sâu nặng. Tôi nghĩ, không cần tôi nói rõ, cậu cũng biết.” Anh Bồi cảm thấy có chút phiền não, anh không có thói quen cùng những người khác bàn chuyện riêng, hơn nữa, còn là một tình địch không đủ trọng lượng. “Anh Bồi, nếu như anh đem cơ hội này cho tôi, vậy chẳng khác nào nuôi hổ làm loạn (nuôi ong tay áo). Tôi thích An Tiểu Tâm, không, tôi yêu cô ấy, tôi sẽ không buông tay.” Đặng Dịch Thao kiên định nhìn Anh Bồi, không nhượng bộ. “Cậu lấy cái gì yêu? Yêu là tùy tiện nói được sao? Để cho cô ấy đi theo cậu uống không khí?” Anh Bồi bĩu môi, “Tôi khuyên cậu, chờ khi cậu uo đầy đủ năng lực tôi cùng tôi cạnh tranh thì hãy nói yêu cô ấy.” Mặt Đặng Dịch Thao trắng bệch không có chút máu nào, cậu nhìn Anh Bồi, bị ai phát hiện mình không phản bác được. Anh Bồi đứng lên vỗ vỗ bả vai Đặng Dịch Thao : “Cậu vận khí tốt, khó được tôi chịu nói nhiều như vậy. Có muốn hay không tiếp nhận giúp đỡ đi du học ở Đức, chính cậu tự quyết định.” An hung dung xoay người muốn đi, Đặng Dịch Thao lại chợt ngừng đầu lớn tiếng nói: “Anh Bồi, tại sao nhất định là An Tiểu Tâm? Anh cần bản cũng không thật lòng yêu An Tiểu Tâm, anh cùng nhiều phụ nữ chơi bời qua lại, thậm chí là cùng cả Đinh Phổ Nguyệt. An Tiểu Tâm sẽ không chấp nhận anh, cậu xin anh đừng quấy rầy cô ấy nữa.” Anh Bồi xoay người lại nhìn Đặng Dịch Thao, bắt đắc dĩ thở dài một hơi nói: “Được rồi, nếu hôm nay nói nhiều như vậy, vậy thì lại nói thêm một câu. Tôi cho cậu biết, phụ nữ ở trong lòng tôi chia làm hai loại, một loại là An Tiểu Tâm, một loại là những phụ nữ khác. Nói đến thể thối, hẹn gặp lại.” Anh Bồi đi ra cửa, Đặng Dịch Thao ngồi một mình ở trên ghế sa lon nhìn chăm chăm cửa phòng, trong lòng giống như có nửa nồi nước nóng sôi trào cơ hồ muốn bắn ra ngoài. Nếu như, Anh Bồi nói thật? Vậy Tâm Tâm làm thế nào? Cậu làm thế nào? Anh Bồi chậm rãi đi ở trong vườn trường đại học đẹp đẽ, suy nghĩ một chút những lời vừa nói cùng Đặng Dịch Thao, không khỏi mỉm cười. An Tiểu Tâm cùng những người phụ nữ ở bên cạnh anh trong quá khứ rất khác nhau, là người con gái anh nghĩ vĩnh viễn giữ ở bên cạnh để bảo vệ , là người khi anh vui vẻ muốn cùng nhau chia sẻ, lúc mất mát là người anh có thể tìm thấy sự an ủi . Cứ như vậy nói ra, không thể tin được ngay trước mặt một thằng nhóc miệng còn hôi sữa nói ra, hơn nữa sau khi nói ra thể nhưng cảm thấy hết sức nhẹ nhõm. Thì ra là, đã sớm hạ quyết tâm. Anh đã từng cho là, đêm đó thức trắng đêm đưa ra quyết định kết hôn , chỉ vì anh đối với An Tiểu Tâm là động lòng nhất thời mà thôi. Hiện tại anh càng ngày càng rõ ràng rõ ràng hơn cả lý trí của anh, anh đối với An Tiểu Tâm, không chỉ là khát vọng đơn giản như vậy. Là yêu chứ? Anh tự hỏi. Có lẽ, tại thời điểm An Tiểu Tâm hướng về phía cửa phòng của anh chân đá tóiy dẫm, anh có thể đã hiểu rõ. Anh ngửa đầu, nhìn qua khe hở lá cây là bầu trời xanh thẳm, cảm thụ gió thổi ấm áp phất qua lọn tóc. Anh cười, là yêu, anh khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phiên ngoại Khúc Như Y

húc Như Y tôi giống như là một gốc cây sinh trưởng xanh thắm ở bờ Hồ Khúc Liễu, mắt nhìn cảnh đẹp dao động, lại vĩnh viễn không cách nào với tôi. 1 Khi còn bé, trí nhớ của tôi trước khi vào viện mồ côi, đã hết sức mơ hồ. Tôi nhớ mang máng có một lồng ngực ôm ấp ngọt ngào luôn mang theo mùi sữa, để cho tôi chui đầu vào bên trong làm nũng, để cho tôi say sưa ở bên trong ngủ say. Nhưng bộ dạng chủ nhân của cái ôm đó một chút tôi cũng không nhớ rõ, nhưng mà thời điểm vận khí tốt, thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh mộng, có thể nghe được giọng người ấy ngọt ngào đến tận xương tủy từng tiếng kêu lên: “YY, YY.” 2 Trí nhớ chân chính bắt đầu nổi lên lần đầu tiên, là chị gái vừa cho tôi mặc quần áo màu đen, vừa khóc lóc nức nở. Chị ấy so với tôi chỉ lớn hơn 4 tuổi mà thôi, bình thường gây sự nghịch ngợm cũng không đề ý tới. Hiện tại đột nhiên dặt tôi, lại mặc quần áo cho tôi, tôi đau đến khóc lớn kêu to: “Em muốn mẹ mặc cho em, em muốn mẹ mặc cho em.” Chẳng qua là mặc quần áo cho tôi mà khóc đến ruột gan đứt từng khúc, mà chỉ có chị gái, không có mẹ. Sau đó, tôi cùng chị gái đi theo một di nọ, đi tới một phòng thu nhỏ. Ở ngay giữa phòng là ảnh mẹ thật to ở đó. Ở trước tấm ảnh, là một hộp đen như mực. Hiện tại nhớ tới, tôi hết sức hối hận. Tại sao lúc ấy không tỉ mỉ, cẩn thận xem đó là mẹ? Như vậy tôi có thể vĩnh viễn đem hình ảnh mẹ ghi tạc đáy lòng. Đáng tiếc, lúc ấy sự chú ý của tôi đã hoàn toàn bị cái hộp đen hấp dẫn mất rồi. Chị tôi đi lên, ôm cái hộp đó, nhiều tiếng kêu mẹ, khóc đến khàn cả giọng. Tôi không hiểu chị ấy tại sao lại khóc đến thương tâm như vậy, một lòng muốn xem cái hộp trong tay chị ấy rốt cuộc có cái gì. Qua thật lâu, chị gái mới đem cái hộp nhét vào trong lòng tôi, nức nở nói: “YY, cùng mẹ nói tạm biệt.” 3 Năm ấy vào viện mồ côi, tôi 4 tuổi, chị gái 8 tuổi. Chúng tôi ở trong viện mồ côi cũng được 4 năm, ác mộng cũng 4 năm. Điều kiện cuộc sống ở cô nhi viện cực kém, quản lý cũng không tốt, chúng tôi là cô nhi ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Đứa lớn một chút, còn phải đi ra ngoài giúp viện mồ côi làm việc kiếm tiền. May nhờ tôi có chị gái, chị ấy đem đồ ăn ngon, chuyện đùa cũng để lại cho tôi, cũng không gọi tôi giống như những đứa trẻ khác ở trong đồng tuyết trừ bỏ bản thân như vậy. Có đứa bé lớn khi dễ tôi, chị ấy liền lấy sức mạnh của người thân liều mạng. Dần dần, không ai dám bắt nạt hai chị em tôi nữa. Chỉ trừ một thằng nhóc, thằng nhóc đó đem việc bắt nạt tôi làm thành bài tập mỗi ngày, khiến chị tôi cùng hấn mỗi ngày cần phải đánh một trận. Hiện tại mỗi lần tôi nhớ tới cái thằng nhóc đó, liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, là tên chết tiệt đó đem chị gái yêu quý nhất của tôi mang đi. Bởi vì tên đó, mà chị gái không quan tâm tới nữa. 8 tuổi năm ấy, trong viện mồ côi khách tới thăm, mang đến rất nhiều quà tặng màu sắc rực rỡ . Bởi vì chị gái đánh nhau, mấy di trong viện mồ côi trừng phạt chúng tôi không cho phép đi tiếp đãi khách. Tôi thương tâm núp ở trong bụi cây khóc, tôi cũng muốn mặc quần áo xinh đẹp cùng ăn kẹo ngọt ngào. Có một người phụ nữ gọn gàng sạch sẽ, có ánh mắt sáng ngời phát hiện ra tôi. Cô đối với tôi mở rộng vòng ôm trong ngực, tôi ở trong lòng cô đột nhiên ngửi thấy mùi sữa ngọt ngào trong trí nhớ kia. Vì vậy tôi xúc động ôm lấy cô, hô một tiếng: “Mẹ.” Cánh tay ôm tôi khẽ run lên, lúc ấy tôi cũng không biết, một tiếng gào thét này sẽ cứu tôi cùng chị gái thoát ly khổ ải. 4 Tôi và chị gái được người phụ nữ này và người bạn của cô ấy nhận nuôi về nhà. Nhưng tôi và chị gái không phải tách ra, nhà mới của chúng tôi gần sát đi chung với nhau hai tòa tiêu biệt thự, chủ nhân hai nhà vừa là bạn tốt, vừa là bạn cùng chung gây dựng sự nghiệp. Chị gái tôi rất quật cường, không chịu đổi tên, chị ấy kiên trì gọi tên cũ, Đường Tâm. Mẹ mới của chị là người rất trầm mặc ít nói, đối với bất kỳ hành động nào của chị ấy cũng không ý kiến. Ba mới của chị ấy, cũng là người rất bận rộn, cần bản cũng không rảnh quan tâm chị. Trong nhà mới có một bé trai cùng tuổi tí ty gọi là Anh Bồi,à không còn nhỏ hơn một tuổi, nhưng nổi loạn lợi hại, vậy mà đặc biệt cùng chị gái tôi quan hệ lại hết sức hòa hợp. Tôi đây, không thể tiếp tục gọi là Đường Y nữa. Tôi theo họ của ba mới, đổi tên gọi là Khúc Như Y. Ba mới mẹ mới không có con, tôi chính là bảo bối duy nhất của bọn họ. Hơn nữa khi tôi ngọt ngào kêu “Mẹ” thì mẹ mới sẽ hết sức thân thiết ôm tôi, thỏa mãn tôi bất kỳ điều kiện gì. Sau đó mấy năm, cuộc sống của tôi ưu việt mà thoải mái. Tôi cả ngày đi theo chị gái, Anh Bồi, còn có một t nhà thằng nhóc hàng xóm là Sở Úc ở chung quanh diên khuông chơi đùa, đi theo đám bọn họ xem phim, đàn dương cầm, đi bộ đường xa, bơi lội, vui vẻ không biết ngày giờ. Mẹ chăm sóc tôi hết sức chu đáo tỉ mỉ, tôi thích bà ấy, tất cả bí mật trong tim tôi đều cùng bà ấy chia sẻ, chúng tôi là mẹ con thân thiết nhất trên thế giới. Ba mặc dù không thường ở nhà, nhưng chỉ cần trở lại, sẽ giống như lời hứa với tôi tặng tôi rất nhiều quà tặng xinh đẹp. Ánh mắt ông nhìn tôi từ ái mà ôn hòa, giống như đang nhìn con gái ruột thịt ông trân ái nhất trên thế giới. Dần dần, tôi đã quên bà ấy không phải mẹ ruột của tôi, ba không phải ba ruột của tôi, tôi cảm thấy được tôi vốn chính là con của nhà này, tôi cho rằng hưởng thụ tất cả những ân sủng này là chuyện đương nhiên. 5 Nhưng khi tôi 13

tuổi, chị gái cùng cha mẹ nuôi lại tách ra. Chị ấy 17 tuổi quyết định đi theo mẹ nuôi của chị đi Mỹ quốc, vô luận tôi khẩn cầu như thế nào, than thở khóc lóc, cũng không giữ được chị ấy. Chị ấy nói tôi có ba mẹ chăm sóc, chị nói chị phải cùng mẹ của chị ấy để báo đáp công ơn nuôi dưỡng. Thật ra thì tôi biết rõ, những thứ này đều không phải là lý do thực sự, chị ấy muốn đi Mỹ quốc tìm tên khốn kia, cái người cùng chị ấy ở trong cô nhi viện ngày ngày đánh nhau- Thằng nhóc tôi. Chị gái tôi đi, khiến cho tôi như ở trong mộng mới tỉnh. Thì ra là không phải không có chia lìa, những người yêu thương tôi cũng chưa chắc vĩnh viễn ở bên cạnh tôi. Mặc dù ở đây, bọn họ cũng không nhất định sẽ vĩnh viễn yêu tôi. Tôi dần dần bắt đầu sợ hãi, tôi muốn nắm chặt từng người ở bên cạnh tôi yêu tôi. Tôi thận trọng lấy lòng bọn họ, tôi càng thêm trở nên khéo léo, hiểu chuyện, ba mẹ thích tôi hơn, nhưng mà tôi chung quy lại hoài nghi có một ngày bọn họ sẽ không cần tôi. Loại sợ hãi không muốn xa rời này, cũng lan tràn đến trên người Anh Bồi và Sở Úc. Chị gái tôi đi về sau, bọn họ cũng chiều tôi hơn, nhưng mà bọn họ cũng đã trưởng thành, là tự nhiên trên thế giới. 6 Rốt cuộc, trên thế giới người yêu quý tôi nhất, cũng rời tôi. 15 tuổi năm ấy, mẹ nuôi của tôi không chịu nổi tật bệnh hành hạ đi đến một thế giới khác. Thời điểm lâm chung, bà ấy nắm tay tôi và ba, khẩn cầu ba chăm sóc tôi thật tốt. Thế giới của tôi, trong nháy mắt sụp xuống. Không biết có phải hay không là do tôi cao số, hai người mẹ, cũng bị tôi khắc chết. Tôi không ăn không uống cũng không ngủ, ba, Anh Bồi và Sở Úc cũng tới quan tâm tôi, tôi bắt lấy mỗi người bọn họ không muốn buông tay, chỉ sợ một giây kế tiếp bọn họ đã không thấy tăm hơi. Nhưng mà, Anh Bồi và Sở Úc vẫn không thể sẽ mãi cùng với tôi. Chỉ có ba, ông ấy vẫn ôm tôi vào trong ngực, dịu dàng an ủi tôi, một tác cũng không rời. Tôi chảy nước mắt, đem đầu thật sâu chôn ở trong ngực của ông: “Ba, ba, ba vĩnh viễn đừng cách xa con, con chỉ còn mình ba.” 7 Mẹ nuôi qua đời không lâu, ba nuôi đã đưa tôi ra nước ngoài du học, tôi không chịu, tôi muốn được ở bên cạnh ông. Trừ lúc tới trường học đi học, tôi một khắc cũng không chịu rời ba. Ông không về nhà, tôi liền tìm ông khắp nơi. Không tìm được, liền gọi điện thoại cho tất cả người quen biết nhất hỏi thăm. Tôi biết rõ làm như vậy là không đúng, nhưng mà tôi không thể khống chế được mình. Ba bắt đầu xa lánh tôi, ông tìm cho tôi bác sĩ tâm lý, đưa Sở Úc và Anh Bồi đến làm bạn với tôi. Bác sĩ tâm lý đối với tôi thật sự có trợ giúp, mỗi lần tôi liên miên cần nhờ vả bác sĩ kể chuyện trong lòng, cảm thấy tinh thần buồn lòng rất nhiều. Tôi dần dần không có chấp như vậy nữa, cũng không còn cái gì là hành động quá khích nữa. Nhưng mà ba, chung quy lại phân nửa thời gian không ở nhà. Mỗi lần tôi thật sự nhìn không được hỏi ông ở đâu, ông sẽ nói ông ở Mỹ quốc, ở Hy Lạp, ở nước Pháp, ở Thụy Sĩ. Anh Bồi phải ra khỏi nước, anh ấy hỏi tôi có muốn cùng anh ấy ra nước ngoài hay không, anh ấy nói đưa tôi đi tìm chị gái. Tôi từ chối mãi, tôi rất thích Anh Bồi, cũng muốn gặp chị gái, nhưng là so với ba, bọn họ tựa hồ cũng không quan trọng. Tôi muốn coi chừng cái nhà này, coi chừng ba. Tôi không biết giữa Anh Bồi và chị gái tôi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thế nhưng, thời niên thiếu của Anh Bồi không giống như sau này nhìn lại là thân sĩ chừng chặc. Thời niên thiếu của anh ấy chính là kiêu ngạo và ngông nghênh, trừ chị gái tôi, không ai có thể chế phục anh ấy. Lúc chị gái tôi đi báo anh ấy chăm sóc tôi, anh ấy vẫn tận tâm tận lực chăm sóc tôi. Anh ấy ra nước ngoài, là đi chị gái mình, tôi vẫn cho là như vậy. 8 Đi, đều đi rồi, chỉ có Sở Úc vẫn còn ở bên cạnh tôi. Sở Úc đi đến nơi khác học đại học, nhưng là mỗi lần ngày nghỉ hoặc là Chủ nhật, anh ấy sẽ đáp máy bay trở lại gặp tôi. Tôi dần dần trưởng thành, bên cạnh có bạn trai càng ngày càng nhiều, nhưng mà so sánh một chút, trừ ở Mỹ quốc bật vô âm tín – Anh Bồi, cũng không có ai đẹp trai giống như Sở Úc, giống ánh mặt trời, sần sọc như vậy. Mỗi lần tôi kéo cánh tay của anh đi ở trên đường, cũng sẽ gặp được những ánh mắt hâm mộ làm tôi vui vẻ. Tôi may mắn, thật may là, tôi còn có Sở Úc. Vì vậy tôi thi đến trường đại học của Sở Úc, đi làm đàn em của anh ấy. Nhưng mà, đến trường học tôi mới biết, hot boy Sở Úc, đã sớm bị một đàn chị khóa trên bắt được. Tôi mấy lần len lén canh giữ ở trước cửa ký túc xá nữ sinh, nhìn Sở Úc đưa nữ sinh gọi là An Tiểu Tâm trở lại. Nữ sinh kia đáng đáp thật bình thường, ít nhất không có xinh đẹp như tôi. Nhiều lắm là, cô ta cũng coi như là một cô gái thuần khiết dịu dàng. Thế nhưng, cô ấy đã hấp dẫn toàn bộ tầm mắt Sở Úc, làm cho anh ấy chưa từng chú ý tới tôi núp rình coi. Tâm của tôi bị tự ái, tôi không cho phép mình lại cùng một cô gái kém mình nhiều mặt như vậy cạnh tranh. Hơn nữa, tôi không xác định mình có phải thật thích Sở Úc không. 9 Nếu như không có nhật ký của mẹ nuôi, tôi và An Tiểu Tâm, sẽ không có bất kỳ xuất hiện nào cùng nhau. Nhật ký của mẹ nuôi vẫn để ở một góc sáng sủa trong phòng của bà. Tôi vô số lần vuốt ve bia mặt bóng loáng, tuy nhiên tôi vẫn chịu đựng không mở ra xem. Ở trong một đêm vô cùng cô đơn, một mình tôi ở trong đêm tối bởi vì tôi không tự chủ được đi tới phòng của mẹ. Tôi run rẩy lấy ra chìa khóa nhỏ, mở ra khóa Laptop. Mẹ, tha thứ cho con, con quá cô đơn, con cần chút an ủi. Vừa mở ra nhật ký, liền rơi ra hai bức ảnh. Trong hình là ba cùng một người phụ nữ khác, bọn họ khi đó tuổi còn nhỏ, bộ dạng mười bảy mười tám tuổi. Ba cười đến xấu hổ, người phụ nữ kia cười đến sáng rỡ, hai người ở giữa hai lồng mây là tự nhiên như vậy nhưng thật thân mật, rõ ràng là một đôi tình nhân. Ở trong một bức ảnh khác, là một người phụ nữ trẻ tuổi, ôm một đứa trẻ còn đang mặc tã lót. Lòng của tôi, bắt đầu trầm xuống. Mang theo nghi ngờ, mở ra từng trang một ghi lại những tâm sự đứt quãng vô cùng áp lực cùng thốn thức nước nỡ. Thì ra là ba căn bản không yêu mẹ. Ông có một mối tình đầu, ông còn có một đứa con gái ruột. Tôi thương mẹ ở trong hoàn cảnh mãi mãi không có được tình yêu của ba mà tuyệt vọng héo tàn. Quá đáng sợ, thì ra là bọn họ bên ngoài tôn trọng nhau như khách là thế nhưng bên trong lại cắt đứt chân tướng bản thiêu như vậy. Càng làm tôi không thể chịu được thì ra là trên thế giới này vẫn tồn tại một đứa trẻ đối với ba có quan hệ máu mủ. Bọn họ huyết mạch tương liên, vậy tôi đây? Chẳng lẽ người cuối cùng tôi có thể dựa vào cũng muốn hoàn toàn rời tôi đi sao? 10 Năm đó nghỉ hè, ba trở lại. Tôi len lén đi theo ông, nhìn ông đến khách sạn gặp một người phụ nữ xinh đẹp. Tôi nhận ra được người kia chính là cô gái trong hình, so với thời niên thiếu trẻ trung, người phụ nữ đó càng xinh đẹp nữ tính, càng thêm linh động. Tôi đi theo bọn ông, nhìn bọn họ đến một cửa hàng thời trang phụ nữ mua bao lớn bao nhỏ. Tôi đoán, có lẽ, là mua cho tôi sao? Đáp án rất nhanh công bố. Tôi núp ở bên ngoài nhà hàng Tây nổi danh nhất toàn thành phố, xuyên thấu qua cửa kính lớn không nhiễm một hạt bụi, rõ ràng thấy được An Tiểu Tâm đi tới trước mặt bọn họ, lạnh lùng ngồi xuống. Ánh mắt của bọn họ lúc ấy chính là khản trương lấy lòng, mà An Tiểu Tâm, cũng chỉ lãnh đạm cùng không kiên nhẫn. Ánh mắt ba nhìn An Tiểu Tâm, là ánh mắt vô số lần đã từng nhìn tôi. Nhưng bấy giờ tôi mới biết, thì ra là đó không phải là đang nhìn tôi, mà là xuyên thấu qua tôi, để nhìn một cô con gái khác. Tôi nắm chặt quả đấm của mình, đầu ngón tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay. Tôi liều mạng cắn vào môi của mình, khiến cho máu tươi ở trong lồng ngực của mình từ từ khuếch tán. Trước mắt bắt đầu mơ hồ, giống như có máu tươi tràn ngập ra. 11 Tôi chúc say Sở Úc. Tôi ở trong điện thoại của Sở Úc tìm được số điện thoại của An Tiểu Tâm, nói cho cô ấy biết, Sở Úc ở bên ngoài lảng nhãng, bảo cô ấy tới xem. Tôi quá biết hiện tại cái gì đối với An Tiểu Tâm quan trọng nhất, ở vô số lần rình coi cô ấy cùng Sở Úc hẹn hò, tôi ở trên mặt cô ấy thấy được cô ấy đối với Sở Úc là toàn tâm toàn ý không muốn xa rời. Tôi đem cửa nhà của Sở Úc mở ra một khe nhỏ, chờ An Tiểu Tâm tự mình đi tới. Sau đó tôi đem mình cùng Sở Úc lột sạch, tôi dùng những động tác vụng về nhất khai mào dục vọng nguyên thủy của Sở Úc. Khi đau nhức đánh tới thì tôi thể nhưng cảm thấy hạnh phúc. Khi Sở Úc giống như nôi điên giữ lấy tôi, tôi rốt cuộc cảm thấy như mình mong muốn. Thì ra là, phụ nữ là thực hiện giá trị của mình như vậy. Điện cuồng trong rung động, tôi say mê rồi, thế nhưng không phát hiện An Tiểu Tâm đã sớm đứng ở trước cửa xem xét tôi tí mỉ bày kẻ biểu diễn. Cô ấy là tê tâm liệt phế kêu lên một tiếng, thức tỉnh tôi, cũng thức tỉnh Sở Úc. Cô xoay người chạy, đi theo phía sau một thiếu niên mặc áo trắng. Sở Úc kinh hoàng đẩy tôi ra, luống cuống nhìn tôi, trông mắt đỏ lù. Tôi cười, tôi cười ha ha, tôi cười chảy cả nước mắt. 12 Sở Úc mặc quần áo từ tể đuổi theo, tôi đi theo ở phía sau anh ấy, muốn nhìn một chút xem An Tiểu Tâm làm thế nào để đối mặt với một người đàn ông chối bỏ cô. Ban đêm ánh sáng đèn nê ông bắn ra bốn phía, ở trên đường lớn xe cộ qua lại không dứt. Phía trước ngã tư đường nơi đây áp người, Sở Úc giống như bị điện hướng trong đám người chen. Tôi theo phía sau anh ấy, tôi không biết mình đến tới cùng muốn nhìn đến cái gì. Rốt cuộc, chúng tôi thấy được. Ở ngay chính giữa đám người, vây quanh một xe con. Xe ô tô mở đèn sáng loáng chiếu vào một thân người trước xe. Đó là An Tiểu Tâm, cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong ngực là người con trai mặc áo trắng vừa mới đi theo cô. Cô cả người đều là máu, cũng không khóc, chỉ là đem hai tay người con trai đặt ở trên mặt cô vuốt ve rất nhiều lần. Máu kia, tất cả đều bôi lên mặt cô. Mặc cho Sở Úc thế nào lay động cô, cô đều không có phản ứng. Cho dù là sau khi cảnh sát tới, cũng không thể khiến cô buông tay ra. Cô ôm thật chặt cổ thi thể trong ngực kia, như ôm lấy trân bảo hiếm thấy. Tôi vĩnh viễn đều nhớ rõ mặt An Tiểu Tâm lúc đó không có nước mắt nhưng cả khuôn mặt lại toàn là máu, ở dưới ánh đèn chói lóa trông vô cùng thể lương. 13 Tôi nghĩ, Thượng Đế rất là công bằng. Tôi vốn chỉ là muốn làm cho An Tiểu Tâm không chiếm được Sở Úc, không nghĩ tới, Thượng Đế giúp tôi an bài hiệp đầu sau đùa giỡn, để cho cô ta từ đó sống cuộc sống đau khổ dằn vặt, không

thể yêu nữa. 14 Nhưng là không biết vì sao a, tôi lại không dám ở lại thành phố này cùng An Tiểu Tâm. Sở Úc có lẽ cũng có ý nghĩ giống như tôi, chúng tôi cùng nhau ra nước ngoài. Nhưng mà chúng tôi vẫn không thể nào ở cùng một chỗ, từ trên người Sở Úc tôi hiểu được, đàn ông thân và tâm là hoàn toàn tách biệt. Anh ta có thể cùng mình ML, nhưng anh ta một chút cũng không thương mình. Dĩ nhiên, đạo lý này, sau lại có rất nhiều phụ nữ ở bên cạnh Anh Bồi được chứng minh vô số lần. 15 Sau khi về nước, tôi đã từng cố gắng bắt được Anh Bồi. Tôi đã không phải là thiếu nữ ngu ngốc nữa, tôi biết rõ Anh Bồi là đối tượng kết hôn lý tưởng nhất. Nhưng mà đồng thời tôi cũng không chịu nổi Sở Úc và An Tiểu Tâm nói lại tình xưa. Tôi càng muốn đem cái gì cũng chộp trong tay, thì lại càng cái gì cũng không bắt được. Anh Bồi thế nhưng yêu An Tiểu Tâm! Tôi chỉ có thể ha ha cười lạnh. Tại sao trên thế giới này cái gì tốt, luôn là dành cho An Tiểu Tâm đây? 16 Nhiều năm như vậy, tôi nghĩ muốn, chính là một người thật lòng yêu tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không rời tôi mà đi. Tôi lần nữa bắt đầu đi điều trị tâm lý, mỗi lần đi đến phòng khám ánh mặt trời, sáng sủa sạch sẽ, tôi đều sẽ nằm vào trong ghế sofa thoải mái, nhắm mắt lại, luôn hỏi lại một vấn đề: “Người yêu tôi, rốt cuộc ở đâu? Rốt cuộc ở đâu?” Bác sỹ tâm lý luôn chậm rãi trả lời tôi: “Sẽ tìm được, sẽ tìm được.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Mất ngủ

Ngày đó từ trong nhà Đình Phổ Nguyệt biết rõ chân tướng, sau khi về nhà, An Tiểu Tâm an tĩnh khác thường.

Vô luận Lý Anh Ái liệu chết dùng nước bọt cứng rắn dụ dỗ, cô ấy đều không nói ở nhà Đình Phổ Nguyệt rốt cuộc nghe được cái gì. Vốn dĩ Lý Anh Ái đối với An Tiểu Tâm rất hiểu rõ, không đoán cũng biết, đoán chừng Đặng Dịch Thao nói đều là thật. Đáng thương An Tiểu Tâm lại đem di ngôn làm thành tuyên ngôn yêu, nhiều năm như vậy coi chừng phần ân tình này, chăm lo người nhà của cậu ta. Suy nghĩ một chút những năm tháng này của An Tiểu Tâm, trong lòng Lý Anh Ái thật thay An Tiểu Tâm thấy không đáng giá. Nếu đổi là cô, sớm không chịu nổi.

Nhưng An Tiểu Tâm cố tình một chút phản ứng cũng không có. Cô không dám đi tìm mẹ Tiểu Thao chứng thực, cũng không đi hỏi Tần Thu Huân và An Thắng Phong. Chẳng qua là cuộc sống yên lặng cùng công việc, đối với bất kỳ người nào đều hòa hảo, cũng không có cái gì bất đồng.

Nhưng mà, tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện, cô rất không bình thường, cô quá cố gắng công tác.

Vừa bắt đầu, làm việc người khác không thường làm, cô không nói hai lời liền nhận lấy. Sau đó, cô bắt đầu giành việc để làm. Làm việc của mình xong lại giúp người khác làm tiếp, người khác làm xong, lại tự tạo ra việc để làm. Công ty chỉ cần làm thêm giờ, khẳng định cô sẽ tham gia, hơn nữa là người cuối cùng rời khỏi. Không có làm thêm giờ, cô cũng ở công ty, ở lại trong phòng làm việc kéo dài đến rất khuya.

Phó quản lý Hà thử thăm dò chạy đến chỗ Anh Bồi thông báo, nói An Tiểu Tâm bây giờ đã có thể gánh vác một nửa công việc của phòng quan hệ xã hội. Nhưng mà Anh Bồi trưng ra bộ mặt tối đen kịt làm phó quản lý Hà sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

An Tiểu Tâm hai gò má càng ngày càng lõm, nhưng công việc lại có phần không hiểu kích động, mất mạng theo bóng loáng, hai gò má mang theo đồ ửng của bệnh thái.

Phó quản lý Hà không dám để cho cô lại như vậy, bắt đầu cường bách An Tiểu Tâm không cho phép làm quá nhiều công việc, buổi tối phải về nhà nghỉ ngơi.

Vì vậy, An Tiểu Tâm ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, mở tiếng TV thật to, ngăn người cả đêm.

Thật ra thì, từ sau khi trở về từ nhà Đình Phổ Nguyệt, An Tiểu Tâm liền bắt đầu mất ngủ. Trong đầu tràn đầy suy nghĩ đứt quãng, để cho cô không cách nào ngủ.

Cũng may ban ngày, cô dùng toàn bộ sức lực ứng phó công việc, tiếp đãi khách hàng, tra xét sân bãi, tổng duyệt chương trình hội nghị, chuẩn bị tài liệu, giải quyết mâu thuẫn. Công việc thành chỗ dựa duy nhất của cô, chỉ có lúc làm việc, cô mới có thể cảm thấy mình là xác xác thật thật tồn tại.

Nhưng mà đến buổi tối, cô giống như thoáng hiện chút nét u buồn, thân thể cực độ mệt mỏi, nhưng suy nghĩ trong đầu lại một khắc cũng không bỏ qua cô. Có đôi khi là hình ảnh hiện ra xuất hiện ở trước mắt cô, có đôi khi là thanh âm ở bên tai cô vang lên, cô ở trong đêm tối, mềm nhũn người tựa vào trên ghế sa lon đắm chìm ở trong những chuyện cũ. Có lúc cô thậm chí cảm thấy được tự mình là một khán giả an tĩnh xem, từ từ từng hình ảnh một ở ngay trước mắt hiện ra.

Cô giống như có thể nhìn đến thời đại của Tần Xuân Hinh, ném tã lót An Tiểu Tâm dùng qua.

Cô giống như thấy An Tiểu Tâm khi còn nhỏ đứng ở trong bóng tối, yên lặng nhìn Đình Phổ Nguyệt ở trong ngực An Thắng Phong làm nũng.

Cô giống như thấy dáng người Sở Úc tung bay đang chạy trốn, nhưng trong tay anh còn kéo theo Khúc Như Ý đang tươi cười.

Cô giống như nhìn thấy ẩm ướt ôn hòa mà cười ngượng ngùng, nhưng lại là cười nhìn Đình Phổ Nguyệt hoạt bát, sôi nổi.

Mỗi khi đến lúc này, đôi mắt An Tiểu Tâm sẽ xuất hiện sương mù, mơ mơ màng màng nhếch môi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu.

Ha ha, Tàn Xuân Hinh có Khúc Tín Hách, An Thắng Phong có Tàn Thu Huân, Sở Úc có Khúc Như Ý, Đinh Phổ Nguyệt có ảm ướn. Cô gái gọi là An Tiểu Tâm hoàn toàn chính là nhân vật phụ, là do biên kịch nào lại vụng về thêm người như vậy? Không có cô, mấy nhân vật chính trôi qua tốt hơn!

Cô nâng má, nhìn An Tiểu Tâm đáng thương ở từng cảnh tượng giấy giụa, đau khổ, nhìn cô tự cho mình là đúng, vì người khác mà uất ức, lo lắng, đau đớn.

Cô trong bóng đêm trợn to hai mắt, thời điểm kịch động rất muốn đi lên cho cô gái kia hai bạt tai. Cô nghĩ quá to, An Tiểu Tâm, mi thật ngốc, mi thối lui đi, xuất diễn này đối với người chàng là gì.

Nhưng mà, cổ họng của cô lại không phát ra được một chút âm thanh nào, thần trí luôn kịp thời nhắc nhở cô, mi mắng chính là cô gái kia, nhưng thật ra là chính mi. Vì vậy, cô sẽ lại theo trí nhớ ở chỗ sâu tìm tôi, cố gắng chứng minh ý nghĩa tồn tại của mình. Kết quả, cô vẫn nên lẽ, lần thứ nhất một lần cười nhạo mình lại muốn cùng mấy người không liên quan trong cuộc sống chiếm cứ một chỗ ngồi.

Chỉ có khi tia nắng ban mai mặt trời chiếu vào phòng nhỏ, cô mới sẽ thật dài, thật dài thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc, rốt cuộc có thể từ trong mộng giống như thật kia, bóng tối vô biên ban đêm trốn ra được.

Một ngày này, phòng quan hệ lại thành công hoàn thành một hạng mục lớn, phó quản lý Hà mang theo cấp dưới chính là một lũ người đến KTV ăn mừng. Một nơi có thể chứa đến mười mấy người lớn, ca hát ca hát, uống rượu uống rượu, chơi xúc xắc chơi xúc xắc, các đồng nghiệp cũng chơi được rất HIGH. An Tiểu Tâm yên lặng ngồi ở trong góc, cầm một ly rượu một chút một chút uống. Hoa cô linh chi thêm trà xanh, vị không tệ.

Ở trong quá khứ An Tiểu Tâm không phải người thích tham gia những chuyện lật lọng này, nhưng mà bây giờ, cô lại tình nguyện ngồi ở trong phòng này, khiến những thứ tạp âm kia không hoàn toàn đi vào trong não, lấy kích thích làm tê dại hoảng hốt thần kinh.

Lúc này phó quản lý Hà cao giọng gọi phục vụ viên: “Điểm người” yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”

Mọi người một hồi ồn ào lên, dự đồ phó quản lý Hà quê mùa, thích em gái ngọt ngào. Phó quản lý Hà bụng bia, trừng mắt nói: “Kêu gào cái gì, bài hát này phù hợp với khiếu vũ nhu tình mật ý. Hi hi, tới các em trai em gái nhảy dựng lên.”

Nữ nhân viên phục vụ thức thời theo âm nhạc hát lên, dù sao cũng là ở trong KTV ăn chùa, hát phải thật là so với Dương Ngọc Oánh tám phần sức lực ngọt ngào.

Mọi người hi hi ha ha làm nổi cả da gà, thế nhưng ở khoảng trống giữa phòng, từng đôi từng đôi nhảy lên. Phó quản lý Hà đi tới trong góc, lôi kéo cánh tay của An Tiểu Tâm nói: “Theo tôi nhảy một bài.”

An Tiểu Tâm lười biếng không chịu đứng dậy: “Đừng ông anh em gái, dễ dàng xảy ra sự cố. Tôi không nhảy.”

“Trời ạ, tôi nói An Tiểu Tâm, cô rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm việc như muốn lấy mạng, thế nào những chuyện khác lại không tích cực hả? Tôi cho cô biết, thời điểm làm việc phải tập trung, thời điểm vui chơi thì phải hoàn toàn buông lỏng. Ai như cô chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, không có chỗ phát tiết, sẽ mắc bệnh tâm thần.” Phó quản lý Hà cao giọng nói chuyện, cố gắng áp đảo âm nhạc điếc tai nhức óc.

“Ông mắc bệnh tâm thần thì có, được rồi, nhảy thì nhảy.” An Tiểu Tâm cầm một tay phó quản lý Hà, muốn mượn sức lực phó quản lý Hà.

Chẳng qua không biết vì cái gì sức lực phó quản lý Hà kéo cô dùng một nửa, đột nhiên buông lỏng tay ra, đem cô một cái lại đặt trên ghế sofa.

An Tiểu Tâm không hiểu ngẩng đầu, chỉ thấy phó quản lý Hà hướng cửa chính của phòng bước nhanh tới. An Tiểu Tâm nhìn lại, dưới ánh đèn mờ mờ hiện lên một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi, trong lòng một hồi nhảy nháy, từ lâu thiếu hụt nghỉ ngơi đại não đột nhiên thiếu máu bị choáng rồi.

Anh Bồi đứng ở cửa, mặt đen lại, cau mày. Mượn ánh đèn mờ nhạt, anh vẫn có thể thấy rõ ràng trên mặt An Tiểu Tâm một mảng đỏ ửng không bình thường kia. Trong khoảng thời gian này, An Tiểu Tâm rốt cuộc thế nào?

“Ôi chào, Anh phó tổng, sao anh cũng ở đây, có phải muốn tham gia cùng chúng tôi không?” Ánh mắt phó quản lý Hà đảo nhanh, Anh Bồi mới vừa đứng ở cửa, ông liền thấy. Tay ông nhanh chóng bỏ An Tiểu Tâm qua một bên, cuống quýt tới đây. Chẳng Anh Bồi tựa như sắc mặt, để cho hắn đánh trống trong lòng.

“Ừ.” Anh Bồi như có như không ừ một tiếng, dạo bước vào phòng, nhìn chung quanh, chọn một chỗ ngồi cách xa An Tiểu Tâm ba bước từ trên ghế sofa lon ngồi xuống.

An Tiểu Tâm cúi đầu, làm bộ không có chú ý tới anh đi vào, nhưng là lỗ tai cũng không tự giác dựng đi lên, nghe bọn họ nói chuyện.

Anh Bồi vừa tiến đến, mọi người lập tức mất tự nhiên. Một khúc xong rồi, mọi người khiêu vũ cũng tản ra, không còn người chủ động ca hát, cũng không còn đại hội đại biểu toàn quốc ồn ào nữa. Anh Bồi giống như không biết mình quấy rầy người ta vui đùa, ngồi nghiêm chỉnh ở đó, một khuôn mặt đen lại, bất kể phó quản lý Hà nói với anh cái gì, anh cũng chỉ là “Ừ”, “Đúng”, “Tạm được”. Thỉnh thoảng, thư ký bên cạnh anh thay anh nói lại mấy câu.

An Tiểu Tâm không nhìn được len lén liếc lại, lực chú ý bị thư ký bên cạnh Anh Bồi mới nhậm chức hấp dẫn. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi hào hoa phong nhã, trầm ổn lịch sự mang theo một mắt kiếng gọng vàng. An Tiểu Tâm dùng ánh mắt đáng thương nhìn chàng trai kia, làm thư ký nam đầu tiên của Anh đại thiếu gia, anh ta không muốn nổi danh cũng khó. Từ gia đình của anh ta đến ngày sinh tháng đẻ bao gồm giới tính, đều trở thành tin tức bất quá hấp dẫn nhất trong công ty. Tất cả mọi người đang suy nghĩ, Anh Bồi vì sao đột nhiên bỏ qua nữ thư ký đây? Khẩu vị thay đổi? Biến thành nam rồi

hả ?

Phó quản lý Hà nhìn Anh Bồi thế này, trong bụng hiểu, vội ám hiệu thuộc hạ chuẩn êm. Vì vậy mọi người ríu rít nói chơi đã, phải về nhà. Anh Bồi gật đầu một cái, không có một chút ý tứ muốn mọi người tiếp tục chơi đùa.

An Tiểu Tâm đi theo các đồng nghiệp ra khỏi cửa KTV, gió đêm vừa thổi, đầu óc thanh tỉnh một chút. Đang muốn cùng đồng nghiệp cùng gọi taxi về nhà, có người nhẹ nhàng lôi kéo váy của cô. Cô quay đầu lại, là nam thư ký của Anh Bồi.

“Xin chào, tôi là thư ký Anh phó tổng - Tiêu Kính Mạnh.” Người đàn ông hòa ái cười, nụ cười ôn hòa động lòng người.

An Tiểu Tâm sững sờ: “A a, xin hỏi có chuyện gì?”

Đồng nghiệp bên cạnh An Tiểu Tâm thức thời cùng cô chào hỏi đi trước, phó quản lý Hà cũng chen mũi lấy mắt cùng cô cáo biệt. An Tiểu Tâm mỉm cười, phát tay một cái cùng mọi người tạm biệt, quay đầu lại đang nhìn, mới nhìn thấy Anh Bồi chậm rãi từ trong KTV đi ra.

Tiêu Kính Mạnh lấy chìa khóa xe đưa cho Anh Bồi, sau đó Hướng An Tiểu Tâm gật đầu một cái, xoay người tới bên cạnh cũng lái xe đi. Ánh mắt An Tiểu Tâm vẫn đi theo Tiêu Kính Mạnh, cho đến khi bên cạnh có người hỏi: “Tại sao vẫn nhìn anh ta? Có hứng thú?”

“Ừ, tất cả mọi người đoán anh có phải hay không bắt đầu thích đàn ông.” An Tiểu Tâm theo trực giác nói, nói xong mới bỗng nhiên che miệng mình, quay đầu trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh Bồi nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm ba giây, sau đó thật thấp nở nụ cười. Anh cầm lấy bả vai An Tiểu Tâm, hướng trong ngực của mình ôm, cười nói: “Anh có thích đàn ông hay không, em rõ ràng nhất.”

An Tiểu Tâm lúng túng đỏ bừng cả khuôn mặt, muốn từ trong ngực anh tránh ra, nhưng mà lại có điểm không chịu.

Anh đứng cách cô rất gần, mùi thuốc lá nhàn nhạt bên dưới là mùi nam nhân đặc biệt của anh, có mùi thơm hoa cỏ khiến cô cảm giác có chút buồn ngủ.

Anh Bồi kêu cô lên xe, sau đó mình cũng ngồi vào chỗ tài xế. Trong đầu An Tiểu Tâm bỗng dựng xuất hiện hình ảnh ngày đó cô ở nhà Anh Bồi tay nắm chân đá cửa, cô ngập ngừng nói: “Không phải là anh đang giận em sao, không để ý tới em sao?”

Anh Bồi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm, thâm thúy trong mắt có ánh sáng nhạt mờ mờ. Nhìn một nửa, thân thể của anh chợt nghiêng qua, làm An Tiểu Tâm sợ tới mức thu người lại trong ghế.

Ngồi quan Anh Bồi ở trước mặt An Tiểu Tâm phóng đại, bên môi ranh mãnh cười: “Sợ cái gì? Sợ anh là tên siêu cấp hoa hoa công tử, hoa tâm thối nát, đem bệnh AIDS lây cho em?”

“Không. . . . . A. . . . . Không phải” An Tiểu Tâm đầu lười đảo quanh, nhớ tới những thứ này đều là mình mắng anh.

Anh Bồi duy trì khoảng cách mập mờ đó, đem An Tiểu Tâm vây ở giữa anh và ghế ngồi. An Tiểu Tâm nín thở, mắt không an phận nháy mắt nháy mắt, dần dần một hơi lên không nổi, kìm nén đến mặt đỏ tới mang tai. Anh Bồi khẽ thở dài, đưa tay giúp An Tiểu Tâm thắt chặt dây an toàn, ngồi thẳng người, khởi động xe hơi.

An Tiểu Tâm thở ra một hơi, thân thể buông lỏng xuống, đã lâu một cơ thể nhưng bắt ngờ đánh tới đây.

Anh Bồi lái xe, suy nghĩ nên cùng An Tiểu Tâm nói cái gì. Anh rõ ràng đang háng một tiếng: “Tiểu Tâm.”

Không có người để ý anh. Anh quay đầu, phát hiện An Tiểu Tâm thế nhưng tựa vào trong ghế ngủ thiếp đi. Cô gái này, nhanh như vậy ngủ mất rồi.

Anh Bồi nhún nhún vai, chuyên tâm lái xe.

Xe rất nhanh chạy đến tầng dưới trước cửa nhà An Tiểu Tâm, nhưng An Tiểu Tâm vẫn còn đang ngủ say, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có. Anh Bồi nhíu nhíu mày, đưa tay sờ sờ trán An Tiểu Tâm, lại thăm dò chút hơi thở của cô, không có gì khác thường, lúc này mới thoáng yên lòng.

Anh thay An Tiểu Tâm cởi dây an toàn ra, đem chỗ ngồi nhẹ nhàng nghiêng xuống, để cho cô nằm xong. Sau đó từ trên ghế sau cầm gối ôm để vào cổ của cô, giúp cô điều chỉnh lại thân thể, lại cởi ra áo khoác trên người mình đắp lên trên người cô.

An Tiểu Tâm thoải mái ở gối ôm bên trên cọ xát đầu, gương mặt hướng bên trong áo khoác né tránh, vừa trầm chìm vào giấc ngủ.

Anh Bồi cung chiều cười, ánh mắt ở trên mặt An Tiểu Tâm bắn khoắn, không bỏ được rồi đi.

Trong xe tối đen như mực, chỉ có một chút ánh trắng sáng tỏ, sâu kín từ ngoài cửa sổ ánh vào. Trong lúc ngủ mê An Tiểu Tâm an tĩnh lại bình thản như vậy, trên mặt như vẽ một hồi đỏ ửng, làm lòng Anh Bồi âm áp không giải thích được.

Vài sợi tóc đen cứng đầu cứng cổ xoắn ở trước mặt An Tiểu Tâm, Anh Bồi vươn tay, nhẹ nhàng vén sợi tóc lên sau tai cô. Vén lên xong rồi, đầu ngón tay lại không nhịn được ở vành tai cô khéo léo lưu luyến, nhẹ nhàng xoa nắn.

An Tiểu Tâm không hài lòng giật giật, lăm bầm một câu không chịu tính lại.

Anh Bồi đợi yên lặng lại, thấy cô vẫn còn ngủ say, không nhìn được lại trêu chọc cô. Ngón trỏ dọc theo môi An Tiểu Tâm khẽ nhếch từ từ phác họa, lưu luyến qua lại, anh không nhìn được cúi người xuống nhẹ nhàng hôn cô.

Trong mộng An Tiểu Tâm cảm giác khó chịu có găng vung ta lên, đầu hoàn toàn chôn vào bên trong áo khoác tây trang, khiến Anh Bồi hoàn toàn không biết làm gì hơn.

Anh Bồi mỉm cười, đem áo khoác tây trang kéo xuống đắp lên cổ của cô, nhìn dưới mắt cô một bóng mắt thâm xỉ, cười thì thầm: “Cô gái này, rốt cuộc là bao lâu không ngủ rồi hả?”

Nói xong, Anh Bồi tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nụ cười thu hồi, con mắt sắc sâu hơn, chân mày khẽ nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhìn biểu hiện người khác

An Tiểu Tâm hết sức khó chịu vuron tay vuron chân, nhưng chân lại đá phải thứ gì đó, vô luận như thế nào cũng đuổi không thẳng. Giăng co mấy cái, cô cực kỳ không muốn mở mắt. Giật giật lưng cứng cứng, lắc qua lắc lại rõ ràng cho thấy ngủ bị sái cổ, cô rên rỉ lấy tay sờ lên cổ, lúc này mới phát hiện ra trên người còn đang đắp một cái tây trang. Trên tây trang truyền tới nhàn nhạt mùi thuốc lá, là mùi vị thuốc là mà cô quen thuộc lại yên tâm. An Tiểu Tâm không nhìn được hít thật sâu thở ra một hơi, đem qua hình ảnh dần dần trở lại đầu. Cô trừng lớn mắt, liếc một cái từ ngoài cửa kính xe lộ ra ánh sáng bình minh, trong lòng than thở: “*Không thể nào, sẽ không phải ở trên xe Anh Bồi ngủ suốt đêm chứ? Bình thường ở nhà thế nào ngủ cũng không được, vậy mà ở trên xe người khác ngược lại ngủ như chết?*”

Loạn xạ bò dậy, đem chỗ ngồi dựng lên. Cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, phát hiện bên ngoài quả nhiên là cả bầu trời trong nắng ấm tia nắng ban mai.

Một người đàn ông đang đưa lưng về phía cô đứng ở ngoài cửa kính xe, trên người mặc chiếc áo T-shirt màu xanh ngắn tay bó sát vào dáng người thân thể kiện mỹ kết hợp với quần tây màu ghi bạc phủ trên đôi chân thon dài. Hình như anh đang hút thuốc lá, từng đợt sương mù màu trắng ở trước mặt anh quanh co quấn quanh, từ từ bay lên tới đỉnh đầu sau tan vào không khí. Không biết sao, An Tiểu Tâm đặc biệt khát vọng anh có thể xoay người lại, để cho cô nhìn một chút gương mặt anh tuần bị phủ một lớp mờ sương khói.

Anh Bồi giống như cảm ứng được rất nghe lời quay đầu lại, nhìn thấy An Tiểu Tâm ngồi ở bên cửa xe ngây ngốc, không khỏi cười.

An Tiểu Tâm quay cửa xe xuống, sáng sớm gió nhẹ sáng khoái thổi vào, tinh thần của cô hơi bị rung lên.

Anh Bồi thăm hỏi: “Chào buổi sáng, ngủ có ngon không?”

An Tiểu Tâm nhìn ánh mắt của anh mang theo tia máu, ngượng ngùng đẩy cửa xe xuống nói: “Anh. . . . . Bồi, sao anh không gọi em dậy?”

“Anh gọi rồi, nhưng em không tỉnh.” Anh Bồi nhún nhún vai, trên mặt mang theo ranh mãnh vui vẻ.

An Tiểu Tâm có chút lúng túng, đột nhiên không biết nói gì đó.

Anh Bồi mở xe chỗ ngồi phía sau ra, lấy ra một túi đồ nhét vào trong tay An Tiểu Tâm nói: “Đây là bữa ăn sáng, mau trở về ăn đi. Sau đó, không phải em muốn đi làm sao?”

An Tiểu Tâm vuốt trên tay túi thức ăn còn ấm, trong mắt có gì đó cay cay, cô lắp bắp nói: “Anh một đêm không ngủ? Em. . . . . Thật không có ý tứ.”

“Nếu em thật sự không ngại, em hãy nói thật với anh, em. . . . .” Anh Bồi nhìn chăm chăm ánh mắt của An Tiểu Tâm, trầm ngâm một chút hỏi, “Em gần đây có phải thường mất ngủ đúng không?”

An Tiểu Tâm khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Anh Bồi, cà lăm nói: “Anh. . . . . Làm sao anh biết?”

Anh Bồi ngực chậm rãi phập phồng mấy cái, đột nhiên giờ tay lên sờ sờ tóc An Tiểu Tâm, nhẹ nhàng nói: “Trước kia mẹ của anh, cũng quá nghiêm khắc thành ra cản trở giấc ngủ nặng nề. Anh cảm thấy, em và mẹ anh triệu chứng có giống nhau.”

“Mẹ anh?” An Tiểu Tâm tò mò, cô lần đầu tiên nghe Anh Bồi nhắc tới mẹ của anh.

“Ừ, bây giờ bà đang ở Mỹ quốc.” Anh Bồi gật đầu trả lời.

“Vậy em có triệu chứng gì?” An Tiểu Tâm không nhìn được hỏi.

“Không giải thích được kích động, liều mạng công việc, không muốn về nhà. Nhưng mà em lại càng ngày càng suy yếu hơn, tinh thần càng ngày càng hoảng hốt hơn.” Anh Bồi lắng lặng nói.

An Tiểu Tâm không dám nhìn ánh mắt của Anh Bồi, ánh mắt nhìn loạn nghiêng mắt chung quanh nói: “Hiện tại em không còn làm việc ở phòng sếp tổng, anh nói như vậy cứ như anh tận mắt thấy em không bằng.”

“An Tiểu Tâm, anh luôn chú ý đến em.” Anh Bồi ngắt lời cô, một đôi mắt thật sâu bình tĩnh dừng trên mặt An Tiểu Tâm.

An Tiểu Tâm gạt mình, cảm giác hôn mê lại tới.

Cô vội vàng hấp tấp theo bản năng trả lời một câu: “Có thể do anh thấy phụ nữ quá nhiều chăng?”

Anh Bồi im lặng thờ dài, trả lời hết sức rõ ràng: “Trước mắt, chỉ thấy một mình em. Về sau, anh bảo đảm cũng chỉ nhìn một mình em.”

An Tiểu Tâm ở bên trong lòng của trào lên cơn sóng thần. Cô cúi đầu không dám nhìn Anh Bồi, thế nhưng không thể khẳng định mới vừa rồi cô nghe được cái gì. Có phải thật vậy hay không? Về sau, cũng chỉ nhìn một mình cô? Có một thoáng, cô thiếu chút nữa bật thốt lên, yêu cầu Anh Bồi lặp lại lần nữa .

Anh Bồi nhìn An Tiểu Tâm đỉnh đầu rũ xuống, sóng mắt mềm mại khiến chính anh nhìn thấy cũng sẽ thất kinh, “Tiểu Tâm, chuyện của em anh đều biết. Anh muốn cho em đầy đủ thời gian đem tất cả quá khứ sắp xếp lại, nhưng mà, em nhìn lại mình coi đem bản thân làm cho nhếch nhác! Gần đây, em thật gầy quá!”

An Tiểu Tâm sờ sờ mặt của mình, mọi người và mọi chuyện ở trong đầu nhanh chóng thoáng qua, cô đột nhiên có loại xung động muốn nhào tới trong ngực Anh Bồi khóc lớn một trận . Thế nhưng cô cố gắng đè nén, cần môi nói không ra lời.

Anh Bồi nhìn cô bộ dáng quật cường, khe khẽ thờ dài, ôm vai của cô nói: “Lên đi, chín giờ thì xuống. Anh dẫn em đi một nơi, hôm nay anh cho em nghỉ một ngày.”

“Ừ” An Tiểu Tâm cúi đầu, cái gì cũng không dám nói, e sợ sẽ khóc ra ngoài. Cô đang cầm túi thức ăn, xoay người trở về phòng ốc của mình. Dọc theo đường đi anh mắt cay cay nhìn không rõ đường, nhưng trong lòng lại cứ cảm giác gì đó không nói rõ, không nói rõ ngọt ngào.

9 giờ, An Tiểu Tâm đứng lúc xuống lầu. Anh Bồi mặc quần thường vàng nhạt, T-shirt màu hồng cánh sen , tựa tại trên cửa xe đợi cô. Lái xe đi ra ngoài 5 phút, An Tiểu Tâm mới hỏi: “Anh, mang em đi đâu?”

“Bán!”

An Tiểu Tâm ghen một cái, thật ra thì cô không quan tâm Anh Bồi sẽ mang cô đi đâu. Cô ngồi ở chỗ ngồi kế bên tài xế , không giải thích được an lòng, chẳng qua cô không biết tìm lời gì để nói thôi.

“Anh. . . . . Không giận em chứ ?” An Tiểu Tâm rút cuộc tự mình nghĩ hỏi vẫn đề.

Anh Bồi tà tà liếc cô một cái, lười biếng nói: “Phải là em giận anh chứ? Đem cửa nhà anh đá cũng muốn hư.”

An Tiểu Tâm mặt đỏ lên, lại không dám bàn cái đề tài này.

Rất nhanh, xe đi tới một bệnh viện tư rất nổi tiếng, An Tiểu Tâm không hiểu nhìn Anh Bồi.

Anh Bồi từ trong ngực móc ra danh thiếp giao cho An Tiểu Tâm, chỉ chỉ cao ốc bệnh viện to lớn nói: “Em lên lầu ba, tìm bác sĩ này, anh đã hẹn trước cho em rồi.”

An Tiểu Tâm nhìn danh thiếp một chút, sau đó không thể tin nói: “Sao em phải đi gặp bác sĩ tâm lý? Em lại không mắc bệnh tâm thần.”

“Đừng kích động, đừng kích động.” Anh Bồi vội vàng trấn an cô, “Quá nhiều mất ngủ, đều là nhân tố tâm lý tạo thành. Gần đây em có thể áp lực quá lớn, cùng bác sĩ nhờ một chút, sẽ có phương pháp giúp em. Gặp bác sĩ tâm lý, có thể hóa giải áp lực, hiện tại cũng rất nhiều người đến, không phải chỉ có bệnh tâm thần cần .”

“Em không đi.” An Tiểu Tâm vẫn cảm thấy mình còn chưa tới nỗi phải đi gặp bác sĩ tâm lý.

“Đi đi, mẹ của anh khi đó cũng phải gặp bác sĩ tâm lý tình hình mới khả quan , anh sẽ không lừa em. Ngoan, mau lên đi , anh ở dưới này chờ em.” Anh Bồi thanh âm dịu dàng khuyên.

An Tiểu Tâm khó được thấy bộ dạng anh đại thiếu gia dịu dàng như thế, mang theo hạnh phúc đến hôn mê, bất tri bất giác cứ dựa theo anh nói lên lầu. Mãi cho đến lên lầu ba, đi theo hộ sĩ đi về phía phòng làm việc bác sĩ, cô bắt đầu có cảm giác hối hận. Đứng ở cửa chờ cô là một nữ bác sĩ trẻ tuổi sinh đẹp, An Tiểu Tâm nhìn sang một cái , thấy nữ bác sĩ cười ấm áp, sóng mắt bình tĩnh, trong lòng thoáng chốc bình tĩnh không ít.

Đi vào phòng làm việc của bác sĩ, An Tiểu Tâm không nhìn được hết nhìn đông tới nhìn tây. Nơi này được bố trí cực kỳ ấm áp , vách tường màu lam nhạt in một chút hoa văn tổ nhĩ , phía bên ngoài rèm cửa sổ ánh nắng trời ấm áp chiếu vào, thật dài màu xanh nhạt sofa bằng vải bố bên cạnh để mấy bồn thực vật xuân ý đào dạt .

“Chị bố trí nơi này thật sự rất thoải mái.” An Tiểu Tâm không nhận được khen ngợi.

“Ha ha, cảm thấy thoải mái là tốt rồi, mời ngồi.” Nữ bác sĩ chỉ chỉ ghế sa lon, nhìn An Tiểu Tâm ngồi xong, chị tự giới thiệu mình, “Xin chào, tôi là Tân Tề Tề. Ở chỗ này của tôi, cô có thể tùy ý nói những chuyện suy nghĩ trong lòng mình. Coi như cô nói mình ngày muốn nói theo xa thần Black Widow đi nổ xe điện ngầm, tôi cũng tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất kỳ nội dung gì.”

“Xì” An Tiểu Tâm không nhận được cười, tâm tình rất là buồn lòng.

“Được rồi, hiện tại cô nằm xuống, muốn nói cái gì đã nói cái gì, không muốn nói ngủ cũng được, tôi ở bên cạnh cùng với cô.”

An Tiểu Tâm nghi ngờ nằm xuống, trong lòng buồn bức, nhìn bác sĩ tâm lý đều như vậy sao? Ngay cả có vấn đề tâm lý gì cũng không hỏi. Vì vậy cô chủ động nói rõ “Bác sĩ, tôi chẳng qua có chút mất ngủ. . . . .”

“Ừ, không cần nói với tôi có triệu chứng gì. Cô chỉ cần đem những việc mà bình thường không nói ra được với người khác, muốn mắng người, tôi nghe. Cô khóc, tôi nhìn. Dù sao, tất cả cô cứ tự nhiên.” Bác sĩ nói. .

“A, nhưng tôi nên bắt đầu từ đâu đây?” An Tiểu Tâm cau mày, nghiêm túc tự hỏi.

“Tùy tiện.” Bác sĩ cúi đầu đáp.

An Tiểu Tâm nằm ở kia nhắm mắt lại, hồi lâu chậm rãi nói: “Bác sĩ, chị nói xem, nếu như mà tôi liên tục một tuần lễ cũng không thể ngủ, nhưng mà vừa đụng đến người kia, lập tức ngủ như heo, đây là chuyện gì xảy ra chứ?”

“Cô không nói gì, trực tiếp hỏi tôi vấn đề à? Ha ha.” Bác sĩ cười đáp, “Nguyên nhân có rất nhiều loại, muốn tổng hợp phân tích nhiều loại nhân tố. Bằng trực giác của tôi, người này, không phải người thân của cô sẽ là người yêu của cô, anh ta có năng lực buồn lòng tâm hồn. Nếu là đàn ông, cô đã bắt được thì chờ để đi. Đối với người bệnh mất ngủ mà nói, có thể có một người như vậy cũng không dễ dàng. Tôi rất nhiều người bệnh, cũng không có thể tìm được một người khiến người ta có cảm giác yên tâm bình lặng để chìm vào giấc ngủ đấy.”

“Phải . . . . . Sao” An Tiểu Tâm nhắm mắt lại gật đầu một cái, thật lâu sau, cô lầm bầm nói: “Đã như vậy rồi, tôi sẽ nói một chút lịch sử trưởng thành của tôi.”

“Được.” Bác sĩ thanh âm mang theo một loại mị lực chậm rãi bình tĩnh, khiến An Tiểu Tâm sinh ra một loại phải nói nói mình ham muốn.

“Lúc tôi còn rất nhỏ, mẹ liền rời đi. Tôi được bà và dì của mình nuôi lớn. . . . .”

Máy hát vừa mở ra, liền không thể thu thập. An Tiểu Tâm không biết mình rốt cuộc nói bao lâu, cô không cần suy tính lập trường người khác, chỉ nói cảm thụ của mình, tui thân của mình, thương thể của mình đau; từng có thời gian kích động, từng có nước mắt, từng có như đưa đám. Cuối cùng đem chính mình 20 nhiều năm trải qua cũng kể xong thì An Tiểu Tâm nặng nề thở ra một hơi. Bên trong phòng không khí yên lặng, An Tiểu Tâm cảm giác nhẹ nhõm trước nay chưa từng có. Hồi lâu, cô chậm rãi ngồi dậy, sau đó kinh ngạc phát hiện, cái người gọi là bác sĩ kia vậy mà dựa lại vào ghế sa lon ngủ thiếp đi!

An Tiểu Tâm buồn cười nhìn chị, nhẹ nhàng kêu: “Bác sĩ.”

Nữ bác sĩ cả kinh, tỉnh lại, dụi dụi mắt, ngượng ngùng nhìn An Tiểu Tâm cười.

An Tiểu Tâm hỏi: “Tôi nói nhảm chán như vậy sao?Khiến chị nghe phát ngủ.”

“Khụ khụ khụ, “ bác sĩ rõ ràng đang hắng, nặng nề nói: “Quan trọng không phải là tôi nghe được bao nhiêu, mà là cô rốt cuộc bày tỏ được bao nhiêu. Cuộc đời của cô không liên quan gì tới tôi, cô không thể cưỡng cầu tôi cảm thấy hứng thú, không phải sao? Cô xem, tôi đều ngủ thiếp đi. Cho dù là người thân nhất của cô, bạn bè tốt nhất, họ cũng không thể thuộc về cuộc đời của cô. Cho nên tôi cho là, cô không phải cần thiết quá để ý ý nghĩ của người khác. Chuyện quan trọng, là cô muốn thấy rõ nội tâm của mình, tìm người thực sự yêu cô, sống cuộc sống mình muốn.”

An Tiểu Tâm bội phục nhìn tới nữ bác sĩ trước mắt, thời điểm làm việc ngủ thiếp đi, còn có thể nói ra lý do đường hoàng như vậy. .

“Bác sĩ, lần sau khi nào thì tôi tới?” An Tiểu Tâm hỏi.

“Tôi đoán chừng, cô không cần phải đến nữa.” Bác sĩ nháy mắt mấy cái, “Cô bắt được người đó thì cô có thể yên tâm ngủ rồi.”

An Tiểu Tâm đỏ mặt, không thể làm gì khác hơn là co quắp cùng bác sĩ nói đừng.

Đi tới bên cạnh xe Anh Bồi, An Tiểu Tâm thấy Anh Bồi tựa vào trong chỗ tài xế ngồi ngủ thiếp đi. Tóc của anh hơi có chút xốc xếch, chặn lại trán đầy đặn, tuy nhiên nó có một loại lười biếng hấp dẫn. An Tiểu Tâm lẳng lặng nhìn, nhớ tới buổi sáng cái bóng lưng đứng ở ngoài xe đó, trong lòng dâng lên muôn vàn tư vị. Không biết anh tới hôm qua đứng ngoài xe bao lâu, rút bao nhiêu khói?

Anh Bồi ngủ được không sâu, vừa mở mắt con ngươi, thẳng tắp nhìn thấy một đôi đôi mắt trong suốt.

Anh Bồi ngồi thẳng thân thể, sửa lại một chút tóc bần thân. An Tiểu Tâm ngồi lên chỗ ngồi kế tài xế, nhìn Anh Bồi không lên tiếng.

“Như thế nào? Lâu như vậy, làm anh ngủ thiếp đi.” Anh Bồi cẩn thận hỏi.

“Em đem hết chuyện cuộc đời buôn bán của mình nói ra, với bác sĩ kia.” An Tiểu Tâm thở ra một hơi.

“Lúc nào thì có thể nói cho anh nghe một chút?” Anh Bồi cười phát động xe hơi.

An Tiểu Tâm nghiêng đầu nhìn Anh Bồi, đột nhiên nói: “Không phải anh mua chuộc được Lý Anh Ái rồi sao, nếu không làm sao anh biết rõ tình huống của em như thế?”

Anh Bồi liếc một cái An Tiểu Tâm, đáp lại: “Thì ra là không ngốc.”

“Hừ, “ An Tiểu Tâm hừ một tiếng, “Xem em khi về chừng trị Lý Anh Ái như thế nào.”

“Về sau em có chuyện, trực tiếp cùng anh nói, anh không cần hỏi Lý Anh Ái nữa.” Anh Bồi là chuyện phải làm nói.

An Tiểu Tâm nửa ngày không lên tiếng, Anh Bồi tò mò nhìn hai mắt cô, cảm thấy gương mặt của cô có hơi hồng.

Hồi lâu, anh rút cuộc nghe được An Tiểu Tâm nói: “Xem biểu hiện của anh.”

“À?” Anh Bồi có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn An Tiểu Tâm, “Nói gì, lặp lại lần nữa.”

“Lời hữu ích không nói hai lần.” An Tiểu Tâm tức giận, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Anh Bồi sờ sờ lên cái cằm, đột nhiên không biết nói cái gì cho phải, chỉ là toét miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Đặng Dịch Thao ở bên ngoài trường đại học ngoại ngữ dưới con đường rợp mát bóng cây bước đi chậm rãi, sau cơn mưa ướt át ướt ướt hơi nước đang giữa ánh nắng sáng sớm mùa hè từ từ bay lên, hương cỏ tràn ngập khắp mọi nơi, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim nhỏ líu lo ríu rít.

Đặng Dịch Thao cả người từ từ trầm tĩnh lại. Đã trải qua kỳ thi tốt nghiệp trước khi du học, tìm việc làm chờ đủ loại sự kiện, cậu cảm thấy cả người trưởng thành không ít, nhìn người nhìn vật ở góc độ hoàn toàn mới. Hiện tại đặt mình trong ở nơi này sân trường xanh mượt, nhìn đàn em khóa dưới trẻ tuổi đi ngang qua mình, trong lòng vừa có hâm mộ, lại có cảm khái. Hâm mộ bọn họ vẫn có thể ở trong tháp ngà làm giấc mộng ngũ sắc, cảm khái cuối cùng có một ngày muốn đi ra ngoài đối mặt trời cao biển rộng bao la.

Nhìn đồng hồ, cậu tăng nhanh bước chân đi tới phòng thầy làm việc chủ nhiệm. Lần trước cậu từ chối quyết định giúp đỡ du học lần nữa của công ty Thần Sâm, thầy chủ nhiệm vẫn cảm thấy hết sức đáng tiếc. Hôm nay lại gọi cậu trở về trường học, đại khái là muốn nói chuyện này thôi.

Sải bước chạy vào tầng giáo vụ, lên tầng năm, đứng ở trước phòng nhiệm làm việc thầy chủ, cậu thoáng thở một cái hồ hấp bình thường, giờ tới lên gõ cửa.

“Đi vào.” Bên trong có thanh âm dịu dàng sáng khoái của đàn ông truyền tới, Tiểu Thao nghi ngờ nhìn bên tên phòng một chút, không sai, là phòng làm việc của thầy chủ nhiệm.

Cậu khe khẽ đẩy cửa mở, một bên đẩy một bên lễ phép nói: “Xin hỏi, Chung chủ nhiệm có ở đây không? Tôi là Đặng Dịch Thao.”

Không có người trả lời, cậu đi vào mấy bước, phóng mắt nhìn sang, nhìn thấy có một người đàn ông thon dài cao ngất đang đưa lưng về phía cậu, mặt quay hướng cửa sổ. Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chói mắt không lưu tình chút nào xuyên thấu qua thủy tinh chiếu thẳng tới đây, Đặng Dịch Thao híp mắt, chỉ có thể nhìn rõ hình dáng người nọ đường nét mạ vàng.

Cậu khẳng định, người này không phải thầy chủ nhiệm. Trên thân người này có một loại khí phách trầm ổn, một loại tinh táo quý khí, một loại nhuệ khí bức người. Những loại hơi thở này, cũng không phải ở trên một người dạy học không biết mệt trong đại học sẽ có.

Có một loại người sẽ có, đó chính là người trên thương trường sát phạt quyết đoán, ví dụ như, Anh Bồi!

Đặng Dịch Thao ánh mắt lại híp một cái, một lòng nhắc nhở, nắm tay thật chặt, cố gắng để cho mình không cần khẩn trương.

Người bên cửa sổ rút cuộc xoay người lại, ánh mặt trời màu vàng buộc vòng quanh anh tôi như được đao khắc bên mặt. Đôi mắt lõm sâu, mũi thẳng, môi mím chặt.

Anh khẽ mỉm cười, nói một câu: “Đã lâu không gặp.”

Đặng Dịch Thao nguội lạnh trả lời: “Tôi không cảm thấy vậy.”

Anh Bồi cười, xoay người đi ra khỏi phía trước cửa sổ kia ánh nắng vàng, dùng ngón tay chỉ ghế sa lon tiếp khách nói: “Ngồi.”

“Không cần, tôi tìm Chung chủ nhiệm, nếu ông ấy không có ở đây, vậy tôi đi.” Đặng Dịch Thao xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện tại ThichTruyen.VN

“Chính tôi nhờ ông ấy gọi cậu đến, muốn cùng cậu nói chuyện một chút.” Anh Bồi ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, chân bắt chéo, thần thái nhàn nhã.

Tôi Tiểu Thao đặt ở trên tay nắm cửa, cũng không quay đầu lại: “Không có gì để nói.”

“Cậu sợ cái gì? Không dám nói?” Anh Bồi thanh âm thật bình tĩnh, không có ý vị khiêu khích, thế nhưng sự tự tin lại làm cho Tiểu Thao nghe được khí huyết dâng trào.

Cậu hít một hơi thật sâu, xoay người mấy bước đi tới trước sofa, ngồi ở trước mặt Anh Bồi: “Nói đi.”

Nụ cười khoe miệng Anh Bồi sâu hơn, một tay chống cằm, nhìn Tiểu Thao không nói lời nào.

“Nói chuyện gì?” Tiểu Thao thiếu kiên nhẫn.

“Ừ, cậu cảm thấy tôi nên cùng cậu nói chuyện gì?” Anh Bồi hỏi ngược lại.

“Không có chuyện vậy tôi đi.” Tiểu Thao làm bộ phải đi.

“Rất cuộc là trẻ tuổi, nóng nùng như vậy.” Anh Bồi chậm rãi nói.

“Anh đang ở đây khoe khoang với tôi sao? Khoe khoang anh có tất cả, khoe khoang anh có thể tùy ý điều khiển cuộc sống của người khác người khác? Tôi cho anh biết, tôi không cần anh bố thí, tôi muốn tự bằng năng lực của mình giành lấy thành công.” Tiểu Thao lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện online tại WWW.ThichTruyen.VN

“Coi như tôi khoe khoang thì sao. Tôi muốn biết, cậu làm thế nào thành công? Chỉ bằng trình độ học vấn này và năng lực này của cậu? Hiện tại trên thị trường sinh viên giống như cậu vừa nắm một bó to, cậu phải thế nào liều mạng đứng đầu? Cậu có thể nói cậu chịu khổ nhọc vất vả, nhưng nhà cậu không có tiền không có bối cảnh, dựa hết vào chính mình cố gắng là có thể vượt trội sao?” Anh Bồi bèn nhón nói.

Đặng Dịch Thao quật cường đánh mặt, phản bác nói: “Anh thật là người thực tế đáng sợ. Thành công bây giờ của anh, cũng là dựa lưng vào gia cảnh tiền tài sao?”

Anh Bồi nhìn thẳng ánh mắt của: Đặng Dịch Thao “Tôi thừa nhận, nếu tôi không có một người cha tốt, nếu tính bằng năng lực của tôi có thể cũng không có được vị trí như ngày hôm nay. Nhưng như tôi đã nói qua, nếu như mà tôi không có khả năng, vị trí này tôi cũng ngồi không vững. Cho nên, thành công là tổng hợp nhiều phương diện nhân tố kết hợp, dựa hết vào năng lực của mình không được, dựa hết vào tiền bạc bối cảnh cũng không được. Vấn đề của cậu là ở, cậu không thiếu năng lực, nhưng cũng không có thang để một bước lên mây. Hiện tại, tôi có thể cung cấp cho cậu một cái thang như vậy, coi như cậu dùng hết rồi vứt bỏ, tôi cũng không có ý kiến gì.”

“Đây là vụ buôn bán lỗ vốn sao? Anh tại sao muốn cung cấp cho tôi không cần đền bù đây?” Đặng Dịch Thao biết trên đời này không có cái bánh nào tốt từ trên trời rơi xuống như thế.

Anh Bồi nhìn thật sâu Đặng Dịch Thao, thờ dài một hơi, bắt đầu đi vuốt vuốt mi tâm nói: “Bởi vì, có vài người coi cậu so với cái gì cũng quan trọng hơn, nhìn cậu mỗi ngày giống như một con kiến bận rộn, nhưng xung quanh lại vấp phải trắc trở, xung quanh xem thường, khẳng định muốn chăm lo mù quáng.”

“Vậy quan hệ gì tới anh?” Đặng Dịch Thao không cách nào tỉnh táo, không cần suy nghĩ cũng biết Anh Bồi nói tới ai.

“Ừ, tôi với cậu không có quan hệ gì, nhưng quan hệ của tôi và cô ấy ước chừng sâu nặng. Tôi nghĩ, không cần tôi nói rõ, cậu cũng biết.” Anh Bồi cảm thấy có chút phiền não, anh không có thói quen cùng những người khác bàn chuyện riêng, hơn nữa, còn là một tình địch không đủ trọng lượng.

“Anh Bồi, nếu như anh đem cơ hội này cho tôi, vậy chẳng khác nào nuôi hổ làm loạn (nuôi ong tay áo). Tôi thích An Tiểu Tâm, không, tôi yêu cô ấy, tôi sẽ không buông tay.” Đặng Dịch Thao kiên định nhìn Anh Bồi, không nhượng bộ.

“Cậu lấy cái gì yêu? Yêu là tùy tiện nói được sao? Để cho cô ấy đi theo cậu uống không khí?” Anh Bồi bĩu môi, “Tôi khuyên cậu, chờ khi cậu uó đầy đủ năng lực tới cùng tôi cạnh tranh thì hãy nói yêu cô ấy.”

Mặt Đặng Dịch Thao trắng bệch không có chút máu nào, cậu nhìn Anh Bồi, bi ai phát hiện mình không phản bác được.

Anh Bồi đứng lên vỗ vỗ bả vai Đặng Dịch Thao : “Cậu vận khí tốt, khó được tôi chịu nói nhiều như vậy. Có muốn hay không tiếp nhận giúp đỡ đi du học ở Đức, chính cậu tự quyết định.”

An hung dung xoay người muốn đi, Đặng Dịch Thao lại chột ngắc đầu lớn tiếng nói: “Anh Bồi, tại sao nhất định là An Tiểu Tâm? Anh căn bản cũng không thật lòng yêu An Tiểu Tâm, anh cùng nhiều phụ nữ chơi bời qua lại, thậm chí là cùng cả Đinh Phổ Nguyệt. An Tiểu Tâm sẽ không chấp nhận anh, cầu xin anh đừng quấy rầy cô ấy nữa.”

Anh Bồi xoay người lại nhìn Đặng Dịch Thao, bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: “Được rồi, nếu hôm nay nói nhiều như vậy, vậy thì lại nói thêm một câu. Tôi cho cậu biết, phụ nữ ở trong lòng tôi chia làm hai loại, một loại là An Tiểu Tâm, một loại là những phụ nữ khác. Nói đến thế thôi, hẹn gặp lại.”

Anh Bồi đi ra cửa, Đặng Dịch Thao ngồi một mình ở trên ghế sa lon nhìn chăm chăm cửa phòng, trong lòng giống như có nửa nồi nước nóng sôi trào cơ hồ muốn bắn ra ngoài. Nếu như, Anh Bồi nói thật? Vậy Tâm Tâm làm thế nào? Cậu làm thế nào?

Anh Bồi chậm rãi đi ở trong vườn trường đại học đẹp đẽ, suy nghĩ một chút những lời vừa nói cùng Đặng Dịch Thao, không khỏi mỉm cười.

An Tiểu Tâm cùng những người phụ nữ ở bên cạnh anh trong quá khứ rất khác nhau, là người con gái anh nghĩ vĩnh viễn giữ ở bên cạnh để bảo vệ , là người khi anh vui vẻ muốn cùng nhau chia sẻ, lúc mất mát là người anh có thể tìm thấy sự an ủi .

Cứ như vậy nói ra, không thể tin được ngay trước mặt một thằng nhóc miệng còn hôi mùi sữa nói ra, hơn nữa sau khi nói ra thế nhưng cảm thấy hết sức nhẹ nhõm.

Thì ra là, đã sớm hạ quyết tâm.

Anh đã từng cho là, đêm đó thức trắng đêm đưa ra quyết định kết hôn , chỉ vì anh đối với An Tiểu Tâm là động lòng nhất thời mà thôi. Hiện tại anh càng ngày càng rõ ràng rõ ràng hơn cả lý trí của anh, anh đối với An Tiểu Tâm, không chỉ là khát vọng đơn giản như vậy.

Là yêu chứ? Anh tự hỏi. Có lẽ, tại thời điểm An Tiểu Tâm hướng về phía cửa phòng của anh chân đá tê liệt, anh có thể đã hiểu rõ.

Anh ngửa đầu, nhìn qua khe hở lá cây là bầu trời xanh thẳm, cảm thụ gió thổi ấm áp phát qua lọn tóc.

Anh cười, là yêu, anh khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Ngày đó từ trong nhà Đinh Phổ Nguyệt biết rõ chân tướng, sau khi về nhà, An Tiểu Tâm an tĩnh khác thường.

Vô luận Lý Anh Ái liệu chết dùng nước bọt cứng rắn dụ dỗ, cô ấy đều không nói ở nhà Đinh Phổ Nguyệt rốt cuộc nghe được cái gì. Vốn dĩ Lý Anh Ái đối với An Tiểu Tâm rất hiểu rõ, không đoán cũng biết, đoán chừng Đặng Dịch Thao nói đều là thật. Đáng thương An Tiểu Tâm lại đem di ngôn làm thành tuyên ngôn yêu, nhiều năm như vậy coi chừng phản ân tình này, chăm lo người nhà của cậu ta. Suy nghĩ một chút những năm tháng này của An Tiểu Tâm, trong lòng Lý Anh Ái thật thay An Tiểu Tâm thấy không đáng giá. Nếu đổi là cô, sớm không chịu nổi.

Nhưng An Tiểu Tâm có tình một chút phản ứng cũng không có. Cô không dám đi tìm mẹ Tiểu Thao chứng thực, cũng không đi hỏi Tần Thu Huân và An Thắng Phong. Chẳng qua là cuộc sống yên lặng cùng công việc, đối với bất kỳ người nào đều hòa hảo, cũng không có cái gì bất đồng.

Nhưng mà, tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện, cô rất không bình thường, cô quá cố gắng công tác.

Vừa bắt đầu, làm việc người khác không thường làm, cô không nói hai lời liền nhận lấy. Sau đó, cô bắt đầu giành việc để làm. Làm việc của mình xong lại giúp người khác làm tiếp, người khác làm xong, lại tự tạo ra việc để làm. Công ty chỉ cần làm thêm giờ, khẳng định cô sẽ tham gia, hơn nữa là người cuối cùng rời khỏi. Không có làm thêm giờ, cô cũng ở công ty, ở lại trong phòng làm việc kéo dài đến rất khuya.

Phó quản lý Hà thử thăm dò chạy đến chỗ Anh Bồi thông báo, nói An Tiểu Tâm bây giờ đã có thể gánh vác một nửa công việc của phòng quan hệ xã hội. Nhưng mà Anh Bồi trưng ra bộ mặt tối đen kịt làm phó quản lý Hà sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

An Tiểu Tâm hai gò má càng ngày càng lõm, nhưng công việc lại có phần không hiểu kích động, mất mạng theo bóng loáng, hai gò má mang theo đỏ ửng của bệnh thái.

Phó quản lý Hà không dám để cho cô lại như vậy, bắt đầu cường bách An Tiểu Tâm không cho phép làm quá nhiều công việc, buổi tối phải về nhà nghỉ ngơi.

Vì vậy, An Tiểu Tâm ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, mở tiếng TV thật to, ngăn người cả đêm.

Thật ra thì, từ sau khi trở về từ nhà Đình Phở Nguyệt, An Tiểu Tâm liền bắt đầu mất ngủ. Trong đầu tràn đầy suy nghĩ đứt quãng, để cho cô không cách nào ngủ.

Cũng may ban ngày, cô dùng toàn bộ sức lực ứng phó công việc, tiếp đãi khách hàng, tra xét sân bãi, tổng duyệt chương trình hội nghị, chuẩn bị tài liệu, giải quyết mâu thuẫn. Công việc thành chỗ dựa duy nhất của cô, chỉ có lúc làm việc, cô mới có thể cảm thấy mình là xác xác thật thật tồn tại.

Nhưng mà đến buổi tối, cô giống như thoáng hiện chút nét u buồn, thân thể cực độ mệt mỏi, nhưng suy nghĩ trong đầu lại một khắc cũng không bỏ qua cô. Có đôi khi là hình ảnh hiện ra xuất hiện ở trước mắt cô, có đôi khi là thanh âm ở bên tai cô vang lên, cô ở trong đêm tối, mềm nhũn người tựa vào trên ghế sa lon đắm chìm ở trong những chuyện cũ. Có lúc cô thậm chí cảm thấy được tự mình là một khán giả an tĩnh xem, từ từ từng hình ảnh một ở ngay trước mắt hiện ra.

Cô giống như có thể nhìn đến thời đại của Tần Xuân Hinh, ném tã lót An Tiểu Tâm dùng qua.

Cô giống như thấy An Tiểu Tâm khi còn nhỏ đứng ở trong bóng tối, yên lặng nhìn Đình Phở Nguyệt ở trong ngực An Thắng Phong làm nũng.

Cô giống như thấy dáng người Sở Úc tung bay đang chạy trốn, nhưng trong tay anh còn kéo theo Khúc Như Y đang tươi cười.

Bạn đang đọc truyện tại [ThichTruyen.VN](http://ThichTruyen.vn)

Cô giống như nhìn thấy âm ướn ôn hòa mà cười ngượng ngùng, nhưng lại là cười nhìn Đình Phở Nguyệt hoạt bát, sôi nổi.

Mỗi khi đến lúc này, đôi mắt An Tiểu Tâm sẽ xuất hiện sương mù, mơ mơ màng màng nhếch môi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu. Ha ha, Tần Xuân Hinh có Khúc Tín Hách, An Thắng Phong có Tần Thu Huân, Sở Úc có Khúc Như Y, Đình Phở Nguyệt có âm ướn. Cô gái gọi là An Tiểu Tâm hoàn toàn chính là nhân vật phụ, là do biên kịch nào lại vụng về thêm người như vậy? Không có cô, mấy nhân vật chính trôi qua tốt hơn!

Cô nâng má, nhìn An Tiểu Tâm đáng thương ở từng cảnh tượng giây giữa, đau khổ, nhìn cô tự cho mình là đúng, vì người khác mà uất ức, lo lắng, đau đớn.

Cô trong bóng đêm tròn to hai mắt, thời điểm kích động rất muốn đi lên cho cô gái kia hai bạt tai. Cô nghĩ quát to, An Tiểu Tâm, mi thật ngốc, mi thói lui đi, xuất diễn này đối với người chàng là gì.

Nhưng mà, cổ họng của cô lại không phát ra được một chút âm thanh nào, thần trí luôn kịp thời nhắc nhở cô, mi mắng chính là cô gái kia, nhưng thật ra là chính mi. Vì vậy, cô sẽ lại theo trí nhớ ở chỗ sâu tìm tòi, cố gắng chứng minh ý nghĩa tồn tại của mình. Kết quả, cô vẫn nén lệ, lần thứ nhất một lần cười nhạo mình lại muốn cùng mấy người không liên quan trong cuộc sống chiếm cứ một chỗ ngồi.

Chỉ có khi tia nắng ban mai mặt trời chiếu vào phòng nhỏ, cô mới sẽ thật dài, thật dài thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc, rốt cuộc có thể từ trong mộng giống như thật kia, bóng tối vô biên ban đêm trốn ra được.

Một ngày này, phòng quan hệ lại thành công hoàn thành một hạng mục lớn, phó quản lý Hà mang theo cấp dưới chính là một lũ người đến KTV ăn mừng. Một nơi có thể chứa đến mười mấy người lớn, ca hát ca hát, uống rượu uống rượu, chơi xúc sắc chơi xúc sắc, các đồng nghiệp cũng chơi được rất HIGH. An Tiểu Tâm yên lặng ngồi ở trong góc, cầm một ly rượu một chút một chút uống. Hoa cô linh chi thêm trà xanh, vị không tệ.

Ở trong quá khứ An Tiểu Tâm không phải người thích tham gia những chuyện lật vật này, nhưng mà bây giờ, cô lại tình nguyện ngồi ở trong phòng này, khiến những thứ tạp âm kia không hoàn toàn đi vào trong não, lấy kích thích làm tê dại hoảng hốt thần kinh.

Lúc này phó quản lý Hà cao giọng gọi phục vụ viên: “Điểm người” yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”

Mọi người một hồi ồn ào lên, dự đồ phó quản lý Hà quê mùa, thích em gái ngọt ngào. Phó quản lý Hà bụng bia, trừng mắt nói: “Kêu gào cái gì, bài hát này phù hợp với khiêu vũ nhu tình mật ý. Hi hi, tới các em trai em gái nhảy dựng lên.”

Nữ nhân viên phục vụ thức thời theo âm nhạc hát lên, dù sao cũng là ở trong KTV ăn chùa, hát phải thật là so với Dương Ngọc Oánh tám phần sức lực ngọt ngào.

Mọi người hi hi ha ha làm nổi cả da gà, thế nhưng ở khoảng trống giữa phòng, từng đôi từng đôi nhảy lên. Phó quản lý Hà đi tới trong góc, lôi kéo cánh tay của An Tiểu Tâm nói: “Theo tôi nhảy một bài.”

An Tiểu Tâm lười biếng không chịu đứng dậy: “Đừng ông anh em gái, dễ dàng xảy ra sự cố. Tôi không nhảy.”

“Trời ạ, tôi nói An Tiểu Tâm, cô rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm việc như muốn lấy mạng, thế nào những chuyện khác lại không tích cực hả? Tôi cho cô biết, thời điểm làm việc phải tập trung, thời điểm vui chơi thì phải hoàn toàn buông lỏng. Ai như cô chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, không có chỗ phát tiết, sẽ mắc bệnh tâm thần.” Phó quản lý Hà cao giọng nói chuyện, cố gắng áp đảo âm nhạc điếc tai nhức óc.

“Ông mắc bệnh tâm thần thì có, được rồi, nhảy thì nhảy.” An Tiểu Tâm cầm một tay phó quản lý Hà, muốn mượn sức lực phó quản lý Hà.

Chẳng qua không biết vì cái gì sức lực phó quản lý Hà kéo cô dùng một nửa, đột nhiên buông lỏng tay ra, đem cô một cái lại đặt trên ghế sofa.

An Tiểu Tâm không hiểu ngẩng đầu, chỉ thấy phó quản lý Hà hướng cửa chính của phòng bước nhanh tới. An Tiểu Tâm nhìn lại, dưới ánh đèn mờ mờ hiện lên một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi, trong lòng một hồi nhảy nháy, từ lâu thiếu hụt nghỉ ngơi đại não đột nhiên thiếu máu bị choáng rồi.

Anh Bồi đứng ở cửa, mặt đen lại, cau mày. Mượn ánh đèn mờ nhạt, anh vẫn có thể thấy rõ ràng trên mặt An Tiểu Tâm một mảng đỏ ửng không bình thường kia. Trong khoảng thời gian này, An Tiểu Tâm rốt cuộc thế nào?

“Ồi chào, Anh phó tổng, sao anh cũng ở đây, có phải muốn tham gia cùng chúng tôi không?” Ánh mắt phó quản lý Hà đảo nhanh, Anh Bồi mới vừa đứng ở cửa, ông liền thấy. Tay ông nhanh chóng bỏ An Tiểu Tâm qua một bên, cuống quýt tới đây. Chẳng Anh Bồi tựa như sắc mặt, để cho hắn đánh trống trong lòng.

“Ừ.” Anh Bồi như có như không ừ một tiếng, dạo bước vào phòng, nhìn chung quanh, chọn một chỗ ngồi cách xa An Tiểu Tâm ba bước từ trên ghế salon ngồi xuống.

An Tiểu Tâm cúi đầu, làm bộ không có chú ý tới anh đi vào, nhưng là lỗ tai cũng không tự giác dựng đi lên, nghe bọn họ nói chuyện.

Anh Bồi vừa tiến đến, mọi người lập tức mất tự nhiên. Một khúc xong rồi, mọi người khiêu vũ cũng tản ra, không còn người chủ động ca hát, cũng không còn đại hội đại biểu toàn quốc ồn ào nữa. Anh Bồi giống như không biết mình khuấy rầy người ta vui đùa, ngồi nghiêm chỉnh ở đó, một khuôn mặt đen lại, bất kể phó quản lý Hà nói với anh cái gì, anh cũng chỉ là “Ừ”, “Đúng”, “Tạm được”. Thỉnh thoảng, thư ký bên cạnh anh thay anh nói lại mấy câu.

An Tiểu Tâm không nhịn được len lén liếc lại, lực chú ý bị thư ký bên cạnh Anh Bồi mới nhậm chức hấp dẫn. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi hào hoa phong nhã, trầm ôn lịch sự mang theo một mặt kiêu gong vàng. An Tiểu Tâm dùng ánh mắt đáng thương nhìn chàng trai kia, làm thư ký nam đầu tiên của Anh đại thiếu gia, anh ta không muốn nổi danh cũng khó. Từ gia đình của anh ta đến ngày sinh tháng đẻ bao gồm giới tính, đều trở thành tin tức bất quá hấp dẫn nhất trong công ty. Tất cả mọi người đang suy nghĩ, Anh Bồi vì sao đột nhiên bỏ qua nữ thư ký đây? Khẩu vị thay đổi? Biến thành nam rồi hả?

Phó quản lý Hà nhìn Anh Bồi thế này, trong bụng hiểu, vội ám hiệu thuộc hạ chuẩn êm. Vì vậy mọi người ríu rít nói chơi đã, phải về nhà. Anh Bồi gật đầu một cái, không có một chút ý tứ muốn mọi người tiếp tục chơi đùa.

An Tiểu Tâm đi theo các đồng nghiệp ra khỏi cửa KTV, gió đêm vừa thổi, đầu óc thanh tỉnh một chút. Đang muốn cùng đồng nghiệp cùng gọi taxi về nhà, có người nhẹ nhàng lôi kéo váy của cô. Cô quay đầu lại, là nam thư ký của Anh Bồi.

“Xin chào, tôi là thư ký Anh phó tổng - Tiêu Kính Mạnh.” Người đàn ông hòa ái cười, nụ cười ôn hòa động lòng người.

An Tiểu Tâm sững sờ: “A a, xin hỏi có chuyện gì?”

Đồng nghiệp bên cạnh An Tiểu Tâm thức thời cùng cô chào hỏi đi trước, phó quản lý Hà cũng chen mũi lấy mắt cùng cô cáo biệt. An Tiểu Tâm mỉm cười, phát tay một cái cùng mọi người tạm biệt, quay đầu lại đang nhìn, mới nhìn thấy Anh Bồi chậm rãi từ trong KTV đi ra.

Tiêu Kính Mạnh lấy chìa khóa xe đưa cho Anh Bồi, sau đó Hướng An Tiểu Tâm gật đầu một cái, xoay người tới bên cạnh cũng lái xe đi. Ánh mắt An Tiểu Tâm vẫn đi theo Tiêu Kính Mạnh, cho đến khi bên cạnh có người hỏi: “Tại sao vẫn nhìn anh ta? Có hứng thú?”

“Ừ, tất cả mọi người đoán anh có phải hay không bắt đầu thích đàn ông.” An Tiểu Tâm theo trực giác nói, nói xong mới bỗng nhiên che miệng mình, quay đầu trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh Bồi nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm ba giây, sau đó thật thấp nhe nụ cười. Anh cảm lấy bả vai An Tiểu Tâm, hướng trong ngực của mình ôm, cười nói: “Anh có thích đàn ông hay không, em rõ ràng nhất.”

An Tiểu Tâm lúng túng đỏ bừng cả khuôn mặt, muốn từ trong ngực anh tránh ra, nhưng mà lại có điểm không chịu.

Anh đứng cách cô rất gần, mùi thuốc lá nhàn nhạt bên dưới là mùi nam nhân đặc biệt của anh, có mùi thơm hoa cỏ khiến cô cảm giác có chút buồn ngủ.

Anh Bồi kêu cô lên xe, sau đó mình cũng ngồi vào chỗ tài xế. Trong đầu An Tiểu Tâm bỗng dựng xuất hiện hình ảnh ngày đó cô ở nhà Anh Bồi tay nắm chân đá cửa, cô ngập ngừng nói: “Không phải là anh đang giận em sao, không để ý tới em sao?”

Anh Bồi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm An Tiểu Tâm, thâm thúy trong mắt có ánh sáng nhạt mờ mờ. Nhìn một nửa, thân thể của anh chợt nghiêng qua, làm An Tiểu Tâm sợ tới mức thu người lại trong ghế.

Ngồi quan Anh Bồi ở trước mặt An Tiểu Tâm phóng đại, bên môi ranh mãnh cười: “Sợ cái gì? Sợ anh là tên siêu cấp hoa hoa công tử, hoa tâm thối nát, đem bệnh AIDS lây cho em?”

“Không. . . . . A. . . . . Không phải” An Tiểu Tâm đầu lười đảo quanh, nhớ tới những thứ này đều là mình mắng anh.

Anh Bồi duy trì khoảng cách mập mờ đó, đem An Tiểu Tâm vây ở giữa anh và ghế ngồi. An Tiểu Tâm nín thở, mắt không an phận nhảy mắt nhảy mắt, dần dần một hồi lên không nổi, kìm nén đến mặt đỏ tới mang tai. Anh Bồi khẽ thở dài, đưa tay giúp An Tiểu Tâm thắt chặt dây an toàn, ngồi thẳng người, khởi động xe hơi.

An Tiểu Tâm thở ra một hơi, thân thể buông lỏng xuống, đã lâu một thể nhưng bắt ngờ đánh tới đây.

Anh Bồi lái xe, suy nghĩ nên cùng An Tiểu Tâm nói cái gì. Anh rõ ràng đang háng một tiếng: “Tiểu Tâm”

Không có người để ý anh.

Anh quay đầu, phát hiện An Tiểu Tâm thế nhưng tựa vào trong ghế ngủ thiếp đi. Cô gái này, nhanh như vậy ngủ mất rồi.

Anh Bồi nhún nhún vai, chuyên tâm lái xe.

Xe rất nhanh chạy đến tầng dưới trước cửa nhà An Tiểu Tâm, nhưng An Tiểu Tâm vẫn còn đang ngủ say, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có. Anh Bồi nhú nhú mày, đưa tay sờ sờ trán An Tiểu Tâm, lại thăm dò chút hơi thở của cô, không có gì khác thường, lúc này mới thoáng yên lòng.

Anh thay An Tiểu Tâm cởi dây an toàn ra, đem chỗ ngồi nhẹ nhàng nghiêng xuống, để cho cô nằm xong. Sau đó từ trên ghế sau cầm gối ôm để vào cổ của cô, giúp cô điều chỉnh lại thân thể, lại cởi ra áo khoác trên người mình đắp lên trên người cô.

An Tiểu Tâm thoải mái ở gối ôm bên trên cọ xát đầu, gương mặt hướng bên trong áo khoác né tránh, vừa trầm chìm vào giấc ngủ.

Anh Bồi cứng chiều cười, ánh mắt ở trên mặt An Tiểu Tâm bắn khoăn, không bỏ được rời đi.

Trong xe tối đen như mực, chỉ có một chút ánh trắng sáng tỏ, sâu kín từ ngoài cửa sổ ánh vào. Trong lúc ngủ mê An Tiểu Tâm an tĩnh lại bình thân như vậy, trên mặt như vẽ một hời đồ ứng, làm lòng Anh Bồi ảm áp không giải thích được.

Vài sợi tóc đen cứng đầu cứng cổ xòa ở trước mặt An Tiểu Tâm, Anh Bồi vuron tay, nhẹ nhàng vén sợi tóc lên sau tai cô. Vén lên xong rồi, đầu ngón tay lại không nhịn được ở vành tai cô khéo léo lưu luyến, nhẹ nhàng xoa nắn.

An Tiểu Tâm không hài lòng giật giật, lăm bầm một câu không chịu tỉnh lại.

Anh Bồi đợi yên lặng lại, thấy cô vẫn còn ngủ say, không nhịn được lại trêu chọc cô. Ngón trở dọc theo môi An Tiểu Tâm khẽ nhếch từ từ phác hoạ, lưu luyến qua lại, anh không nhịn được cúi người xuống nhẹ nhàng hôn cô.

Trong mộng An Tiểu Tâm cảm giác khó chịu có gằng vung ta lên, đầu hoàn toàn chôn vào bên trong áo khoác tây trang, khiến Anh Bồi hoàn toàn không biết làm gì hơn.

Anh Bồi mỉm cười, đem áo khoác tây trang kéo xuống đắp lên cổ của cô, nhìn dưới mắt cô một bóng mắt thâm xì, cười thì thầm: “Cô gái này, rốt cuộc là bao lâu không ngủ rồi hả?”

Nói xong, Anh Bồi tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nụ cười thu hồi, con mắt sắc sâu hơn, chân mày khẽ nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa.

“Vào đi!” Anh Bồi cũng không ngẩng đầu, chuyên tâm nhìn văn kiện.

Lý Anh Ái từ bên ngoài cánh cửa, đi tới trước bàn nói báo cáo:” Trợ lý của cô Chu Vận Băng gọi điện thoại tới đây hai lần, nói cô Chu Vận Băng muốn phỏng vấn anh, hỏi anh lúc nào thì có thể sắp xếp.”

“Tôi nói, có đúng không năm lần bảy lượt gọi điện tới yêu cầu. Tôi thấy, Chu Vận Băng còn có dụng ý khác.” Lý Anh Ái phì cười một cái.

Anh Bồi nhìn Lý Anh Ái cười, cô quệt miệng một cái, rất có khí thái An Tiểu Tâm: “Chị giúp đỡ An Tiểu Tâm nhìn biểu hiện của tôi chứ gì? Chị rất tận trách nha! Chị có thêm đầu thêm mớ nói ta nói xấu hay không?”

“Hắc hắc, tôi nào dám.” Lý Anh Ái vội vàng đem khoe miệng hạ xuống.

“Không dám, vậy chị nói cho tôi biết, An Tiểu Tâm rốt cuộc ở đâu?” Anh Bồi để cây viết trong tay xuống, bắt nạt Lý Anh Ái.

Lại tới, lại tới, Lý Anh Ái về mặt đưa đám nói: “Tổng giám đốc cứng đầu, không phải là tôi không muốn nói cho anh, mà An Tiểu Tâm phiêu bạt chân trời, không có chỗ ở cố định, tôi cũng không biết cô ấy ở đâu. Mỗi lần đều là cô ấy gọi điện thoại cho tôi, cho nên tôi không biết cô ấy ở đâu. Lại nói, mỗi lần tôi đều kịp thời báo cáo với anh đấy thôi.”

Anh Bồi cau mày nhìn Lý Anh Ái lần thứ một trăm lẻ một nói ra lời nói, cái gì không có chỗ ở cố định, phiếu bạc chân trời, sao không nói thẳng ra là không muốn nói cho anh biết đi. Anh nhúc nhích khoát khoát tay, để cho cô đi ra ngoài.

An Tiểu Tâm rót cuộc đi đâu đây? Cô bán phòng nhỏ của mình, cầm tiền xuất ngoại. Anh Bồi trừ ở chỗ Lý Anh Ái lấy được một chút tin tức ở ngoài, vậy cô lại chưa một lần liên lạc với anh. Đúng là cô nàng độc ác!

Thật vất vả cũng nhanh chóng chịu đựng thời gian đủ một năm. Nhưng mà, cách ước định một năm càng gần, Anh Bồi lại càng thấp thòm. Đã qua một năm, anh tỉnh táo xem kỹ tình cảm của mình. Anh bây giờ có thể càng thêm khẳng định, An Tiểu Tâm chính là người anh muốn cùng cả đời. Chẳng qua, An Tiểu Tâm thì nghĩ thế nào đây? Đắt khách quê người có gặp gỡ những tên đàn ông khác hay không, có khi nào yêu người khác rồi không trở lại?

Ném ra văn kiện trong tay ra, anh nhàm chán vào trang web nội bộ công ty, mở những bài đăng cũ. Rất nhanh, hình ảnh đưa tới sự chú ý của anh. Đó là hình lúc An Tiểu Tâm làm dâu phụ cho Tần Xuân Hinh, cô cười đến long lanh rục rờ, ướm thử bộ lễ phục dí dỏm đáng yêu trên người mình. Nhìn thấy cô trên người khoác cái áo choàng nhỏ kia, Anh Bồi không khỏi nghĩ tới lúc cô cởi áo choàng, đáng về hào phóng ở quầy bar uống rượu.

“Ồi!” Anh Bồi thở dài một tiếng, An Tiểu Tâm ơi An Tiểu Tâm, em rót cuộc thì khi nào trở lại.

Lúc này điện thoại di động tiếng tin nhắn vang lên, Anh Bồi nhìn màn ảnh máy vi tính ánh mắt không muốn rời đi, không để ý. Một lát sau, có người đi vào báo cáo công việc, anh bắt đầu đi lại vui đầu vào trong công việc.

Cứ như vậy không biết đã trải qua bao lâu, cho đến khi bóng đêm phủ xuống, Anh Bồi mới từ trong công việc ngẩng đầu lên. Anh đứng dậy chân không động tay, cầm lên áo khoác và điện thoại di động chuẩn bị rời khỏi. Ánh mắt đảo qua thấy điện thoại di động có tin nhắn chưa đọc, vì vậy vừa đi vừa nhìn.

“Nếu như tâm ý chưa thay đổi, ước hẹn ngày một rõ. Anh nợ em một cam kết, nên biết ở nơi nào có thể tới tìm em. Nhớ, quá giờ không đợi!”

Anh Bồi nhìn chăm chú một lúc lâu, trong lòng cuồn cuộn, vội vàng nhìn dây số gọi tin tức tới. Thế nhưng vừa nhìn dây số, lại là của Lý Anh Ái. Anh mặt trầm như nước, bấm điện thoại gọi Lý Anh Ái hỏi cho rõ ràng. Lý Anh Ái đúng thật là số đen, vừa đứng ở lại bên ngoài làm thêm giờ, bị đang Anh Bồi nổi giận lao ra bắt tại trận.

“Ai cho chị đùa kiểu này! Tin tức này là thế nào?” Anh Bồi xanh mặt, quơ múa điện thoại di động gầm nhẹ.

Làm Lý Anh Ái sợ tới mức cả lăm nói: “Không. . . . . Không phải nói giỡn, là Tiểu Tâm kêu tôi chuyển cho anh. Tôi gửi cho anh từ buổi chiều, ta cho là anh đã sớm xem qua.”

“Thật sự?” Anh Bồi buông lỏng tay, nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Không dám lừa anh, là Tiểu Tâm để tôi chuyển tin cho anh.” Lý Anh Ái gật đầu như bầm tôi.

“Lại đang chơi trò gì vậy, sao không trực tiếp liên lạc với anh?” Anh Bồi cắn răng nghiến lợi hận An Tiểu Tâm.

Trên đường về nhà, anh nghĩ đến đầu muốn nổ tung, uể oải không nghĩ ra rốt cuộc An Tiểu Tâm sẽ ở địa phương nào chờ anh. Đầu anh xoay như trái đất trở lại tiểu khu, thì ra là đi tới phòng nhỏ trước kia của An Tiểu Tâm.

An Tiểu Tâm đi về sau, anh lại bỏ ra số tiền lớn đem phòng này mua lại. Thời điểm mỗi khi mệt nhọc hoặc nhớ nhung An Tiểu Tâm, anh sẽ tới chỗ của cô nghỉ ngơi. Sau lại, anh dứt khoát đem mình thành bộ dáng vứt tới không cần, ở lâu dài trong phòng nhỏ này của An Tiểu Tâm.

Anh Bồi thay quần áo, cũng không muốn ăn cơm, mệt mỏi rút cho mình ly cà phê. Nằm vào ghế sa lon, anh cẩn thận suy nghĩ từ đầu tới cuối, rốt cuộc thiếu An Tiểu Tâm một cam kết đó cái gì?

Kết hôn? Cô ấy không trở lại, đi đâu kết hôn há?

Rốt cuộc là cái gì đây? Anh nhúc nhích cầm ly cà phê lên nhấp một miếng, hương thơm ngọt ngào, nếu An Tiểu Tâm ở chỗ này, nhất định sẽ thoải mái than thở hả giận.

Trước mắt Anh Bồi hiện ra bộ dáng ngọt ngào của An Tiểu Tâm, nhớ tới cô đã từng vì cà phê mà cùng mình liều chết. Cô ngốc này, đem Blue Mountains giả làm thành bảo bối. Sau đó ở Châu Phi, bọn họ chen chúc trong một cái ống dẫn xi măng, An Tiểu Tâm sau biết đó là cà phê giả bộ dạng nhức nhối, rõ ràng thoáng như chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Đợi chút, Anh Bồi nheo lại mắt, cảm thấy có chuyện gì quan trọng mà anh quên mất. Anh cau mày, từ từ nhớ lại.

“Tôi cảm thấy cô thật keo kiệt, thế nào ngay cả một ly cà phê cũng không cho tôi uống?”

“Tôi keo kiệt? Anh có biết hay không, đó là cà phê chính tông Blue Mountain sản phẩm từ Jamaica wal-len-ford, là tôi bỏ ra hai ngàn năm trăm nhờ người mới mua được, tự tôi cũng thấy tiếc chứ đừng nói gì cho anh.”

“Thôi đi, hàng giả mà cũng bày đặt.”

“Cái gì, giả?”

“Cô biết cái gì, cà phê Blue Mountain hiện tại sản lượng rất ít, hàng năm trừ Nhật Bản, toàn thế giới cũng chỉ có chừng 3500 thùng. Những thứ cà phê này vừa tung ra thị trường toàn bộ đều hết sạch, căn bản cũng không kịp tiêu thụ tại Trung quốc. Lại nói, 2500 một kg, nhìn giá tiền thôi cũng biết là giả.”

“A, 2500 vậy mà bán toàn là giả, giả anh còn uống?”

“Cô bị cái người kia lấy 2500 là đắt rồi, hiện tại trên thị trường rất nhiều loại như cà phê Blue Moutains chất lượng không tồi, giá tiền cùng cô mua không khác nhau mấy, cái cô mua phải là hàng nhái rồi.”

Nghĩ tới, nghĩ tới. Anh Bồi nhớ đến lúc ấy mình nói: “An Tiểu Tâm, nếu như chúng ta có thể an toàn trở về, tôi dẫn cô đi Jamaica, uống cà phê trong trang viên chính tông Blue Mountain, như thế nào?”

Anh nhớ mình nói xong lời này thì ánh mắt của An Tiểu Tâm sáng ngời như trong bầu trời đêm đầy sao, khiến Anh Bồi trong lòng run rẩy.

Anh Bồi để cà phê xuống, hưng phấn lập tức gọi điện thoại cho Lý Anh Ái: “Mau, giúp tôi đặt vé máy bay nhanh nhất đi Jamaica.”

Thủ đô Kingstown phía Đông Bắc Jamaica nổi tiếng nhất chính là dãy núi Blue Moutains. Nghe nói tên của ngọn núi này, được đặt từ trước khi Jamaica bị Anh quốc xâm chiếm. Bởi vì đảo Jamaica bị biển Ca-ri-bê vòng quanh, khi mặt trời rực rỡ chiếu xạ ở trên mặt biển, Blue Moutain vốn vì khúc xạ xanh thẫm sắc nước biển mà hiện ra một loại màu lam nhạt sáng bóng. Nơi này nổi tiếng với trồng trọt cà phê Blue Mountain. Chân chính cà phê Blue Mountain là phải trồng trọt ở độ cao 1800 m so với mực nước biển, mà đối với kẻ yêu thích cà phê khắc khe, lại cho rằng nhất định phải ở ngọn núi cao nhất Blue Moutains, cũng chính là nơi cao 2256m trồng trọt cà phê, đó cũng coi là cà phê Blue Mountain tốt nhất.

Mục đích Anh Bồi, chính là nông trường trồng trọt cà phê trên ngọn núi cao nhất. Anh Bồi mang theo nón cỏ lớn, thờ hồng học về phía ngọn núi cao nhất. Tháng mười một trời khô nóng cháy. Trong núi đường nhỏ bên cạnh khắp nơi đều là cây cà phê sức sống dồi dào, đầu cành điểm đầy hoa đỏ, trái cây xanh biếc. Những thứ kia sắp chín muồi hoặc đã thành trái cây chín muồi, dưới ánh mặt trời óng ánh trong suốt. Trong rừng, có tốp năm tốp ba nữ công hái cà phê, thấy có người đàn ông anh tuấn đi qua, rồi rít dùng ngôn ngữ địa phương cười nói những thứ gì đó.

Anh Bồi nóng lòng bò lên trên, bban đầu bình tĩnh trong lòng, đột nhiên không có đáy. An Tiểu Tâm, rốt cuộc em có ở nơi này hay không?

Đi tới dưới một gốc cây cà phê, anh lấy nón cỏ lớn xuống, lấy ra nước uống. Đột nhiên, có tiếng cười thanh thúy truyền tới, thanh âm ấy dễ nghe làm sao, giống như giữa con nóng bức rót vào trong lòng Anh Bồi một dòng suối mát. Anh Bồi kích động, anh men theo thanh âm, vạch ra nhánh cây cà phê trước mặt, từng bước một hướng tới chỗ sâu cánh rừng đi tới.

Chốc lát, phía trước cách đó không xa một bóng dáng màu trắng hấp dẫn sự chú ý của anh. Đó là một cô gái mảnh khảnh, cô đưa lưng về phía Anh Bồi, đang dùng một ít tiếng Pato ngôn ngữ địa phương kém cỏi hỏi nữ công ở đây phương pháp cắt cà phê. Cô cầm lên công cụ cắt thử một chút, nhưng chân tay vụng về, không thành công. Người nữ kia công cười cô, cô cũng tự giễu cười, tiếng cười như chuông bạc ở trong rừng cây vang vọng.

“Tiểu Tâm!” Anh Bồi nhìn cô chằm chằm thật lâu, trong lòng kích động đến không thể tự chủ. Nhớ nhung tràn đầy đến mức không thể nhiều hơn, một tiếng gọi vừa phát ra, mới phát hiện thanh âm mình yếu ớt lại run rẩy.

Không biết có phải hay không là tâm linh tương thông, An Tiểu Tâm vẫn nghe được, cô xoay đầu lại, ngưng mắt nhìn về phía cà phê dưới tàng cây Anh Bồi đang đứng đó,

Dưới ánh mặt trời, Anh Bồi anh tuấn như có viền vàng xung quanh, ánh mắt thâm tình đọng lại ở trên người cô. An Tiểu Tâm ngạc nhiên bụm miệng, nhưng một giây kế tiếp một nụ cười sáng lạn tựa như đóa hoa nở rộ ra ngoài. Chẳng qua trong mắt trong suốt của cô, nước mắt đã sớm tràn ra mi.

“Anh Bồi, Anh Bồi!” Cô ném cái mũ trong tay ra, gọi lên cái tên ở trong lòng kêu vô số lần, bước hai chân hướng Anh Bồi chạy như bay.

Anh Bồi giang hai cánh tay, nghênh đón tinh linh mạnh mẽ đựng vào trong lòng ngực mình.

“Tiểu Tâm, anh yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

“Tiểu Tâm. . . . .” Thanh âm của người đàn ông rất dè dặt.

“Ừ. . . . .” Giọng của cô gái rất kiều mi.

“Đặt cái đệm này ở phía dưới.” Một cái gối đầu hướng dưới mông cô gái nhét.

“Vi. . . . . Tại sao. . . . .” Cô gái lời nói đứt quãng, vừa nói vừa chạm vào cái thứ phiền phức kia.

“Như vậy, Kịch. . . . . Kịch thích. . . . .hơn. Nhanh lên một chút. . . . .” Người phía trên rõ ràng rất kích động, cấp bách nói.

Cô gái phía dưới phối hợp cong thân thể lên, trong miệng lầm bầm nói: “Anh gần đây sao cứ muốn em kê cái này?”

“Đừng nói chuyện, chuyên tâm một chút.” Người đàn ông cuối cùng đem gối đầu kê xong, chứng tỏ bản lĩnh đấu tranh anh dũng thật sự. Thoáng chốc bên trong nhà chiến tranh mịt mù, chinh phục và bị chinh phục, chiến tranh đặc biệt kịch liệt khai hỏa.

Chiến tranh kéo dài thật lâu, thật lâu, lâu đến mức cô gái bên dưới quãng mũ còi giáp thanh âm kêu gọi tha mạng cũng không thể phát ra.

Người đàn ông nằm trên cô gái đó, lồng ngực dán chặt, thờ hờ hững không ổn định giống như đang phóng từng đợt lại từng đợt dòng điện qua lại, bên trong phòng không khí cũng cô đặc lại.

“Anh Bồi, đi tắm một cái.” Cô gái vuốt đầu người đàn ông.

“Không đi.” Tên đàn ông nằm phía trên ăn vạ, đè ép cô gái bên dưới bất động.

“Gối đầu đệm ở phía dưới không thoải mái, anh cho em đi mà.” Người bên dưới cố gắng đẩy tên đàn ông cứng đầu cứng cổ phía trên ra.

Nhưng mà kẻ cứng đầu đó tiếp tục ăn vạ, không rời đi, cũng không nói chuyện.

Cô gái mệt mỏi vô cùng, mơ màng đã ngủ. Đại khái nửa giờ sau, người đàn ông đột nhiên cử động.

Ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, chiếu sáng ngũ quan tuấn lãng tà mị trên người đàn ông. Anh giờ tay cầm đồng hồ trên tủ đầu giường nhìn một chút, khóe miệng kéo ra một nụ cười hài lòng vì gian kế đã thực hiện thành công.

“Tiểu Tâm, có thể đi tắm.” Anh vỗ nhẹ khuôn mặt cô gái.

Cô gái á một tiếng, nghiêng người lại ngủ, thật sự là quá mệt mỏi!

Người đàn ông cười lắc đầu, đưa tay đem cô gái ôm ngang lên.

Thôi, cô ấy ngủ mặc kệ cô ấy, việc chơi anh cứ chơi, không ảnh hưởng đại dự kế uyên ương của anh.

2

Sáng sớm, thời điểm đồng hồ báo thức vang lên, An Tiểu Tâm nghĩ SHI.

Cả người quả thật muốn rời ra từng mảnh, mí mắt cũng không mở ra được, còn tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ thành người trẻ tuổi không thể dậy sớm mất.

Cô nhấn tắt đồng hồ báo thức, lấy xuống cánh tay người nào đó đang để trên eo mình, ngồi dậy chuẩn bị mặc quần áo.

“Ừ. . . . .” Anh Bồi duỗi bàn tay, đem An Tiểu Tâm lại bị cho kéo vào trong chăn, “Dậy sớm như thế làm gì?”

“Bộ phận quan hệ xã hội hôm nay có một khách hàng quan trọng cần phải tiếp đãi, phó quản lý Hà cố ý nói để cho em đứng giờ đi làm.” An Tiểu Tâm dùng đầu ngón tay chọc một cái vào đầu Anh Bồi, không hài lòng nói, “Anh có thể chừa chút mặt mũi cho em được không, đừng làm cho phó quản lý Hà vừa đụng đến chuyện quan trọng gì, luôn cố ý đến nhắc nhở em, đứng giờ đi làm.”

“Không phải có anh đi cùng với em đến trễ sao!” Anh Bồi bĩu môi, ôm An Tiểu Tâm không thả.

“Anh là ông chủ, em là nô tài.” An Tiểu Tâm méo miệng.

“Vậy anh cho em làm nô tài! Vợ yêu à, không phải là em đã đồng ý gả cho anh, trở lại sinh con cho anh sao, khi nào thực hiện lời hứa vậy?” Anh Bồi ngán An Tiểu Tâm, đầu ở trong lòng cô cọ tới cọ lui.

An Tiểu Tâm mặt run lên, đẩy Anh Bồi nói: “Sao trước kia thế nào em không phát hiện ra, cái người này chưa gì đã ngán người. Không phải nói chờ một chút sao!” “Chị Đường Tâm nói rồi, hôn nhân là phần mộ tình yêu. Mẹ em cũng đã dạy, đàn ông luôn có mới nói cũ, không có được mới là tốt nhất. Từ Mộng cũng nói, đàn ông lời ngon tiếng ngọt không thể tin. . . . .”

An Tiểu Tâm đếm trên đầu ngón tay, cẩn thận báo cáo nội dung người khác đã chỉ dạy cô như thế nào.

Anh Bồi trên mặt anh tuấn về đầy vạch đen, anh nghĩ bóp chết mấy người phụ nữ kia. Anh muốn bóp chết Đường Tâm, nhưng mà anh biết Ngô Lâm Ba sẽ mang theo hai siêu cấp Tiểu Ma Quỷ tới cùng anh liều mạng. Mẹ của An Tiểu Tâm anh lại không dám động, gặp được còn phải biết vâng lời hầu hạ. Từ Mộng, đến lúc đó không có gì đáng ngại, đáng sợ là người đàn ông sau lưng cô ta, Anh Bồi không muốn nửa đời sau khiến thám tử tư toàn thế giới cũng chăm sóc cuộc sống của anh.

Anh buồn bực buông tay để An Tiểu Tâm xuống giường, sau đó ở phía sau cô đi rửa mặt.

An Tiểu Tâm hít sâu một hơi, cà phê Blue Mountain mùi hương thuần khiết làm cho tinh thần cô phấn chấn.

Cô từ trong máy coffee nấu xong đổ ra hai ly cà phê, để một ly cho Anh Bồi, mình bung một ly đưa về trước mũi hít một cái, sau đó mới đưa bên miệng .

Nhưng mà, một cánh tay ngang trời xuất thế , nhanh chóng cướp ly cà phê trong tay An Tiểu Tâm. Anh Bồi ngửa cổ lên, một ly cà phê lập tức gục vào trong miệng.

“A a a” cà phê vẫn còn rất nóng, Anh Bồi hú lên vội vàng đem cà phê ới vào bồn rửa trong phòng bếp .

“Anh gấp cái gì ?Em chuẩn bị cho anh xong rồi mà.Để em nhìn xem, có phỏng không” An Tiểu Tâm lo lắng chạy tới kiểm tra miệng Anh Bồi .

Anh Bồi thuận thế ôm hông của cô, dùng cách thức tiêu chuẩn hôn sâu.

An Tiểu Tâm thật vất vả lấy hơi, đấm anh, tức giận nói: “Anh nếu còn như vậy. . . . . Ai ai. . . . . Cà phê để lại cho em, anh làm lãng phí một ly rồi, ly này để lại cho em”

Chỉ thấy Anh Bồi bước một bước dài chạy đến máy coffee bên cạnh, đem một ly cà phê đã nguội dần rót vào trong miệng. Sau đó, anh để cái ly xuống, đối với An Tiểu Tâm nháy mắt mấy cái, nghịch ngợm cười.

An Tiểu Tâm lắc đầu một cái, thế nào không nhìn ra, so với Tiểu Thao anh còn nghịch ngợm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.